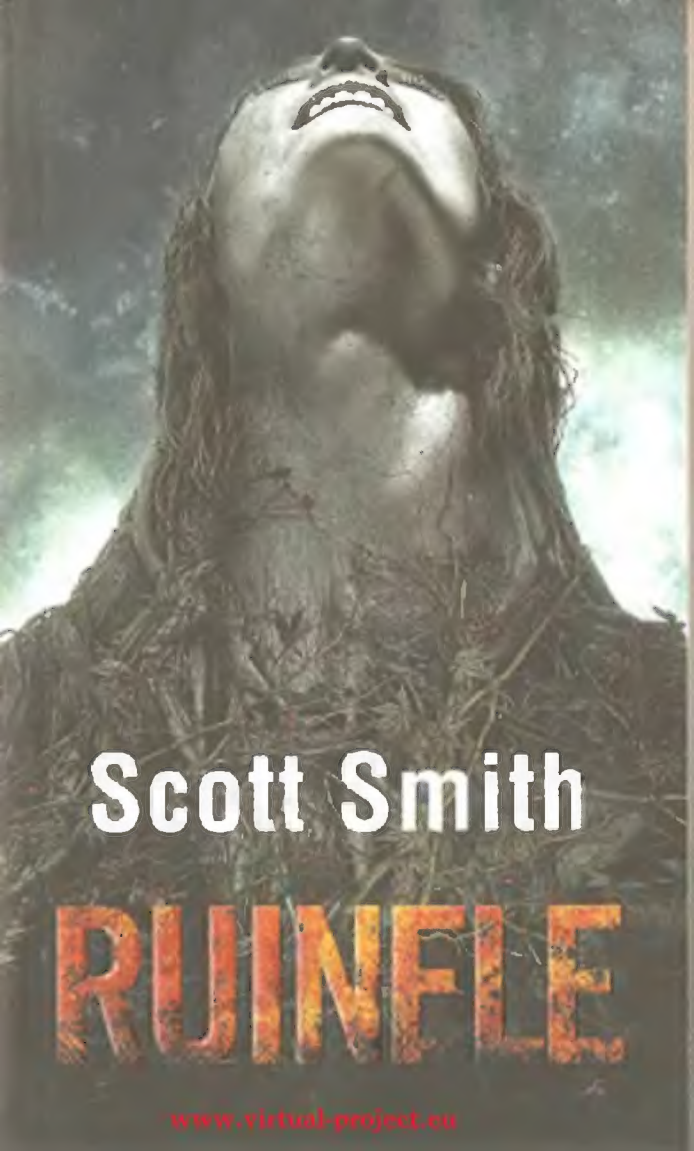

www.virtual-project.eu

SCOTT SMITH

RUINELE

Scott Smith

RUINELE

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, SCOTT
Ruinele / Scott Smith; trad.: Laura Berteanu. –
București: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-631-1

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SCOTT SMITH
The Ruins
© 2006 by Scott B. Smith, inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

mai 2008

ISBN 978-973-103-631-1

Pentru Elizabeth, care a cunoscut groaza

Vreau să-i mulțumesc soției mele, Elizabeth Hill, editoarei mele, Victoria Wilson, și impresarilor mei, Gail Hochman și Lynn Pleshette, pentru generoasa lor asistență în realizarea acestei cărți. Următoarele persoane au citit la rândul lor manuscrisul, într-o formă încă neterminată, și mi-au oferit critici și comentarii care s-au dovedit întotdeauna utile: Michael Cendejas, Stuart Cornfeld, Carlyn Coviello, Carol Edwards, Marianne Merola, John Pleshette, Doug și Linda Smith și Ben Stiller. Le mulțumesc tuturor.

Îl cunoscuseră pe Mathias într-o excursie de-o zi la Cozumel. Angajaseră un ghid care să-i ducă la scufundări, la o epavă din apropiere, însă geamandura care marca locul se rupsese în timpul unei furtuni și ghidul nu mai reușea să o găsească. Așa că înotau la întâmplare, fără să se uite la ceva anume. Apoi Mathias se ridicase spre ei din adâncuri, ca un om al mărilor, cu un tub de oxigen în spate. Zâmbise când îi povestiseră situația lor și se oferise să-i conducă la epavă. Era neamț, foarte bronzat și foarte înalt, cu părul blond, tuns scurt și cu ochii de un albastru-deschis. Avea un vultur tatuat pe antebrațul drept, negru cu aripi roșii. Îi lăsase să împrumute pe rând rezervorul lui ca să se poată scufunda la zece metri și să vadă epava de aproape. Era un tip prietenos, dar liniștit, și vorbea engleza aproape fără accent, iar când, la sfârșit, urcaseră înapoi în barca ghidului, venise și el cu ei.

Pe greci îi cunoscuseră două nopți mai târziu, în Cancún, pe plaja de lângă hotel. Stacy se îmbătase și se sărutase cu unul dintre ei. Nu se întâmplase nimic mai mult, însă după aceea grecii păreau să le apară mereu în cale, indiferent unde s-ar fi dus sau ce-ar fi făcut. Nici unul dintre ei nu vorbea greaca, desigur, și nici grecii nu vorbeau engleza, așa că nu făceau decât să zâmbească și să dea din cap și să împartă din când în când între ei mâncarea

și băutura. Erau trei greci – puțin trecuți de douăzeci de ani, la fel ca Mathias și restul găștii – și păreau destul de prietenoși, deși aveau senzația că se cam țineau după ei.

Grecii nu numai că nu știau engleză, dar nici spaniolă nu vorbeau. Își luaseră totuși nume spaniole, chestie care în mod evident li se părea extrem de amuzantă. Pablo, Juan și Don Quijote, așa se prezentaseră, pronunțând numele cu accentul lor ciudat și arătând cu mâinile spre piept. Don Quijote era cel cu care flirtase Stacy. Toți trei arătau cam la fel – aveau umeri lați, mușchi dezvoltați, părul lung și negru, prins în coadă – și până și lui Stacy îi venea greu să țină minte cum îl chema pe fiecare. Era de asemenea posibil să-și fi schimbat numele între ei, ca asta să fi fost o glumă, astfel încât cel care răspunsese marți la numele de Pablo să insiste miercuri că el era Juan.

Se aflau în Mexic de trei săptămâni. Era august, o perioadă foarte nepotrivită pentru a călători prin Yucatán. Era mult prea cald și mult prea multă umezeală în aer. Furtunile se porneau dintr-odată aproape în fiecare după-amiază, cu ruperi de nori ce puteau inunda o stradă în doar câteva secunde. Și odată cu lăsarea întunericului apăreau țânțarii, roiuri strânse în nori bâzâitori. La început, Amy se plânsese întruna de toate aceste lucruri, regretând că nu aleseseră excursia la San Francisco, așa cum le sugerase ea. Apoi însă Jeff își ieșise din fire și-i reproșase că le strica vacanța tuturor, așa că fata încetase să mai vorbească despre California – despre zilele însorite și calde, despre tramvaie, despre norii colorați de ceață de la amurg. Oricum, nu era chiar atât de rău. Era ieftin și nu era aglomerație, iar Amy se hotărâse să se distreze cât putea de mult.

Ei erau patru: Amy și Stacy, Jeff și Eric. Amy și Stacy erau cele mai bune prietene. Se tunseseră scurt, băiețește pentru vacanță, și purtau amândouă pălării Panama asemănătoare, apărând în toate fotografiile îmbrățișate. Arătau ca două surori – Amy, sora blondă, și Stacy, bruneta –, amândouă micuțe, cam de un metru cincizeci, și subțirele ca niște vrăbiuțe. Și comportamentul era la fel – mereu își șușoteau câte ceva la ureche,

aveau o sumedenie de gesturi apropiate și schimbau întruna priviri atotștiutoare.

Jeff era iubitul lui Amy; Eric – al lui Stacy. Băieții se purtau amabil unul cu celălalt, dar nu se putea spune că erau chiar prieteni. Fusese ideea lui Jeff să călătorească în Mexic, o ultimă escapadă înainte ca el și Amy să înceapă, în toamnă, studiile postuniversitare de perfecționare în medicină. Găsise o ofertă bună pe internet: ieftină, imposibil de ratat! Trei săptămâni de leneveală pe plajă, întinși la soare, fără să facă absolut nimic. O convinsese pe Amy să vină cu el, apoi Amy o convinsese pe Stacy, iar Stacy îl convinsese pe Eric.

Mathias le spusese că venise în Mexic cu fratele lui mai mic, Henrich, dar Henrich dispăruse. Era o poveste destul de neclară și nici unul dintre ei nu înțelesese toate detaliile. Ori de câte ori îl întrebau ceva în legătură cu asta, Mathias se întrista și devenea foarte vag. Începea să vorbească în germană și să dea din mâini, ochii i se încețoșau, părând că o să izbucnească în plâns. După o vreme, nu-l mai întrebaseră nimic. Li se părea nepoliticos să insiste. Eric credea că era vorba despre o afacere cu droguri, că fratele lui Mathias era urmărit de autorități, deși nu putea spune dacă aceste autorități erau germane, americane sau mexicane. Însă cu siguranță avusese loc o ceartă – cu asta, erau toți de acord. Mathias se certase cu frate-său, poate că-l și lovise, apoi Henrich dispăruse. Mathias era îngrijorat, desigur. Îl aștepta să se întoarcă și să ia împreună avionul înapoi spre Germania. Uneori, părea convins că Henrich va apărea în cele din urmă și că totul se va termina cu bine, alteori însă își pierdea încrederea. Mathias era o fire rezervată, prefera să asculte, nu să vorbească, și era predispus, dată fiind situația în care se găsea, la crize bruște de tristețe. Cei patru prieteni încercau din greu să-l înveselească. Eric istorisea întâmplări amuzante. Stacy imita tot felul de personaje. Jeff îi arăta locuri interesante. Iar Amy făcea nenumărate fotografii, poruncindu-le tuturor să zâmbească.

În timpul zilei, stăteau la soare pe plajă, asudând unul lângă altul pe prosoapele lor colorate. Înotau și făceau scufundări. Se

arseseră și începuseră să se cojească. Călăreau, vâsleau în caiace, jucau minigolf. Într-o după-amiază, Eric îi convinsese pe toți să închirieze o barcă cu vele, însă, în cele din urmă, se dovedise că nu era chiar atât de priceput într-ale navigației pe cât pretinsese și fuseseră nevoiți să cheme un remorcher pentru a se putea întoarce în port. Fusese o situație jenantă și-i costase mult. Seara, mâncau fructe de mare și beau prea multă bere.

Eric nu știa ce se petrecuse între Stacy și grec. Plecase să se culce după cină, lăsându-i pe ceilalți trei să se plimbe pe plajă cu Mathias. Se duseseră la un foc de tabără din spatele unui hotel vecin, unde o formație cânta într-un *gazebu*[1]. Acolo îi cunoscuseră pe greci. Îi găsiseră bând tequila și bătând din palme în ritmul muzicii. Le oferiseră și lor de băut. Stacy se așezase lângă Don Quijote. Vorbiseră mult, fiecare pe limba lui, și râseseră, trecând sticla de la unul la altul, strâmbându-se pe rând când tăria le ardea gâtlejul. Apoi Amy întorsese capul și-o văzuse pe Stacy în brațele grecului. Nu durase mult. Cinci minute în care se sărutaseră și el îi atinsese timid sânul stâng, apoi formația își terminase numărul pentru acea seară. Don Quijote o rugase să vină cu el în cameră, însă Stacy zâmbise și clătinase din cap și totul se terminase la fel de repede cum începuse.

A doua zi dimineața, grecii își întinseseră prosoapele lângă Mathias și cei patru prieteni și după-amiaza merseseră împreună la schi nautic. N-ai fi putut bănui că între cei doi fusese ceva dacă n-ai fi văzut cu ochii tăi. Grecii erau niște gentlemeni, foarte respectuoși. Și Eric părea să-i simpatizeze. Încerca să-i convingă să-l învețe să spună cuvinte porcoase în greacă. Era totuși frustrat fiindcă nu-și putea da seama dacă ceea ce-i spuneau băieții era, într-adevăr, ce voia el să învețe.

Aflară în cele din urmă că Henrich lăsase un bilet. Mathias îl arătă lui Amy și lui Jeff devreme, într-o dimineață, în timpul celei de-a doua săptămâni a vacanței lor. Era scris de mână, în

[1] Casă mică fără pereți (n.red.)

germană, și dedesubt era schițată o hartă. Nu puteau citi biletul, desigur. Mathias fu nevoit să-l traducă. Nu era nimic legat de droguri sau de poliție – Eric nu se dezmințise nici de data aceasta, se grăbise să tragă concluziile și, cu cât era mai dramatică situația, cu atât mai bine. Henrich cunoscuse o fată pe plajă. Venise cu avionul în acea dimineață și se îndrepta spre centrul continentului, unde fusese angajată pentru a lucra la un sit arheologic. Era locul unei vechi mine, poate de argint, poate de diamante... Mathias nu era sigur. Henrich și fata își petrecuseră ziua împreună. Îi făcuse cinste cu prânzul, apoi plecaseră să înoate. Apoi o dusese la el în cameră, unde făcuseră duș și sex. Apoi, fata plecase cu un autobuz. În restaurant, după prânz, fata îi desenase lui Henrich o hartă pe un șervețel, ca să-i explice unde era situl. Îi spusese că putea veni și el, că aveau nevoie de ajutoare. După ce plecase, Henrich vorbise întruna numai despre ea. Nu mâncase nimic la cină și nu putuse dormi. În toiul nopții, se ridicase în capul oaselor și-l anunțase pe Mathias că se ducea la situl arheologic.

Mathias îi spusese că-i un prost. Abia o cunoscuse pe fată. Erau la mijlocul vacanței și Henrich nu știa absolut nimic despre arheologie. Frate-său îl asigurase că nu era câtuși de puțin treaba lui. Nu-i cerea aprobarea lui Mathias, nu făcea decât să-i comunice hotărârea lui. Se dăduse jos din pat și începuse să-și facă bagajele. Se jigniseră reciproc și Henrich aruncase cu aparatul de bărbierit electric, lovindu-l pe Mathias în umăr. Mathias tăbărâse pe el și-l trântise la pământ. Se rostogoliseră încleștați pe podeaua camerei de hotel, mârâind înjurături printre dinți, până când, din greșeală, Mathias îl lovise pe Henrich cu capul în gură, spărgându-i buza. Henrich făcuse mare caz de asta, dând fuga la baie și scuipând sânge în chiuvetă. Mathias își trăsese repede hainele pe el și se dusese să-i aducă niște gheață, însă, în loc să se întoarcă, se oprise la barul de lângă piscina hotelului. Simțea nevoia să se calmeze. Băuse două beri. Una repede și

pe-a doua încet. Când se întorsese în cameră, găsise biletul pe pernă. Henrich dispăruse.

Biletul ocupa cam trei sferturi de pagină, deși păru mai scurt când Mathias îl citi în engleză. Amy se gândi că poate Mathias sărise peste anumite pasaje, preferând să le păstreze pentru el, însă nu conta – și ea și Jeff înțeleseseră cam despre ce era vorba. Henrich spunea că Mathias părea adesea să uite că era fratele, și nu părintele lui. Îl ierta pentru asta, dar tot nu putea accepta situația. Poate că Mathias îl considera, într-adevăr, un prost, însă el, Henrich, credea că era posibil să-și fi întâlnit marea dragoste în acea dimineață și că nu și-ar fi iertat-o niciodată – și nu l-ar fi iertat nici pe Mathias – dacă ar fi lăsat această șansă să treacă pe lângă el fără să facă ceva. Îi spunea că va încerca să se întoarcă până la data când aveau avionul înapoi spre Germania, dar nu-i putea promite nimic. Spera ca Mathias să se poată distra și singur, cât timp el era plecat. Dacă se simțea singur, Mathias putea veni și el oricând la situl arheologic. Era la jumătate de zi distanță cu mașina, spre vest. Harta de la sfârșitul biletului – o copie desenată după cea schițată de fată pe șervețel – îi arăta cum să ajungă acolo.

În vreme ce-l asculta pe Mathias și-l urmărea chinuindu-se să traducă biletul de la frate-său, Amy începu treptat să realizeze că bărbatul le cerea de fapt sfatul. Stăteau pe veranda hotelului. Un bufet suedez era oferit în fiecare dimineață la micul dejun: ouă, clătite, pâine prăjită, suc, cafea, ceai și o grămadă imensă de fructe proaspete. Un șir scurt, de câteva trepte, urca spre plajă. Pescărușii planau deasupra, cerșind resturi de mâncare, găinățându-se pe umbrelele care protejau mesele. Amy auzea oftatul ritmic al valurilor și vedea câte un turist care făcea jogging trecând din când în când prin dreptul lor, o pereche în vârstă căutând scoici, trei angajați ai hotelului gata să servească eventualii clienți. Era foarte devreme, abia puțin peste șapte. Mathias îi trezise, sunându-i de la recepție. Stacy și Eric mai dormeau încă.

Jeff se aplecă pentru a studia harta. Lui Amy îi era clar, deși Mathias nu spusese nimic explicit, că iubitul ei era de fapt cel

căruia bărbatul îi cerea sfatul. Amy nu se simțea ofensată. Era obișnuită cu genul ăsta de situații. Jeff avea ceva ce inspira încredere oamenilor, un anumit aer de competență și de încredere. Amy se lăsă pe spătarul scaunului și-l privi întinzând cu podul palmei hârtia mototolită. Jeff avea părul negru și creț iar ochii lui își schimbau culoarea în funcție de lumină. Puteau fi de culoarea alunei, verzi sau de un maro foarte, foarte deschis. Nu era la fel de înalt ca Mathias și nici atât de lat în umeri, dar, cu toate astea, părea să fie mai mare decât el. Avea o anumită gravitate: era calm, întotdeauna calm. Într-o bună zi, dacă totul mergea conform planului, Amy își imagina că tocmai această calitate avea să facă din el un doctor excelent.

Mathias bătea nervos din picior, genunchiul bâțâindu-i-se în sus și-n jos. Era miercuri dimineața. El și frate-său aveau avion spre casă vineri după-amiaza.

– Eu duc, spuse Mathias. Eu luat pe el. Eu dus acasă. Da?

Jeff ridică ochii de pe hartă.

– Te întorci în seara asta? întrebă el.

Mathias ridică din umeri și arătă spre bilet. Nu știa decât ce-i scrisese frate-său.

Amy recunoscu câteva dintre orașele de pe hartă: Tizimín, Valladolid, Cobá, nume pe care le văzuse în ghidul lor. Nu citise cartea, se uitase doar la poze. Își amintea de ruinele unei plantații pe pagina despre Tizimín, o stradă cu clădiri văruite în totalitate în alb din Valladolid, un chip gigantic, din piatră, îngropat în viță-de-vie în Cobá. Harta lui Mathias avea un X trasat oarecum la vest de Cobá. Acolo era situl. Mergeai cu autobuzul din Cancún până la Cobá, de unde luai un taxi care te ducea încă optsprezece kilometri spre vest. Din drumul principal se făcea apoi o cărare, lungă de doi kilometri, pe care trebuia să mergi pe jos. Dacă ajungeai la satul maya, însemna că ai mers prea departe.

Privindu-l pe Jeff aplecat peste hartă, Amy putea deja ghici la ce se gândea iubitul ei. Nu avea nici o legătură cu Mathias sau cu frate-său. Jeff se gândea la junglă, la ruinele de acolo și la cum

ar fi fost să le exploreze. Discutaseră vag despre o astfel de excursie pe la începutul vacanței. Se gândiseră că puteau închiria o mașină, un ghid local, ca să vadă ce era de văzut. Dar era atât de cald... ideea de a hoinări prin junglă pentru a face fotografii cu flori uriașe, cu șopârle sau cu niște ziduri dărăpănate părea din ce în ce mai puțin atractivă pe măsură ce discutau despre asta. Așa că rămăseseră pe plajă. Dar acum? Dimineața era înșelător de răcoroasă, mângâiată de briza care bătea dinspre apă. Știa că lui Jeff îi va fi greu să-și aducă aminte cât de umedă avea să devină, în cele din urmă, ziua. Da, îi era foarte ușor să ghicească la ce se gândea el: „De ce nu? Ar putea fi distractiv". Începuseră să amorțească de la atâta soare, mâncare și băutură. O mică aventură de genul ăsta ar fi putut fi exact ce le trebuia ca să se trezească.

Jeff îi împinse harta lui Mathias.

– Venim și noi cu tine! spuse el.

Amy nu zise nimic. Stătea tolănită pe spătarul scaunului. În sinea ei, se gândea: „Nu, nu vreau să merg!" Dar știa că nu putea spune asta. Se plângea prea mult, toată lumea-i atrăsese atenția. Era o persoană posacă. Nu fusese înzestrată cu darul fericirii. Undeva, pe parcursul drumului, cineva uitase să i-l dea, și acum, din cauza asta, îi făcea pe toți cei din jur să sufere. Jungla avea să fie toridă și murdară, cu puținele locuri umbroase colcăind de țânțari, dar încercă să nu se gândească la asta. Mathias era prietenul lor, nu? Le împrumutase tubul lui de oxigen, le arătase unde să se scufunde. Și acum, avea nevoie de ei. Amy lăsă gândul să prindă forță în mintea ei, o mână trântind ușile, cu viteză, una după alta, până când una rămase deschisă. Când Mathias se întoarse spre ea cu un zâmbet până la urechi, încântat de spusele lui Jeff, așteptând un ecou de aprobare din partea ei, Amy nu se putu abține: îi zâmbi la rândul ei și dădu din cap.

– Desigur, spuse ea.

Eric visa că nu putea să adoarmă. Era un vis pe care-l avea adesea, un vis încărcat de griji și de frustrări. Visa că încerca să

mediteze, să numere oi, să se gândească la ceva care să-l calmeze. Simțea gust de vomă în gură și voia să se ridice și să se spele pe dinți. Simțea și nevoia de a-și goli vezica, dar avea senzația că, dacă s-ar fi mișcat chiar și un centimetru, ar fi pierdut pentru totdeauna și infima șansă de a mai adormi la loc pe care-o mai avea. Așa că nu se mișca; stătea întins, dorindu-și să doarmă, dorindu-și să adoarmă, dar nu dormind. Senzația de vomă și presiunea vezicii nu erau detalii obișnuite ale visului. Erau prezente doar acum, fiindcă erau reale. Băuse prea mult cu o seară înainte, se forțase să vomite în toaletă spre dimineață și acum trebuia să urineze. Până și în vis simțea că era ceva neobișnuit în legătură cu aceste două senzații, de parcă un clarvăzător ar fi încercat să îl avertizeze cu privire la ceva, amenințarea cufundându-se într-un val de vomă sau înmuindu-se într-un pat udat de urină.

Grecii fuseseră cei care-l împinseseră și-l îmboldiseră să bea, până când simțise că i se face rău. Încercaseră să-l învețe un joc de beție. Era ceva legat de niște zaruri, învârtite într-o cană. Îi spuseseră regulile în greacă, lucru care, cu siguranță, explica, în parte, de ce jocul părea atât de complicat. Eric aruncase cu bravadă zarurile și dăduse cana mai departe, deși nu reușise să înțeleagă de ce câștiga uneori, iar alteori pierdea. La început, i se păruse că numerele mari erau cele mai bune, apoi însă, spre marea lui nedumerire, și numerele mici începuseră să câștige. Arunca zarurile și, uneori, grecii îi făceau semn să bea, alteori nu. După o vreme, începuse să nu mai aibă prea mare importanță. Grecii îl învățaseră câteva cuvinte noi și râseseră de cât de repede le uita. Toată lumea se îmbătase foarte tare, apoi Eric reușise, fără să știe nici el prea bine cum, să nimerească în camera lui și să se bage în pat.

Spre deosebire de ceilalți, care se pregăteau să înceapă câte-o școală postuniversitară din toamnă, Eric urma să se angajeze. I se oferise un post de profesor de engleză, la o școală pregătitoare de lângă Boston. Avea să locuiască la cămin, cu

băieții, să-i ajute să editeze ziarul școlii, să antreneze echipa de fotbal toamna și pe cea de baschet primăvara. Era convins că o să facă treabă bună. Avea un mod relaxat și plin de încredere de a aborda oamenii. Era amuzant. Îi putea face pe copii să râdă și toți își doreau ca el să-i placă. Era înalt și zvelt, cu părul și cu ochii negri; se considera un tip chipeș. Și deștept: un învingător. Stacy avea să locuiască în Boston, unde se înscrisese la cursuri de asistență socială. Puteau să se vadă în fiecare weekend. Peste un an sau doi avea s-o ceară de soție. Aveau să locuiască undeva în New England, unde ea și-ar fi găsit de lucru ca asistent social, iar el poate că avea să predea în continuare... sau poate că nu. Nu conta. Era fericit și așa intenționa să rămână. Aveau să fie fericiți împreună.

Eric era o fire foarte optimistă, fără să fi cunoscut încă nici una din loviturile pe care le suferă în cele din urmă până și cele mai binecuvântate vieți. Psihicul lui era mult prea sangvin pentru a tolera un coșmar în toată regula și îi oferea chiar și acum o plasă de siguranță, o voce în mintea lui care spunea: „E-n regulă, nu e decât un vis". O clipă mai târziu, cineva începu să bată la ușă. Apoi Stacy se dădu jos din pat și Eric deschise ochii, privind buimac prin cameră. Draperiile erau trase. Hainele lui și ale lui Stacy erau aruncate pe jos.

Stacy târâse pătura după ea. Stătea în fața ușii învelită în cearșafuri, goală pe dedesubt, și vorbea cu cineva. Treptat, Eric își dădu seama că era Jeff. Voia să se ducă să urineze, să se spele pe dinți și să afle ce se întâmpla, dar nu reușea încă să se miște. Adormi din nou și, când se trezi, Stacy era aplecată peste el, în pantalonii kaki și în tricou, uscându-și părul cu prosopul și spunându-i să se grăbească.

– Să mă grăbesc? întrebă el.

Stacy se uită la ceas.

– Pleacă în patruzeci de minute, spuse ea.

– Cine pleacă?

– Autobuzul.

– Care autobuz?

– Spre Cobá!

– Cobá...

Cu greu, Eric se ridică în capul oaselor și, preț de-o clipă, crezu iar că o să vomite. Pătura era pe jos, lângă ușă, și trebui să facă eforturi pentru a-și aminti cum ajunsese acolo.

– Ce voia Jeff?

– Să ne spună să ne pregătim.

– De ce ți-ai pus pantaloni?

– A spus că așa trebuie. Din cauza insectelor.

– Insecte? făcu Eric.

Nu reușea să înțeleagă ce-i spunea fata. Încă mai era puțin ametit.

– Ce insecte?

– Mergem la Cobá, spuse Stacy. La o mină veche. Ca să vedem ruinele.

Se duse înapoi în baie. Eric o auzi dând drumul la apă și asta-i aminti de vezica lui plină. Se dădu jos din pat și traversă împleticindu-se camera, până la ușa deschisă. Stacy aprinsese becul de deasupra chiuvetei și pe Eric îl dureau ochii de la lumină. Rămase în prag câteva clipe, clipind ca să se obișnuiască. Stacy trase ușa cabinei de duș și îl împinse înăuntru. Nu avea haine pe el. Nu trebui decât să pășească peste muchia căzii. O clipă mai târziu, se săpunea, din reflex, și urina în spațiul dintre labele picioarelor, dar tot nu se trezise de tot. Stacy îl tot zorea și, cu ajutorul ei, reuși să-și termine dușul, să se spele pe dinți și să se pieptene, să-și tragă pe el o pereche de jeanși și-un tricou, dar abia după ce coborâră din cameră, în timp ce înfulecau grăbiți micul dejun, începu, în sfârșit, să înțeleagă unde se duceau.

Se întâlniră cu toții în hol ca să aștepte dubița spre autogară. Mathias le arătă tuturor biletul lui Henrich și priviră pe rând mesajul scris în germană, cu ortografia ciudată, cu literele mari

scrise la mijlocul propoziției, și harta strâmbă desenată dedesubt. Stacy și Eric coborâseră cu mâna goală și Jeff îi trimise înapoi în cameră, spunându-le să-și ia un rucsac cu apă, spray contra insectelor, cremă de plajă și mâncare. Uneori, i se părea că era singurul dintre ei cu capul pe umeri. Își dăduse seama că Eric era încă pe jumătate beat. Porecla lui Stacy în facultate fusese Spacy[1] și era cum nu se putea mai potrivită. Stacy era o visătoare. Îi plăcea să fredoneze de una singură, să stea minute întregi cu privirea în gol. Apoi era Amy, care-avea tendința să se îmbufneze atunci când nu-i convenea ceva. Jeff își dădea seama că prietena lui n-avea chef să se ducă după fratele lui Mathias. Orice făcea, părea să-i ia mai mult timp decât ar fi fost necesar. Dispăruse în baie după micul dejun, lăsându-l pe el să facă singur rucsacul. Venise apoi să-și pună pantalonii și rămăsese în chiloți, cu nasul în pernă, până când Jeff o mobilizase. Nu vorbea cu el. Îi răspundea doar la întrebări, monosilabic sau ridicând din umeri. Îi spusese că nu trebuia musai să vină, că putea să rămână singură la plajă dacă asta voia, vorbe la care fata îi răspunsese cu o privire fixă. Știau amândoi cum era Amy. Prefera să stea cu grupul și să facă ceva ce nu-i plăcea decât să rămână singură și să facă ceva care să o distreze.

În timp ce-i așteptau pe Eric și pe Stacy să revină cu rucsacul, unul dintre greci apăru în holul hotelului. Era cel care își spusese Pablo în ultima vreme. Îi îmbrățișă pe rând. Grecii păreau să adore îmbrățișările. Se luau în brațe cu fiecare ocazie. După asta, schimbă câteva cuvinte cu Jeff, fiecare pe limba lui, desigur, recurgând amândoi la pantomimă pentru a se face înțeleși.

– Juan? întrebă Jeff. Don Quijote?

Ridică mâinile și sprâncenele.

Pablo spuse ceva în greacă și făcu un gest ca și când ar fi aruncat un fir de undiță. Apoi mimă că prinde un pește mare, atât de greu încât abia dacă-l putea trage. Arătă pe ceas șase, apoi doisprezece.

---

[1] Aeriana

Jeff dădu din cap și zâmbi în semn că înțelesese: ceilalți doi plecaseră la pescuit. Plecaseră la șase și aveau să se întoarcă la amiază. Luă biletul lui Henrich și i-l arătă grecului. Arătă spre Amy și spre Mathias, făcu semn în sus pentru a-i indica pe Stacy și pe Eric, apoi arătă orașul Cancún pe hartă. Își mișcă încet degetul spre Cobá, apoi spre X-ul care marca situl arheologic. Nu găsi nici o modalitate de a-i explica scopul călătoriei, de a sugera *frate* sau *dispărut,* așa că se mulțumi să arate cu degetul drumul pe hartă.

Pablo se entuziasmă foarte tare. Zâmbi și dădu din cap și se lovi cu degetul în piept, apoi în hartă, vorbind în tot acest timp foarte repede în greacă. Părea că vrea să vină cu ei. Jeff dădu din cap; ceilalți făcură la fel. Grecii stăteau în hotelul de vizavi. Jeff arătă spre clădire, apoi spre picioarele goale ale lui Pablo, apoi spre blugii pe care-i purta el. Pablo îl privi fără să priceapă. Jeff arătă spre ceilalți, spre pantalonii lor, și grecul începu să dea din nou din cap. Păru că pleacă, însă se întoarse brusc și întinse mâna după biletul lui Henrich. Se duse cu biletul la biroul de recepție. Îl văzură împrumutând un pix, o coală de hârtie, apoi aplecându-se și scriind ceva. Îi luă mult timp. În timp ce scria, Eric și Stacy apărură și ei, cu rucsacul, iar Pablo aruncă pixul și se repezi să-i îmbrățișeze. El și Eric scuturară din mâini, ca și când ar fi aruncat niște zaruri imaginare. Se prefăcură că dau pe gât un pahar, apoi râseră și clătinară din cap și Pablo spuse o poveste lungă în greacă, din care nici unul nu pricepu nimic. Părea să fie ceva legat de un avion, sau de-o pasăre, oricum, de ceva cu aripi, și lui Pablo îi trebuiră câteva minute ca s-o termine. În mod clar, era o istorisire amuzantă, sau cel puțin lui așa i se părea, fiindcă se oprea mereu, înecându-se de râs. Avea un râs molipsitor și ceilalți i se alăturară, deși n-ar fi putut spune de ce anume râdeau. În cele din urmă, se întoarse la biroul de recepție și-și reluă treaba cu biletul lui Henrich.

Când se întoarse, văzură că făcuse propria copie după harta desenată. Scrisese deasupra un paragraf în greacă. Jeff presupuse

că era un bilet pentru Juan și Don Quijote, în care le spunea să vină și ei la sit. Încercă să-i explice lui Pablo că nu aveau de gând să stea decât o zi, că urmau să se întoarcă în aceeași seară, dar nu reuși să-l facă pe grec să priceapă. Arăta mereu ceasul și la fel făcea și Pablo, care părea să creadă că Jeff îl întreba când se întorceau ceilalți doi de la pescuit. Amândoi arătau ora douăsprezece, doar că Jeff se referea la miezul nopții, iar Pablo – la amiază.

În cele din urmă, Jeff se lăsă păgubaș. Ar fi pierdut autobuzul dac-o mai ținea mult așa. Îi făcu semn lui Pablo spre hotelul lui, arătând din nou spre picioarele lui goale. Pablo zâmbi, dădu din cap și-i îmbrățișă încă o dată pe toți, apoi ieși în fugă din holul hotelului, strângând în mână copia după harta lui Henrich.

Jeff aștepta la ușa din față, uitându-se după dubiță. Mathias se fâțâia de colo colo în spatele lui, împăturind și despăturind biletul lui Henrich, băgându-l în buzunar doar ca să-l scoată numaidecât. Stacy, Eric și Amy stăteau împreună pe o canapea în mijlocul holului și, când se uită la ei, Jeff se simți cuprins de îndoială. Nu trebuiau să plece, își dădu el seama. Fusese o idee foarte proastă. Eric moțăia. Era beat și epuizat și îi era foarte greu să stea treaz. Amy era îmbufnată, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii pironiți în podeaua din fața ei. Stacy era încălțată cu sandale fără șosete – peste câteva ore, picioarele ei aveau să fie pline de mușcături de insecte. Jeff nu se vedea însoțindu-i pe ăștia trei într-o excursie de trei ore prin zăpușeala din Yucatán. Știa că ar fi trebuit să-i explice situația lui Mathias și să-și ceară scuze. Nu trebuia decât să se gândească la un mod de a o spune în așa fel încât Mathias să înțeleagă, și ar fi putut petrece cu toții încă o zi anostă pe plajă. Ar fi trebuit să-i fie destul de ușor și tocmai începuse să se gândească ce să spună când Pablo se întoarse, îmbrăcat în blugi și cu un rucsac în spate. Iar îmbrățișări, de jur împrejur, în vreme ce toți vorbeau deodată. Apoi sosi dubița și urcară în ea, unul după altul, și, dintr-odată, era

prea târziu ca să-i mai spună ceva lui Mathias, prea târziu ca să mai renunțe. Ieșeau pe șosea, îndepărtându-se de hotel, de plajă, de tot ce ajunsese să le fie atât de familiar în ultimele două săptămâni. Da, erau pe drum, plecau, plecaseră.

În timp ce Stacy alerga după ceilalți în stația de autobuz, un băiat o ciupi de sân. Întinse mâna prin spate și strânse cu putere, dureros de tare. Stacy se răsuci pe călcâie, încercând să-i dezlipească mâna de pe trupul ei. Asta fusese și ideea – răsucirea, agitația, atenția distrasă de această zarvă îi dădură ocazia unui al doilea băiat să-i smulgă lui Stacy pălăria și ochelarii de pe cap. După care puștanii o luară la picior, alergând de mama focului pe trotuar, doi băieți tuciurii – doisprezece ani, le-ar fi dat Stacy – care dispărură numaidecât în mulțime.

Fără ochelari, ziua deveni dintr-odată mult mai strălucitoare. Stacy rămase locului năucită, clipind des, simțind încă mâna băiatului pe sânul ei. Ceilalți împingeau deja în dreapta și-n stânga croindu-și drum prin autogară. Strigase – cel puțin, credea că strigase –, însă nimeni nu părea s-o fi auzit. Trebui să alerge ca să-i prindă din urmă, ridicând mâna, din reflex, ca să-și țină pălăria pe cap, o pălărie care nu mai era acolo, care ieșise deja din piață și se îndepărta din ce în ce mai mult cu fiecare secundă, călătorind spre mâinile unui nou proprietar, un străin care, firește, habar n-ar fi avut de unde provenise, n-avea să știe nimic despre această întâmplare, despre cum alerga ea prin autogara din Cancún, chinuindu-se dintr-odată să-și înăbușe impulsul de a plânge.

Înăuntru, clădirea semăna mai degrabă cu un aeroport decât cu o autogară. Era un loc curat, cu aer condiționat, foarte strălucitor. Jeff găsise deja ghișeul de la care să cumpere biletele. Discuta cu funcționara, punându-i întrebări în spaniola lui atent și precis articulată. Ceilalți se îngrămădiseră în spatele lui, cu portofelele scoase, scoțând banii pentru bilet. Când ajunse lângă ei, Stacy spuse:

– Un băiat mi-a furat pălăria!

Doar Pablo se întoarse. Ceilalți erau cu toții aplecați în față, încercând să audă ce spunea funcționara. Pablo îi zâmbi. Arătă cu un gest larg autogara din jur ca și când i-ar fi arătat o priveliște deosebit de plăcută de la un balcon.

Stacy începuse să se mai calmeze. Inima îi bătuse nebunește, alimentată de adrenalină, întreg corpul îi tremura, iar acum că începuse să se mai relaxeze, se simțea mai degrabă rușinată decât orice altceva, de parcă întreg incidentul ar fi fost, în vreun fel, vina ei. Genul ăsta de neplăceri păreau să i se întâmple întotdeauna ei. Scăpa aparatele de fotografiat de pe feriboturi. Își uita genții prin aeroporturi. Ceilalți nu-și pierdeau lucrurile, nu stricau obiecte și nimeni nu le fura niciodată nimic. Ei de ce i se întâmpla asta? Ar fi trebuit să fie atentă. Ar fi trebuit să-i vadă pe băieți. Se mai calmase, dar tot îi mai venea să plângă.

– Și ochelarii de soare, spuse ea.

Pablo dădu din cap și zâmbetul i se lărgi și mai mult. Părea foarte bucuros că se afla acolo. Pe Stacy o irita să-l vadă răspunzând cu atâta mulțumire nonșalantă la suferința ei, pe care ea o considera foarte evidentă. O clipă, Stacy se întrebă dacă nu cumva grecul râdea de ea. Se uită dincolo de el, spre ceilalți.

– Eric! strigă ea.

Eric îi făcu semn cu mâna, fără să se uite la ea.

– Plătesc eu! spuse el, întinzându-i lui Jeff banii pentru bilete.

Mathias fu singurul care se întoarse. O privi preț de-o clipă, examinându-i chipul, apoi păși spre ea. El era atât de înalt și ea, atât de mică... Se lăsă pe vine în fața ei ca și când ar fi avut în față un copil, privind-o cu o expresie ce părea sincer îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

În noaptea cu focul de tabără, când Stacy se sărutase cu grecul, îi surprinsese pe Amy și pe Mathias uitându-se la ea. Expresia lui Amy fusese una de totală surprindere; a lui Mathias fusese neutră. În zilele care urmaseră, îl surprinsese privind-o în

același fel: nu neapărat ca și când ar fi judecat-o, dar într-un anumit fel ascuns, reținut, care o făcea totuși să se simtă studiată, pusă în balanță, cântărită și evaluată și, în cele din urmă, dorită. Stacy era lașă – știa foarte bine că așa era, știa că de nenumărate ori sacrificase multe pentru a ieși din situații dificile sau din conflicte – așa că îl evitase pe Mathias cât putuse de mult. Îi evitase nu doar prezența, dar și acea privire. Și acum iată-l, ghemuit în fața ei, privind-o cu atâta compasiune, în vreme ce restul, neștiutori, erau ocupați să cumpere bilete. Totul era prea confuz; își pierdu vocea.

Mathias întinse mâna și îi atinse brațul, doar cu vârful degetelor, lăsându-le apoi acolo, de parcă ar fi avut în față un mic animăluț pe care încerca să-l calmeze.

– Ce este? întrebă el.

– Un băiat mi-a furat pălăria, reuși Stacy să spună, arătând cu ochii în sus, spre cap. Și ochelarii de soare.

– Când? Acum?

Stacy dădu din cap și arătă spre ușă.

– Afară.

Mathias se ridică; degetele i se desprinseră de pe brațul ei. Părea că vrea să plece după cei doi băieți. Stacy ridică mâna ca să-l oprească.

– Au plecat, spuse ea. Au fugit.

– Cine a fugit? întrebă Amy.

Dintr-odată, apăruse lângă Mathias.

– Băieții care mi-au furat pălăria.

Eric era și el acolo acum, întinzându-i o bucată de hârtie. Stacy o luă și o dădu la o parte, fără să știe nici ce era, nici de ce i-o dăduse Eric.

– Uită-te la ea, spuse el. Uită-te cum ți-au scris numele.

Stacy se uită pe bucata de hârtie. Era biletul ei.

– Spacy Hutchins, citi ea.

Eric zâmbea, mulțumit de sine.

– Ne-au cerut numele.

– I-au furat pălăria, spuse Mathias.

Stacy dădu din cap, simțindu-se din nou rușinată. Toată lumea se uita la ea.

– Și ochelarii de soare.

Acum apăruse și Jeff. Nu se opri, trecu direct pe lângă ei.

– Repede! spuse el. O să-l pierdem.

Se îndrepta spre peronul lor, urmat de ceilalți: Pablo, Mathias și Amy, toți unul după altul. Eric rămase lângă Stacy.

– Cum? întrebă el.

– N-a fost vina mea.

– N-am spus asta. Doar...

– Le-au înhățat. Le-au înhățat și-au luat-o la fugă.

Simțea încă ciupitura dureroasă pe sân. Și senzația stranie a degetelor lui Mathias pe brațul ei. Dacă Eric i-ar mai fi pus vreo întrebare, se temea că ar fi fost prea mult pentru ea. S-ar fi dat bătută, ar fi început să plângă.

Eric se uită după ceilalți. Aproape că nu-i mai vedea.

– Hai să mergem! spuse el.

Așteptă până când fata dădu din cap și apoi porniră împreună, ținând-o strâns de mână, trăgând-o după el prin mulțime.

Autocarul nu era deloc cum se așteptase Amy. Își imaginase o rablă murdară și ruginită, cu ferestre care să zdrăngăne, cu scaune rupte și cu mirosuri oribile venind dinspre toaletă. Dar era plăcut. Aveau aer condiționat și niște ecrane micuțe, de televizor, suspendate de tavan. Numărul locului lui Amy era trecut pe bilet. Stătea împreună cu Stacy, undeva pe la mijlocul autobuzului. Pablo și Eric erau chiar în fața lor, iar Jeff și Mathias – de cealaltă parte a culoarului.

Imediat ce autobuzul ieși din autogară, televizoarele porniră. Se difuza o telenovelă mexicană. Amy nu știa nici un cuvânt în spaniolă, dar tot se uită, imaginându-și o poveste care să se potrivească expresiilor mirate ale actorilor și gesturilor lor de

dezgust. Nu era prea greu – toate telenovelele sunt cam la fel – și o făcea să se simtă mai bine. O relaxa să se piardă în acea poveste imaginară. Își dădu seama imediat că bărbatul brunet, care părea să fie avocat, își înșela nevasta cu o blondă oxigenată, dar bărbatul nu-și dădea seama că blonda înregistra conversațiile dintre ei. Mai era și o femeie în vârstă, plină de bijuterii, care, în mod evident, îi manipula pe toți cei din jur cu banii ei. Și încă o femeie cu părul lung și negru în care bătrâna avea încredere, dar care părea să pună ceva la cale împotriva ei. Era în cârdășie cu doctorul bătrânei, care părea să fie și soțul oxigenatei. După o vreme, când lăsaseră în urmă orașul și se îndreptau spre sud de-a lungul coastei, Amy se simți suficient de calmă și de relaxată ca să se aplece spre Stacy și s-o ia de mână.

– Nu-i nimic, spuse ea. Îți dau eu pălăria mea, dacă vrei.

Iar zâmbetul cu care-i răspunse Stacy – atât de deschis, de spontan, de iubitor – schimbă totul, făcu întreaga zi să se lumineze și excursia lor păru dintr-odată chiar interesantă. Erau cele mai bune prietene și se îndreptau împreună spre o aventură, o drumeție prin junglă spre niște ruine. Se țineau de mână în continuare, uitându-se împreună la telenovelă. Nici Stacy nu știa spaniolă, așa că începură să discute despre posibilul subiect al serialului, fiecare străduindu-se să alcătuiască cel mai fantezist scenariu cu putință. Stacy imita expresiile bătrânei, ca și când ar fi fost o actriță din filmele mute, făcând gesturi largi și exagerate, pline de lăcomie și amenințătoare. Se lăsară chicotind pe spătarele scaunelor, fiecare făcând-o pe cealaltă să se simtă mai bine – mai în siguranță, mai fericită –, în vreme ce autocarul își continua drumul de-a lungul coastei prin zăpușeala zilei de vară.

Pablo avea o sticlă de tequila în rucsac. Nu. Eric auzea niște clinchete, așa că trebuie să fi fost două sticle. Sau mai multe. Totuși, Eric nu văzu decât una. Pablo o scoase ca să i-o arate, zâmbind, ridicând sprâncenele. Se părea că-l invita s-o bea împreună în drum spre Cobá. Și mai era și ceva cu o monedă –

o monedă grecească, presupuse Eric. Pablo o scoase, mimă că o aruncă în aer, apoi că bea din sticlă. Alt joc. Din câte putea Eric înțelege, părea unul destul de simplu. Aruncau moneda. Dacă ieșea capul, bea Eric. Dacă ieșea pajura, bea grecul. Eric, dând dovadă de o înțelepciune care nu prea îl caracteriza, refuză dând din mână. Lăsă spătarul pe spate, închise ochii și adormi cu viteza unui om aflat sub anestezie. „O sută, nouăzeci și nouă, nouăzeci și opt, nouăzeci și șapte"... și gata.

Se trezi peste ceva vreme, doar pentru câteva clipe, buimac, și văzu că parcaseră în fața unui lung șir de tarabe cu suvenire. Nu era stația unde coborau ei, însă o parte dintre pasageri își strângeau lucrurile și se dădeau jos din mașină, în vreme ce alții se aliniaseră deja la ușă și se pregăteau să urce. Pablo dormea lângă el, cu gura deschisă, sforăind ușor. Amy și Stacy erau cufundate adânc în scaune și șușoteau ceva. Jeff citea ghidul de călătorie, aplecat peste carte, concentrat, ca și când ar fi vrut să-l memoreze. Mathias ținea ochii închiși, dar nu dormea. Eric nu putea spune de unde știa că nu doarme. Pur și simplu știa și, în vreme ce se uita la el, întrebându-se cum își dăduse seama de asta, Mathias întoarse capul spre el și deschise ochii. Fu un moment ciudat. Stăteau unul lângă altul, separați doar de culoarul îngust, privindu-se în ochi. În cele din urmă, unul dintre pasagerii cei noi se îndreptă agitându-se spre fundul autocarului, interpunându-se, preț de câteva clipe, între cei doi bărbați. După ce trecu, Mathias întoarse capul și închise din nou ochii.

Pe fereastră se vedeau pasagerii care tocmai coborâseră, strânși oarecum nedumeriți lângă autobuz, privind în jur, întrebându-se parcă dacă fusese o idee inspirată să aleagă acea destinație. Vânzătorii de la tarabe îi strigau, făcându-le semn să se apropie. Pasagerii zâmbeau, dădeau din cap, făceau cu mâna sau se străduiau să lase impresia că nu auzeau strigătele de întâmpinare ale localnicilor. Stăteau fără să se miște. La tarabe se vindeau răcoritoare, mâncare, haine, pălării de paie, bijuterii, statuete maya, curele și sandale din piele. Majoritatea standurilor

erau inscripționate atât în spaniolă, cât și în engleză. Lângă o tarabă era o capră, legată de un stâlp, și mai mulți câini dădeau târcoale autocarului, aruncând priviri precaute foștilor pasageri. În spatele tarabelor începea orașul. Eric zări turnul cenușiu, de piatră, al unei biserici și zidurile caselor, văruite în alb. Își imagină fântâni ascunse în curți, hamacuri legănându-se leneș, păsări în colivii și, preț de-o clipă, simți impulsul de a se ridica, de a-i da și pe ceilalți jos din autocar și de a-i mâna spre locul acela, care părea cu mult mai „real" decât Cancún. Puteau fi și ei măcar o dată călători, nu mereu turiști. Puteau să exploreze, să descopere și... Dar Eric era mahmur și foarte obosit și afară era atât de cald... Simțea zăpușeala chiar și prin geamul din sticlă fumurie, o ghicea din felul în care mergeau câinii, cu capetele plecate, cu limbile ieșindu-le afară din gură. Și mai era și fratele lui Mathias – motivul pentru care se aventuraseră în această expediție. Eric întoarse capul, aproape așteptându-se să dea de neamț cu privirea ațintită iar asupra lui, dar Mathias rămăsese în aceeași poziție, cu ochii închiși.

Eric îi urmă exemplul. Lăsă capul pe spate și închise ochii. Își dădu seama când mașina se puse în mișcare. Se învârtiră într-un cerc larg, apoi ieșiră din nou pe șosea. Pablo se foi în somn și căzu peste el, iar Eric trebui să-l împingă la o parte. Grecul mormăi ceva pe limba lui, însă nu se trezi. Cuvintele aveau totuși o anumită tonalitate, ca și când ar fi fost o acuzație, sau o înjurătură, și Eric își aminti de zâmbetele pe care grecii le schimbau uneori între ei, lăsând impresia că aveau niște secrete. „Oare cine sunt?" se întrebă Eric. Ațipise deja și nu mai gândea clar. Nici măcar nu-și dădea seama la cine se referea. La mexicani, poate, la urmașii mayașilor, care-i strigau de la tarabe. Sau la Pablo și la ceilalți doi greci, care trăncăneau tot timpul, dădeau din cap, se îmbrățișau și-și făceau cu ochiul. Sau poate la Mathias și la misteriosul lui frate dispărut, la tatuajul lui prevestitor parcă de rău, la privirea goală a neamțului. Sau – ei, și de ce nu? – la Jeff, la Amy și la Stacy. „Oare cine sunt?"

Dormi fără să viseze și, când deschise iar ochii, autocarul trăgea în stația din Cobá. Toată lumea se ridicase și se întindea, iar întrebarea îi dispăruse cu desăvârșise din minte. Nu mai rămăsese nici măcar amintirea ei. Era aproape de amiază și, ceva mai dezmeticit, Eric își dădu seama că se simțea mai bine. Îi era sete și foame și trebuia să urineze, dar mintea îi era mai limpede, avea mai multă vigoare și se simțea în sfârșit în stare să înfrunte peripețiile pe care avea să i le aducă ziua.

Jeff găsi un taxi. Era o camionetă de culoare galben aprins. Jeff îi arătă harta șoferului – un bărbat scund și îndesat, cu ochelari cu lentile groase –, care o studie cu foarte mare atenție. Vorbea într-un amestec de spaniolă și de engleză. Purta un tricou mulat pe formele rotunde. La subraț avea niște pete mari de sare, iar fața îi lucea de transpirație. Se tot ștergea cu un batic în vreme ce studia harta. Nu păru deloc mulțumit de ceea ce găsi acolo. Se încruntă pe rând la cei șase prieteni, apoi la mașina lui, apoi la soarele care părea să atârne deasupra lor.

– Douăzeci de dolari, zise el.

Jeff clătină din cap și dădu din mână. Habar nu avea care ar fi putut fi prețul corect, dar simți că era important să se tocmească.

– Șase! zise el, alegând o sumă la întâmplare.

Șoferul păru stupefiat, de parcă Jeff tocmai s-ar fi aplecat și ar fi scuipat pe picioarele lui încălțate în sandale. Îi dădu harta înapoi și începu să se îndepărteze.

– Opt! strigă Jeff în urma lui.

Șoferul întoarse capul, dar nu veni înapoi.

– Cincisprezece!

– Doisprezece!

– Cincisprezece, insistă șoferul.

Autocarul se pregătea să plece, iar pasagerii începuseră să se risipească spre oraș. Camioneta galbenă era singurul taxi din zonă suficient de mare pentru a-i putea lua pe toți.

– Cincisprezece, acceptă Jeff.

Avea senzația că plătește mai mult decât face și chestia asta îl sâcâia. Se îndreptau deja spre mașină. Nu conta; nimic din toate astea nu conta. Era doar o etapă din excursia lor, una care avea să se termine curând. Iar Mathias apăru dintr-odată lângă el și-i întinse omului banii. Jeff nu comentă și nici nu se oferi să contribuie. La urma urmei, doar pentru Mathias veniseră cu toții aici. Dacă n-ar fi fost el, ei ar fi stat acum întinși la soare pe plajă, pe jumătate adormiți.

În spatele camionetei era un cățel, legat cu lanțul de un bloc de BCA. Când se apropiară, animalul începu să tragă cu toată puterea de lanț, lătrând, mârâind și făcând spume la gură. Era de mărimea unei pisici ceva mai mari – negru cu lăbuțe albe și cu blana lățoasă și încâlcită –, dar avea un lătrat gros, de dulău adevărat. Furia lui, dorința de a le face rău, păreau aproape umane. Cei șase prieteni se opriră și rămaseră cu ochii la câine.

Șoferul le făcu semn cu mâna și râse:

– Nu problemă! zise el într-o engleză stâlcită. Nu problemă!

Deschise remorca, făcu un semn spre câine și le arătă că lanțul nu-i permitea să se întindă prea mult. Doi dintre ei puteau sta în față. Ceilalți patru se puteau așeza în așa fel încât cățelul cel feroce să nu ajungă la ei. Cea mai mare parte a mesajului fusese comunicată prin gesturi, punctate ocazional de refrenul celor două cuvinte:

– Nu problemă, nu problemă, nu problemă...

Stacy și Amy se oferiră să stea în față. Ajunseră lângă mașină dintr-un salt, deschiseră repede portiera și urcară înainte să apuce să protesteze cineva. Ceilalți se suiră cu băgare de seamă în spate. Câinele începu să latre și mai tare. Smucea de lanț cu atâta forță, încât părea că își va rupe gâtul. Șoferul încercă să-l domolească, murmurând ceva într-o limbă ciudată, însă cuvintele lui nu părură să aibă vreun efect. În cele din urmă, bărbatul zâmbi, ridică din umeri și închise remorca.

Fu nevoie de trei încercări înainte ca mașina să pornească; apoi, o luară din loc. Ieșiră pe drumul asfaltat și începură să se îndepărteze de oraș. După aproximativ un kilometru, făcură stânga pe un drum pietruit. Treceau pe lângă niște câmpuri cultivate – Jeff nu-și putea da seama cu ce anume, însă în mijlocul unuia era un tractor stricat, iar pe altul, o pereche de cai. Apoi, cât se poate de brusc, se treziră în junglă: vegetație deasă, umedă, crescută pe marginea drumului. Soarele era sus pe cer, chiar deasupra lor, așa că era greu să-și dea seama în ce direcție se îndreptau, dar Jeff presupuse că mergeau spre vest. Șoferul păstrase harta la el. Nu le rămânea decât să spere că știa cum să ajungă acolo unde trebuia.

Cei patru bărbați stăteau cu spatele lipit de tablă, cu picioarele strânse, uitându-se la câinele care continua să se smucească spre ei, mârâind, lătrând și spumegând fără încetare. Era foarte cald – o căldură apăsătoare și umedă, ca de seră. Mișcarea mașinii crea o briză falsă, dar nu era de ajuns. Curând, toți aveau tricourile ude de transpirație. Din când în când, Pablo îi striga câinelui ceva în greacă și toți râdeau nervos, deși habar nu aveau ce spusese grecul. Până și Mathias, care râdea foarte rar, li se alătură.

După o vreme, drumul pietruit se transformă în drum forestier, plin de hârtoape. Camioneta încetini, săltând printre gropi, împingându-i unul în celălalt. La câte-o groapă mai mare, blocul de BCA de care era legat cățelul se ridica ușor în aer, apoi cădea cu greutate înapoi pe podeaua remorcii. De fiecare dată când se întâmpla asta, câinele reușea să se mai apropie cu câțiva centimetri de ei. Lui Jeff i se părea că merseseră mai mult decât cei optsprezece kilometri indicați pe hartă. Înaintau din ce în ce mai încet, pe măsură ce drumul devenea tot mai prost. Copacii păreau să năvălească peste ei, să se prăvălească pe ei, zgâriind portierele mașinii. Un nor de insecte se strânse deasupra, urmărind mașina, mușcându-i de brațe și de gât, făcându-i să-și tragă singuri palme. Eric scoase un spray contra insectelor din

rucsac, dar îl scăpă din mână când trecură peste un hârtop și tubul căzu pe jos, rostogolindu-se spre câine. Se opri în cele din urmă lângă blocul de BCA. Câinele îl mirosi repede, apoi reveni la lătratul lui. Pablo nu mai striga la el și nici ceilalți nu mai râdeau. Timpul părea să se dilate – merseseră prea departe –, iar Jeff începuse să se întrebe dacă nu cumva făcuseră o mare greșeală, dacă nu cumva bărbatul îi ducea în junglă cu intenția de a-i jefui și de a-i omorî. Ar fi violat fetele, iar pe ei i-ar fi împușcat, i-ar fi înjunghiat sau le-ar fi zdrobit capetele cu o lopată. Ar fi dat carnea lor de mâncare cățelului, le-ar fi îngropat oasele în pământul umed și nimeni n-ar mai fi știut vreodată ceva de ei.

Apoi se ivi o cărare pe partea dreaptă a drumului și camioneta se opri în dreptul ei, cu motorul pornit. Poteca se pierdea printre copaci. Ajunseseră! Toți patru coborâră repede din remorcă, râzând din nou, abandonând spray-ul contra insectelor și întorcând spatele câinelui care smucea în continuare de lanț, luându-și la revedere cu lătrături neobosite.

Stacy stătea la geam. Fereastra mașinii era închisă pentru a nu lăsa să intre zăpușeala de afară. Aerul condiționat era dat la maximum. La câteva minute după ce se puseseră în mișcare, Stacy începuse să tremure, transpirația i se uscase și pielea de pe mână i se făcuse ca de găină. Ei, uneia, drumul nu i se păruse extraordinar de lung. Nu prea fusese atentă la el. Gândul ei era undeva departe, cu cincisprezece ani în urmă și la trei mii cinci sute de kilometri distanță. Culoarea camionetei: de aici plecase totul. Un galben aprins. Unchiul ei murise într-o mașină de aceeași culoare. Unchiul Roger, fratele mai mare al lui taică-său, prins într-o viitură de primăvară, în Massachusetts, în vreme ce încerca să se deplaseze pe șoseaua inundată. Un râu își ieșise din matcă. Luase mașina pe sus, o târâse în aval, o răsturnase, apoi o aruncase la mal la marginea unei livezi de meri. Acolo îl găsiseră pe unchiul Roger, cu centura de siguranță

încă prinsă, atârnat cu susul în jos, ca un liliac, în mașina lui galbenă. Înecat.

Stacy se afla în Florida împreună cu părinții și cu cei doi frați ai ei când primiseră vestea. Era vacanța de primăvară și taică-său îi dusese la Disney World. Stăteau într-o sigură cameră, toți cinci. Părinții dormeau într-un pat, cei doi băieți în altul și Stacy pe un fotoliu extensibil între ei. Avea doar șapte ani; frații ei aveau nouă, respectiv patru. Și-l amintea pe taică-său vorbind la telefon, făcându-le semn să tacă în timp ce spunea:

– Ce... Ce... Ce...

Legătura era proastă și trebuia să strige, repetând, sub formă de întrebare, tot ceea ce i se spunea.

– Roger... O furtună... Înecat...?

După care începuse să plângă, strângând ochii, încercând să pună telefonul înapoi în furcă, lovindu-l de noptieră, ratând iar și iar, până când mama lui Stacy i-l luase din mână și-l închisese ea. Stacy și frații ei stăteau pe celălalt pat, privindu-i uimiți. Nu-l mai văzuseră niciodată pe tatăl lor plângând și n-aveau să-l vadă nici de-atunci încolo. Mama lor îi luase cu ea, îi dusese la o înghețată în restaurantul hotelului și când se întorseseră totul se sfârșise. Tatăl lor era din nou bărbatul pe care-l știau și făcea grăbit bagajele. Rezervase deja bilete de avion înapoi spre casă pentru acea după-amiază.

Unchiul Roger fusese un bărbat impunător, încărunțit de tânăr, care întotdeauna păruse că se simte stânjenit în preajma copiilor fratelui său. Ca să le distragă atenția, făcea umbre de animale pe pereți sau le spunea glume stupide. Venise în vizită de Crăciun, cu câteva luni înainte să moară. Camera de oaspeți era chiar vizavi de dormitorul lui Stacy și fetița sărise din pat într-o noapte, trezită de o bufnitură asurzitoare. Curioasă și puțin speriată, se furișase până la ușă și trăsese cu ochiul pe hol. Unchiul Roger zăcea întins pe jos, beat mort, chinuindu-se să se ridice din nou în picioare. După câteva încercări, se lăsase păgubaș. Se răsucise, se foise cu un geamăt și reușise să se ridice în șezut, cu spatele lipit de ușa camerei de oaspeți.

Atunci o observase pe Stacy. Îi făcuse cu ochiul, zâmbind, iar fetița deschisese un pic mai mult ușa. După care se ghemuise pe jos, cu ochii la el. Cuvintele pe care bărbatul i le spusese atunci aveau să-i rămână atât de vii în minte, atât de clare în ciuda limitelor minții ei de copil de șapte ani, încât Stacy nu mai putea spune cu certitudine dacă se întâmplase aievea. Își amintea totul cu atâta luciditate, încât uneori înclina să creadă că era mai degrabă un vis decât o amintire.

– O să-ți spun ceva foarte important, zisese unchiul. Mă asculți?

Când Stacy dăduse din cap afirmativ, bărbatul o atenționase fluturând din degetul arătător.

– Dacă nu ești atentă, poți ajunge într-un punct când vei face alegeri fără să te gândești. Fără să le planifici. Și poți ajunge să trăiești altă viață decât cea pe care ți-o dorești. O viață pe care s-o meriți, poate, dar nu cea pe care o dorești.

Fluturase din nou din deget.

– Ai grijă să planifici totul!

După care tăcuse. Nu așa se vorbea cu un copil de șapte ani și bărbatul părea, cu amărăciune, să-și dea seama de asta. Se forțase să zâmbească. Ridicase mâinile și încercase să facă niște umbre de animale în lumina palidă ce răzbătea dinspre scări. Făcuse un iepure, un câine care latră, un vultur în zbor. Nu erau cine știe ce și unchiul părea că-și dă seama și de asta. Căscase, închisese ochii și adormise aproape imediat. Stacy închisese ușa și se strecurase înapoi în pat.

Nu le povestise nimic din toate astea părinților ei și totuși se gândise la cuvintele unchiului iar și iar, toată copilăria ei. Încă-i mai răsunau în minte și acum, după ce crescuse, poate chiar mai mult decât înainte. O urmăreau obsesiv fiindcă simțea adevărul în ceea ce-i spusese unchiul, sau în ceea ce visase că-i spusese, și știa că nu era o persoană care să gândească prea mult, care să-și planifice viața... Nu era și nici nu avea să fie vreodată. Îi era destul de ușor să se vadă prinsă într-o situație pe care n-avea să o anticipeze, din neglijență sau din indolență. Bătrână și singură,

într-un halat de baie pătat, uitându-se până noaptea târziu la televizor, cu sonorul dat încet, înconjurată de șase pisici adormite. Sau poate în suburbie, izolată într-o casă mare, plină de camere cu ecou, cu sânii durând-o și cu un bebeluș la etaj care urla, așteptând să fie hrănit. Asta era imaginea pe care o avea în minte pe când stătea în camioneta galbenă, săltând pe drumul plin de gropi. O făcea să se simtă goală pe dinăuntru, umflată ca un balon, gata să se spargă. Cu un efort de voință, înlătura imaginea din minte. La urma urmei, viața ei nu era așa. Nu acum, nu încă. Peste câteva săptămâni, se ducea la o școală postuniversitară. Se puteau întâmpla încă multe. Avea să cunoască oameni noi, să-și facă prieteni pe care să-i păstreze, probabil, pentru tot restul vieții. Preț de câteva clipe se imagină în Boston – într-o cafenea poate, cu un teanc de cărți pe masa din fața ei, în vreme ce un băiat se apropia, un coleg, zâmbind timid și întrebând-o dacă poate să stea lângă ea – când dintr-odată, în mod inexplicabil, se trezi gândindu-se din nou la unchiul Roger, singur pe drumul inundat, în clipa nefastă în care apele râului îi luaseră mașina pe sus și o ridicaseră, creându-i acea senzație de imponderabilitate, fără să se sperie încă, doar surprins și poate chiar ușor amuzat, ca la începutul unei mici aventuri, al unei povești hazlii pe care să o poată spune vecinilor când se întorcea acasă.

„Nu încercați niciodată să conduceți pe un drum inundat de un râu deversat." Atâtea reguli pe care să ți le amintești! Nu era de mirare că oamenii ajungeau în situații în care nu-și doreau să fie.

Cu acest gând în minte – semn prevestitor de rău – privi pe geam și descoperi surprinsă că ajunseseră.

Când mașina se opri, șoferul îi întinse harta lui Amy. Fata vru să o ia, însă bărbatul nu o lăsă. Amy trăgea, dar mexicanul nu-i dădea drumul: o mică hârjoneală. Stacy se chinuia să deschidă ușa; nu observă ce se petrecea. Camioneta se balansă ușor când Jeff și ceilalți săriră jos din remorcă. Geamurile erau

închise, aerul condiționat – dat la maximum, însă Amy tot îi auzea cum râdeau. Câinele încă mai lătra. Stacy reuși în sfârșit să deschidă ușa și ieși în arșița de afară, lăsând portiera deschisă pentru Amy. Dar bărbatul nu voia să dea drumul hărții.

– Locul ăsta, zise el, arătând spre cărare. De ce mergeți?

Amy își dădea seama că bărbatul avea doar cunoștințe foarte limitate de limbă engleză. Încercă să găsească un mod de a-i descrie scopul misiunii lor în cuvinte cât mai simple. Se aplecă în față. Ceilalți se strânseseră lângă camionetă și-și țineau rucsacurile pregătite, așteptând-o. Amy arătă spre Mathias.

– Fratele lui? zise ea. Trebuie să-l găsim.

Șoferul se întoarse, îl privi fix pe Mathias preț de câteva clipe, apoi se uită iar la Amy. Se încruntă, însă nu spuse nimic. Amândoi țineau în continuare de hartă.

– *Hermano?* încercă Amy.

Nu știa de unde-i venise cuvântul, nici dacă era corect. Cunoștințele ei de limbă spaniolă se limitau la titluri de filme și la nume de restaurante.

– *Perdido?* spuse, arătând din nou spre Mathias. *Hermano perdido.*

Nici ea nu știa prea bine ce spunea. Câinele lătra întruna și începuse să o doară capul. Îi era greu să se concentreze. Voia să coboare din mașină, dar când trase din nou de hartă, șoferul tot nu o lăsă din mână.

Clătină din cap.

– Locul ăsta, spuse el. Nu bun.

– Nu bun? întrebă fata.

Nu înțelegea ce voia bărbatul să spună cu asta.

Mexicanul dădu din cap.

– Nu bun voi mergeți loc ăsta.

Afară, ceilalți se întorseseră și se uitau spre camionetă. O așteptau. În spatele lor se vedea cărarea. Copacii creșteau deasupra ei, formând un fel de tunel din frunziș, aproape lipsit de lumină.

– Nu înțeleg, spuse Amy.

– Cincisprezece dolari, eu duc înapoi.

– Îl căutăm pe fratele lui.

Șoferul scutură vehement din cap.

– Eu duc altă parte. Cincisprezece dolari. Toată lumea fericită.

Zâmbi, ca să le demonstreze ce voia să spună – un zâmbet larg, dezgolindu-și dinții. Erau foarte mari și groși, înnegriți pe lângă gingii.

– Ăsta e locul? întrebă Amy. E cel de pe hartă, da?

Trase harta și bărbatul îi dădu drumul. Amy arătă spre X, apoi spre potecă.

– Aici e, da?

Zâmbetul șoferului pieri. Clătină din cap parcă dezgustat și făcu semn spre portiera deschisă.

– Mergeți atunci! spuse el. Eu spus nu bun, dar voi tot mers.

Amy luă harta, arătând din nou X-ul.

– Îl căutăm pe...

– Plecați! strigă bărbatul întrerupând-o, ridicând vocea de parcă și-ar fi pierdut dintr-odată răbdarea, iar întreaga conversație l-ar fi enervat.

Făcea întruna semne spre portieră, evitând să privească spre Amy sau spre hartă.

– Pleacă, pleacă, pleacă!

Și Amy plecă. Coborî din mașină, trânti portiera și privi camioneta îndepărtându-se încet pe drum.

Căldura era ca o mână care se întindea de deasupra și se înfășura în jurul ei. La început, fu o senzație plăcută după frigul din mașină, apoi însă, foarte curând, începu să se sufoce. Transpirase deja și erau o grămadă de țânțari – roiau, bâzâiau, mușcau. Jeff scosese din rucsac un spray contra insectelor și trecu pe la fiecare. Câinele continua să latre și să se zbată în vreme ce camioneta se îndepărta, mârâituri și chelălăieli

auzindu-se în timp ce se pierdea în zare. Îi mai auziră o vreme lătrăturile chiar și după ce mașina dispăru din vedere.

– Ce voia? întrebă Stacy.

Jeff o dăduse deja cu spray. Pielea îi lucea și mirosea a proaspăt. Totuși, țânțarii o mușcau în continuare și Stacy se plesnea întruna peste brațe.

– A spus că n-ar trebui să mergem.

– Unde să mergem?

Amy arătă spre potecă.

– De ce nu? întrebă Stacy.

– A spus că nu-i bine.

– Ce nu-i bine?

– Ceva nu-i bine acolo unde mergem.

– E ceva în neregulă la ruine?

Amy ridică din umeri; nu știa.

– Voia cincisprezece dolari ca să ne ducă în altă parte.

Jeff se apropie cu spray-ul. Îi luă harta din mână și începu să pulverizeze. Amy întinse brațele, apoi le ridică deasupra capului pentru ca Jeff să-i poată pulveriza lichidul pe corp. Se răsuci încet de jur împrejur. Când ajunse din nou cu fața la el, Jeff se opri și se aplecă să bage spray-ul înapoi în rucsac. Toți se uitau la el.

Dintr-odată, un gând o neliniști pe Amy.

– Cum o să ne întoarcem? întrebă ea.

Jeff o privi de jos.

– Să ne-ntoarcem?

Amy arătă drumul, în urma camionetei.

– La Cobá.

Jeff se întoarse cu fața spre drum, gândindu-se.

– În ghid scria că poți opri oricând un autobuz care trece pe lângă tine.

Ridică din umeri; părea să-și dea seama ce prostie făcuseră.

– Am presupus...

– Pe drumul ăsta nu trece nici un autobuz, zise Amy.

Jeff dădu din cap. Asta era evident.

– Pe drumul ăsta nici măcar nu încape un autobuz.

– Scria și că putem face autostopul...

– Vezi tu vreo mașină, Jeff?

Jeff oftă și-și închise rucsacul. Se ridică și îl aruncă pe umăr.

– Amy... începu el.

– Tot drumul până aici, ai văzut vreo...?

– Trebuie să aibă un mod de a se aproviziona.

– Cine?

– Arheologii. Trebuie să aibă o mașină. Sau acces la o mașină. Când îl găsim pe fratele lui Mathias, îi putem ruga să, știi tu, să ne ducă la Cobá.

– Zău așa, Jeff! Suntem complet izolați! Va trebui să mergem pe jos treizeci de kilometri. Prin nenorocita asta de junglă!

– Optsprezece.

– Poftim?

– Sunt optsprezece kilometri.

– Nu au cum să fie doar optsprezece kilometri.

Amy se întoarse spre ceilalți, căutând un sprijin, dar Pablo fu singurul care-i susținu privirea. Zâmbea. Habar nu avea despre ce discutau. Mathias scormonea prin rucsac. Stacy și Eric stăteau cu ochii pironiți în pământ. Amy își dădea seama că li se părea că face iar fițe, în stilul ei caracteristic, și chestia asta o enerva.

– Pe nimeni nu-l deranjează lucrul ăsta?

– De ce era responsabilitatea mea? întrebă Jeff. De ce trebuia să mă fi gândit eu la asta?

Amy ridică nervoasă din mâini, ca și când răspunsul ar fi fost evident.

– Fiindcă... începu ea, apoi însă se opri.

De ce era responsabilitatea lui Jeff? Cu siguranță era, dar nu-și putea da seama de ce.

Jeff se întoarse spre ceilalți și arătă spre potecă.

– Gata? întrebă el.

Toți în afară de Amy dădură din cap. O porni la drum, urmat de Mathias, de Pablo și de Eric.

Stacy îi aruncă lui Amy o privire consolatoare.

– Lasă-te dusă de val, dragă! zise ea. Da? O să vezi că totul va fi bine.

O luă de braț și o trase după ea. Amy nu se opuse. Se îndreptară amândouă spre potecă, braț la braț. Jeff și Mathias deja dispăreau în umbra din fața lor, păsările cântau deasupra ca și cum ar fi marcat intrarea lor în inima junglei.

Harta indica o potecă de trei kilometri. După care trebuia să se vadă o a doua cărare, desprinzându-se pe partea stângă. Aceasta din urmă urca în pantă lină pe deal. În vârful dealului erau ruinele.

Mergeau de douăzeci de minute, când Pablo se opri să-și facă nevoile. Eric se opri și el. Își aruncă rucsacul jos și se așeză pe el ca să se odihnească. Copacii de pe marginile potecii blocau lumina soarelui, dar tot era prea cald pentru un drum atât de lung. Cămașa îi era leoarcă de transpirație, părul îi atârna ud pe frunte. Era înconjurat de țânțari și de un fel de musculițe care nu mușcau, dar păreau să fie atrase de transpirație. Se adunaseră într-un nor deasupra lui, scoțând un bâzâit ascuțit. Ori transpirase până eliminase tot spray-ul contra insectelor, ori chestia aia era total ineficientă.

Stacy și Amy îi ajunseră din urmă înainte ca Pablo să termine de urinat. Eric le auzi vorbind în depărtare, dar fetele tăcură când se apropiară. Stacy îi zâmbi lui Eric și-l mângâie pe cap când trecu pe lângă el. Nu se opriră, nici măcar nu încetiniră, și, după ce se depărtară la o oarecare distanță, Eric le auzi începând din nou să vorbească. Simți o oarecare strângere de inimă, avu senzația că vorbeau despre el. Sau poate că nu. Poate vorbeau despre Jeff. Fetele astea aveau mereu secrete, mereu își șopteau câte ceva. Nu reușise să se deprindă cu intimitatea asta a lor. Uneori, se enerva pe Amy fără vreun motiv anume, simțea

că nu o place, fără să poată spune de ce. Era gelos. Ar fi vrut ca Stacy să-i împărtășească lui secretele, și să nu fie el cel despre care șușotea. Îl enerva că nu era așa.

Grecul avea o vezică imensă. Încă mai urina și la picioare i se formase deja o băltoacă. Musculițele negre păreau să găsească urina chiar și mai apetisantă decât transpirația. Se năpustiră asupra ei, plonjând în lichid și luându-și apoi iar zborul, acoperind întreaga suprafață. Grecul urina, urina, urina...

După ce termină, scoase una din sticlele de tequila din rucsac și deschise dopul. Trase o dușcă mică, apoi îi întinse sticla lui Eric. Eric se ridică și bău. Lichidul îl făcu să lăcrimeze. Tuși și-i înapoie sticla. Pablo mai trase o dușcă, apoi puse sticla la loc. Zise ceva în greacă clătinând din cap, ștergându-și fața cu cămașa. Eric presupuse că era un comentariu pe seama căldurii. Sunase ca un fel de bombăneală.

Dădu din cap.

– Al dracului de cald, zise el. Voi aveți expresia asta? Trebuie să existe în toate limbile, nu crezi? Hades? Infernul?

Grecul îi răspunse doar cu un zâmbet.

Eric își puse rucsacul în spate și porniră din nou la drum. Pe hartă, poteca fusese desenată în linie dreaptă, dar în realitate era foarte șerpuită. Stacy și Amy erau la vreo treizeci de metri în față. Eric le zărea uneori. Jeff și Mathias atacaseră cărarea ca niște adevărați cercetași, puși pe treabă. Eric nu-i mai putea vedea, nici măcar când poteca era dreaptă. Era o cărare un pic mai lată de-un metru, de pământ, cu vegetație luxuriantă, de junglă, pe ambele părți. Plante cu frunze mari, liane și plante târâtoare, copaci scoși parcă din benzile desenate cu Tarzan. Era întuneric sub copaci și nu se vedea prea departe, însă din când în când Eric auzea trosnituri printre ramuri și frunze. Păsări, poate, speriate de apropierea lor. Totul în jur părea să fie în continuă mișcare, ca și când nu ar fi fost decât un puzzle format din milioane și milioane de lăcuste. Uneori, întreaga forfotă părea să amuțească dintr-odată, lucru care-i dădea lui Eric fiori.

Poteca era destul de umblată. Trecură pe lângă o sticlă goală de bere și un pachet mototolit de țigări. La un moment dat, văzură și niște urme, un fel de copite de animal, mai mici decât cele de cal. Un măgar poate, sau chiar o capră – Eric nu putea spune. Jeff știa probabil ce era, el se pricepea la chestii de genul ăsta – recunoștea constelațiile, știa numele florilor... Citea mult, chiar exagerat de mult, și uneori lui Eric i se părea că-i cam plăcea să-și dea importanță: comanda în spaniolă, deși era evident că băiatul care-i servea vorbea engleza, corecta pronunția celorlalți. Eric nu putea spune în ce măsură îl simpatiza pe Jeff. Sau, lucru care îl preocupa și mai mult, în ce măsură îi era el simpatic lui Jeff.

Cărarea coti destul de mult și coborî ușor, în pantă lină. Un pârâu apăru pe lângă potecă, apoi, dintr-odată, soarele se ivi în față, orbitor după ce merseseră atâta vreme prin umbră. Jungla se risipi, învinsă de ceea ce părea a fi un fel de tentativă abandonată de agricultură. De ambele părți ale potecii erau câmpuri care se întindeau pe câteva sute de metri, urme vaste de pământ răscolit, înnegrit de soare. Erau ultimele etape ale ciclului de tăiere și ardere – copacii fuseseră tăiați, plantele fuseseră secerate și incendiate, și acum nu mai rămăsese decât pustiul care preceda întoarcerea junglei. Vegetația de pe margini începuse deja să trimită escadroane de cercetare, lujeri și rădăcini care păreau pitice și firave printre munții de pământ răscolit.

Pablo și Eric își căutară repede ochelarii de soare. Jungla apărea din nou în depărtare, întinzându-se ca un zid de-a curmezișul potecii. Jeff și Mathias dispăruseră deja în umbra ei, dar Stacy și Amy se mai vedeau încă. Amy își pusese pălăria. Stacy își legase un batic pe cap. Eric le strigă și-și agită mâinile în aer, însă fetele nu-l auziră. Sau chiar dacă-l auziră, nu întoarseră capul. Musculițele negre rămaseseră în urmă, la umbra copacilor, însă țânțarii îi însoțeau în continuare, netulburați.

Erau pe la jumătatea spațiului deschis când un șarpe tăie poteca, chiar prin fața lor. Era doar un șarpe mic – negru cu pete

maronii, lung de cel mult o jumătate de metru –, însă Pablo scoase un strigăt de groază. Făcu un salt în spate, trântindu-l pe Eric la pământ, apoi se dezechilibră și căzu peste el. Sări numaidecât în picioare, arătând spre locul unde dispăruse șarpele, trăncănind agitat în greacă, țopăind de pe un picior pe celălalt cu o expresie de groază pe chip. După câte se părea, îi era frică de șerpi. Eric se ridică încet în picioare, scuturându-se de praf. Își julise cotul când căzuse și rana se murdărise de țărână. Încercă să o curețe. Pablo îi dădea de zor în greacă, exclamând și gesticulând. Toți trei grecii erau la fel; uneori încercau să mimeze sau să deseneze ceva pentru a-și exemplifica ideea, însă de cele mai multe ori o țineau pe-a lor, fără cea mai mică încercare de a lămuri ce încercau să spună. Parcă zarva și agitația ar fi fost tot ce conta; nu prea avea importanță dacă erau înțeleși de ceilalți sau nu.

Eric așteptă ca Pablo să se potolească. La sfârșit, păru să-și ceară scuze că-l trântise la pământ, iar Eric zâmbi și dădu din cap, pentru a-l face să înțeleagă că îl iertа. Apoi își reluară drumul, deși Pablo mergea acum mult mai încet, cercetând nervos cu privirea marginile potecii. Eric încercă o vreme să-și imagineze sosirea lor la ruine, cu arheologii lucrând atent cu lopățelele și cu măturicile lor, cu pungile de plastic pline cu tot felul de comori: cănile de tablă din care băuseră minerii, cuiele de fier cu care-și proptiseră odinioară corturile. Mathias își găsea fratele. Urma o confruntare, o discuție în germană, voci ridicate, amenințări, ultimatumuri. Eric de-abia aștepta scena. Îi plăceau momentele dramatice, conflictele, tensiunea și tumultul emoțiilor altora. Nu avea să fie totul așa. Nu o să se târască toată ziua prin căldură, cu cotul zvâcnind dureros la fiecare bătaie a inimii. După ce găseau ruinele, totul avea să se schimbe, avea să vadă lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă.

Ajunseră în celălalt capăt al luminișului și jungla reapăru. Musculițele negre îi așteptau la adăpostul umbrei. Se adunară în jurul lor într-un nor bâzâitor, de parcă s-ar fi bucurat de revedere.

Pârâul dispăruse. Cărarea coti la dreapta, apoi la stânga, apoi se întinse iar în linie dreaptă, într-un lung coridor de umbră la capătul căruia părea să fie alt luminiș. Un cerc de lumină îi aștepta, atât de strălucitor, încât lui Eric i se părea că-l aude chemându-l, asemenea unui corn de vânătoare. Nu putea să-l privească – îl dureau ochii, îl durea capul. Își puse ochelarii de soare. Abia atunci observă că toți ceilalți se adunaseră laolaltă – Jeff, Mathias, Stacy și Amy –, strânși oarecum în cerc la intrarea în poiană, trecând o sticlă cu apă de la unul la altul, întorcându-se apoi ca să-i privească pe el și pe Pablo, care se apropiau încet.

Pe hartă scria că dacă ajungeau la satul maya, însemna că merseseră prea departe. Și iată-l! La poalele povârnișului în vârful căruia se opriseră. Jeff și Mathias se uitaseră după cărarea la stânga în timp ce mergeau, însă o rataseră. Trebuiau să o ia înapoi, mișcându-se de data asta mai încet, privind cu mai multă atenție. Întrebarea pe care și-o puneau acum era dacă să viziteze sau nu mai întâi satul, să vadă dacă nu găseau acolo pe cineva dispus să-i conducă până la ruine. Deși satul nu părea prea promițător. Era alcătuit din cel mult treizeci de cocioabe, aproape identice ca mărime și aspect. Colibele aveau una, maximum două camere, cele mai multe acoperite cu paie, dar erau și vreo câteva care aveau acoperiș din țiglă. Fără duș umea, presupuse Jeff. Nu părea să fi fost tras vreun fir până acolo, așa că Jeff deduse că satul nu era legat la electricitate. Și probabil că nu avea nici canalizare și apă curentă. În mijlocul satului se vedea o fântână, cu o găleată legată cu o sfoară. În vreme ce stăteau ghemuiți, așteptându-i pe Eric și pe Pablo, Jeff văzu o bătrână umplând un urcior la fântână, învârtind o roată ca să coboare găleata. Manivela trebuia unsă; Jeff o auzea scârțâind chiar și de la distanța la care se aflau, în vreme ce găleata cădea din ce în ce mai adânc. Se opri și se umplu, apoi își începu ascensiunea la fel de zgomotos. Jeff o privi pe bătrână punându-și urciorul pe umăr, apoi îndreptându-se încet pe ulița prăfuită către cocioaba ei.

Mayașii defrișaseră o porțiune circulară de junglă în jurul satului lor, și plantaseră în spațiul curățat ceva ce părea să fie porumb și fasole. Bărbați și femei, chiar și copii, erau împrăștiați pe câmpuri, aplecați. Pliveau buruienile. Aveau capre, găini, câțiva măgari și trei cai închiși într-un țarc cu gard, dar nu se vedeau nici un fel de utilaje mecanice: nu aveau tractoare sau semănătoare, nici mașini sau camioane. Când Jeff și Mathias apăruseră în capul potecii, o potaie înaltă și slăbănoagă venise în fugă până în dreptul lor, cu coada ridicată în semn de amenințare. Se oprise suficient de departe cât să nu poată fi lovită de o eventuală piatră aruncată și se fâțâise în sus și-n jos preț de vreo câteva minute, lătrând și mârâind. Dar soarele era prea puternic pentru o demonstrație de bravadă și câinele tăcu în cele din urmă, apoi își pierdu complet interesul și se întoarse înapoi în sat, trântindu-se la umbră, lângă o colibă.

Jeff presupuse că potaia îi alertase pe săteni, semnalându-le prezența străinilor, însă aceștia nu reacționară. Nimeni nu se opri din treabă ca să se uite la ei, nimeni nu-și înghionti vecinul, arătând cu degetul. Bărbații, femeile și copiii rămaseră aplecați peste buruieni, înaintând încet de-a lungul șirurilor de plante. Cei mai mulți dintre bărbați erau îmbrăcați în alb și aveau pe cap pălării de paie. Femeile purtau rochii închise la culoare și aveau părul acoperit cu baticuri. Copiii erau desculți și aveau un aer sălbatic. Mulți dintre băieți nu purtau cămașă, erau înnegriți de soare și păreau să se confunde cu pământul pe care munceau, dispărând și reapărând din timp în timp.

Stacy voia să meargă până în sat, ca să vadă dacă nu găseau un loc răcoros unde să se odihnească – poate că exista chiar vreun local de unde să poată cumpăra un suc rece –, însă Jeff ezita. Lipsa oricărei forme de întâmpinare, sentimentul că întreg satul îi ignora în mod ostentativ, îi spunea că trebuia să fie precaut. Le atrase atenția celorlalți că nu existau nici un fel de fire deasupra lor și că asta însemna că în sat nu erau nici frigidere, nici aer condiționat și că, prin urmare, era puțin

probabil să găsească acolo vreun loc răcoros de unde să poată cumpăra sucuri.

– Dar poate reușim măcar să găsim un ghid, zise Amy.

Scosese aparatul foto din rucsac și începuse să fotografieze. Le făcu o poză așezați pe jos, apoi îi surprinse pe Pablo și pe Eric apropiindu-se de ei, apoi pe mayașii care lucrau câmpul. Era mai binedispusă acum, după câte își dădea seama Jeff. Stacy reușise să o înveselească. Toanele lui Amy apăreau și dispăreau. Jeff presupunea că trebuie să fi avut o anumită logică, dar el, unul, renunțase de mult timp să mai încerce să le înțeleagă. Îi spunea lui Amy „meduza lui": când se ridica, când cobora în adâncuri. Uneori, pe fată o amuza să i se spună așa. Alteori, nu. Îi făcu o fotografie, privind în prealabil mult timp prin vizor, făcându-l să se simtă analizat, să nu se mai miște natural. Apoi, clic!

– S-ar putea să ne trezim că mergem în sus și-n jos pe poteca asta toată ziua, zise ea. Și-atunci? Vrei să ne petrecem noaptea aici?

– Poate că mai târziu o să ne ducă înapoi în Cobá, spuse și Stacy.

– Vezi tu vreo mașină sau vreun camion? întrebă Jeff.

Preț de câteva clipe, toți priviră spre sat fără să scoată un cuvânt. Înainte ca vreunul să mai spună ceva, Pablo și Eric ajunseră lângă ei. Pablo îi îmbrățișă pe rând, apoi începu imediat să trăncănească în greacă, foarte entuziasmat, deschizând larg brațele ca și când le-ar fi povestit cum prinsese un coșcogeamite peștele. Se agita ca un titirez, se prefăcea că dă cu pumnii în Eric. Apoi întinse din nou brațele.

– Am văzut un șarpe, zise Eric. Dar nu era atât de mare. Cam jumătate, poate.

Ceilalți râseră și Pablo păru să se simtă încurajat. O luă de la capăt cu trăncăneala, cu țopăitul, cu împunsul în Eric.

– Îi e frică de șerpi, spuse Eric.

Trecură sticla cu apă de la unul la altul și așteptară ca Pablo să termine. Eric luă o înghițitură lungă, apoi turnă puțină apă pe cot. Le arătă o tăietură. Toți se strânseră în jurul lui ca s-o

examineze. Cursese mult sânge, însă rana nu era prea adâncă. Era o tăietură de vreo cinci, șase centimetri, curbată, urmând linia cotului. Amy îi făcu o poză.

– Mergem să căutăm un ghid în sat, spuse ea.

– Și un loc răcoros, să ne odihnim, adăugă Stacy. Cu sucuri reci.

– Poate au și lămâie, zise Amy. Poți s-o storci pe rană. O să omoare toți microbii dinăuntru.

Și ea, și Stacy se întoarseră zâmbind spre Jeff, ca și când l-ar fi tachinat. Tânărul nu le răspunse. La ce bun? Era deja stabilit: mergeau în sat. Pablo terminase în sfârșit de vorbit. Mathias puse dopul la sticla cu apă. Jeff își luă rucsacul în spate.

– Mergem? zise el.

Începură apoi să coboare cărarea care ducea spre sat.

Pentru un moment, chiar când apăreau de printre copaci, tot satul păru că încremeni. Bărbații, femeile și copiii din câmpuri, toți se opriră o fracțiune de secundă și priviră spre cei șase prieteni care se apropiau, coborând cărarea. Apoi sătenii își reluară activitatea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deși Stacy era sigură că se întâmplase, sau poate nu chiar atât de sigură, de fapt, din ce în ce mai puțin sigură cu fiecare pas pe care îl făceau spre sat. Munca pe câmp continua, oamenii rămaseseră aplecați, smulgând buruienile fără să se uite la ei; nimeni nu se obosea să-i privească înaintând pe potecă, nici măcar copiii. Așa că poate totuși nu se întâmplase. Stacy plăsmuia tot felul de fantezii – era conștientă de asta –, era o visătoare, o fire care construia mereu castele de nisip. Nu aveau să găsească acolo nici o încăpere răcoroasă, nici un suc pus la gheață. Și la fel de probabil era să nu fi existat nici un moment în care oamenii să-și fi ridicat capetele, aproape sigur nimeni nu le aruncase vreo privire.

Câinele apăru din nou – același care-i lătrase ceva mai devreme. Se apropie din nou dinspre sat, însă de data aceasta cu altă atitudine. Dădea din coadă, gâfâia cu limba scoasă: le era

prieten. Lui Stacy îi plăceau câinii. Se aplecă să-l mângâie și-l lăsă să o lingă pe față. Fluturatul cozii se intensifică, potaia mișcându-și acum tot fundul. Ceilalți nu se opriră; își continuară drumul pe cărare. Stacy băgă de seamă că bietul câine era plin de căpușe. Zeci de căpușe, ca niște stafide prinse pe burta animalului: grase, plesnind de sânge. Stacy văzu și altele mișcându-se prin blană și se ridică repede împingând câinele la o parte, dar în zadar. Scurta ei demonstrație de afecțiune îl cucerise pe cățel: o adoptase! Se împingea în ea, lipindu-i-se de trup în timp ce mergea, încurcându-i-se printre picioare, scâncind și chelălăind, făcând-o să se împiedice. Grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalți, Stacy trebui să-și stăpânească impulsul de a lovi animalul cu piciorul, de a-i trage una în bot și de a-l trimite învârtindu-se. Parcă simțea căpușele târându-se acum pe trupul ei și trebui să-și spună că nu era adevărat, formând cuvintele cu claritate în minte: „Nu e adevărat!" Dintr-odată, își dori să fie înapoi în Cancún, în camera ei, pregătindu-se să facă un duș. Apa caldă, mirosul de șampon, săpunul învelit în hârtia lucioasă, prosopul curat așteptând-o îmbietor...

Cărarea se lărgi când se apropiară de sat, transformându-se în ceva asemănător cu un drum. Căsuțele se înșirau de ambele părți. Unele uși erau acoperite de pături viu colorate, altele erau deschise, fără vreun folos însă, fiindcă oricum nu se putea zări nimic prin întunericul dinăuntru. Găinile scurmau și cotcodăceau. Apăru un al doilea câine, care se alătură primului în adorația lui față de Stacy. Se îmbrânceau, se băteau pentru ea. Cel de-al doilea câine era sur și lățos; semăna cu un lup. Avea un ochi albastru și unul căprui, lucru care îi dădea un aer rău prevestitor. Stacy le dăduse deja nume în minte: Pigpen și Creepy[1].

La început, păru că nu era nimeni în sat, că toți se aflau pe câmp, la muncă. Pașii le răsunau tare pe drumul de pământ, ca și când ar fi intrat într-un loc unde n-aveau ce căuta. Nimeni nu vorbea, nici măcar Pablo, care niciodată până atunci nu fusese

[1] Cocină și Dubiosul

în stare să păstreze prea multă vreme tăcerea. Apoi văzură o femeie, în pragul unei uși, cu un bebeluș în brațe. Părea slăbită, istovită și avea șuvițe cărunte în părul lung și negru.

– *Hola!* îi strigă Jeff.

Nimic. Femeia întoarse capul.

Bebelușul nu avea păr și scalpul îi era acoperit de un fel de urticarie roșiatică, dezgustătoare. Nu te puteai abține să nu te uiți la ei. Parcă ar fi uns cineva capul bebelușului cu un borcan întreg de marmeladă. Stacy nu înțelegea de ce copilul nu plângea. Lucrul ăsta o deranja, i se părea nefiresc, deși nu putea spune de ce. „Ca o păpușă", își zise ea – nu se mișcă, nu plânge – și apoi realiză că tocmai acea nemișcare o deranja: avea senzația că pruncul era mort. Întoarse capul și forță iar cuvintele să i se formeze în minte: „Nu e adevărat!" Apoi trecură de femeie și Stacy nu mai privi înapoi.

Se opriră la fântâna din mijlocul satului, uitându-se în jur, așteptând să vină cineva spre ei, fără să știe exact ce aveau să facă dacă se întâmpla asta. Fântâna era adâncă. Când Stacy se aplecă peste margine, nu-i putu vedea fundul. Trebui să-și înfrâneze impulsul de a scuipa înăuntru, de a arunca o piatră și de a o asculta apoi plonjând în apă. O găleată de lemn era legată la capătul unui colac de funie slinoasă. Stacy nu și-ar fi dorit să fie nevoită să o atingă. Țânțarii se adunaseră într-un nor deasupra lor, ca și când și ei, la rândul lor, ar fi așteptat să vadă ce avea să urmeze.

Amy făcu niște fotografii: colibele din jur, fântâna, cei doi câini. Îi dădu aparatul lui Eric și-l puse să-i facă o fotografie împreună cu Stacy, braț la braț. Urma să aibă o întreagă serie de astfel de poze când se-ntorcea acasă – ele două îmbrățișate, zâmbind în fața obiectivului, mai palide la început, apoi arse de soare, apoi cu pielea cojindu-se. Asta era prima fotografie în care nu mai aveau pălării la fel și gândul ăsta o întristă o clipă pe

Stacy – își aminti de băieții care-o luaseră la fugă prin piață, de șocul pe care-l simțise când mânuța îi ciupise sânul.

Câinele pe care-l botezase Creepy, cel cu un ochi albastru și unul căprui, se așeză într-o poziție ghemuită și un rahat lung ieși din el, întinzându-se pe pământul de lângă fântână. Rahatul se mișca – erau mai mulți viermi decât excremente. Pigpen îl mirosi cu interes și acest lucru îl trezi în sfârșit pe Pablo din amorțeală. Începu să exclame în greacă, gesticulând de mama focului. Se apropie de grămada de rahat și o examină, strâmbându-se dezgustat. Ridică ochii spre cer vorbind mai departe, de parcă s-ar fi adresat zeilor, arătând în tot acest timp spre cei doi câini.

– Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, spuse Eric.

Jeff dădu din cap.

– Ar trebui să plecăm. Asta e, o să...

– Vine cineva! spuse Mathias.

Un bărbat se apropia pe uliță. Venea de pe câmp, după cum se părea. Își șterse mâinile pe pantaloni, lăsând două dâre maronii pe pânza albă. Era scund, lat în umeri și, când își dădu jos pălăria de paie ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte, Stacy observă că era aproape chel. Se opri cam la cinci metri distanță, măsurându-i din cap până-n picioare, fără să se grăbească. Își puse pălăria la loc și-și bagă batista în buzunar.

– *Hola!* strigă Jeff.

Bărbatul îi răspunse în mayașă, cu o întrebare, judecând după intonație și după sprâncenele ridicate.

Părea logic să-i fi întrebat ce voiau și Jeff se chinui să-i răspundă, mai întâi în spaniolă, apoi în engleză, apoi cu ajutorul semnelor. Bărbatul nu dădea semne că ar fi înțeles ceva din toate astea. Stacy avea chiar strania senzație că nici nu voia să înțeleagă, că făcea eforturi să nu afle motivul pentru care erau acolo. Îl ascultă pe Jeff, ba chiar zâmbi la încercarea lui de a-și transmite mesajul, și totuși era ceva foarte neospitalier în postura lui. Era politicos, dar nu prietenos. Stacy își dădea seama că aștepta ca ei să plece, că ar fi preferat ca ei să nu fi venit acolo.

În cele din urmă, Jeff păru să-și dea și el seama de asta. Se lăsă păgubaș și se întoarse spre ei ridicând din umeri.

– Nu merge, zise el.

Nimeni nu-l contrazise. Își puseră rucsacurile în spate și o luară înapoi spre junglă. Mayașul rămase lângă fântână, urmărindu-i în timp ce se îndepărtau.

Trecură iar pe lângă femeia care refuzase să-i privească mai devreme și, din nou, aceasta întoarse capul, ținând în brațe copilul nemișcat, cu capul acoperit de gem. „Mort", își zise Stacy, apoi, forțându-se să se uite în altă direcție: „Nu e adevărat!"

Câinii se luară după ei. La fel și doi copii, ceea ce îi surprinse. Se auzi un fel de scârțâit și, când Stacy întoarse capul, văzu doi băieți urcând poteca în urma lor, pe o bicicletă.

Cel mai mare dintre ei pedala, celălalt stătea cocoțat pe ghidon. Erau doar termeni relativi – *mai mare, mai mic* –, fiindcă nici unul din ei nu era prea corpolent. Erau foarte slabi, aduși de spate, cu genunchii și cu coatele ascuțite, iar bicicleta era mult prea mare pentru ei. Părea și grea. Roțile erau dezumflate și nu avea șa. Băiatul din spate trebuia să pedaleze stând în picioare. Gâfâia din cauza efortului și asudase. Lanțul ar fi trebuit uns – scârțâia înfiorător.

Cei șase prieteni se opriră și se întoarseră spre băieți, cu gândul să-i întrebe unde erau ruinele, însă copiii se opriră și ei, cam la cincisprezece metri distanță – erau slabi de li se numărau coastele și aveau ochii negri, cu o privire fixă și pătrunzătoare, ca niște bufnițe. Jeff strigă și le făcu semn să se apropie. Le întinse chiar și o bancnotă de un dolar ca să-i ademenească, însă băieții rămaseră nemișcați, așteptând, fixându-i cu privirea, cel mic rămânând cocoțat pe ghidon. În cele din urmă, tinerii renunțară și o porniră iar la drum. O clipă mai târziu, scârțâitul reîncepu și el, însă nu-l mai luară în seamă. Pe câmp, oamenii își vedeau mai departe de plivit. Bărbatul de la fântână și cei doi băieți de pe bicicletă păreau să fie singurii care se arătaseră cât de cât interesați de plecarea lor. Creepy îi părăsi de îndată ce

reintrară în junglă, dar Pigpen se ținea în continuare după ei. Se tot freca de Stacy, deși fata îl împingea mereu la o parte. Potaia părea să aibă impresia că era un fel de joc, așa că se arunca spre ea și mai entuziasmat.

Stacy nu se mai putu abține; își pierdu răbdarea.

– Nu! zise ea, lovind destul de tare javra cu palma peste bot.

Câinele schelălăi și făcu un salt înapoi, uluit. Stătea în mijlocul potecii și o fixa cu o privire în care se citea o durere aproape umană. Trădare – asta păreau să spună ochii lui.

– Oh, dragule! zise Stacy.

Făcu un pas spre el, cu mâna întinsă, dar era prea târziu. Câinele se dădu acum înapoi, speriat, cu coada între picioare. Ceilalți își continuau drumul pe cărarea umbrită, intrând deja în prima curbă. Peste o clipă, aveau să dispară. Stacy simți un fior de teamă. O senzație de copil pierdut în pădure. Se întoarse și o rupse la fugă, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Când privi în urmă, văzu câinele în mijlocul potecii, urmărind-o cum se îndepărtează. Băieții trecură pe lângă el, pe bicicleta lor care scârțâia, aproape lovindu-l, dar animalul nu se mișcă. Privirea lui încărcată de jale nu o părăsi până în clipa când dispăru după curbă.

În timp ce mergea pe potecă, Amy încerca să-și spună că ziua se va termina cu bine, însă nu prea vedea cum ar mai fi putut fi posibil acel lucru. Ori găseau ruinele, ori nu. Dacă nu le găseau, se întorceau la drumul forestier pe care ar fi trebuit să meargă pe jos până la Cobá, probabil toată noaptea. Poate că drumul nu era chiar așa de pustiu cum li se păruse. Poate că mai treceau din când în când mașini pe acolo. „Ăsta ar fi fost un final fericit", se gândi Amy. Ar fi putut face autostopul până la Cobá. Ar fi putut ajunge în oraș chiar înainte de apusul soarelui, apoi fie găseau un loc unde să stea, fie reușeau să prindă un ultim autocar spre Cancún. Amy nu reușea totuși să-și pună prea multe speranțe în această ipoteză. Se vedea alături de ceilalți, pe drum,

în beznă, sau petrecându-și noaptea în mijlocul junglei, fără corturi, fără saci de dormit și fără plase de țânțari, și hotărî că poate, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă ar fi reușit totuși să găsească ruinele.

Acolo ar fi dat de Henrich, de prietena lui și de ceilalți arheologi. Probabil că ei vorbeau engleza. I-ar fi primit cu brațele deschise. Le-ar fi găsit un mijloc de transport înapoi spre Cobá sau, dacă ar fi fost prea târziu, s-ar fi oferit să-i primească la ei în corturi. Da – de ce nu? –, arheologii le-ar fi pregătit chiar și cina. Ar fi stat în jurul focului, ar fi băut și-ar fi râs, iar Amy ar fi făcut o grămadă de poze pe care să le arate prietenilor când se întorcea acasă. Ar fi fost o adevărată aventură, încununarea excursiei lor. Ăsta era finalul fericit pe care și-l alese Amy în timp ce făceau drumul întors pe cărare. În fața lor se deschidea iar poiana, un cerc de lumină intensă, în care aveau să intre curând.

Se opriră la umbra ultimilor copaci dinaintea luminișului. Mathias scoase sticla de apă, pe care o trecură din nou de la unul la altul. Toți erau leoarcă de transpirație. Pablo începuse să miroasă. În spatele lor, scârțâitul se opri. Amy se întoarse și-i văzu iar pe cei doi băieți, la cincisprezece metri în spate, urmărindu-i. Câinele jegos era și el cu ei, aceeași potaie care manifestase o simpatie atât de putemică față de Stacy. Animalul se afla mai departe decât băieții, aproape pierdut în umbră. Se oprise la rândul său și părea să ezite, privind spre ei.

Amy fu cea care se gândi la poiană. Simți o strălucire de mândrie în clipa în care ideea îi încolți în minte – ca în copilărie, când se apleca peste bancă, cu mâna ridicată, agitându-se pentru a atrage atenția profesoarei.

– Poate că poteca pornește din marginea poienii! zise ea, arătând spre cercul de lumină.

Ceilalți întoarseră capul și priviră spre luminiș, analizând acea posibilitate. Apoi Jeff dădu din cap.

– E posibil, zise el.

Zâmbea, părea încântat de idee, ceea ce o făcu pe Amy să se simtă și mai mândră de ea.

Își scoase aparatul de la gât și le ordonă celorlalți să se așeze în grup. Apoi, cu spatele la soare, îi încadră și le ceru să zâmbească – până și încruntatului Mathias. În ultima clipă, chiar înainte ca Amy să apese declanșatorul, Stacy aruncă o privire în spate, spre potecă, spre băieți, spre câine, spre orașul amuțit... Ieși cu spatele. Dar nu conta. Era totuși o fotografie reușită și Amy știa acum: găsise soluția, cărarea spre un final fericit. Până la urmă, aveau să găsească ruinele.

După poteca lină din junglă, traversarea poienii se dovedi o treabă destul de dificilă. Pământul părea să fi fost de curând arat cu plugul. Era denivelat – întors, plin de brazde –, plin de băltoace, inexplicabile, de noroi. Nămolul li se lipea de ghete, adunându-se într-un strat din ce în ce mai gros, și trebuiau să se oprească din când în când ca să se curețe. Eric nu era deloc pregătit pentru o astfel de aventură. Era mahmur, ar fi vrut să doarmă, iar zăpușeala începea să-l afecteze. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, capul îl durea. Se simțea năpădit de valuri de greață care apoi dispăreau, doar ca să reapară după câteva clipe. Tocmai începuse să-și dea seama că nu avea să mai reziste mult timp și se gândea să le spună și celorlalți acest lucru, când Pablo îl salvă de la această umilință oprindu-se brusc. Noroiul îi înghițise gheata dreaptă. Stătea ca o barză în mijlocul câmpului, încercând să-și păstreze echilibrul într-un picior, și înjurând de mama focului. Eric recunoscu o parte din obscenități din lecțiile de greacă pe care i le predaseră cei trei prieteni.

Jeff, Mathias și Amy o luaseră deja înainte – înaintau cu o inexplicabilă ușurință, aproape fără nici un efort, pe lângă junglă –, însă Stacy rămăsese cu Pablo și cu Eric. Se opri, împreună cu Eric, ca să-l ajute pe grec. Îl ținea de cot, îl ajuta să-și mențină echilibrul, în timp ce Eric se aplecase și încerca să smulgă gheata din noroi. După o serie de încercări, gheata ieși în sfârșit, scoțând un fel de pocnet surd care-i făcu pe toți să râdă. Pablo se încălță. Apoi, fără nici un cuvânt, se întoarse și o luă înapoi spre cărare. Stacy și Eric se uitară după ceilalți,

care erau acum cam la douăzeci și cinci de metri distanță, înaintând, metodic, paralel cu copacii. Urmă o polemică mută, foarte scurtă, apoi Eric îi întinse mâna lui Stacy. Fata îl luă de mână zâmbind și amândoi porniră pe urmele lui Pablo, făcând cale întoarsă.

Jeff le strigă ceva, însă Eric și Stacy fluturară din mână, fără să răspundă, și-și văzură de drum. Pablo îi aștepta pe potecă. Deschisese rucsacul și scosese sticla de tequila. Dopul era deja desfăcut. Îi întinse sticla lui Eric, care – deși știa că nu face bine – luă o duscă lungă, înghiți, apoi i-o întinse lui Stacy. Stacy ținea la băutură când își punea mintea, așa cum făcu acum. Își lăsă capul pe spate, ținu sticla într-o poziție perfect verticală și lichidul începu să gâlgâie – gâl-gâl, gâl-gâl – scurgându-i-se pe gât. Se opri să ia aer cu o tuse care se transformă în râs. Întreaga față i se îmbujorase. Pablo aplaudă, o bătu pe umăr și luă sticla înapoi.

Cei doi băieți mayași erau în continuare în urma lor. Se apropiaseră ceva mai mult, dar nu ieșiseră din umbra junglei. Coborâseră de pe bicicletă și stăteau acum unul lângă celălalt, cel mai mare dintre ei ținând bicicleta de ghidon. Pablo ridică sticla spre ei, strigându-le ceva în greacă, însă băieții nu se clintiră. Stăteau nemișcați, cu privirea fixată asupra lor. Câinele era lângă ei. Îi privea și el.

Jeff, Mathias și Amy traversaseră poiana și ajunseseră la zidul de copaci ce se întindea de cealaltă parte. Tocmai începeau să se miște de-a lungul acestuia, paralel cu poteca, căutând cărarea misterioasă. Pablo băgă sticla înapoi în rucsac și toți trei stătură o vreme fără să spună nimic, urmărindu-i pe ceilalți înaintând de-a lungul câmpului noroios. Eric nu credea că vor reuși să găsească ruinele. Nici nu credea că ruinele existau măcar! Cineva îi mințise sau le juca o farsă, deși nu putea spune dacă acel cineva era Mathias, sau fratele lui Mathias, sau poate iubita imaginară a fratelui lui Mathias. Nici nu conta. Fusese amuzant o vreme, însă voia să se termine, voia să fie instalat comod în fotoliul din autocarul cu aer condiționat spre Cancún,

pe punctul de a adormi. Nu prea știa cum ar fi putut să ajungă în punctul ăsta. Tot ce știa era că voia să fie acolo și că primul lucru pe care trebuia să îl facă pentru asta era să găsească cea mai scurtă cale înapoi la drumul forestier. Și, cu siguranță, asta nu era printr-un câmp noroios.

Eric o luă la pas pe potecă. Îi puteau aștepta pe ceilalți la umbră, de cealaltă parte a luminișului. Poate că reușeau chiar să tragă un pui de somn. El și Stacy se țineau de mână în timp ce mergeau.

– Așa... spuse Stacy. Era odată o fată care cumpărase un pian.

– Dar nu știa să cânte la el, răspunse Eric.

– Așa că s-a înscris la un curs.

– Dar nu avea bani pentru asta.

– Așa că și-a găsit de lucru într-o fabrică.

– Dar a fost dată afară fiindcă întârzia mereu.

– Așa că a ajuns prostituată.

– Dar s-a îndrăgostit de primul ei client.

Era un vechi joc de-al lor – povești cu „așa că" și „dar". Nu avea nici o logică, era cea mai pură formă de pierdere de vreme. O puteau ține întruna ore în șir, ca la un meci de ping-pong, aruncându-și mingea de la unul la altul. Era invenția lor, nimeni altcineva nu înțelegea jocul. Până și pe Amy o enerva. Dar la asta se potrivea el cu Stacy, la acest gen de jocuri prostești. Cumva, Eric își dădea seama că erau amândoi ca niște copii, că într-o bună zi Stacy avea să crească, și că, de fapt, acest lucru începuse deja să se întâmple. El, unul, nu credea că va reuși vreodată să facă asta; nu înțelegea cum ajungeau oamenii să se maturizeze. El avea să predea engleza copiilor și să rămână, la rândul lui, copil, în vreme ce Stacy avansa în mod inevitabil spre maturitate, lăsându-l în urmă. Da, visa că ei doi se vor căsători într-o zi, dar era doar o poveste cu care se mințea singur, încă o dovadă a infantilismului său. Un inevitabil „adio" îi pândea undeva în viitor, un bilet de despărțire, o întâlnire dureroasă. Era un lucru la care Eric încerca să nu se gândească, ceva ce știa, sau bănuia că știe, dar în fața căruia închidea, din reflex, ochii.

– Așa că ea i-a cerut s-o ia de nevastă.
– Dar era deja însurat.
– Așa că ea l-a implorat să divorțeze.
– Dar el își iubea soția.
– Așa că ea s-a hotărât să o omoare.

Câinele începu să latre, speriindu-l pe Eric. Se întoarse și privi înapoi, de-a lungul potecii. Cei doi băieți și potaia apăruseră din junglă. Toți trei stăteau acum în soare. Totuși, nu se uitau în direcția lui Eric. Priveau spre câmpul deschis, spre Jeff, Mathias și Amy. Mathias ridică o frunză mare de palmier, pe care o aruncă pe câmp. Când se aplecă să mai ridice una, Jeff se întoarse spre ei și le strigă ceva, făcându-le semn să se apropie.

Eric, Stacy și Pablo nu se mișcară. Nici unul nu avea chef să intre iar în noroi. Mathias ridica frunză după frunză, aruncându-le una peste alta pe câmp. Treptat, o deschizătură începu să se zărească printre copaci: o cărare!

Înainte să înțeleagă prea bine ce se întâmplase, Eric observă o oarecare agitație mai jos pe potecă. Mișcarea îi atrase privirea. Cel mai mare dintre cei doi băieți se urcase pe bicicletă și începuse să pedaleze de zor, dispărând numaidecât în junglă, lăsându-l pe cel mic singur în mijlocul cărării. Băiatul îi urmărea pe Jeff și pe ceilalți cu o expresie vădit îngrijorată, săltând de pe un picior pe celălalt, cu mâinile împreunate sub bărbie. Eric remarcă toate astea, însă nu putu înțelege ce însemnau. Jeff le tot făcea semne să vină. Strigă iar spre ei. Nu păreau să aibă de ales. Oftând, Eric păși iar pe câmpul noroios. Stacy și Pablo făcură la fel și, împreună, începură să-și croiască din nou drum de-a lungul copacilor.

În urma lor, câinele lătra monoton.

Mathias fusese cel care observase frunzele de palmier; Jeff trecuse pe lângă ele. Abia când îl simțise pe Mathias ezitând în spatele lui se întorsese și, urmărind privirea neamțului, le văzuse și el. Frunzele erau încă verzi. Fuseseră foarte atent aranjate, cu

capetele lujerelor înfipte în pământ, în așa fel încât să pară un tufiș crescut la marginea junglei. Ascundeau cărarea pe care o căutau. Cu toate astea, o frunză căzuse și ieșise din pământ. Mathias o văzuse. Se apropiase și mai trăsese una, apoi, într-o clipă, totul fusese clar. Atunci se întorsese Jeff și-i strigase pe ceilalți, făcându-le semn să vină și ei.

După ce dădură la o parte toate frunzele, văzură destul de clar poteca. Era îngustă și se unduia prin junglă, urcând în pantă ușoară. El, Mathias și Amy stăteau aplecați în fața intrării, în umbră. Mathias scoase din nou sticla de apă și, din nou, băură toți din ea. Apoi se așezară jos ca să-și mai tragă sufletul, privindu-i pe Eric, pe Pablo și pe Stacy traversând încet câmpul, apropiindu-se de ei. Amy rosti prima întrebarea care se afla, cu siguranță, în mintea tuturor:

– De ce era acoperită?

Mathias băgă sticla de apă înapoi în rucsac. Trebuia să-i pui o întrebare în mod direct, dacă voiai să primești un răspuns de la el. Ori de câte ori cineva se adresa întregului grup, Mathias se prefăcea că nu aude. Dar pe Jeff nu-l deranja lucrul ăsta. La urma urmei, Mathias nu era chiar unul dintre ei.

Jeff ridică din umeri aparent indiferent. Încercă să se gândească la ceva care să-i distragă atenția lui Amy de la subiect însă nu reuși, așa că nu spuse nimic. Se temea că Amy va refuza să meargă pe cărare.

Totuși își dădea seama că fata nu avea de gând să renunțe. Și avea dreptate.

– Unul din băieți a plecat cu bicicleta, spuse ea. Ați văzut?

Jeff dădu din cap. Nu se uita la ea – îi urmărea pe Eric și pe ceilalți croindu-și drum, prin noroi, spre ei – însă simțea privirea fetei pironită asupra lui. Nu voia ca ea să se gândească la asta: la băiatul care plecase pe bicicletă, la cărarea camuflată. N-ar fi reușit decât să se sperie, iar Amy devenea încăpățânată și nervoasă când era speriată, o combinație nu tocmai plăcută. Categoric, se petrecea ceva ciudat aici, însă Jeff spera că, dacă

ignorau totul, nimic rău nu s-ar fi întâmplat până la urmă. Își dădea seama că poate nu era chiar cea mai înțeleaptă alegere, dar era cea mai bună soluție la care se putea gândi în acele clipe. Trebuiau să se mulțumească cu asta.

– Cineva a încercat să ascundă poteca, spuse Amy.

– Așa s-ar părea.

– Au tăiat frunze de palmier și le-au înfipt în pământ, ca să pară că au crescut acolo.

Jeff nu spuse nimic; își dorea ca și Amy să tacă.

– Asta cere ceva muncă, zise fata.

– Presupun că da.

– Și nu ți se pare ciudat?

– Oarecum.

– Poate că nu-i poteca noastră.

– Vom vedea.

– Poate că e ceva legat de droguri. Poate duce spre un câmp de marijuana. Sătenii cultivă *iarbă* și băiatul ăla s-a dus înapoi să-i anunțe și o să vină după noi înarmați și...

Jeff cedă în cele din urmă. Se întoarse și se uită la ea.

– Amy, zise el și fata se opri. E cărarea pe care o căutăm, bine?

Firește, nu avea să fie așa de ușor. Fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cum poți fi sigur?

Jeff arătă spre Mathias.

– E trecută pe hartă.

– E o hartă desenată cu mâna, Jeff!

– Păi, este...

Se împotmoli, nemaiștiind ce să spună. Dădu din mână.

– Știi tu...

– Fă-mă să înțeleg de ce era acoperită poteca! Vreau o explicație plauzibilă care să mă convingă că asta e poteca pe care o căutăm și că există un motiv logic pentru care cineva să fi încercat să o ascundă.

Jeff se gândi o clipă. Eric și ceilalți aproape că ajunseseră lângă ei. De cealaltă parte a câmpului, băiețelul mayaș rămăsese în picioare, privind fix spre ei. Câinele se oprise, în sfârșit, din lătrat.

– Bine, spuse el, ce zici de asta? Arheologii s-au dus să găsească ceva de valoare. Mina nu e încă secată. Încă mai e argint acolo. Sau poate chiar diamante. Orice a fost acolo de la bun început. Și se tem că cineva ar putea veni să-i jefuiască. Așa că au camuflat intrarea.

Amy analiză scenariul preț de câteva clipe.

– Și băiatul de pe bicicletă?

– I-au recrutat pe mayași ca să-i ajute să țină curioșii la distanță. Îi plătesc pentru asta.

Jeff zâmbi, mulțumit de sine. Nu credea nimic din ce spusese; de fapt, nu știa ce să creadă. Era însă foarte încântat de explicația lui.

Amy analiza încă scenariul lui. Jeff își dădea seama că nici fata nu-l credea, dar nu conta. Ceilalți ajunseseră în sfârșit lângă ei. Toți trei erau asudați, în special Eric, care părea puțin cam palid și cam tras la față. Grecul simți nevoia să-i îmbrățișeze pe fiecare-n parte, firește, lăsându-și transpirația pe umerii lor. Și, uite-așa, discuția se sfârși. La urma urmei, ce altă opțiune aveau?

După câteva minute de odihnă, intrară cu toții pe potecă, în junglă.

Poteca era îngustă și trebuiau să meargă în șir indian. Jeff era primul, Mathias venea după el, urmau Amy, apoi Pablo și Eric. Stacy era ultima.

– Dar amantul a anunțat poliția, spuse Eric.

Stacy își pironi ochii în ceafa iubitului ei. Eric purta o șapcă Boston Red Sox, cu cozorocul la spate. Încercă să-și imagineze că era fața lui Eric – acoperită cu păr șaten în spatele căruia se ascundeau ochii, gura și nasul. Îi zâmbi acestei fețe păroase. Era jocul lor, știa, și se gândi cum să continue – „Așa că ea a fugit

în alt oraș." Însă nu rosti cuvintele. Amy râsese de multe ori de ei din cauza asta, maimuțărindu-se și imitându-i batjocoritor, așa că lui Stacy nu-i mai plăcea să joace jocul în prezența ei. Nu spuse nimic, iar Eric își văzu de drum. Uneori, se întâmpla și așa: unul din ei spunea „dar" sau „așa că", însă celălalt nu mai răspundea. Și nu era nici o supărare. Și asta făcea parte din joc, era o înțelegere tacită dintre ei.

Nu ar fi trebuit să atace cu atâta agresivitate sticla de tequila. Fusese o idee prostească. Probabil că încercase să se dea mare, voise să-l impresioneze pe Pablo cu rezistența ei la băutură. Acum se simțea amețită și-i era ușor greață. Era atâta verde în jurul ei – parcă prea mult – iar asta n-o făcea deloc să se simtă mai bine. Frunze groase de ambele părți, copaci care creșteau atât de aproape de potecă, încât era imposibil să nu-i atingi în timp ce treceai pe lângă ei. Din când în când, câte-o briză adia de-a lungul cărării, mișcând frunzele, făcându-le să foșnească, să șoptească. Stacy încercă să-și dea seama ce spuneau, încercă să descifreze cuvinte din sunete, însă mintea nu voia să o ajute. Nu se putea concentra. Era un pic amețită și era mult, mult prea mult verde. Simțea cum o cuprinde durerea de cap – se strecura încetișor, așteptând prima șansă să crească. Iar verdele era chiar și sub picioarele ei, mușchi crescut pe potecă, făcând-o să alunece din când în când. Poteca coborî brusc, iar Stacy fu cât pe-aci să o ia la vale. Scoase un strigăt scurt, încercând să-și păstreze echilibrul, și se simți demoralizată când nimeni nu se întoarse să vadă dacă era bine. Dacă ar fi căzut? Dacă s-ar fi lovit la cap și-ar fi rămas inconștientă? Cât timp le-ar fi luat până și-ar fi dat seama că nu mai era în urma lor? Presupunea că s-ar fi întors, în cele din urmă; ar fi găsit-o, ar fi trezit-o din leșin. Dar dacă până atunci vreun animal ar fi apărut din junglă, înfigându-și colții în ea? Fiindcă, fără îndoială, jungla era plină de tot felul de fiare. Stacy le simțea în timp ce mergea, le simțea prezența vigilentă, le simțea urmărind-o cum înainta pe potecă.

Firește, nu credea cu adevărat nimic din toate astea. Îi plăcea să se sperie singură, așa cum o face un copil, știind însă tot

timpul că e doar un joc. Nu-l observase pe băiatul care plecase cu bicicleta și nu văzuse nici că poteca fusese camuflată. Nimeni nu vorbea despre asta. Era prea cald ca să vorbească; tot ce mai puteau face era să continue să meargă. Prin urmare, singurele pericole cu care Stacy își putea ocupa mintea erau cele pe care și le putea imagina.

De ce-și luase sandalele? Fusese o prostie! Picioarele ei nu o duceau prea bine; avea noroi între degete. Fusese o senzație plăcută atunci când traversase câmpul – călduță, ca un fel de bălăceală amuzantă. Acum însă, era doar mizerie care pe deasupra mai emana și un vag miros de fecale, ca și când și-ar fi înmuiat picioarele în rahat.

Verdele era culoarea invidiei, a greței. Stacy fusese la Cercetași; mersese prin destule păduri blindată în uniforma verde. Încă mai știa câteva cântece de pe-atunci. Încercă să-și amintească unul, însă durerea de cap nu-i dădu voie.

Traversară un pârâu sărind din piatră-n piatră. Și pârâul era verde, plin de alge. Pietrele erau chiar și mai alunecoase decât cărarea, însă reuși să nu cadă în apă. Țop, țop, țop... și era de partea cealaltă.

Țânțarii și musculițele negre erau atât de insistente, de numeroase, încât renunțase de multă vreme să mai încerce să le alunge. Dar, după ce traversă râul, dispărură. Păru să se întâmple dintr-odată: erau peste tot în jurul ei, bâzâind și țiuind, apoi nu mai erau. Fără ele, până și căldura părea mai ușor de îndurat; până și insuportabilul verde, până și mirosul de rahat care-i venea dinspre picioare. Preț de câteva minute i se păru chiar plăcut așa cum mergeau unul după celălalt, printre copacii care șopteau. Mintea i se mai limpezi puțin și reuși să deslușească foșnetul frunzelor. „Ia-mă cu tine", părea să spună un copac.

Apoi: „Știi cine sunt?"

Cărarea coti și, dintr-odată, un nou luminiș le răsări în față – un cerc de lumină, cam la cincizeci de metri mai jos. Din cauza căldurii, imaginea se vedea ca prin apă.

Un copac din stânga părea s-o strige pe nume. „Stacy", șopti atât de clar, încât fata nu se putu abține și întoarse capul, simțind cum i se face pielea ca de găină. În spatele ei, se auzi o altă voce: „Te-ai rătăcit?" Apoi, pășea împreună cu ceilalți în lumina soarelui.

De data asta, luminișul nu era un câmp. Semăna cu un drum, dar nici asta nu era. Parcă un grup de oameni ar fi avut de gând să facă un drum, ar fi tăiat copacii și ar fi netezit terenul, după care s-ar fi răzgândit. Era lat cam de douăzeci de metri și se întindea de ambele părți la dreapta și la stânga, cât vedeai cu ochii. În depărtare se zărea o colină. Era un deal stâncos, fără copaci – lucru destul de ciudat –, acoperit de o plantă care semăna cu vița-de-vie, de un verde crud, cu frunze în formă de palme și plină de flori micuțe. Planta se întindea pe tot dealul, lipindu-se atât de tare de pământ, încât părea să-l sufoce în îmbrățișarea ei. Florile semănau cu macii, aveau aceeași mărime și culoare roșie aprinsă, ca de vitraliu.

Rămaseră toți pe potecă, privind în jur, cu mâinile la ochi ca să vadă mai bine. Era o imagine frumoasă: un deal de forma unui sân uriaș, acoperit de flori roșii. Amy scoase aparatul de fotografiat și începu să facă poze.

Terenul defrișat avea altă culoare decât câmpurile pe care le traversaseră mai devreme. Acestea fuseseră maronii-roșcate, aproape portocalii pe alocuri, în vreme ce aici pământul era negru, punctat din loc în loc cu alb, de parcă ar fi degerat. Dincolo de câmp, poteca apărea din nou, urcând șerpuit în susul dealului. Stacy își dădu dintr-odată seama că se lăsase o liniște stranie. Până și lăcustele își încetaseră zumzăitul. Un loc liniștit. Trase aer în piept și simți că-i e somn. Se așeză jos. La fel și Eric, apoi Pablo, toți trei unul lângă altul. Mathias le dădu din nou sticla lui de apă. Amy făcu poze – cu dealul, cu florile frumoase, apoi cu fiecare dintre ei, pe rând. Îi spuse lui Mathias să zâmbească, însă bărbatul privea încruntat spre deal.

– Ăla e un cort? întrebă el.

Toți se întoarseră să se uite. Un pătrat portocaliu de pânză abia dacă se zărea în vârful dealului. Parcă ar fi fost un talaz, o velă ridicată în vânt. De la distanța la care se aflau și cu dealul blocându-le parțial vederea, era greu de spus ce anume era. Stacy se gândi că semăna cu un zmeu prins între butașii înfloriți, însă, desigur, un cort ar fi fost o explicație mult mai logică. Toți priveau încă spre deal, cu ochii mijiți din cauza luminii puternice, și, înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva, din junglă se auzi un sunet ciudat. Îl auziră în același timp, când era încă destul de îndepărtat. Se întoarseră aproape deodată, cu gâturile întinse, ascultând. Era un sunet familiar, însă, câteva clipe, nimeni nu-l putu recunoaște.

Jeff fu cel care reuși în cele din urmă să-l identifice.

– Un cal! spuse el.

Apoi Stacy auzi și ea: zgomot de copite apropiindu-se la galop pe poteca îngustă din spatele lor.

Amy avea aparatul la îndemână. Prin vizor, urmări calul apropiindu-se. Îl fotografie în clipa în care ieși în luminiș: un cal maro, care se opri chiar în fața lor. Călare, era mayașul care venise lângă ei ceva mai devreme, în dreptul fântânii din sat. Era același bărbat, însă acum părea ușor diferit. În sat, fusese calm și distant, rezervat, cu o atitudine ușor protectoare, de parcă ar fi fost un părinte îngrijorat care-și dojenește copiii neascultători. Dar toate astea dispăruseră, înlocuite fiind de un aer de neliniște, ba chiar de panică. Hainele lui albe erau pătate cu verde, semn că bărbatul călărise în fugă printre copaci. Își pierduse pălăria și țeasta cheală îi era acoperită de sudoare.

Și calul era agitat: spumega, fornăia, își dădea ochii peste cap. Se ridică de două ori pe picioarele din spate, speriindu-i, și cei șase prieteni se dădură înapoi, înaintând și mai mult în luminiș. Bărbatul începu să strige, dând agitat din mâini. Calul avea frâu, dar nu și șa; bărbatul călărea cu picioarele strânse ca un clește de-o parte și de alta a animalului. Calul se ridică din

nou pe picioarele dinapoi, iar bărbatul sări din spinarea lui. Ţinea în continuare frâul în mână, însă calul se depărta cu spatele, smucindu-şi capul, încercând să se elibereze.

Amy surprinse într-o fotografie acest mic război, cu bărbatul chinuindu-se să calmeze animalul în vreme ce acesta îl trăgea, pas cu pas, înapoi spre potecă. Abia când nu se mai uită prin vizorul aparatului, Amy observă că bărbatul avea o armă la centură: un pistol negru într-un toc maro. Nu îl avusese când se întâlniseră în sat, Amy era sigură de asta. Îl luase când se hotărâse să vină după ei. Calul era ca turbat; bărbatul nu reuşi să-l calmeze şi, în cele din urmă, dădu drumul frâului. În aceeaşi clipă, animalul se întoarse şi o luă la galop înapoi prin junglă. Îl ascultară lovindu-se de frunzele copacilor până când sunetul copitelor lui se pierdu treptat. Apoi bărbatul începu să ţipe din nou la ei, arătând insistent înapoi spre cărare. Era greu să-ţi dai seama ce voia să spună. Amy se întrebă dacă avea vreo legătură cu animalul care fugise, dacă nu cumva îi învinovăţea pe ei pentru nebunia calului.

– Ce vrea? întrebă Stacy.

Vocea ei părea speriată – ca a unei fetiţe – şi Amy se întoarse să se uite la ea. Stacy stătea agăţată de braţul lui Eric, ascunzându-se oarecum în spatele lui. Eric îi zâmbea mayaşului, ca şi când ar fi crezut că întreaga lor întâlnire nu era decât o farsă şi ar fi aşteptat ca bărbatul să recunoască acest lucru.

– Vrea să ne întoarcem, spuse Jeff.

– De ce? întrebă Stacy.

– Poate vrea bani. Un fel de taxă... Sau poate vrea să-l angajăm să ne fie ghid.

Jeff băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase portofelul.

Bărbatul ţipa în continuare, arătând vehement înapoi spre potecă.

Jeff scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse.

– *Dinero?* întrebă el.

Bărbatul îl ignoră. Făcu un gest prin care părea că spune: „Valea!", îndemnându-i insistent, în același mod, să iasă din luminiș. Toți rămaseseră pironiți locului, neștiind ce să facă. Jeff împături cu grijă bancnota și o vârî în portofel, apoi băgă portofelul în buzunar. Bărbatul mai țipă câteva secunde, apoi se opri. Nu mai avea aer.

Mathias se întoarse spre colina acoperită cu flori, își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Henrich!

Nu primi nici un răspuns, nu se văzu nici o mișcare pe deal, doar pânza portocalie fâlfâind în bătaia vântului. În depărtare, se auzi din nou sunet de copite, tot mai aproape. Ori se întorcea calul bărbatului, ori un alt sătean urma să i se alăture.

– Ce-ar fi să urci sus pe deal, ca să vezi dacă-l găsești? îi spuse Jeff lui Mathias. Noi te așteptăm aici, încercăm să rezolvăm problema asta.

Mathias dădu din cap. Se răsuci pe călcâie și începu să traverseze luminișul. Mayașul începu iar să țipe, apoi, când Mathias nu se opri, bărbatul scoase pistolul, îl ridică deasupra capului și trase în aer.

Stacy țipă, își duse mâinile la gură și se dădu câțiva pași în spate. Ceilalți tresăriră și se lăsară în jos, din instinct. Mathias se întoarse, îl văzu pe bărbat cu pistolul îndreptat acum spre pieptul lui și rămase perfect nemișcat. Bărbatul îi făcu semn agitat, îi strigă ceva și Mathias se întoarse, cu mâinile sus, lângă ceilalți. Pablo ridică și el mâinile, apoi, văzând că nimeni altcineva nu le mai ridicase, le lăsă încet jos.

Tropotul de copite se auzea tot mai aproape și, dintr-odată, încă doi călăreți năvăliră în luminiș. Caii lor erau la fel de agitați ca și cel de mai devreme: spumegau și fornăiau, erau acoperiți de sudoare. Unul era sur, celălalt – negru. Călărețiisăriră la pământ, fără ca vreunul să încerce măcar să țină frâiele. Caii se întoarseră numaidecât și dispărură la galop în junglă. Nou-veniții erau mult mai tineri decât bărbatul chel; aveau părul negru și

mușchi bine dezvoltați. Aveau arcuri atârnate peste piept și tolbe pline cu săgeți subțiri, fragile. Unul din ei avea mustață. Începură să discute cu primul bărbat, foarte rapid, punându-i mai multe întrebări. Mayașul mai în vârstă încă mai ținea pistolul îndreptat în direcția lui Mathias și, în timp ce vorbeau, ceilalți doi bărbați își scoaseră arcurile și câte o săgeată.

– Ce dracu'? zise Eric pe un ton indignat.

– Liniște! îi ordonă Jeff.

– Dar...

– Așteaptă! spuse Jeff. Așteaptă să vedem ce fac.

Amy îndreptă aparatul spre bărbați și le făcu încă o poză. Își dădu seama că nu putea surprinde tot dramatismul momentului, că pentru asta ar fi trebuit să se dea înapoi câțiva pași ca să-i prindă în cadru nu doar pe mayași, cu armele lor, ci și pe Jeff și pe ceilalți, așa cum stăteau în fața lor, cu chipurile împietrite de groază. Se retrase ușor câțiva pași, privind prin vizor. Se simțea mai în siguranță așa, ca și când s-ar fi aflat la o distanță mai mare, ca și când nu ar fi luat parte la acea situație ciudată. Încă patru pași și Jeff intră în cadru, apoi Pablo, chiar și Mathias, cu mâinile ridicate. Încă puțin și ar fi apărut și Stacy și Eric; apoi ar fi putut apăsa declanșatorul și poza ar fi ieșit exact așa cum își dorea. Făcu încă un pas în spate, și încă unul, apoi mayașii începură iar să strige, toți trei deodată, de data asta la ea. Primul bărbat îndreptă pistolul spre Amy, ceilalți doi întinseră arcurile. Jeff și ceilalți se întoarseră uimiți spre ea. Da, acum o vedea pe Stacy, în partea dreaptă a cadrului, și făcu încă un pas.

– Amy! zise Jeff și fata aproape se opri.

Ezită; lăsă aparatul jos. Dar își dădea seama că era atât de aproape... Făcu un ultim pas și totul fu perfect: Eric intrase și el în cadru. Amy apăsă butonul și auzi sunetul declanșatorului. Era mulțumită. Încă se mai simțea, în mod ciudat, cumva în afara poveștii, și îi plăcea acea senzație. Abia când luă aparatul de la ochi simți presiunea ciudată din jurul gleznei, de parcă niște degete ar fi strâns-o cu putere. Privi în jos și realiză că traversase întreg

luminișul. Ceea ce simțea era unul din lujerii înfloriți. O tulpină lungă și verde i se înfășurase în jurul gleznei. Călcase chiar în buclă și, nu se știe cum, planta se încolăcise în jurul ei.

Urmă o pauză stranie; mayașii nu mai strigau. Cele două arcuri rămaseseră întinse, dar primul bărbat coborî încet pistolul. Simțea ochii celorlalți lipiți de ea, îi simți cum îi urmăresc privirea spre piciorul drept, care se cufundase până la gleznă în butașii verzi, ca și când ar fi fost înghițit de viță. Se aplecă să-și elibereze glezna și tocmai se ridica la loc când îi auzi pe mayași începând să strige din nou. Strigară mai întâi la ea, apoi începură să strige unul la celălalt. Părea să fie un fel de ceartă. Cei doi bărbați, cei cu arcurile, păreau să se fi pus contra celui chel.

– Jeff! strigă Amy.

Băiatul ridică mâna, fără să se uite la ea.

– Nu te mișca! îi spuse.

Așa că Amy nu se mișcă. Bărbatul cel chel își prinsese urechea dreaptă cu o mână și tot trăgea de ea, încruntându-se și scuturând din cap, încă strângând în mâna stângă pistolul, apăsându-și-l pe coapsă. Nu părea să vrea să asculte ce-i spuneau ceilalți. Arătă spre Amy, apoi spre prietenii ei; făcu un gest larg spre potecă. Dar agitația lui deja nu mai era atât de înfocată, de parcă ar fi început să se dea bătut. Amy își dădea seama că bărbatul știa că nu va reuși să-i convingă pe ceilalți. Îl vedea cedând presiunii, renunțând. Tăcu. La fel și ceilalți doi bărbați, cu arcurile. Îi priviră fix pe Jeff și pe Mathias, pe Eric, pe Stacy și pe grec. Și pe Amy. Apoi bărbatul cel chel ridică pistolul și îl îndreptă spre Jeff, spre pieptul lui. Făcu un gest de expediere cu cealaltă mână, doar că de data asta în direcția opusă, spre Amy, spre dealul din spatele ei.

Nimeni nu se clinti.

Chelul începu să strige, făcând semne cu mâna spre deal. Coborî ușor pistolul și trase un glonț în pământ, la picioarele lui Jeff. Toți săriră ca arși și începură să se retragă cu spatele. Pablo ridică din nou mâinile. Ceilalți doi bărbați strigau și ei, rotindu-și

arcurile, îndreptându-le pe rând spre fiecare dintre ei, mânându-i, pas cu pas, spre Amy. Jeff și ceilalți mergeau cu spatele; nu se uitau pe unde calcă. Când ajunseră la marginea luminișului ezitară, pipăind lujerii cu picioarele. Priviră în jos și se opriră. Eric era lângă Amy, la stânga ei. Pablo era în dreapta. Apoi ceilalți: Stacy, Mathias, Jeff. Și în spatele lui Jeff, cărarea. Spre ea arăta acum bărbatul cel chel, făcându-le semn să-i dea drumul, să înceapă să urce dealul. În mod straniu, expresia lui părea copleșită de durere, de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ba nu, deja începuse să plângă. Își șterse fața cu mânecile și le făcu semn să continue. Totul era atât de ciudat, atât de imposibil de înțeles, și nimeni nu spunea nimic. Intrară pe potecă, Jeff primul, ceilalți în urma lui.

Apoi, unul după altul, cufundați în continuare în tăcere, începură să urce încet dealul.

Eric era ultimul. Privea mereu peste umăr în timp ce mergea. Mayașii îi urmăreau cum urcă. Chelul își dusese mâna la ochi, ca să se ferească de soare. Pe deal nu era nici un copac. Doar butașii de viță care creșteau peste tot, în colaci groși cu frunze de culoare verde-închis, cu florile lor strălucitor de roșii. Soarele dogorea ca un cuptor deasupra lor – nicăieri nu era nici un pic de umbră – iar în spatele lor, la capătul pantei, stăteau cei trei bărbați înarmați. Eric nu înțelegea nimic. La început, chelul încercase să-i convingă să se întoarcă; apoi, le ordonase să meargă mai departe. Era clar că bărbații ceilalți, cei cu arcurile, avuseseră un cuvânt hotărâtor în asta. Se certaseră cu cel mai în vârstă, îl făcuseră să se răzgândească. Dar tot n-avea nici o logică. Toți șase urcau poteca, transpirând de efort, înaintând într-o liniște totală fiindcă erau speriați și nici unul dintre ei nu putea spune nimic.

La un moment dat, trebuiau să se întoarcă, să coboare dealul și să traverseze luminișul, să meargă pe poteca îngustă până la câmp, apoi pe cea lată până la drum. Dar cum aveau să facă asta,

Eric nu putea spune. Se gândi că poate arheologii vor reuși să le explice ce se petrecuse. Poate că era chiar ceva foarte simplu, ușor de înțeles, ceva despre care aveau să râdă cu toții cinci minute mai târziu. O neînțelegere. O nereușită. O nebunie. Eric încercă să se gândească și la alte cuvinte care începeau cu ne, încercă să-și amintească ce însemna acest prefix. Peste câteva luni, avea să devină profesor de engleză și trebuia să știe genul ăsta de lucruri. Rău, se gândi el, sau greșit – ceva de genul ăsta –, dar nu era sigur. Și trebuia să fie sigur, fiindcă, probabil, avea să dea și peste elevi care știau lucruri de genul ăsta; peste tot erau vreo doi, trei ca ăștia, mereu la pândă, așteptând prima șansă de a-și surprinde profesorii pe picior greșit. Existau cărți pe care Eric intenționase să le citească în această vară, cărți pe care îl asigurase pe șeful de departament că deja le citise. Însă vara aproape că se terminase și Eric nu aruncase nici măcar o privire nici uneia dintre ele. *Neașteptat. Neobișnuit. Neprevăzut.*

Da, erau exemple bune. Eric ar fi vrut să știe mai multe, și-ar fi dorit să fie genul de profesor care să găsească fără efort explicațiile, pe care elevii să-l asculte fascinați, de la care să învețe direct din clasă –, dar știa că nu va fi niciodată așa. Eric avea să fie bărbatul-copil, antrenorul echipei de baschet, cel care zâmbea șmecherește la farsele elevilor, preferatul lor, probabil, dar nu cine știe ce profesor. În nici un caz, nu cineva de la care să învețe vreodată ceva important.

Neastâmpăr. Neatârnare. Nesăbuință.

Frica lui Eric începea să scadă cu fiecare pas, lucru care îl bucura, fiindcă, preț de vreo câteva clipe, îi fusese, cu adevărat, foarte frică. Când chelul trăsese în pământ, la picioarele lui Jeff, Eric privea spre Stacy, ca să se asigure că fata era bine. Nu-l văzuse pe bărbat coborând țeava, auzise doar pistolul declanșându-se, și, preț de-o clipă, crezuse că mayașul trăsese în Jeff, că-l împușcase în piept, că-l omorâse. Apoi totul se petrecuse atât de repede... Fuseseră cu toții mânați cu spatele, împinși spre potecă, și abia acum bătăile inimii începuseră să i se mai potolească.

Cineva avea să găsească o soluție. Sau poate că arheologii aveau să-i ajute. Și va putea uita de toate astea.

Nechibzuință. Nelămurire. Neclaritate.

– Henrich! strigă Mathias și toți se opriră în pantă, așteptând un răspuns.

Nu primiră nici unul. Ezitară câteva secunde, apoi o porniră din nou.

Era un cort. Eric îl deslușea clar acum, pe măsură ce urcau tot mai sus. Un cort portocaliu aprins, cu un aspect destul de ponosit. Probabil că era acolo de ceva vreme, fiindcă lujerii reușiseră deja să se cațăre pe bețele de aluminiu, folosindu-i ca pe niște araci. Un cort de patru persoane, presupuse Eric. Era așezat cu spatele la ei.

– Hei! strigă Jeff, și toți se opriră din nou, ascultând.

Erau acum destul de aproape și auzeau pânza cortului fluturând în vânt, același sunet pe care îl scoate o velă ridicată. Dar nu mai era nimic altceva, nici un alt sunet, nici un om. În această liniște, Eric remarcă pentru prima dată ceea ce Stacy observase încă de mai devreme: țânțarii dispăruseră. Și musculițele negre la fel. Acest lucru ar fi trebuit, în mod normal, să le ofere o senzație cât de mică de ușurare, însă pentru Eric nu fu deloc așa. Ba avu chiar efectul opus: îi creă o stare de neliniște, îi retrezi un ecou al fricii pe care o simțise mai devreme în luminiș, când se întorsese așteptându-se să vadă trupul lui Jeff întins pe jos, în vreme ce ecoul împușcăturii încă mai răsuna printre copaci. I se părea ciudat să se găsească așa, acoperit de sudoare, la jumătatea dealului, în mijlocul junglei, fără ca insectele alea micuțe să-l mai bâzâie. Iar Eric nu-și dorea nimic ciudat în acea clipă. Voia ca totul să aibă o logică, să fie cât mai previzibil. Voia să-i explice cineva de ce dispăruseră insectele, de ce mayașii îi forțaseră să urce dealul, de ce aceștia stăteau în continuare în capul potecii, privind după ei cu armele în mâinile ridicate.

Nevroză nu se punea, nici *nerv*. Eric se întrebă dacă aveau aceeași rădăcină. Poate din latină... Alt lucru pe care ar fi trebuit să-l știe, dar nu-l știa.

Tăietura de la cot începu să-l doară. Simțea din nou pulsațiile inimii în rană, mai domoale acum, dar tot prea repezi. Încercă să și-i imagineze pe arheologi, râzând cu toții de această bizară pățanie care spera să se dovedească a nu fi câtuși de puțin bizară, după ce i-ar fi fost explicată pe îndelete. O să găsească o trusă de prim ajutor în cortul portocaliu, presupuse Eric. Cineva o să-i curețe rana și o să i-o acopere cu un bandaj alb. Apoi, când o să fie înapoi în Cancún – zâmbi la acest gând –, o să cumpere un șarpe de cauciuc și-o să-l ascundă în prosopul lui Pablo.

Vița acoperea totul, cu excepția potecii și a tendei portocalii a cortului. În unele locuri, lujerii erau destul de subțiri și Eric putea vedea pământul de sub ei – mai stâncos decât s-ar fi așteptat, uscat, aproape arid ca un deșert –, dar în altele păreau să crească unele peste altele, strat peste strat, formând adevărate movile, ca niște noduri încâlcite de funii verzi. Și pretutindeni, florile strălucitoare, roșii ca sângele, atârnau asemenea unor clopoței.

Eric privi din nou în josul dealului, la timp pentru a vedea cum apare un al patrulea bărbat. Era pe bicicletă, îmbrăcat în alb, ca și ceilalți, și avea pe cap o pălărie de paie.

– A mai venit unul, spuse Eric.

Toți se opriră și se întoarseră să privească. Apăru un al cincilea, apoi un al șaselea bărbat. Tot pe biciclete. Nou-veniții aveau și ei arcuri atârnate pe umeri. Urmă o discuție scurtă. Bărbatul cel chel părea să fie șeful. Vorbi o vreme, gesticulând cu mâinile, și toți îl ascultară. Apoi arătă spre deal și ceilalți întoarseră capetele. Eric simți impulsul de a privi în altă direcție, dar era o prostie, firește. Un reflex din copilărie provocat de celebrul „nu e politicos să te holbezi. care nu avea nici o legătură cu situația de față. Îl văzu pe chel arătând în ambele direcții, cu gesturi scurte, milităresti, apoi bărbații cu arcurile o porniră de-a

lungul luminișului, doi într-o parte, doi în cealaltă, lăsându-l pe cel chel singur, în capul potecii.

– Ce fac? întrebă Amy, dar nimeni nu-i răspunse.

Nimeni nu știa.

Un copil apăru din junglă. Era cel mai mic dintre cei doi băieți care se luaseră după ei, cel pe care îl lăsaseră în urmă, în câmp. Se opri lângă bărbatul cel chel, amândoi uitându-se fix la ei. Bărbatul își puse mâna pe umărul băiatului. Parcă ar fi pozat pentru o fotografie.

– Poate ar trebui să o luăm la fugă înapoi, zise Eric. Repede. Cât e încă singur cu băiatul. I-am putea întrece.

– Are o armă, Eric! zise Stacy.

Amy dădu din cap.

– Și i-ar putea chema pe ceilalți.

Se cufundară din nou în tăcere, privind cu toții în josul dealului, încordându-și mințile, dar, și dacă exista o soluție pentru situația lor, nimeni nu o putu găsi.

Mathias își duse mâinile pâlnie la gură și strigă din nou spre cort:

– Henrich!

Tenda continua să fâlfâie ușor în bătaia vântului. Nu era cale lungă de la baza dealului până în vârf. Doar vreo sută de metri, nu mai mult, și ei urcaseră deja mai bine de jumătate. Cu siguranță erau destul de aproape pentru ca oricine ar fi fost acolo să-i audă strigând. Însă nu apăru nimeni. Nimeni nu răspunse. Și, pe măsură ce secundele se scurgeau și tăcerea se prelungea, Eric trebui să recunoască în sinea lui lucrul la care probabil că se gândeau și ceilalți, deși nici unul dintre ei nu găsise încă forța de a-l spune cu voce tare: nu era nimeni acolo.

– Haideți! zise Jeff, făcându-le semn să meargă mai departe.

Și își reluară marșul spre vârful dealului.

Dealul era plat în vârf, formând un platou lat, ca și cum un uriaș ar fi coborât din ceruri și l-ar fi bătătorit ușor în acele prime

momente de după creație, pe când mai era încă maleabil. Era mai mare decât se așteptase Jeff. Poteca trecea pe lângă cortul portocaliu, apoi, cam la cincisprezece metri distanță, se deschidea într-o porțiune micuță de teren stâncos. Aici era un al doilea cort, unul albastru. Părea la fel de uzat ca și cel portocaliu. Nu era nimeni în jur, desigur, iar Jeff avu sentimentul, chiar de la prima vedere, că nimeni nu mai fusese acolo de multă vreme.

– Hei! strigă el din nou.

Toți șase se opriră din mers la vreo câțiva metri de cortul portocaliu, încercând să deslușească un răspuns, fără însă a aștepta cu adevărat unul.

Urcușul nu fusese foarte greu, însă toți gâfâiau ușor. Nimeni nu spuse nimic o vreme, nimeni nu se mișcă; le era prea cald, prea sete, prea frică. Mathias scoase sticla cu apă și o trecură de la unul la altul până o terminară. Eric, Stacy și Amy se așezară pe jos, sprijiniți unul de altul. Mathias se apropie de cort. Fermoarul era închis și tânărului îi trebuiră câteva momente până să înțeleagă cum să-l deschidă. Jeff se duse să-l ajute. „Zzzzzzzip". Apoi amândoi își vârâră capetele înăuntru. Erau trei saci de dormit înfășurați. O lampă cu gaz. Două rucsacuri. Ceva ce părea să fie o cutie de scule, din plastic. Un bidon cu apă, pe jumătate plin. O pereche de bocanci. În ciuda acestor dovezi de ocupare, era clar că nimeni nu mai fusese acolo de ceva vreme. Aerul închis, cu miros de putred, era destul de grăitor în această privință, dar și mai izbitori erau butașii înfloriți. Reușiseră să intre în cortul închis și prinseseră rădăcini, crescând peste unele lucruri, lăsând altele neatinse. Bocancii erau acoperiți aproape în întregime. Un rucsac rămăsese deschis și lujerii păreau să se reverse din el.

Jeff și Mathias își scoaseră capetele din cort și se priviră reciproc, fără nici un cuvânt.

– Ce-i înăuntru? le strigă Eric.

– Nimic, spuse Jeff. Doar niște saci de dormit.

Mathias începuse să urce mai departe, îndreptându-se spre cortul albastru, și Jeff se luă după el, încercând să înțeleagă ce se petrecea. Era evident că se întâmplase ceva cu arheologii. Poate că intraseră în conflict cu mayașii, iar aceștia îi atacaseră. Atunci însă, de ce le comandaseră să urce dealul? Nu ar fi vrut, mai degrabă, să-i trimită cât mai departe? Era posibil, firește, ca mayașii să se teamă că văzuseră deja prea multe, chiar și de la baza dealului. Atunci însă, de ce nu-i omorâseră pe loc? Jeff se gândi că le-ar fi fost destul de ușor să-și acopere urmele. Nimeni nu știa unde sunt. Poate doar grecii, dacă, într-adevăr, Pablo le scrisese vreun bilet înainte să plece. Dar chiar și așa, părea destul de simplu. Îi omorau și-i îngropau în junglă. Făceau pe proștii în caz că cineva venea să-i caute. Jeff se forță să-și amintească temerile pe care le avusese vizavi de taximetristul care-i adusese până în junglă, aceleași temeri care, în cele din urmă, se dovediseră nefondate. Așadar, de ce să nu fi fost la fel și în situația de față?

Mathias deschise fermoarul cortului albastru și băgă capul înăuntru. Jeff se aplecă și el să se uite. Aceleași lucruri: saci de dormit, rucsacuri, echipament de campare. Din nou, același miros de putregai și lujerii care crescuseră peste niște lucruri, dar nu și peste altele. Scoaseră capetele și traseră fermoarul.

La zece metri în spatele cortului se vedea o groapă în pământ. Avea alături un fel de scripete improvizat, un butoi culcat, cu o manivelă sudată la bază. Un colac de funie era strâns înfășurat în jurul lui. De la butoi, trecea printr-o roată micuță, care atârna dintr-un fel de capră așezată la gura găurii. Apoi, cobora în pământ. Jeff și Mathias se apropiară cu grijă de gaură și priviră înăuntru. Era dreptunghiulară – trei metri pe doi – și foarte adâncă; Jeff nu-i putea vedea fundul. Puțul minei, presupuse el. Un ușor curent de aer se ridica dinăuntru, ca un fel de respirație rece a întunericului.

Ceilalți se ridicaseră și ei de jos și veniseră după ei. Priviră pe rând în puț.

– Nu-i nimeni aici, spuse Stacy.

Jeff dădu din cap. Încă se mai gândea. O fi fost ceva cu ruinele astea? Aveau vreo semnificație religioasă? Întinau vreo credință a tribului? Dar nu erau genul ăla de ruine. Era doar o mină secată, un puț săpat în pământ.

– Nu cred că au trecut de curând pe aici, spuse Amy.

– Ei, și ce facem? întrebă Eric.

Toți se uitară la Jeff, chiar și Mathias. Jeff ridică din umeri.

– Poteca merge mai departe, spuse el, arătând dincolo de puț.

Toți se întoarseră și se uitară în direcția indicată. Porțiunea curățată se termina la doar câțiva metri distanță. Apoi reapăreau lujerii și, în mijlocul lor, poteca. Șerpuia până în vârful dealului și dispărea în spatele acestuia.

– Să mergem mai departe? întrebă Stacy.

– Eu nu mă întorc pe unde am venit, spuse Amy.

Așa că o porniră iar pe cărare, înșirându-se din nou unul în spatele celuilalt, conduși de Jeff. O vreme, Jeff nu putu vedea baza dealului, apoi poteca se înclină în jos, mai abruptă acum decât la urcare, și Jeff văzu exact ceea ce se temea că o să vadă. Ceilalți fură uluiți. Se opriră toți deodată, holbându-se, și Jeff se opri și el. Dar el nu era surprins. Știuse din clipa în care îl auzise pe mayașul cel chel trimițându-i pe bărbații cu arcurile într-o parte și-n cealaltă a luminișului. Unul din ei stătea în capătul potecii, privindu-i fix, așteptându-i să se apropie.

– La dracu'! zise Eric.

– Ce facem acum? întrebă Stacy.

Nimeni nu-i răspunse. De unde stăteau acum, părea că întreaga vegetație fusese defrișată de jur împrejurul dealului, izolând colina într-un cerc de pământ sterp. Mayașii se împrăștiaseră pe acest cerc, îi înconjuraseră. Jeff știa că nu avea nici un rost să încerce să coboare mai departe – era evident că bărbatul nu avea să-i lase să treacă –, dar nu se putu gândi la vreo alternativă. Așa că ridică din umeri și le făcu semn să-și continue drumul.

– O să vedem, zise el.

Poteca era mult mai abruptă acum; pe anumite porțiuni, fură nevoiți să se așeze în șezut și să se lase să alunece, unul după celălalt. Urcușul înapoi avea să fie foarte dificil, însă Jeff încercă să nu se gândească la asta. Când se apropiară, mayașul scoase arcul și potrivi o săgeată. Le strigă ceva, scuturând din cap și făcându-le semn să nu se apropie. Apoi strigă ceva spre stânga lui, un nume, probabil. Peste câteva clipe, unul dintre ceilalți arcași apăru în fugă.

Cei doi îi așteptau la baza dealului, cu arcurile încordate.

Se opriră toți la marginea luminișului, ștergându-și transpirația de pe față, și Pablo spuse ceva în greacă. După intonație, părea să fie o întrebare, dar, desigur, nimeni nu-l înțelese. Repetă aceeași frază, apoi se lăsă păgubaș.

– Ei? zise Amy.

Jeff nu știa ce să facă. Există o diferență între a îndrepta o săgeată spre cineva și a slobozi acea săgeată – o diferență esențială, presupunea Jeff – și se gândi preț de-o clipă să testeze această ipoteză. Putea face un pas, apoi un altul, și un altul, iar la un moment dat cei doi bărbați ar fi trebuit fie să-l omoare, fie să-l lase să treacă. Poate că era doar o chestiune de curaj și încercă să se îmbărbătăze și să-și asume riscul. Simți că aproape reușise, însă chiar în acel moment un al treilea arcaș apăru în fugă, din stânga, iar curajul îl părăsi. Jeff își scoase portofelul, știind chiar în timp ce făcea asta că n-avea nici un rost. Dar făcea și el tot ce putea. Scoase toate bancnotele și le ridică, arătându-le mayașilor.

Nici o reacție.

– Să fugim spre ei, sugeră Eric din nou. Toți odată.

– Taci, Eric! spuse Stacy.

Dar Eric n-o ascultă.

– Sau să ne facem niște scuturi. Dacă am avea scuturi, am putea...

Încă un bărbat apăru alergând spre ei prin luminiș, mai corpolent decât ceilalți, cu barbă. Nu-l mai văzuseră. Avea o pușcă.

– Dumnezeule! zise Amy.

Jeff băgă banii în portofel și puse portofelul în buzunar. Lujerii invadaseră luminișul în acel loc și formaseră un fel de avanpost în mijlocul lui. La patru metri în fața lor era unul dintre nodurile alea ciudate, ceva mai mic decât celelalte, înalt până la genunchi, plin de flori. Mayașii se așezaseră în spatele lui, cu arcurile pregătite. Acum, bărbatul cu pușca veni lângă ei.

– Hai înapoi pe deal, spuse Stacy.

Însă Jeff se uita la lujeri, la insula izolată, știind deja ce era, fără a fi încă pe deplin conștient de asta.

– Vreau să mă întorc, zise Stacy.

Jeff făcu un pas în față. Erau patru metri și îi străbătu din patru pași. Înainta cu mâinile întinse în față, liniștindu-i pe bărbați, încercând să le arate că nu voia să le facă rău. Nu traseră. Știa că n-o vor face, știa că îi vor da voie să vadă ce era în spatele nodului de lujeri – el știa ce era acolo, dar nu-și îngăduia încă să știe. Da, voiau ca el să vadă.

– Jeff! îl strigă Amy.

Nu-i dădu atenție și se ghemui lângă movilă. Întinse mâna, strecurând-o printre flori, dându-le la o parte. Prinse un lujer, smuci, trase până îl smulse. Zări un tenis, o șosetă, piciorul unui om.

– Ce este? întrebă Amy.

Jeff se întoarse spre mayași fixându-i cu privirea. Mathias știa și el; Jeff citea asta în ochii lui. Neamțul se apropie, se ghemui lângă el, începu să tragă lujerii, mai întâi cu blândețe, apoi din ce în ce mai agresiv, rupându-i. Un geamăt prelung îi ieși din piept. La zece metri distanță, mayașii îi urmăreau. Apăru încă un tenis, încă un picior. O pereche de blugi, o curea, un tricou negru. Apoi, în cele din urmă, chipul unui tânăr. Era chipul lui Mathias, puțin schimbat. Avea aceleași trăsături.

Asemănarea era evidentă, deși o parte din carnea lui Henrich fusese în mod ciudat mâncată, lăsând să se vadă osul pometelui și orbita ochiului stâng.

– Dumnezeule! zise Amy. Nu!

Jeff ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Mathias se aplecă peste cadavrul fratelui său, legănându-se ușor, scoțând din când în când același geamăt prelung. Jeff își dădu seama că tricoul era negru doar fiindcă fusese pătat – murdar cu sânge uscat. Iar din pieptul lui Henrich, cu vârful îndreptat spre lujerii verzi, ieșeau trei săgeți subțiri. Jeff își puse mâna pe umărul lui Mathias.

– Ușurel, îi șopti el. Bine? Ușurel și încet. Ne ridicăm și plecăm. Ne întoarcem pe deal.

– E fratele meu, zise Mathias.

– Știu.

– L-au omorât.

Jeff dădu din cap. Ținea încă mâna pe umărul lui Mathias și simțea prin tricou cum i se încordau mușchii.

– Ușurel, zise el din nou.

– De ce...?

– Nu știu.

– Era...

– Șșșt! spuse Jeff. Nu aici. Sus pe deal, bine?

Mathias nu mai putea respira. Se chinuia să tragă aer în piept, însă oxigenul părea să nu ajungă în plămâni. Jeff nu-și luă mâna de pe umărul lui. În cele din urmă, neamțul dădu din cap și se ridicară amândoi. Stacy și Amy se țineau de mână, stupefiate, privind cu ochii măriți de groază cadavrul lui Henrich. Stacy începuse să plângă, foarte încet. Eric o luă în brațe.

Mayașii țineau armele ridicate – săgețile în arcurile întinse, pușca pe umăr – și îi priviră în tăcere pe Jeff și pe ceilalți întorcându-se și începând să urce din nou dealul.

Urcușul o ajută cât de cât – efortul fizic, concentrarea solicitată pe porțiunile mai abrupte, unde, uneori, aproape că

trebuiră să se târască în patru labe – și astfel, pe măsură ce urca dealul, Stacy reuși să se oprească din plâns. Privea mereu peste umăr, spre luminișul din spate. Încercă să se controleze, dar nu se putea abține. Se temea că bărbații o să vină după ei. Îl omorâseră pe fratele lui Mathias, așa că părea logic că o s-o omoare și pe ea. Că o să-i omoare pe toți șase, lăsând lujerii să le acopere trupurile. Dar bărbații rămăseseră în luminiș și-i urmăreau cu privirea.

În vârf, situația se înrăutăți din nou. Amy începu să plângă, Stacy la fel. Se așezară pe jos, cu mâinile împreunate, plângând. Eric se ghemui lângă Stacy. Spunea lucruri de genul: „O să fie bine", sau: „Scăpăm noi din asta!", sau: „Gata! Hai, șșșt..." Doar cuvinte, vorbe goale menite să o calmeze și să o aline dar teama care se citea pe chipul lui o făcea să plângă și mai tare. Soarele dogorea deasupra lor și nu era pic de umbră pe nicăieri, iar ea era epuizată după urcuș. După o vreme, începu să simtă că intră într-un fel de transă, de amorțeală – nu mai putea nici măcar vărsa lacrimi. Când Stacy se opri din plâns, și Amy încetă să mai plângă.

Jeff și Mathias plecaseră să cerceteze dealul. Stăteau undeva într-o parte, uitându-se spre luminiș, discutând. Pablo dispăruse în cortul albastru.

– Mai avem apă? întrebă Amy.

Eric scotoci prin rucsac și scoase o sticlă. Băură pe rând din ea.

– O să fie bine, zise el din nou.

– Cum? întrebă Stacy, detestându-se pentru ceea ce spunea.

Știa că nu ar trebui să pună astfel de întrebări. Știa că ar fi trebuit să tacă, să-l lase pe Eric să fabrice acel vis.

Eric se gândi o clipă, chinuindu-se să găsească un răspuns.

– Poate că, după ce apune soarele, o să putem să coborâm și să ne strecurăm pe lângă ei, prin întuneric.

Băură iar apă, analizând această variantă. Era prea cald ca să poată gândi și un bâzâit persistent răsuna întruna în urechile lui

Stacy, ca un fel de țiuit electric, însă mult mai intens. Își dădu seama că n-ar trebui să stea la soare, că ar fi fost mai bine să se ducă să se întindă într-unul din cele două corturi, dar corturile o speriau. Știa că oamenii care le așezaseră cu atâta grijă aici, pe deal, muriseră. Dacă Henrich era mort, probabil că și arheologii îi împărtășeau soarta. Nu vedea nici o soluție.

Eric încercă din nou:

– Sau putem să așteptăm, zise el. Grecii trebuie să apară până la urmă.

– De unde știi? întrebă Amy.

– Pablo le-a lăsat un bilet.

– Dar cum poți fi sigur?

– A copiat harta, nu?

Amy nu spuse nimic. Stacy stătea alături de ea, dorindu-și ca prietena ei să mai spună ceva, să găsească o modalitate de a clarifica lucrurile, fie combătând logica lui Eric, fie acceptând-o. Însă Amy nu mai spuse nimic; privea în cealaltă parte a dealului, spre Jeff și Mathias. Firește, nimeni nu putea ști ce avea să se întâmple. Poate că Pablo lăsase un bilet, poate că nu. Nu puteau ști cu adevărat decât în cazul în care ceilalți greci aveau să apară, în cele din urmă.

– N-am mai văzut niciodată un cadavru, zise Eric.

Amy și Stacy nu spuseră nimic. Cum ar fi putut răspunde unei astfel de afirmații?

– În mod normal ceva ar fi trebuit să-l mănânce până acum, nu? Un animal ar fi trebuit să vină din junglă și...

– Încetează! zise Stacy.

– Dar e ciudat, nu? A stat aici suficient timp ca lujerii să...

– Te rog, Eric!

– Și unde sunt ceilalți? Unde sunt arheologii?

Stacy întinse mâna și-i atinse genunchiul.

– Încetează, te rog! Nu mai spune nimic!

Jeff și Mathias se întorceau. Mathias întinsese mâinile în față, de parcă ar fi fost acoperite de vopsea, și încerca să nu își

murdărească hainele. Când se apropiară, Stacy văzu că mâinile tânărului aveau o culoare sângerie, de carne proaspăt tăiată. Amândoi băieții păreau speriați.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Eric.

Jeff și Mathias se ghemuiră lângă ei. Jeff luă sticla de apă și turnă puțin pe mâinile lui Mathias; apoi Mathias le frecă ușor cu tricoul, strâmbându-se.

– E ceva în plante, spuse Jeff. Când le-a smuls de pe trupul lui frate-său, seva din lujeri i-a curs pe mână. E acidă. I-a ars pielea.

Se uitară cu toții la mâinile lui Mathias. Jeff îi înapoie sticla cu apă lui Stacy. Fata își scoase baticul și dădu să aplece sticla, gândindu-se că poate cârpa rece o să-l mai răcorească puțin, însă Jeff o opri.

– Nu! zise el. Trebuie s-o economisim.

– S-o economisim? întrebă ea.

Avea senzația că arșița o prostise. Nu înțelegea ce voia să spună Jeff.

Băiatul dădu din cap.

– Nu avem prea multă. Fiecare are nevoie de un litru și jumătate pe zi, cel puțin. Nouă litri în total. În fiecare zi. Va trebui să găsim o metodă de a strânge apa de ploaie.

Privi spre cer, ca și când s-ar fi uitat după nori, dar nu se vedea nici unul. Plouase în fiecare după-amiază de când ajunseseră în Mexic, iar acum, când le-ar fi prins bine, cerul era cât se poate de senin.

– Trebuie să ne organizăm, spuse Jeff. Acum, cât încă mai avem mintea limpede.

Ceilalți îl priveau de parcă ar fi fost nebun.

– Fără mâncare putem rezista. Apa e importantă. Va trebui să ne ferim de soare, să stăm cât putem mai mult în corturi.

Stacy simți că i se face greață ascultându-l. Se comporta ca și cum urma să rămână acolo multă vreme, ca și cum ar fi fost prinși într-o capcană, iar ideea asta îi provoca un puternic

sentiment de panică. Simți impulsul de a-și acoperi urechile cu mâinile; voia să nu-l mai audă.

– Nu putem să ne furișăm după ce se întunecă? întrebă ea. Eric a zis că ne putem furișa.

Jeff clătină din cap. Arătă spre deal, spre locul unde stătuse mai devreme.

– Vin din ce în ce mai mulți. Toți sunt înarmați și bărbatul chel îi trimite în luminiș. Ne înconjoară.

– De ce nu ne omoară și gata? întrebă Eric.

– Nu știu. Pare să aibă legătură cu dealul. Odată ce ai pus piciorul pe el, nu mai poți coborî. Ceva de genul ăsta. Ei se țin departe de el, dar pentru că noi l-am urcat, nu ne mai lasă să plecăm. O să ne-mpuște dacă încercăm. Va trebui să supraviețuim până când vine cineva să ne găsească.

– Cine? întrebă Amy.

Jeff ridică din umeri.

– Grecii poate – ar fi cea mai rapidă salvare. Altfel, când o să vadă că nu ne întoarcem, părinții noștri...

– Ei știu că vacanța noastră mai durează încă o săptămână, zise Amy.

Jeff dădu din cap.

– După care, o să le ia ceva timp să ne caute.

Dădu din nou din cap.

– Deci, despre cât timp vorbim? Cât? O lună?

Jeff ridică din umeri.

– Poate.

Amy păru îngrozită de idee. Vocea îi deveni mai stridentă.

– Nu putem trăi aici o lună, Jeff!

– Dacă încercăm să plecăm, o să ne împuște. Asta-i singura certitudine pe care o avem.

– Dar ce-o să mâncăm? Cum o să...?

– Poate-o să vină grecii, zise Jeff. La urma urmei, nu-i exclus ca ei să vină și mâine.

– Și-atunci? O să fie și ei prinși aici, la fel ca noi.

Jeff clătină din cap.

– Cineva o să stea în permanență de pază la baza dealului. Ca să-i avertizeze.

– Dar mayașii n-o să ne lase. O să-i forțeze...

Din nou, Jeff clătină din cap.

– Nu cred, zise el. Abia după ce ai traversat tu luminișul ne-au forțat să urcăm pe deal. La început, au încercat să ne îndepărteze. Cred că și pe greci o să încerce mai întâi să-i oprească. Tot ce trebuie noi să facem este să găsim o metodă de a comunica, de a le spune ce s-a întâmplat ca să se ducă după ajutor.

– Pablo! zise Eric.

Jeff dădu din cap.

– Dacă-l putem face să înțeleagă, o să-i putem avertiza.

Toți se întoarseră și se uitară la Pablo. Ieșise din cort și se plimba pe deal. Părea să vorbească singur, foarte încet, mormăind. Avea mâinile îndesate în buzunarele de la pantaloni și mergea cocoșat. Nu observă că-l priveau.

– Ar putea trece și avioane pe aici, zise Jeff. Le-am putea semnaliza cu un material reflectorizant. Sau smulgem niște lujeri, îi uscăm și le dăm foc. Trei triunghiuri de foc – parcă ăsta e semnalul SOS.

Apoi se opri; nu mai avea nici o idee. Iar Stacy și ceilalți nu dădeau semne că ar fi mai inspirați, așa că preț de câteva clipe nimeni nu mai spuse nimic. Stacy începu să audă, din ce în ce mai clar, un fel de ciripit straniu – monoton, insistent, abia perceptibil. „O pasăre", se gândi, apoi își dădu numaidecât seama că nu asta era. Nimeni altcineva nu părea să audă sunetul și Stacy tocmai încerca să identifice sursa, când Pablo scoase un strigăt. Sărea pe lângă puțul de mină, arătând înăuntrul acestuia.

– Ce face? întrebă Amy.

Stacy îl văzu lipindu-și mâna de cap, de ureche, de parcă ar fi vorbit la telefon. Sări în picioare îndreptându-se în fugă spre el.

– Repede! le spuse ea celorlalți, făcându-le semn să o urmeze.

Își dăduse seama ce însemna bâzâitul ăla monoton. Cumva – în mod miraculos, inexplicabil – un telefon suna în fundul puțului.

Amy nu crezu. Auzea sunetul venind dinspre puț și – la fel ca și ceilalți – trebuia să admită că semăna cu țârâitul unui telefon mobil, însă, chiar și așa, tot nu îndrăznea să spere. Jeff îi spusese să nu-și ia mobilul cu ea, când plecaseră; era prea scump ca să sune din Mexic. Dar asta nu însemna, desigur, că nu existau rețele locale. Și de ce n-ar fi fost posibil ca sunetul ce se auzea în acel moment să fie cel al unui telefon conectat la una dintre ele? Teoretic, era posibil – nu avea nici un motiv să pună la îndoială acest lucru – și făcea eforturi să se convingă singură de asta. Fără folos însă. Undeva, în adâncul ei, alunecase deja într-un loc sortit pierzaniei, iar țârâitul insistent care se auzea din întuneric nu era suficient de puternic pentru a o smulge din acel abis. Când privi în puț, își imagină că vede nu un telefon sunând, ci un pui de pasăre cu ciocul deschis, cerând să fie hrănit – „cip-cirip... cip-cirip... cip-cirip"; părea să ceară, nu să ofere ajutor.

Dar ceilalți erau entuziasmați și cine era ea ca să le spulbere speranțele? Nu spuse nimic; se prefăcu interesată, la fel ca ei.

Pablo descolăcise deja o bucată de funie de pe scripete. Și-o înfășura în jurul pieptului, legând-o într-un nod mare. Voia să coboare în puț.

– El nu poate să răspundă, zise Eric. Trebuie să trimitem pe cineva care vorbește spaniola.

Întinse mâna după coardă, dar Pablo nu voia să-i dea drumul. Făcea nod după nod în dreptul pieptului: încâlcituri mari și largi de funie. Nu părea să aibă habar ce face.

– Nu contează, spuse Jeff. Poate să-l aducă sus și o să încercăm noi să sunăm de-aici.

Ciripitul se opri și toți rămaseră aplecați peste puț, așteptând, ascultând. După un lung moment începu iar să sune. Își zâmbiră

unii altora și Pablo se apropie de marginea gropii, nerăbdător să înceapă coborârea. Lujerii plantei se înfășuraseră în jurul scripetelui, crescuseră peste coardă, peste osie, peste balama, peste capră și peste roata cea mică; Jeff smulse lujerii, atent ca seva acidă să nu-i atingă mâinile. Mathias dispăruse în cortul albastru. Se întoarse cu o lampă cu gaz și cu o cutie de chibrituri. Așeză felinarul pe jos, lângă groapă, aprinse un chibrit și dădu cu băgare de seamă foc fitilului. Apoi îi întinse lampa lui Pablo.

Scripetele era un dispozitiv primitiv: o improvizație rudimentară. Era așezat lângă puț pe o mică platformă de oțel, ce părea să fi fost fixată în pământul tare ca stânca. Butoiașul fusese montat pe un ax ruginit pe alocuri, care ar fi avut mare nevoie de vaselină. Manivela nu avea frână; dacă voiau să o oprească la jumătate sau în poziție ridicată, trebuiau să folosească forța brută. Amy nu credea că mașinăria putea să-l susțină pe Pablo. Era convinsă că va ceda de îndată ce grecul va păși deasupra hăului. Avea să se prăbușească în întuneric, avea să cadă în puț – adânc, mai adânc, și mai adânc –, n-aveau să-l mai vadă niciodată. Dar, după multe semne, gesturi și bătăi de încurajare pe spate, când Pablo începu în cele din urmă să coboare, scripetele gemu, preluându-i greutatea, apoi începu să se învârtească, scârțâind înfiorător în timp ce Jeff și Eric se luptau cu manivela, coborându-l încet pe grec în hău. Mergea. În ciuda reticenței inițiale, Amy simți o strângere de inimă. Poate că era totuși un telefon. Pablo avea să-l găsească acolo, pe fundul puțului, în întuneric. Îl ridicau înapoi și sunau după ajutor: la poliție, la Ambasada americană, acasă. Țârâitul se opri din nou și, de data asta, nu mai reîncepu. Dar nu conta. Era acolo. Amy începea să creadă și ea – voia să creadă, își dăduse voie să creadă – că aveau să fie salvați! Stătea pe marginea puțului, privind în jos, cu Stacy la dreapta ei și cu Mathias în fața lor, urmărindu-l pe Pablo care se afunda încetul cu încetul în pământ. Felinarul lumina pereții puțului. Pământul era negru, plin de pietre spre suprafață, dar devenea maro, apoi

roșcat, apoi galben-cărămiziu pe măsură ce grecul cobora. Trei metri, patru, șase, opt și tot nu puteau zări încă fundul. Pablo se uita spre ei zâmbindu-le, balansându-se, ținând o mână întinsă ca să nu se lovească de pereții puțului. Amy și Stacy îi făcură cu mâna. Dar nu și Mathias. Mathias se uita la coarda care se descolăcea ușor.

– Stop! strigă el dintr-odată, și toți săriră ca arși.

Jeff și Eric țineau manivela, amândoi uzi de transpirație, cu părul lipit de frunte. Amy văzu mușchii conturându-se pe gâtul lui Jeff – încordați la maximum –, sugerându-i o tensiune imensă, ca și când forța gravitațională l-ar fi înhățat pe grec, trăgându-l cu toată puterea în jos.

Mathias era din ce în ce mai agitat. Striga:

– Trageți-l în sus! Trageți-l în sus!

Jeff și Eric ezitară, neștiind ce să facă.

– Poftim? zise Eric, clipind prostește.

– Planta! urlă Mathias cu vocea sugrumată, făcându-le semn să-l tragă mai repede înapoi. Coarda!

Apoi văzură și ei. Jeff îndepărtase o mare parte din lujerii care acopereau scripetele, dar nu pe toți. Coardele pe care nu le rupsese se strecuraseră în bobina de funie și, pe măsură ce scripetele se învârtea, erau strivite; seva lăptoasă se scurgea și intra în funie, arzând-o, topind-o, rozând-o.

Pablo le strigă ceva, un potop de cuvinte în greacă, o întrebare, iar Amy îl zări o clipă, legănându-se ușor, la zece metri de gura puțului, cu felinarul în mână; alergă împreună cu Stacy și cu Mathias spre manivelă, chinuindu-se cu toții să ajute, încurcându-se unii pe alții, trăgând cu toată puterea în vreme ce seva începuse deja să ardă funia sub ochii lor – inevitabil, prea repede, mai repede decât se mișcau ei. Pablo abia se ridicase din nou când simțiră o smucitură bruscă, puternică, lovindu-i parcă în stomac, și se prăbușiră în față, unul peste celălalt, în vreme ce scripetele se învârtea bezmetic, eliberat de greutate. Urmă o

tăcere lungă – prea lungă, mult prea lungă –, apoi o bufnitură pe care părură mai mult s-o simtă decât s-o audă, o tresărire a pământului de sub ei, urmată o clipă mai târziu de pocnetul sticlei felinarului care se spărgea. Se năpustiră spre groapă, priviră înăuntru, dar nu puteau vedea nimic.

Întuneric. Liniște.

– Pablo? strigă Eric și vocea i se sparse în ecouri răsfrânte în pereții puțului.

Apoi, răsunând de undeva, de la depărtare și totuși de aproape – sufocant de aproape –, de parcă s-ar fi auzit chiar din trupul lui Amy, grecul începu să urle.

Urletele îi creară lui Eric un puternic sentiment de panică. Pablo era pe fundul puțului, în beznă, pradă unor dureri groaznice, iar el nu știa ce să facă, spre cine să se îndrepte, cum să-i ușureze suferința. Trebuia să-l ajute și dura prea mult. Ar fi trebuit să se întâmple chiar în acele clipe, și totuși nu se-ntâmpla; nu era posibil. Mai întâi, trebuiau să facă un plan și nimeni nu părea să fie în stare de asta. Stacy stătea lângă scripete, cu ochii căscați, mușcându-și mâna. Amy se uita în puț.

– Pablo? striga întruna. Pablo?

Striga cât putea de tare, dar, chiar și așa, era greu să acopere urletele grecului, care nu se mai opreau, care răsunau iar, și iar, și iar, fără să-și piardă din intensitate, fără să se oprească.

Mathias alergă la cortul portocaliu și dispăru înăuntru. Jeff începuse să tragă funia din puț. O desprinse de pe scripete, o desfășură în cercuri mari pe suprafața curată de pământ. Apoi o apucă de un capăt, îndepărtând cu grijă orice urmă de plantă, examinând coarda bucată cu bucată, căutând locurile unde era posibil ca seva să fi ros funia. Era un proces foarte lent, iar Jeff înainta chinuitor de metodic, ca și cum n-ar fi avut nici un motiv să se grăbească, ca și când nici n-ar fi auzit zbieretele grecului. Eric stătea lângă el, prea șocat pentru a fi în stare să-i dea o mână de ajutor, nemișcat, simțindu-se ca și cum întreg trupul i-ar fi

luat-o la fugă – parcă și-ar fi luat avânt, pregătindu-se să plonjeze cu capul înainte –, inima bătându-i nebunește în piept. Și urletele nu se mai opreau.

– Vezi dacă găsești vreun cuțit, zise Jeff.

Eric îl privi fără să se miște. „Un cuțit?" Cuvântul îi rămăsese suspendat în minte, inert, ca și când ar fi fost într-o limbă necunoscută lui. De unde să găsească el un cuțit?

– Caută în corturi! îl îndemnă Jeff.

Nu ridică privirea spre el; rămase concentrat asupra funiei, aplecat peste ea, uitându-se după punctele arse.

Eric se duse la cortul albastru, deschise fermoarul și intră. Era un miros închis, ca de pod; aerul era stătut și fierbinte. Plasticul albastru filtra lumina soarelui, potolind-o, creând o atmosferă de vis, de întindere de apă. Erau patru saci de dormit, trei desfăcuți, arătând de parcă abia de curând s-ar fi descotorosit de trupurile proprietarilor lor. „Morți acum", își zise Eric, apoi se forță să înlăture gândul din minte. Găsi un radio cu tranzistori și trebui să-și înfrâneze impulsul de a-i da drumul și de a vedea dacă funcționează, dacă putea prinde vreun post, poate de muzică, ceva care să acopere urletele lui Pablo. Erau două rucsacuri, unul verde și unul negru. Eric se ghemui lângă primul și începu să scotocească prin el. Se simțea ca un hoț, un instinct vechi, dintr-o altă lume, acea senzație că faci un lucru rău pe care o încerci ori de câte ori umbli prin lucrurile altcuiva. „Morți acum", își zise din nou, căutând de această dată cuvintele în speranța că-i vor da curaj, însă nu reușiră decât să-l facă să se simtă ca un profanator de morminte. Rucsacul verde părea să aparțină unui bărbat, iar cel negru – unei femei. Hainele altor oameni. Simțea miros de tutun în tricourile bărbatului și de parfum în ale femeii. Se întrebă dacă erau oare hainele femeii pe care fratele lui Mathias o întâlnise pe plajă și a cărei prezență îi atrăsese pe toți spre acest loc – îi sortise poate pe toți pierzaniei.

Planta crescuse peste unele obiecte: cârcei subțiri și verzi, cu flori micuțe, de un roșu palid, aproape roz. Erau mai mari pe

rucsacul femeii decât pe al bărbatului, răsucindu-se printre bluzele ei de bumbac, printre șosete, prin blugii murdari de pământ. Găsi un hanorac în rucsacul bărbatului, gri, cu dungi albastre pe mâneci; avea și el unul identic, acasă, la loc sigur, în dulapul din casa părinților lui, așteptându-l să se întoarcă. „Un cuțit", trebui să-și reamintească și lăsă baltă hainele, îndreptându-și atenția spre celelalte buzunare ale rucsacului, desfăcând fermoarele, golindu-le conținutul pe jos, în mijlocul cortului. Un aparat de fotografiat, cu filmul încă în el. Șase caiete cu spirală – jurnale, după câte se părea – umplute aproape până la ultima pagină cu scrisul mâzgălit al bărbatului, în cerneală albastră, neagră, chiar și roșie uneori, totul însă într-o limbă pe care Eric nu o putea descifra, nici măcar recunoaște: daneză poate, sau vreo limbă scandinavă. Un pachet de cărți de joc. O trusă de prim ajutor. Un disc frisbee. Un tub de cremă solară. O lanternă. Dar nici un *cuțit!*

Eric ieși din cort cu lanterna în mână, strângând ochii în strălucirea bruscă a soarelui, având senzația că spațiul se deschide dintr-odată în jurul lui la ieșirea din cortul strâmt, care aproape că-i provocase claustrofobie. Aprinse lanterna și-și dădu seama că nu merge. O scuturâ și încercă din nou: nimic. Pablo se opri din țipat – atât cât să tragi de două ori adânc aer în piept –, apoi o luă de la capăt. Tăcerea e aproape la fel de îngrozitoare ca și urletele, hotărî Eric, apoi, numaidecât, se răzgândi: „E mai rău când tace". Aruncă lanterna și văzu că Mathias reapăruse, aducând un al doilea felinar din cortul portocaliu, un cuțit mare și o altă trusă de prim ajutor. El și Jeff tăiau porțiunile arse din funie, lucrând în echipă, în tăcere, foarte eficient. Mathias tăia porțiunile atacate, apoi Jeff lega funia la loc, schimonosindu-se, chinuindu-se să strângă nodul cât mai bine. Eric stătea deasupra lor, privindu-i. Se simțea ca un prost: ar fi trebuit să aducă și el trusa de prim ajutor din cortul albastru, ar fi putut cel puțin să se uite înăuntru, să vadă ce era acolo. Nu gândea! Voia să ajute, să oprească urletele lui Pablo, dar era un prost, nu reușea niciodată

să fie de folos nimănui, și nu putea schimba asta. Simțea nevoia să se miște și totuși rămăsese pe loc, holbându-se la cei doi. Stacy și Amy arătau exact așa cum se simțea el: agitate, îngrozite, imobilizate. Îi priveau toți trei pe Jeff și pe Mathias ocupându-se de funie, tăind-o, legând-o, înnodând-o. Dura atât de mult, imposibil de mult...

– Mă duc eu! zise Eric.

Nu gândise înainte să vorbească; era o inițiativă născută din panică, din dorința de a grăbi lucrurile.

– Mă duc eu după Pablo.

Jeff se uită la el; părea surprins.

– Nu e nevoie, zise el. Pot să mă duc eu.

Vocea lui Jeff era atât de calmă, atât de ciudat de netulburată, încât, pentru un moment, lui Eric îi fu greu să înțeleagă cuvintele. Parcă trebuia mai întâi să le traducă în propria stare de groază. Clătină din cap.

– Eu sunt mai ușor, zise el. Și îl cunosc mai bine.

Jeff cântări aceste două argumente și păru să le găsească înțelepte.

– O să-i facem un fel de ham, zise el. S-ar putea să fie nevoie să-l ajuți tu să și-l pună. Apoi, îl tragem afară. După ce-l scoatem pe el, aruncăm coarda înapoi și te tragem și pe tine.

Eric dădu din cap. Totul suna atât de simplu, atât de clar, și încerca să se convingă că așa o să și fie, voia să creadă asta, însă nu prea reușea. Simți din nou nevoia să se miște de colo, colo și nu reuși să stea locului decât printr-un uriaș efort de voință.

Urletele lui Pablo încetară. O respirație, două, trei, apoi începură din nou.

– Vorbește cu el, Amy! zise Jeff.

Amy părea înspăimântată de idee.

– Să vorbesc cu el?

Jeff făcu semn spre gaură.

– Apleacă-ți un pic capul. Cât să te vadă. Să știe că nu l-am abandonat.

– Și ce să-i spun? întrebă Amy, părând, în continuare, speriată.

– Orice! Încearcă să-l calmezi. Oricum, n-o să te înțeleagă. Important e să-ți audă vocea.

Amy se îndreptă spre puț. Se lăsă în mâini și-n genunchi și se aplecă peste margine.

– Pablo? strigă ea. Venim după tine. Reparăm coarda și Eric vine să te ia.

O ținu tot așa, povestindu-i cum o să se întâmple, pas cu pas, cum o să-l bage în ham și o să-l tragă înapoi la suprafață și, după o vreme, Pablo încetă să mai țipe. Jeff și Mathias aproape terminaseră; ajunseseră la ultima porțiune a funiei. Jeff legă ultimul nod și trase de un capăt, în vreme ce Mathias ținea de celălalt pentru a-i testa rezistența. Amândoi traseră cu putere și nodul se strânse și mai tare. Erau acum cinci bucăți de funie îmbinate. Nodurile nu păreau prea rezistente, însă Eric încercă să nu se gândească la asta. Era o senzație plăcută să fie el cel care se ducea, cel care făcea ceva, și dacă s-ar fi gândit prea mult la noduri, la fragilitatea lor, știa că era posibil să se răzgândească.

Mathias încolăcea funia înapoi pe scripete, verificând-o încă o dată ca să vadă dacă nu rămăsese vreun punct ars de seva plantei. Înfășură și ultima bucată pe bobina de metal. Apoi Jeff făcu un ham pentru Eric, îl ajută să și-l bage pe cap și i-l strânse cu grijă sub brațe.

– O să fie bine, Pablo! strigă Amy. Vine acum. Încă puțin și-ajunge.

Stacy se aplecă și aprinse cel de-al doilea felinar, apoi i-l întinse lui Eric. Flacăra pâlpâia firavă în globul de sticlă.

Eric stătea lângă marginea puțului, privind înăuntru, în beznă. Mathias și Jeff se postară în spatele manivelei, trăgând de mâner. Coarda se întinse. Erau gata. Cea mai grea parte era să pășească în hău, fără să știe dacă funia o să-l țină, și, preț de o secundă, Eric nu fu sigur că are curajul să facă asta. Apoi însă își dădu seama că nu avea cum să dea înapoi: în clipa în care

trăsese hamul pe el pusese ceva în mișcare și nu se mai putea opri. Se desprinse de marginea puțului, atârnând sub capră, simțind funia strângându-l sub brațe, apoi – în timp ce scripetele scârțâia și tremura la fiecare rotație – Jeff și Mathias începură să-l coboare.

Nu coborâse nici trei metri, când simți că temperatura începe să scadă, înghețându-i transpirația pe piele și curajul odată cu ea. Nu voia să meargă mai departe și totuși cobora chiar în vreme ce își spunea în sinea lui acest lucru. Îi era frică, regreta că nu-l lăsase pe Jeff să se ducă. Niște suporți de lemn fuseseră bătuți în pereții puțului, la întâmplare, în unghiuri ciudate, proptind pământul. Arătau ca niște traverse vechi de cale ferată, înmuiate în creozot, iar Eric nu vedea nici un fel de logică în poziționarea lor. La șapte metri de suprafață, fu uimit să zărească un pasaj deschizându-se în peretele din fața lui, un culoar perpendicular pe groapa în care cobora el. Ridică felinarul ca să poată vedea mai bine. Prin mijlocul galeriei treceau două șine de fier, mâncate de rugină. O găleată găurită zăcea lângă una din șine, la marginea cercului de lumină răspândită de lampa lui. Culoarul se curba spre stânga, pierzându-se în adâncul pământului. Un curent de aer rece se simțea venind dinăuntru, și flacăra din lampă crescu brusc, apoi pâlpâi, mai, mai să se stingă.

– Mai e un tunel, le strigă Eric celorlalți, dar nu primi nici un răspuns.

Nu se auzea decât scârțâitul scripetelui care-l cobora în întuneric. Pietre de mărimea unor cranii erau prinse în pereții puțului: netede, cenușii; păreau aproape sticloase. Planta de deasupra reușise să pătrundă până și aici, agățându-se de unele dintre proptelele de lemn, deși frunzele și florile erau mult mai decolorate decât la suprafață, aproape translucide. Când ridică ochii, le văzu pe Amy și pe Stacy uitându-se la el, încadrate într-un chenar de cer albastru; totul devenea din ce în ce mai mic pe măsură ce cobora. Funia începuse să se legene ușor, ca un pendul, iar lampa se balansa și ea, făcând pereții puțului să se miște puternic în lumina ei. Eric simți un val de greață și trebui

să privească în jos, spre degetele de la picioare, ca să se calmeze. Îl auzea pe Pablo gemând undeva sub el, dar, multă vreme, grecul rămase pierdut în întuneric. Eric nu putea aprecia cât de mult coborâse – cam cincisprezece metri, după el –, apoi, chiar atunci când văzu fundul puțului, încă în umbră, ghicind, într-o pată mai întunecată, forma trupului lui Pablo – adidașii lui albi, tricoul albastru-deschis –, tocmai când întrezărea toate astea, funia se opri cu o smucitură.

Eric rămase suspendat, balansându-se dintr-o parte în alta. Ridică ochii, privind spre dreptunghiul micuț de cer de deasupra lui. Le vedea pe fete, apoi îl văzu și pe Jeff.

– Eric? strigă Jeff.

– Ce-i?

– S-a terminat coarda.

– N-am ajuns la fund.

– Îl vezi?

– Destul de bine.

– E teafăr?

– Nu-mi dau seama.

– Cât mai ai până la el?

Eric privi în jos, încercând să aprecieze distanța dintre el și fundul puțului. Nu prea se pricepea la chestii de genul ăsta; tot ce putea face era să aleagă un număr la întâmplare. N-avea rost. Era ca și când ar fi încercat să-și dea cu părerea cât mărunțiș are cineva în buzunar. Și dacă o nimerea, ar fi fost doar pură întâmplare.

– Cam patru metri, zise el.

– Mișcă?

Se uită din nou spre silueta întunecată a grecului. Cu cât zăbovea asupra lui, cu atât îl putea vedea mai bine – nu doar adidașii și tricoul, dar și brațele, fața și gâtul, ciudat de palide în întuneric. Lumina lămpii lui se reflecta în cioburile risipite pe lângă trupul lui Pablo, bucăți din felinarul spart mai devreme.

– Nu, strigă Eric. E întins pe jos.

Nu primi nici un răspuns. Când Eric ridică privirea, chipurile dispăruseră din dreptunghi. Îi auzea vorbind – nu cuvinte, doar murmur de voci –, ca un fel de du-te-vino, discursiv, ciudat de liniar. Păreau să fie mai departe decât erau de fapt și, vreme de o clipă, Eric se simți cuprins de panică. Poate plecau; poate că-l lăsau acolo...

Privi în jos la timp pentru a-l vedea pe Pablo ridicând mâna, întinzând-o spre el, un gest încet, parcă derulat cu încetinitorul, ca și cum i-ar fi fost greu să facă până și acea simplă mișcare.

– A ridicat mâna! strigă Eric.

– Cum?

Era vocea lui Jeff; capul tânărului apăru din nou deasupra gropii. La fel și al lui Stacy, al lui Amy și-al lui Mathias. Nimeni nu mai ținea manivela. Nimeni nu mai trebuia să o facă, realiză Eric. „Am ajuns la capătul funiei", își zise el. Nu se putu abține. Cuvintele îi apărură în minte. O glumă, dar o glumă amară.

– A ridicat mâna! strigă din nou.

– Te tragem înapoi, îl anunță Jeff, apoi toate cele patru capete dispărură din nou.

– Stai! strigă Eric.

Apăru iar chipul lui Jeff, urmat de cel al lui Stacy, apoi de al lui Amy. Erau atât de micuțe, parcă desenate pe cer. Nu le deslușea trăsăturile și totuși își dădea seama cine era fiecare.

– Trebuie să vedem cum facem să mai lungim funia, strigă Jeff.

Eric clătină din cap.

– Vreau să rămân cu el. O să sar.

Din nou se auzi murmur de voci, un fel de discuție deasupra lui. Apoi ecourile vocii lui Jeff răsunară prin puț.

– Nu! Te tragem sus.

– De ce?

– S-ar putea să nu reușim s-o lungim. Ar însemna să rămâi prins acolo.

Eric nu știu ce să mai spună. Pablo era deja acolo. Dacă nu reușeau să lungească funia... asta însemna... Își imagină ce ar fi urmat și-și alungă repede imaginea din minte.

– Eric? strigă Jeff.

– Da.

– Te tragem sus.

Capetele dispărură din nou, apoi, o clipă mai târziu, funia se smuci când băieții începură să învârtă scripetele. Eric privi în jos. Felinarul se balansa din nou, așa că nu putea spune cu exactitate, dar avu senzația că Pablo se uită la el. Nu mai ținea mâna ridicată. Eric începu să se smucească în ham, să dea din picioare. Nu gândea; se comporta prostește și era conștient de asta. Dar nu-l putea lăsa pe Pablo acolo. Nu singur, nu rănit, nu în bezna aia. Ridică brațul stâng; hamul îi zgârie pielea când îl scoase peste cap. Era încă prins pe sub celălalt braț. Se ridica încet, fundul puțului începuse să dispară în întuneric. Trebui să mute felinarul în cealaltă mână. Apoi dădu drumul coardei și se lăsă să cadă în gol. Flacăra pâlpâi în cădere.

Fundul gropii era mai departe decât estimase și cu toate astea apăru prea curând, materializându-se din beznă, și se izbi de el înainte să aibă timp să se pregătească. Simți că plămânii i se golesc de aer. Aterizâ în stânga lui Pablo – avusese inspirația să țintească locul ăsta înainte ca felinarul să se stingă –, dar nu reuși să-și mențină echilibrul după ce atinse pământul. Căzu, fu aruncat în peretele puțului și aterizâ pe pieptul grecului. Pablo zvâcni sub el și începu să zbiere din nou. Eric încercă să se dea cât mai repede la o parte, dar era greu să se orienteze în întuneric. Nimic nu părea să fie acolo unde trebuia; întindea mâinile crezând că va atinge pământul sau vreun perete, dar nu reușea decât să le fluture orbește în aer.

– Îmi pare rău, zise el. Oh, Doamne! Isuse! Îmi pare rău...

Pablo urla sub el, agitându-și disperat un braț în vreme ce partea de jos a trupului său rămânea perfect nemișcată. Această nemișcare îl sperie pe Eric; intuia ce însemna.

Reuși să se ridice în genunchi, apoi se lăsă din nou în mâini. Era un perete în spatele lui, unul la stânga și încă unul la dreapta, dar în față, dincolo de Pablo, simțea spațiul deschis: încă un culoar săpat în pământ, pe sub deal. Din nou, simți un curent de aer rece venind dinspre galerie, dar de data asta părea să fie altceva. Simți un fel de presiune, un fel de prezență care-l urmărea. Încercă să zărească ceva prin întuneric, să deslușească forma misterioasă ce părea să-l pândească din beznă, dar nu era nimic acolo, firește, doar propria imaginație care, din cauza groazei, dădea naștere la fantome, și, în cele din urmă, reuși să se autoconvingă de acest lucru.

Îl auzi pe Jeff strigând ceva și dădu capul pe spate, privind în sus, spre gaura puțului. Era mult deasupra lui, un fel de ferestruică spre cer. Coarda se legăna ușor dintr-o parte în alta în spațiul dintre ei și Jeff strigă iar ceva, dar Eric nu putea deslușî cuvintele, nu atâta vreme cât ecourile zbieretelor lui Pablo se loveau de pereții de pământ ai puțului, dublându-se, triplându-se, până când Eric avu senzația că lângă el nu zăcea întins un singur om, ci că era prins într-o peșteră plină de bărbați care urlau.

– Sunt bine! strigă el, fără să spere însă a fi auzit de ceilalți.

Oare chiar era bine? Timp de câteva clipe se examină, cântărind diversele dureri pe care trupul său începea să le anunțe. Probabil că își lovise falca, fiindcă se simțea ca și când ar fi primit un pumn, iar partea de jos a spatelui avusese și ea de suferit în urma căderii. Însă piciorul drept era cel care cerea cu cea mai mare insistență atenție – o durere densă, sfâșietoare, chiar sub rotulă, însoțită de o senzație ciudată de umezeală. Pipăi și găsi un ciob mare înfipt acolo. Era cam de mărimea unei cărți de joc – în formă de petală, ușor concav – și îi tăiase blugii, înfigându-se cam trei centimetri în carne. Eric presupuse că provenea din felinarul spart al lui Pablo; probabil că aterizase peste el când căzuse. Își făcu curaj, strânse din dinți și scoase ciobul. Simți sânge curgându-i pe picior. Era ciudat de rece și era mult, foarte mult. Îi înmuiase complet șoseta.

– M-am tăiat la picior! strigă el, apoi așteptă, ascultă, dar nu-și putu da seama dacă primește vreun răspuns.

„Nu contează, își zise. O să fie bine." Erau genul de vorbe goale care nu ar fi putut calma decât un copil și Eric știa asta; continuă totuși să și le repete în gând. Era atât de întuneric și mai era și curentul de aer rece din galerie, prezența aia care-l privea, și gheata i se umplea treptat de sânge, iar Pablo zbiera întruna... „Sunt la capătul funiei", își zise Eric. Apoi din nou: „Nu contează. O să fie bine". Doar cuvinte. Mintea-i era plină de cuvinte.

Mai ținea încă lampa în mâna stângă. Fără să știe nici el cum, reușise să nu o spargă. O așeză pe jos, lângă el, întinse mâna, găsi încheietura grecului și o strânse cu putere. Apoi, se ghemui acolo, în întuneric, spunând:

– Șșșt! Gata, șșșt! Sunt aici, sunt aici!

Și așteptând ca urletele lui Pablo să înceteze.

Îl auzeau pe Eric strigând, dar nu reușiră să înțeleagă ce spunea din cauza urletelor lui Pablo. Jeff știa totuși că grecul o să înceteze în cele din urmă – că o să obosească și o să tacă –, și atunci o să poată afla ce se întâmplase acolo, dacă Eric căzuse sau sărise singur, și dacă nu cumva acum era și el rănit. Pentru moment, oricum nu prea conta. Ce conta era funia. Până când găseau o metodă de a o lungi, oricum nu puteau face nimic pentru nici unul din ei.

Jeff se gândi mai întâi la haine; se gândi să golească rucsacurile arheologilor și să înnoade hainele între ele – pantalonii, tricourile și puloverele –, să facă un fel de funie improvizată. Nu era o idee strălucită, știa, dar fu singura care-i veni în minte. Îi trebuiau cam opt metri, probabil chiar mai mult ca să fie sigur, poate chiar zece metri, și asta ar fi însemnat o grămadă de haine, nu? Se îndoia oricum că ar fi fost de-ajuns de rezistente ca să susțină greutatea unui om, sau că nodurile ar fi rezistat.

Zece metri.

Jeff și Mathias stăteau lângă scripete, încercând amândoi să găsească o soluție, fără ca vreunul din ei să vorbească, fiindcă nu era încă nimic de spus, nici unul nu avea vreo idee pe care să i-o comunice celuilalt. Amy și Stacy stăteau în genunchi lângă puț, privind peste marginea acestuia. Din când în când, Stacy îl striga pe Eric pe nume și, uneori, băiatul îi răspundea, dar le era imposibil să-l înțeleagă: Pablo urla în continuare.

– Unul din corturi, zise Jeff în cele din urmă. Putem să-l desfacem și să tăiem nailonul în fâșii.

Mathias întoarse capul, examină cortul albastru și cântări ideea.

– Crezi că o să reziste? întrebă el.

– Putem împleti mai multe – câte trei fâșii în fiecare bucată –, apoi legăm bucățile între ele.

Jeff simți o oarecare plăcere când spuse asta, încercă o senzație de succes printre atâtea eșecuri. Erau prinși aici, pe dealul ăsta, cu foarte puțină mâncare și apă, doi dintre ei – dintre care cel puțin unul, rănit – căzuseră pe fundul minei, însă, o clipă, nimic din toate astea nu mai părea să conteze. Aveau un plan, un plan foarte practic, iar asta îi dădu lui Jeff un impuls de energie și de optimism care îl puse în mișcare. El și Mathias începură să elibereze cortul albastru, scoțând mai întâi sacii de dormit în mica porțiune curățată, apoi rucsacurile, apoi caietele și radioul, aparatul de fotografiat și trusa de prim ajutor, discul frisbee și sufertașul gol, aruncându-le pe toate unele peste altele, într-o grămadă. Începură apoi să dezmembreze cortul, smulgându-l din cuie, demontând bețele de aluminiu. Mathias se ocupa de tăiat. Discutară repede despre lățimea potrivită și căzură de acord să le facă de zece centimetri. Cuțitul aluneca ușor prin nailon, Mathias lucra cu gesturi puternice și rapide, tăind fâșii de câte zece centimetri pe care Jeff le împletea. Jeff ajunsese la jumătatea primei bucăți – lucra fără grabă, strângând cât putea de tare – când, în sfârșit, zbieretele lui Pablo încetară.

– Eric? strigă Stacy.

Ecourile vocii lui Eric urcară până la ei.

– Ai căzut?

– Am sărit.

– Ești bine?

– Am o tăietură la genunchi.

– Gravă?

– Toată gheata e plină de sânge.

Jeff lăsă din mână fâșiile de nailon și se apropie de gura puțului.

– Aplică presiune pe rană! strigă el.

– Ce?

– Scoate-ți cămașa. Fă-o ghem și apas-o pe tăietură. Cu putere.

– E prea frig.

– Frig? întrebă Jeff.

Credea că nu înțelesese bine. El, unul, era leoarcă de transpirație din cap până-n picioare.

– Mai e încă o galerie, strigă Eric. Undeva, în lateral. Vine aer rece de acolo.

– Așteaptă! strigă Jeff.

Se duse lângă grămada de lucruri pe care le scosese din cortul albastru, scormoni prin ea, găsi trusa de prim ajutor și o deschise. Nu era mare lucru înăuntru. Jeff n-ar fi putut spune ce anume se aștepta să găsească, dar, orice ar fi fost, cu siguranță nu se afla acolo. Erau niște plasturi într-o cutie, probabil prea mici pentru rana lui Eric. Mai era și un tub de Neosporin pe care-l puteau aplica pe rană după ce-l aduceau înapoi sus. Flacoane cu aspirină și Pepto Bismol, niște tablete de săruri, un termometru și o forfecuță.

Jeff luă flaconul de aspirină, se întoarse lângă puț și își scoase tricoul.

– Ce s-a întâmplat cu felinarul? strigă el.

– S-a stins.

– O să-ți arunc tricoul meu. Bag un flacon de aspirine înăuntru. Și o cutie de chibrituri. Bine?

– Bine.

– Folosește tricoul ca să aplici presiune pe rană. Dă-i trei aspirine lui Pablo și ia și tu trei.

– Bine, zise Eric din nou.

Jeff înnodă aspirina și chibriturile în tricou, apoi se aplecă peste groapă.

– Gata? strigă el.

– Gata!

Aruncă tricoul și îl privi cum dispare în întuneric. Îi luă mult timp să aterizeze. Apoi se auzi ecoul unei bufnituri ușoare.

– L-am prins! strigă Eric.

Mathias terminase de tăiat fâșiile și se apucase de împletit, în locul lui Jeff. Jeff se întoarse spre Amy și spre Stacy, care priveau în groapă.

– Ajutați-l! zise el făcând semn spre Mathias.

Fetele se duseră lângă cortul dezmembrat și se ghemuiră lângă neamț. Mathias le arătă cum să împletească și fetele luară fiecare câte-o bucată de nailon.

Jos, pe fundul puțului, apăru o licărire slabă, care devenea însă din ce în ce mai puternică: Eric reușise să aprindă felinarul. Jeff îl vedea acum, aplecat deasupra lui Pablo. Amândoi păreau foarte mici.

– Pablo e bine? strigă Jeff.

Eric nu răspunse imediat și Jeff îl văzu examinându-l pe Pablo, ținând lampa cu gaz deasupra capului, aplecându-se peste trupul grecului. Apoi înălță capul și strigă:

– Cred că și-a rupt coloana.

Jeff se întoarse și se uită la ceilalți. Se opriseră din împletit și îl priveau. Stacy își acoperise gura cu mâna; părea că e iar pe punctul de a izbucni în plâns. Amy se ridică și veni lângă el. Se uitară amândoi în puț.

– Își mișcă brațele, le strigă Eric, dar nu și picioarele.

Jeff și Amy se uitară unul la celălalt.

– Verifică-i tălpile, șopti Amy.

– Cred că e posibil să fi... înțelegeți?

Eric se opri. Părea să caute cuvintele potrivite. În cele din urmă zise:

– Miroase de parcă a făcut treaba mare pe el.

– Tălpile, șopti Amy din nou, împungându-l pe Jeff – nu știa de ce, dar nu se simțea în stare să strige chiar ea.

– Eric? strigă Jeff.

– Ce?

– Scoate-i un adidas.

– Un adidas?

– Scoate-i-l! Și scoate-i și șoseta. Apoi zgârie-l pe talpă cu unghia de la degetul mare. Cu putere. Vezi dacă are vreo reacție.

Amy și Jeff se aplecară peste marginea puțului, urmărindu-l pe Eric, care, ghemuit la picioarele lui Pablo, îi scoase acestuia adidasul, apoi șoseta. Stacy veni și ea să se uite. Mathias se apucase iar de împletit.

Eric ridică ochii spre ei.

– Nimic! le strigă el.

– Dumnezeule, șopti Amy. Dumnezeule mare!

– Trebuie să-i facem un suport pentru spate, îi spuse Jeff. Cum putem face o targă?

Amy clătină din cap.

– Nu, Jeff! Nici vorbă. Nu-l putem mișca.

– Trebuie! Doar n-o să-l lăsăm acolo.

– O să fie și mai rău. O să-l zgâlțâim și...

– Folosim bețele de cort, zise Jeff. Îl legăm de ele, apoi...

– Jeff!

Tânărul se opri și se uită la ea. Se gândea la bețele de cort, încercând să-și imagineze cum le-ar fi putut transforma într-un suport pentru coloană. Nu știa dacă o să țină, dar nu-i venea în minte nimic altceva. Apoi își aminti de rucsacuri, de cadrele lor metalice.

– Trebuie să-l ducem la spital, zise Amy.

Jeff nu-i răspunse; o privea în continuare, dezmembrând în minte rucsacurile, folosind bețele de cort ca suport de întărire. Cum își imagina Amy că l-ar fi putut duce pe Pablo la spital?

– E rău, zise fata. E foarte, foarte rău.

Începu să plângă, dar încerca să se stăpânească, ștergându-și lacrimile cu podul palmei, scuturând din cap.

– Dacă-l mișcăm... începu ea, dar nu termină.

– Nu-l putem lăsa acolo, Amy! zise Jeff. Știi asta, nu? Nu e posibil.

Fata se gândi preț de câteva clipe, apoi dădu din cap.

Jeff se aplecă peste marginea puțului și strigă:

– Eric?

– Ce?

– Trebuie să facem o targă înainte să-l aducem sus.

– Bine.

– O facem cât de repede putem, dar s-ar putea să dureze ceva timp. Tu vorbește cu el.

– Nu mai am prea mult gaz în lampă.

– Atunci stinge-o.

– S-o sting?

Eric părea îngrozit de idee.

– O să avem nevoie de lumină mai târziu. Când coborâm. O să avem nevoie de lumină ca să-l putem așeza pe targă.

Eric nu-i răspunse.

– Bine? strigă Jeff.

Poate că Eric dăduse din cap; era greu de spus. Îl priviră aplecându-se peste lampă, apoi, dintr-odată, nu-l mai văzură. Din nou, fundul puțului era cufundat în întuneric.

Stacy și Amy începură să împletească iar fâșiile de nailon, în vreme ce Jeff și Mathias se chinuiau să improvizeze o targă. Băieții mormăiau, analizând diversele posibilități. Aveau bețele de cort, un cadru de rucsac și o rolă de bandă adezivă pe care

Mathias o găsise printre lucrurile arheologilor. Le lipeau pe toate unele de altele, apoi le desfăceau. Stacy și Amy lucrau în tăcere. Împletitul ar fi trebuit să le mai liniștească – era atât de simplu, de mecanic; mâinile li se mișcau de la stânga la dreapta, la dreapta, la stânga – dar cu cât Stacy lucra mai mult, cu atât mai rău începea să se simtă. Avea o senzație de greață de la tequila pe care o dăduse pe gât; avea gura uscată, pielea crăpată de căldură; o durea capul. Ar fi vrut să ceară niște apă, dar se temea că Jeff o va refuza. Și i se făcuse și foame, o foame devoratoare. Ar fi vrut să mănânce un sandvici, să bea ceva rece, să găsească un loc la umbră unde să se întindă, iar gândul că nimic din toate astea nu era posibil o făcea să i se strângă inima, îi îngreuna respirația, îi dădea o senzație vecină cu panica. Încercă să-și amintească ce aveau ea și Eric în rucsac: o sticlă mică de apă, o pungă de covrigei, o cutie cu mai multe sortimente de alune, două banane prea coapte. Trebuiau să le împartă cu ceilalți, desigur. Așa aveau să facă toți. Puneau toată mâncarea laolaltă și o împărțeau în porții cât mai mici cu putință.

De la stânga la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta...

– La dracu'! îl auzi pe Jeff înjurând cât se poate de clar de cealaltă parte a luminișului, apoi îi văzu pe băieți începând să desfacă ultima lor tentativă de targă, bețele de aluminiu scoțând sunete surde când se loveau unele de celelalte.

Stacy nici măcar nu se putea uita la ei. Pablo își rupsese coloana și ea nu putea accepta lucrul ăsta. Aveau nevoie de ajutor. Aveau nevoie de o echipă de medici de intervenție care să vină să-l ia cu elicopterul și să-l ducă la un spital. În schimb, aveau să-l tragă la suprafață de capul lor, lovindu-l și zgâlțâindu-l tot drumul până sus. Și după ce-l scoteau – atunci ce mai făceau? Avea să zacă întins în cortul portocaliu, presupuse ea, gemând și urlând, fără ca ei să-l poată ajuta cu ceva.

Aspirină. Pablo își rupsese coloana și Jeff îi aruncase un flacon cu aspirine.

Jeff trase aer în piept, traversă luminișul și începu să coboare dealul. Toți se opriră și se uitară la el. „Au plecat!" își spuse Stacy cu o umbră de speranță, dar Jeff se întoarse și veni spre ele, fără vreun cuvânt. Se ghemui din nou lângă Mathias. Auzi bețele lovindu-se și un fel de scrâșnet când băieții rupseră o nouă bucată de bandă adezivă. Mayașii erau încă acolo, desigur; Stacy știa asta. Și-i imagina postați în cerc în jurul dealului, fixând colina cu expresiile lor goale și înspăimântătoare. Îl omorâseră pe fratele lui Mathias. Îl străpunseseră cu săgețile. Și acum Mathias stătea acolo, în genunchi, ținând bețele de aluminiu pentru ca Jeff să le poată lega cu bandă adezivă, absorbit de muncă, încercând să rezolve problema. Nu putea să înțeleagă cum de reușea asta, cum de oricare dintre ei era în stare să se mobilizeze. Eric era jos, pe fundul puțului, în întuneric, cu gheata plină de sânge, iar ea împletea fâșii de nailon, trecând o mână peste alta, strângând împletitura pe măsură ce înainta.

De la stânga la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta...

Soarele începuse să alunece în mod implacabil spre apus. De cât timp stăteau acolo? Stacy nu știa ce oră era; își lăsase ceasul la hotel, îl uitase pe noptiera de lângă pat. Când își dădu seama de asta simți durere în inimă, gândindu-se că cineva l-ar putea fura – fusese un cadou de absolvire de la părinții ei. Întotdeauna se aștepta ca fetele care lucrau prin hoteluri să fure lucrurile turiștilor, deși niciodată de când călătorea nu i se întâmplase așa ceva; nici măcar o dată. Poate că nu era totuși chiar atât de ușor pe cât i se părea ei, sau poate că, pur și simplu, oamenii erau mai cinstiți decât credea ea. Auzea în minte ticăitul ceasului, îl vedea întins pe noptiera de sticlă, numărând răbdător secundele, minutele, orele, așteptând-o să se întoarcă. Spre seară, camerista le aranjau paturile, le lăsau ciocolățele pe perne, lăsau radioul pornit încet, atât de încet, încât, uneori, Stacy nu-l remarca decât după ce stingeau lumina.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Amy se opri din lucru și se uită la ceas.

– Cinci treizeci și cinci, zise ea.

După ce terminau de împletit, cineva trebuia să tragă funia și să înnoade porțiunile de nailon la capăt. Apoi, cineva trebuia să coboare în puț cu targa improvizată și să-l ajute pe Eric să-l urce pe Pablo pe ea, să aranjeze în așa fel cadrul de metal încât să-l poată ridica în siguranță la suprafață. După care, aveau să coboare din nou funia ca să-i aducă pe ceilalți doi, unul după altul.

Stacy încercă să-și imagineze cât de mult ar putea dura toate astea, și-și dădu seama că mult prea mult. Nu mai aveau timp. Fiindcă, dacă în acel moment era cinci treizeci și cinci, înaintând mișelește spre cinci patruzeci, însemna că nu mai aveau decât o oră și jumătate până la lăsarea întunericului.

În cele din urmă, trebuiră să împletească cinci bucăți. Le înnodară pe primele trei la capătul coardei, apoi o aruncară iar în puț, ca să vadă dacă era destul de lungă, dar Eric le strigase că încă nu putea ajunge la funie. Așa că împletiseră o a patra bucată, doar ca să constate, când veni momentul să lege targa improvizată, că aveau nevoie de două fâșii separate la capătul funiei, una de care să lege partea de sus a cadrului de aluminiu și încă una de care să lege partea de jos.

În vreme ce Mathias împletea repede această ultimă bucată, Jeff o luă pe Amy deoparte.

– Ești de acord cu asta? o întrebă el.

Stăteau împreună pe pătratul de pământ unde fusese ceva mai devreme cortul albastru. Soarele ajunsese aproape la orizont, dar era încă multă lumină, și încă mai era foarte cald. Așa era acolo, Amy știa deja: nu exista o graniță între zi și noapte, seara nu se lăsa ușor. Soarele răsărea brusc, ajungând aproape imediat la intensitatea amiezii, fără să se potolească până în clipa când atingea marginea vestică a cerului. Apoi puteai număra clipele în care ziua se întuneca, atât de repede se lăsa noaptea. Singura

lampă care le mai rămăsese era de la Eric, și nici aia nu mai avea prea mult gaz. Încă cincisprezece minute, bănui fata, apoi aveau să lucreze pe întuneric.

– De acord cu ce? întrebă ea.

– Tu o să cobori, zise Jeff.

– Să cobor?

– În puț.

Amy se holbă la el; era prea îngrozită ca să vorbească. Jeff luase o cămașă de-a arheologilor și o îmbrăcase în locul tricoului pe care i-l aruncase lui Eric. Arăta ciudat, de parcă ar fi fost o altă persoană. Cămașa avea o oarecare strălucire – ar fi trebuit să fie kaki, dar culoarea nu era prea reușită. Era un fel de poliester, cu nasturi în față și cu buzunare mari de o parte și de alta a pieptului. „Așa ceva poartă un vânător într-un safari, se gândi Amy. Sau un fotograf poate, care își îndeasă rolele de film în buzunarele alea ciudate. Sau poate un soldat." Îl făcea pe Jeff să pară mai bătrân, ba chiar mai corpolent. Nasul roșu începuse să i se cojească și, deși părea obosit și toropit de soare, era agitat, împrăștiind o aură de energie parcă inepuizabilă.

– Eu și Mathias trebuie să învârtim manivela, zise el. Ori mergi tu, ori se duce Stacy. Iar Stacy, știi și tu...

Ridică din umeri fără să mai termine propoziția.

– Mi se pare că tu ești mai potrivită.

Amy nu spuse nici de data asta nimic. Firește, nu voia să se ducă, simpla idee de a coborî în pământ, în întuneric, o îngrozea. Ea nici măcar nu voise să vină aici – asta dorea să-i spună lui Jeff. Dacă ar fi depins de ea, nici unul dintre ei n-ar fi plecat de pe plajă. Apoi, când descoperiseră poteca ascunsă, ea încercase să-i avertizeze, nu? Încercase să le spună să nu o ia pe-acolo, iar Jeff refuzase s-o asculte. Prin urmare, era numai vina lui, nu? Așa că, nu el ar fi trebuit să fie cel care să coboare în groapă? Dar, chiar în timp ce-și punea aceste întrebări, își aminti ce se întâmplase la baza dealului, cum traversase cu spatele luminișul, uitându-se prin vizorul aparatului, cum își prinsese piciorul în

lujerii plantei. Dacă ea n-ar fi făcut asta, poate că mayașii nu i-ar mai fi forțat să urce dealul. Nu ar mai fi fost acolo – Pablo nu ar mai fi zăcut pe fundul gropii, cu coloana ruptă; gheata lui Eric n-ar mai fi fost plină de sânge. Ar fi mers pe jos, undeva, la kilometri distanță de acest loc, fiecare pas ducându-i și mai departe, toți șase imaginându-și că țânțarii și musculițele negre și băsicile care li se umflau pe picioare erau lucruri de care era perfect normal să se plângă.

– Ai fost salvamar, nu-i așa? o întrebă Jeff. Ar trebui să știi cum să te descurci într-o astfel de situație.

Salvamar! Desigur, era adevărat, într-un fel. Amy lucrase timp de-o vară la o piscină dintr-un complex de apartamente din orașul ei natal. O piscină mică, ovală, cu o adâncime maximă de doi metri, în care nu aveai voie să te scufunzi. Stătuse într-un șezlong, bronzându-se, între zece și șase după-amiaza, cinci zile pe săptămână, avertizându-i pe copii să nu alerge, să nu se stropească și să nu se bage unul pe altul cu capul la fund și spunându-le adulților că nu aveau voie să vină cu alcool la piscină. Ambele grupuri o ignorau. Era un complex micuț, pe cale de a fi desființat, și erau și zile când nu venea nimeni. Amy stătea în șezlongul ei și citea. Când era foarte liniște, se ducea în capătul cu apă mică și făcea pluta, lăsând mintea să i se golească de gânduri. Fusese nevoită să facă un curs de salvamari, firește, pentru a putea fi angajată. Și cu siguranță existase și o lecție despre răni la coloană, despre cum să așezi un astfel de rănit pe o targă. Dar chiar și așa, Amy nu-și amintea nimic.

– O să folosești curelele noastre, spuse Jeff.

Ceea ce își dorea Amy să facă ar fi fost s-o ia la fugă în josul dealului. Se imagină făcând asta, năpustindu-se în luminiș, înfruntându-i pe bărbații care așteptau acolo. Le-ar fi spus ce se întâmplase, ar fi găsit o modalitate de a le comunica toate lucrurile care merseseră atât de prost sus pe deal, le-ar fi explicat prin semne. Ar fi fost greu, desigur, dar ar fi reușit să-i facă să vadă cât de îngrozită era, ba chiar să-i simtă frica. Și s-ar fi

răzgândit. S-ar fi dus după ajutor. I-ar fi lăsat să plece. Fratele lui Mathias zăcea de cealaltă parte a dealului, cu trupul străpuns de săgeți, dar Amy tot reuși, preț de-o clipă, să creadă în această fantezie. Nu voia să fie ea cea care trebuia să coboare în puț.

Jeff o luă de mână. Deschidea gura să spună ceva – să o convingă, Amy știa deja, sau să-i spună că nu avea de ales –, când ciripitul se auzi din nou, din fundul gropii.

Toți, în afară de Mathias, dădură fuga la gura puțului. Mathias aproape că terminase de împletit și nu avea de gând să se oprească până nu era gata.

– Eric! strigă Jeff. Poți să-l găsești?

Eric nu răspunse imediat. Îl auziră cum se mișca acolo jos, căutând sursa sunetului.

– Se tot mișcă, strigă el. Uneori mi se pare că e în stânga. Apoi, îl aud din dreapta.

– N-ar trebui să se aprindă când sună? îl întrebă Amy pe Jeff, cu voce joasă, aproape șoptind.

Jeff strigă:

– Vezi vreo lumină? Uită-te după o lumină!

Din nou, îl auziră pe Eric mișcându-se.

– Nu văd nimic, strigă acesta.

Apoi, o clipă mai târziu, când își dădeau și ei seama de asta:

– S-a oprit.

Așteptară cu toții să vadă dacă sunetul va începe din nou, dar nu se mai întâmplă nimic. Soarele atinse orizontul în partea de vest și totul se cufundă într-o lumină roșie. În câteva minute, avea să fie întuneric. Mathias terminase de împletit. Îl priviră legând ultima bucată de celelalte, apoi prinzând targa improvizată de cele două bucăți de coardă suspendate. Termină tocmai când ziua își începea coborârea bruscă spre noapte. Apoi Jeff ținu manivela în timp ce Mathias și Stacy ridicară targa deasupra gurii puțului. O clipă, o priviră legănându-se: Mathias acoperise cadrul de aluminiu cu unul dintre sacii de dormit ai arheologilor, ca să fie mai moale. Puseseră patru centuri peste sacul de dormit.

Amy știa că, deși nu fusese încă de acord cu propunerea lui Jeff, chestiunea fusese cumva deja stabilită. Totul era gata și ceilalți își imaginau că la fel era și ea. Mathias veni lângă Jeff, lângă scripete, și luă manivela. Stacy stătea cu mâinile strânse în jurul corpului, urmărind scena.

– Urcă pe targă, îi spuse Jeff lui Amy.

Prin urmare, asta și făcu. Îmbărbătându-se, încurajându-se, Amy păși peste deschiderea puțului, ghemuindu-se pe cadrul de aluminiu, strângând în mâini funiile de nailon.

Targa pârâi sub greutatea ei, se bălăngăni în față și-n spate, dar rezistă. Apoi – înainte ca Amy să aibă măcar timp să se dezmeticească sau să apuce să se întrebe dacă fusese o idee bună – scripetele începu să se învârtă, cufundând-o din întunericul ce începuse să pună stăpânire pe zi în întunericul și mai dens al puțului.

Le luase multă vreme, dar, în sfârșit, veneau. Eric nu știa cu exactitate cât de mult durase totul, probabil că nu chiar atât de mult pe cât i se păruse lui, însă, oricum, foarte mult. Nici chiar în cele mai bune condiții nu se pricepea să estimeze trecerea timpului – îi lipsea acel ceas interior –, dar aici în gaură, în întuneric, stresat de tot ce se petrecuse în acea zi, îi era și mai greu ca de obicei. Tot ce știa el era că afară se lăsa întunericul, că dreptunghiul albastru de cer căpătase o nuanță roșiatică înainte de a se transforma într-un gri-albăstrui, în cenușiu, în cenușiu-închis. Făcuseră o targă și Amy stătea ghemuită pe ea, coborând spre el.

Ore, presupuse el. Probabil că trecuseră câteva ore. Pablo urlase, apoi se oprise, iar Stacy îi strigase ceva; vorbiseră, și Jeff îi spusese să stingă lampa. Apoi dispăruseră cu toții ca să facă targa și să lungească funia – le luase mult timp, prea mult. Mai întâi stătuse ghemuit, apoi se așezase lângă Pablo, strângându-l tot timpul de încheietura mâinii. Vorbea din când în când, ca să-i țină de urât grecului, ca să-l încurajeze, încercând să-l

păcălească – să se păcălească și pe el, poate – că totul avea să fie bine.

Doar că, desigur, nu era deloc așa, și oricât de mult ar fi încercat el să strecoare o notă de optimism în tonul vocii – și încerca din toate puterile, amintindu-și de dialogurile vesele ale grecilor –, nu reușea deloc să scape de senzația că se întâmplase o nenorocire. În primul rând era mirosul de rahat – și cel de urină. Pablo își rupsese coloana, nu-și mai putea controla intestinele și vezica. Avea nevoie de un cateter, de o pungă care să atârne lângă patul lui, de asistente care să o verse și care să-l spele. Avea nevoie de o intervenție chirurgicală – chiar în acel moment –, avea nevoie de doctori, de fizioterapeuți aplecați peste el, monitorizându-i progresele. Iar Eric nu vedea nici o posibilitate ca toate astea să se întâmple. Lucraseră toată după-amiaza ca să facă o targă cu care aveau să-l scoată în sfârșit din puț, dar ce realizau cu asta? Afară din gaură, acolo sus, printre corturi și lujerii înfloriți, coloana lui Pablo avea să fie tot ruptă, iar urina și fecalele vor continua să i se scurgă în pantalonii deja împuțiți. Și nu puteau face nimic să schimbe lucrurile.

Hemoragia de la genunchi i se oprise în sfârșit. Simțea o durere seacă, care pulsa și se intensifica de câte ori se mișca. Tricoul lui Jeff era îmbibat de sânge care se uscase. Îl pusese jos, lângă el. Își simțea în continuare gheata udă.

Îi povesti lui Pablo cum oamenii se vindecau – implacabil –, cum cea mai urâtă parte era accidentul în sine, apoi trupul trecea la treabă, se mobiliza, se reconstruia. Chiar acum, chiar în timp ce vorbeau, lucrul ăsta începea să se întâmple. Îi povesti lui Pablo cum își rupsese oasele în copilărie. Îi descrise cum alunecase pe trotuarul ud și-și rupsese antebrațul – nu-și mai amintea care os, radiusul poate, sau cubitusul; nu conta. Stătuse în ghips șase săptămâni, până la sfârșitul verii; își amintea cât de urât mirosea când i-l scoseseră, a transpirație și a mucegai. Brațul îi era palid și prea subțire și fusese îngrozit de sunetul fierăstrăului cu care medicul tăiase ghipsul. Își rupsese clavicula

făcând pe Superman, aruncându-se cu capul înainte pe un tobogan de pe terenul de joacă. Își rupsese nasul căzând de pe un băț de pogo. Îi descrise toate acele accidente lui Pablo, în detaliu, povestindu-i cât de tare îl duruse și cum se făcuse bine de fiecare dată – de fiecare dată, fără excepție.

Desigur, Pablo nu înțelegea nici un cuvânt. Gemea și mormăia. Din când în când, ridica brațul liber și părea să-l întindă după ceva de lângă el, deși Eric nu putea vedea ce anume, de vreme ce erau cufundați într-o beznă totală. Eric ignoră acea mișcare, ignoră și gemetele și mormăielile, și vorbi în continuare, străduindu-se să adopte o voce ridicată, înșelător de veselă.

Îi povesti lui Pablo și despre alte accidente la care fusese martor: un băiat care ieșise cu skateboardul în stradă (o contuzie și o grămadă de oase rupte), un vecin care căzuse de pe acoperiș în timp ce curăța jgheabul (un umăr dislocat, două degete rupte), o fată care-și calculase greșit momentul când să sară de pe funie și aterizase nu în râu, cum intenționa, ci pe malul stâncos (o gleznă zdrobită, trei dinți sparți). Vorbi despre orașul în care crescuse, despre cât era de mic, cât de urât și de provincial și totuși pitoresc în urâțenia lui, plăcut în provincialismul lui. Când se auzea vreo sirenă, oamenii se duceau la ușa din față, ieșeau pe verandă, își duceau mâna la ochi ca să vadă mai bine. Copiii săreau pe biciclete, începeau să alerge după ambulanță, sau după mașina de pompieri, sau după poliție. Toți se holbau prostește, desigur, dar exista și un puternic sentiment de solidaritate. Când Eric își rupsese brațul, toți vecinii veniseră în vizită și-i aduseseră cadouri: reviste cu benzi desenate pe care să le citească, casete la care să se uite.

Îl ținea pe Pablo de încheietură cu mâna dreaptă în timp ce vorbea, strângându-l uneori, pentru a sublinia vreo idee, fără să-i dea vreo clipă drumul. Mâna stângă i se mișca întruna de la lampa cu gaz la cutia de chibrituri, atingând-o mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, într-un circuit fără oprire, ca și când ar fi fost

mărgele într-un șir de mătănii. Iar gestul ăsta era, într-adevăr, un fel de rugăciune; era însoțit de două cuvinte care-i răsunau întruna în cap. Chiar și în timp ce-i înșira povești lui Pablo, pe acel ton încrezător, plin de optimism, repeta mereu în gând cele două cuvinte, ca pe un descântec, mișcându-și mâna de la lampă la chibrituri, de la chibrituri la lampă: „Încă acolo, încă acolo, încă acolo, încă acolo..."

Îi descrise lui Pablo cum se simțea când alerga pe bicicletă în urma sirenelor, fascinat de luminile strălucitoare. Entuziasmul stârnit de acel presentiment de dramă și dezastru. Îi povesti despre finaluri fericite. Despre Mary Kelly, fetița de șapte ani, care știa să se cațăre în copac, dar nu mai știa să coboare, urcând în schimb, de frică, din ce în ce mai sus, plângând în tot acest timp, trăgându-și trupușorul tot mai sus, la treisprezece metri, ajungând până în vârful coroanei bătrânului stejar, cu o mulțime de oameni strânși sub ea, îndemnând-o să coboare, în timp ce vântul se pornise și bătea din ce în ce mai tare, legănând ramurile, făcând copacul să se clatine. Îi descrise lui Pablo reacția colectivă în momentul când fetița aproape că alunecase, bălăngănindu-se preț de câteva secunde parcă interminabile înainte să-și recapete echilibrul, plângând în tot acest timp, în vreme ce sirenele se auzeau apropiindu-se, urmate de băieții pe biciclete. Apoi mașina de pompieri cu scara ce se înălțase încet spre cer, uralele când paramedicul se întinsese printre ramuri și o prinsese pe micuță de braț, trăgând-o spre el, aruncând-o pe umăr.

Eric avu deodată senzația că o mână îl atinge pe spate. Sări, aproape țipă, dar când verifică nu descoperi decât un lujer de plantă. Reușise se pare să prindă rădăcini până și acolo, pe fundul puțului. Probabil că se sprijinise de el în timp ce vorbea, iar planta îl atinsese, aproape-l mângâiase. Îi era imposibil să se orienteze. Parcă ar fi fost orb. Tot ce avea la îndemână pentru a-și delimita poziția erau încheietura lui Pablo – „Încă acolo, încă acolo, încă acolo..." –, lampa cu gaz și cutia de chibrituri. Se aplecă în față pentru a se feri de atingerea plantei – era

sinistră, îi dădea fiori, nu-i plăcea –, foindu-se până când ajunse să se sprijine de trupul schilodit al lui Pablo. Când se mișcă, simți o durere ascuțită, sfâșietoare la tăietura din genunchi și rana începu să sângereze din nou. Pipăi pământul, căutând tricoul lui Jeff, apoi îl presă din nou pe rană.

Reveni la fata care voise să sară în lac de pe funie; Marci Brand, de treisprezece ani. Avea aparat dentar și părul șaten, strâns într-o coadă lungă. Îi povesti lui Pablo cum mai întâi râseseră toți de ea când o văzuseră căzând – și el, și ceilalți copii. Păruse ceva comic, ca în desenele animate. O văzuseră căzând, auziseră sunetul înfiorător atunci când se lovise de stânci; probabil că toți își dăduseră seama că se lovise. Dar râseseră, râseseră cu toții, pentru a nega acest lucru, pentru a-l face să dispară, oprindu-se abia când o văzuseră încercând să se ridice în picioare, apoi împiedicându-se, căzând într-o parte și alunecând pe malul stâncos direct în apă. Avea gura tăiată – se lovise cu fața de pietre – și un soi de nor de sânge se formase încet în jurul ei în apă, în timp ce plutea dând din mâini. Ținea ochii strâns închiși, își aminti, cu o expresie schimonosită. Se strâmba, dar nu plângea. Nu scosese nici un sunet, nici măcar atunci când o trăseseră afară din apă, târând-o pe mal în vreme ce unul dintre ei plecase în goană cu bicicleta după ajutor. Mai târziu, toți se simțiseră vinovați că râseseră, mai ales atunci când aflaseră că nu va mai putea merge niciodată. Însă mersese, până la urmă – „Implacabil, inexplicabil" –, cu un ușor șchiopătat, deși până și acesta abia dacă putea fi sesizat, și atunci doar dacă știai povestea și dacă te uitai cu tot dinadinsul.

Din când în când, lui Eric i se părea că putea distinge lucruri în întuneric – forme plutitoare, ca niște baloane foarte vag luminate. Păreau să se apropie, să rămână o vreme suspendate chiar în fața lui, înainte de a se retrage din nou. Unele aveau o nuanță albastră-verzuie; altele păreau galben-deschis, aproape albe. Erau doar feste pe care i le jucau ochii, știa, reacții psihologice la întunericul din jur, dar nu se putea abține: ori de câte ori

părea că se apropie foarte mult, dădea drumul mâinii lui Pablo și încerca să le prindă. Dar, de îndată ce ridica mâna, formele dispăreau, doar pentru a reapărea în alt loc, mai departe, și pentru a se apropia din nou. Dădu la o parte tricoul de pe genunchiul tăiat. Sângerarea se oprise din nou. Numaidecât, întinse mâna după lampă și după chibrituri: „Încă acolo, încă acolo..."

Îi mai povesti lui Pablo și alte întâmplări, care nu se terminaseră atât de bine – „Implacabil, inexplicabil" –, schimbându-le însă finalul pentru a nu-l descuraja pe tânărul rănit. Micuțul Stevie Stahl, care căzuse într-un canal în timp ce se juca pe un câmp inundat. Nu-i spuse că fusese găsit mai târziu de o echipă de scafandri voluntari, pe jumătate îngropat în nămol, umflat îngrozitor, aproape de nerecunoscut. Nu: reapăruse peste cinci minute la aproape jumătate de kilometru depărtare, aruncat de râu la mal, tăiat, lovit, plângând, e adevărat, însă altfel bine sănătos. Și Ginger Ruby – care dăduse foc garajului unchiului ei jucându-se cu o cutie de chibrituri și apoi, zăpăcită de fum și de panică, fugise de lângă ușa prin care ar fi putut cu ușurință și iasă și murise ghemuită lângă peretele din spate, în spatele unor pubele de gunoi – fusese, în povestea pe care o spunea Eric, salvată de un pompier, scoasă afară în uralele mulțimii, tușind, horcăind, acoperită de cenușă, cu hainele și cu părul arse, altfel însă (da, *ca prin minune)* teafără.

Curentul de aer rece care venea prin galeria ce se deschidea în spatele lui Pablo nu era constant. Uneori părea să se oprească, asemenea unei ființe care-și ține răsuflarea, și temperatura din puț creștea instantaneu. Eric începea să transpire, tricoul i se uda de sudoare, apoi, dintr-odată, aerul rece revenea. Această fluctuație permanentă îl neliniștea pe Eric, îl speria, făcea ca întunericul din galerie să pară amenințător de animat. Ori de câte ori curentul se oprea, Eric avea senzația că fusese blocat de cineva – sau de ceva –, simțea o prezență chiar în fața lui, examinându-l. La un moment dat, avu chiar senzația că o aude mirosindu-l, adulmecându-l. Simțurile îi jucau din nou feste, știa.

Cu toate astea, trebuia să reziste tentației de a aprinde din nou lampa, rămânând cu mâna deasupra felinarului, ezitând, apoi reluându-și neobosita mișcare de du-te-vino: „Încă acolo, încă acolo, încă acolo..."

Îi povesti lui Pablo despre prietenul lui, Gary Holmes, care visase să se facă pilot. Gary se rugase, plânsese, își implorase părinții, convingându-i câte puțin în fiecare an, până când, în sfârșit, îl înscriseseră la lecții de zbor în ziua când împlinise șaisprezece ani. În fiecare sâmbătă, Gary se ducea cu bicicleta la aeroportul de lângă oraș și-și petrecea după-amiaza acolo, intrând în noua lui lume. După trei luni, Eric juca fotbal – o ligă de tineret cu patru meciuri care se desfășurau simultan, pe terenuri paralele. Un avion micuț trecuse pe deasupra, foarte jos, bâzâind. Jucătorii se opriseră din instinct când umbra aparatului de zbor plutise pe deasupra lor, lăsându-se în jos, ridicând privirea. Avionul zburase mai departe, virase înclinat ceva mai încolo și trecuse iar pe deasupra lor. Jucătorii se opriseră de-a binelea. Arbitrii suflau în fluiere, dădeau din mâini, străduindu-se să-i aducă înapoi la joc, când avionul virase pentru a doua oară. Auziseră motorul hârâind, tușind, oprindu-se. Apoi – câteva secunde mai târziu, doar cât îți ia să tragi aer în piept, să expiri și să inspiri iar –, de undeva din zona împădurită, la vest de terenuri, se auzise o bufnitură asurzitoare. Ceva se zdrobise. Desigur, nu asta fu versiunea pe care Eric i-o împărtăși lui Pablo. Nu, în povestea lui Eric, cineva își dăduse seama ce se petrecea încă de când avionul trecuse prima dată atât de jos pe deasupra lor. Un antrenor, apoi altul. Începuseră să strige și să facă semne, arbitrii li se alăturaseră cu fluierele; toată lumea striga și alerga. Avionul avea probleme. Pilotul încerca o aterizare de urgență. Trebuiau să elibereze terenurile. Și asta și făcuseră. Când avionul virase și se întorsese spre ei, toată lumea se trăsese la o parte. Avionul aterizase brusc, zdruncinându-se, trecând printr-una din porți, săpând cu roțile din față pământul moale, aproape răscolindu-l, oprindu-se în cele din urmă în bot, cu elicea îndoită, cu parbrizul spart. Eric ezită

când ajunse aici, încercând să-și imagineze care ar fi putut fi rănile lui Gary și ale instructorului său, cum ar fi arătat cei doi după o aterizare atât de violentă. O rotulă zdrobită, hotărî el. Un umăr dislocat, un pelvis rupt, o contuzie ușoară. Găsi finalul fericit chiar în timp ce vorbea. „S-au vindecat, îl asigură el pe Pablo, așa cum se vindecă întotdeauna genul ăsta de răni – da, din nou – *implacabil, inexplicabil.*"

Cei de deasupra erau ocupați, împleteau fâșiile de nailon pe care le tăiaseră din cortul albastru, construind targa; nu aveau timp să gândească. Dar Eric era acolo, în întuneric, mirosind fecalele și urina lui Pablo, ascultându-i gemetele care creșteau și scădeau în intensitate, ascultându-l cum murmură. Așa că era firesc ca el să fie primul care să înceapă să se întrebe dacă nu cumva grecul nu voia să supraviețuiască acelei aventuri, dacă nu cumva trupul lui trecuse dincolo de limita *implacabilului, inexplicabilului,* dacă nu cumva avea să moară în următoarele ore sau zile, în vreme ce ei toți se agitau neputincioși în jurul lui.

Părea că Pablo adormise – sau își pierduse cunoștința. Oricum ar fi fost, nu mai murmura, nu mai gemea, nu mai întindea mâna în întuneric spre ceea ce își imagina că-l aștepta acolo. Eric tăcu, stând lângă Pablo, strângându-i încheietura cu o mână și atingând cu cealaltă lampa și chibriturile. Timpul părea să treacă și mai încet fără ecoul vocii răsfrângându-se înapoi spre el din pereții înguști ai puțului. Se întoarse la Gary Holmes, la fotografia avionului zdrobit, de pe prima pagină a ziarului local, la slujba memorială ținută în amfiteatrul liceului.

Gary îi fusese prieten – nu prieten apropiat, dar mai mult decât o simplă cunoștință, și, la o lună după înmormântare, mama lui Gary trecuse pe la Eric pe acasă.

– Eric? îl strigase maică-sa. Te caută cineva.

Eric coborâse în fugă scările și o găsise pe doamna Holmes în picioare, în capul scărilor. Venise să-l întrebe dacă voia bicicleta lui Gary. Fusese o întâlnire ciudată, stânjenitoare; mama lui rămăsese acolo, privindu-i cum discută, părând gata să

izbucnească în plâns. Atingea întruna umărul doamnei Holmes. Eric fusese surprins de întrebare și se simțise, în mod ciudat, rușinat – la urma urmei, nu fusese un prieten atât de apropiat. Încercă mai întâi să refuze, dar se răzgândise imediat, de îndată ce văzuse expresia șocată de pe chipul doamnei Holmes la prima sa clătinare din cap. Da, spusese. Desigur, lua bicicleta. Îi mulțumise, apoi maică-sa începuse să plângă de-a binelea. La fel și doamna Holmes.

Bicicleta era încă la aeroport, prinsă cu lanțul de gard, acolo unde Gary o lăsase în acea ultimă zi. Taică-său îl dusese acolo cu mașina, devreme într-o dimineață, în drum spre serviciu, și Eric luase bicicleta, aplecându-se deasupra hârtiei pe care i-o dăduse doamna Holmes, chinuindu-se să-i descifreze scrisul, să citească cele trei numere care alcătuiau codul de siguranță. Încercase vreo șase combinații până o nimerise pe cea corectă, după care urcase în șa și se dusese direct la școală, un drum de douăzeci de kilometri, întârziind câteva minute, ajungând după ce clopoțelul sunase deja, când coridoarele erau goale și cufundate în tăcere. Șaua era prea înaltă pentru el și-i fusese greu să pedaleze; lanțul trebuia uns – ruginise fiindcă stătuse afară timp de o lună. Nu era ceva de care să se simtă prea mândru și în afară de asta el avea propria bicicletă – poate că de-asta, sau pur și simplu din cauză că întârziase, nu legase bicicleta cu lanțul când ajunsese la școală. O aruncase pe jos, lângă stativ, și se grăbise să intre. O lăsase acolo peste noapte, tot fără să o lege, preferând să ia autobuzul până acasă. A doua zi dimineață, dispăruse.

Eric simți din nou presiunea din spate, acea mână atingându-l. Simți inima săltându-i în piept chiar în timp ce-și spunea singur că nu era decât lujerul plantei. Probabil că iar se sprijinise de el. Se trase spre Pablo, dar își dădu seama că era deja strâns lipit de grec și că nu mai avea unde să se ducă. Lujerul se mișcase, venise spre el, atras probabil de căldura trupului său. Nu-i plăcea, îl speria să se gândească la plantă în felul ăsta – ca și când ar fi avut voință și rațiune; simțea că trebuie să iasă cât

mai repede din văgăună. Se gândi să strige, să-i cheme pe ceilalți, dar se opri în ultima clipă, temându-se că l-ar putea trezi pe Pablo.

Mama lui Gary mersese din casă-n casă, împărțind lucrurile fiului ei băieților din vecini, care nu știau ce să facă cu ele. Băieți care pierduseră apoi foarte curând puloverele și jachetele fiului ei, mănușa de baseball și ochelarii de scafandru, care le dăduseră mai departe sau le aruncaseră de-ndată ce le primiseră, care le îngropaseră prin pivnițe, în dulapuri și în cufere uitate de vreme. „Așa se întâmplă întotdeauna când cineva moare, presupuse Eric; cei rămași în viață fac tot posibilul ca să-i șteargă urmele." Până și prietenii cei mai apropiați ai lui Gary își duseseră viața mai departe, fără a fi marcați de absența lui, urcând din clasă în clasă, sărind apoi spre facultate, uitându-l pe măsură ce timpul trecea, amintindu-și doar de fotografia avionului zdrobit și de tăcerea bruscă de pe terenul de fotbal din timpul prăbușirii.

Eric trebuia să urineze. Dar îi era frică să se ridice și să se ducă la deschiderea galeriei ca să facă asta. În mod irațional, se temea că, la întoarcere, grecul, lampa sau chibriturile nu aveau să mai fie acolo. Își dădu drumul la curea, ca să mai elibereze presiunea de pe vezică, încercă să-și țină mintea ocupată cu jocuri de cuvinte, inventând teste de vocabular pentru viitorii lui elevi, începând cu A, zece cuvinte, un joc de început de săptămână, cinci puncte pentru definiție, cinci pentru ortografia corectă.

„Albatros, se gândi. Avar. Anunț. Alarmă. Armament. Adiacent. Adaos. Accentuat. Acomodat. Acuzație."

Tocmai trecea la B – „Bagatelă, bravadă, balamuc, botanist" – când ciripitul electronic începu din nou, trezindu-l pe Pablo, speriindu-i pe amândoi. Eric dădu drumul încheieturii grecului și se ridică în picioare. Rana de la genunchi îl făcu să se clatine, ca și când ar fi avut piciorul în ghips. Ciripitul părea să se audă din dreapta, dar când se apropie șchiopătând, își dădu seama că se înșela. Se auzea acum din spatele lui. Se întoarse, însă nu mai

fu atât de sigur. Sunetul părea să-l înconjoare, răsfrângându-se de pereții puțului.

– Eric? îi strigă Jeff. Poți să-l găsești?

Eric se uită în sus. Îi vedea aplecați în dreptunghiul de cer albastru. Strigă, le explică felul cum sunetul se mișca în jurul lui, cum se auzise mai întâi dintr-o direcție, apoi din alta.

– Vezi vreo lumină? strigă Jeff. Uită-te după o lumină!

Sunetul părea să se audă acum din deschizătura din spatele lui Pablo, chiar la gura galeriei. Eric păși peste Pablo și simți aerul devenind dintr-odată mai rece. Ciripitul se retrase, de parcă ar fi vrut să-l ademenească în galerie. Eric ezită, dintr-odată speriat.

– Nu văd nimic! strigă el și ciripitul încetă. S-a oprit! strigă Eric.

Numără până la zece în minte, așteptând ca târâitul să înceapă din nou, dar nu fu așa. Când privi iar spre gura puțului, capetele dispăruseră și cerul căpătase o puternică nuanță roșiatică. Soarele începuse să apună.

Țopăi până la trupul lui Pablo. Îl auzea foindu-se în întuneric, mișcându-și capul, dar nu spuse nimic. Nu-și reluă gemetele și murmuratul și asta-l sperie.

– Pablo? zise el. Ești bine?

Își dorea ca grecul să înceapă iar să vorbească, însă tânărul nu mișca. Eric întinse mâna după felinar, îl găsi, întinse mâna după chibrituri și... nu mai erau acolo! Pipăi fundul stâncos al puțului, într-un cerc din ce în ce mai larg, simțind cum panica pune treptat stăpânire pe el. Nu găsea cutia de chibrituri!

Auzi un trosnet deasupra și ridică privirea. Cerul se întuneca, dar văzu o formă conturându-se pe fundalul lui, o formă dreptunghiulară care acoperea aproape toată gaura. Terminaseră targa și o montau. Eric pipăia în continuare pământul, întinzând mâna din ce în ce mai mult, revenind la felinar și luând-o apoi de la capăt. Dar chibriturile nu erau acolo.

Trosnetele se auzeau mai tare, mai des, și Eric ridică din nou privirea.

– Eric? o auzi pe Amy strigându-l.

– Ce e? îi răspunse.

– Aprinde lampa!

Fata era pe targă, își dădu seama Eric, și cobora încet spre el.

Se ridică, făcu un pas, gândindu-se că poate ținea chibriturile în mână când auzise ciripitul, că poate le luase cu el când plecase să descopere sursa sunetului și că poate, fără să-și dea seama, le pusese din nou jos. Nu avea nici o logică și nici el nu credea că era posibil să se fi întâmplat așa, însă mai făcu un pas și lovi ceva cu piciorul; își dădu seama, după zgomot și după greutatea obiectului, că era cutia de chibrituri. Se lăsă atent în genunchi și începu să pipăie pământul din jur, căutând.

Scârțâitul continua. Cerul se întunecase; nu mai vedea targa, dar o simțea apropiindu-se.

– Aprinde lampa, Eric! strigă Amy din nou.

Era mai aproape și părea speriată.

Eric pipăia mai departe pământul. Se afla într-un colț al puțului pe care planta îl colonizase destul de agresiv; mâinile i se tot încurcau în tentacule, creându-i strania senzație că planta încerca, în mod voit, să-l împiedice. Găsi în sfârșit cutia de chibrituri, îngropată sub lujeri. Seva plantei i se lipi de degetele mâinii stângi; o simți mai întâi rece, apoi, dintr-odată, îi arse pielea.

– Eric? strigă Amy din nou.

Aproape ajunsese deasupra lui.

– O clipă! îi strigă el.

Țopăi înapoi la felinar, se aplecă deasupra acestuia și ridică globul de sticlă. Nu-și dădu seama cât de tare îi tremurau mâinile până nu aprinse primul chibrit: atât de tare, încât flacăra se stinse pe dată. Trebui să se oprească o clipă. Trase de două ori adânc aer în piept, încercând să se liniștească, apoi încercă din nou. De data asta, reuși – aprinse felinarul – și Amy apăru la doar cinci

metri deasupra lui, privind nerăbdătoare spre ei, coborând, coborând, coborând.

Trebui să-și ferească ochii de strălucirea lămpii, după atâtea ore petrecute în întuneric, dar chiar și așa, flacăra părea mai palidă decât și-o amintea – sau decât spera, poate. Puțul rămase în mare parte în umbră, impenetrabil. Seva plantei îi ardea mâna. Se șterse pe pantaloni, însă fără folos.

Când targa ajunse suficient de aproape, o apucă, ghidând-o ușor la dreapta ca să o așeze lângă Pablo, apoi însă, când mai era încă un metru, se opri brusc, iar Amy aproape că-și pierdu echilibrul.

– Amy? strigă Jeff de deasupra.

– Ce e? răspunse ea.

– Ai ajuns la ei?

– Aproape. Încă puțin.

Urmă un scurt moment de tăcere în care cei de sus analizară această informație. Apoi:

– Cât mai e?

Amy se aplecă, uitându-se peste marginea tărgii la trupul schilodit al lui Pablo.

– Nu știu. Un metru?

– S-a terminat funia, zise Jeff.

Urmă o pauză. Apoi:

– Te descurci?

Amy și Eric se uitară unul la celălalt. Rostul tărgii era să țină coloana lui Pablo în poziție dreaptă în timp ce-l ridicau; fără asta, aveau să-l întoarcă și să-l sucească, ceea ce, cu siguranță, ar fi agravat și mai mult starea rănitului. Dar dacă hotărau să mai aștepte, ar fi însemnat să tragă targa înapoi sus, să o detașeze de pe coardă, să împletească încă o bucată de funie de nailon, să reatașeze targa, să o coboare iar prin gaura puțului, toate astea într-o beznă totală.

– Ce zici? îl întrebă Amy pe Eric.

Rămăsese încă ghemuită pe targă, deși ar fi putut să sară pe pământ fără nici o problemă. Părea să nu vrea să coboare, de parcă asta ar fi însemnat să se angajeze la o treabă pe care încă mai spera să o poată evita.

Eric își forță mintea să demareze un proces care să semene relativ cu gândirea; nu era ușor. Observă o lopată sprijinită de unul din pereții puțului – genul de lopată pe care poți s-o pliezi și s-o bagi în rucsac. O privi îndelung, încercând să-și imagineze un mod în care ar fi putut s-o folosească. Nu-i venea nimic în minte, dar când cuvintele „sapă pentru morminte" îi răsunară în minte, tresări, de parcă ar fi atins o oală încinsă.

– Putem dezlega targa, zise el. Îl întindem pe ea, apoi o ridicăm și o legăm la loc.

– Noi singuri? întrebă Amy.

Era limpede că nu credea că este posibil.

Eric clătină din cap.

– Va trebui să mai coboare cineva să ne ajute. Stacy, probabil. Doi dintre noi îl ridică, al treilea leagă nodul.

Analizară câteva clipe această variantă, imaginându-și etapele, gândindu-se cât ar putea dura.

– Va trebui să stingem lampa, zise Eric. S-o așteptăm pe întuneric.

Amy se foi și targa începu să se legene. Eric întinse mâna și o ținu. Credea că fata o să sară, dar ea rămase la locul ei.

– Sau îl putem ridica noi, propuse el.

Amy nu zicea nimic, uitându-se la Pablo. Eric ar fi vrut să spună ceva. Nu putea face asta singur.

– E doar un metru.

– Dacă se răsucește...

– Îl prind eu de umeri. Tu, de picioare. Unu, doi, trei – simplu și ușor.

Amy se încruntă; nu era convinsă.

Eric ridică felinarul și îl clătină, examinând rezervorul; nivelul gazului scădea treptat.

– Trebuie să ne hotărâm, zise el. N-o să mai avem multă vreme lumină.

– Amy? strigă Jeff.

Se uitară amândoi în sus, dar era deja prea întuneric ca să-l mai vadă.

– O să-ncercăm! strigă fata.

Eric ținu targa, ajutând-o pe Amy să sară, apoi puse jos felinarul. Amy adună curelele de pe sacul de dormit și le aruncă lângă felinar. Pablo îi urmărea, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– O să te ridicăm, îi spuse Amy.

Ridică brațele în aer, cu palmele în sus, apoi arătă spre targă.

– O să te urcăm aici și o să te tragem afară.

Pablo se uita la ea.

Eric se duse la capul grecului; Amy era la picioarele lui.

– De șolduri, zise Eric.

Amy ezită.

– Ești sigur?

– Dacă-l ridici de picioare, o să se îndoaie de mijloc.

– Dar dacă-l ridic de șolduri, n-o să-și arcuiască spatele?

Se uitară amândoi la Pablo, imaginându-și cele două scenarii. Era o idee proastă, Eric știa asta. Ar fi trebuit să trimită targa sus, să-i lase să lungească coarda. Sau cel puțin s-o trimită pe Stacy să-i ajute. Aruncă o privire spre lampă. Gazul era pe sfârșite.

– De la genunchi, zise Eric.

Amy se gândi, dar nu destul de mult. În câteva secunde, era aplecată peste genunchii lui Pablo. Eric se aplecă și el și-și strecură mâinile pe sub umerii grecului. Își simțea tăietura din picior întinzându-se, rupându-se, începând iar să sângereze. Pablo gemu și Amy dădu să se retragă, dar Eric scutură din cap.

– Repede! zise el. La trei.

Numărară împreună:

– Unu... doi... trei!

Apoi ridicară.

Fu un dezastru – cu mult mai rău decât se temuse Eric. Păru să dureze o veșnicie și totuși se petrecu atât de repede. Abia îl ridicaseră de la pământ când Pablo începu să urle – mai tare decât înainte, dacă asta era posibil, un urlet sfâșietor, de durere. Amy aproape că renunță, gata să-l pună înapoi pe pământ, dar Eric strigă:

– Nu!

Continuară. Trupul lui Pablo se îndoi de la mijloc și grecul începu să dea disperat din mâini. Urletele lui răsunau iar și iar. Trupul tânărului era prea greu pentru Amy; nu putea ține pasul cu Eric. Umerii lui erau la nivelul tărgii, dar picioarele rămaseseră cu treizeci de centimetri în urmă, iar Eric se temu că Amy nu va putea să-l ridice mai mult. Mijlocul lui Pablo se lăsă și mai jos. Dădea nebunește din brațe și lovea targa, care începuse să se bălăngăne.

– Ridică! îi strigă Eric și Amy încercă să tragă picioarele lui Pablo mai sus.

Trunchiul grecului se răsuci, țipetele se intensificară.

După aceea, Eric nu putea spune cum de reușiseră. Parcă ar fi avut un moment de inconștiență în ultimele clipe. Avusese impresia că, în cele din urmă, aproape că aruncaseră trupul grecului pe targa care se clătina. Tot ce știa era că se simțea groaznic, ca și când ar fi călcat, din greșeală, pe un bebeluș. Amy începuse să plângă și stătea lângă el copleșită de groază.

– E-n regulă, zise Eric. O să fie bine.

Nu-și dădea seama dacă fata îl auzise, fiindcă Pablo urla în continuare.

Lui Eric îi veni să vomite, simți cum i se îngroașă limba, cum bila i se ridică în gât. Se strădui să respire. Piciorul îi sângera din nou, sângele se scurgea în gheată și, din nou, fu brusc conștient de presiunea vezicii.

– Trebuie să fac pipi, zise el.

Amy nu-i aruncă nici măcar o privire. Stătea nemișcată, cu mâna la gură, privindu-l pe Pablo cum urlă, ținându-și partea de jos a corpului perfect nemișcată, dar agitându-și frenetic brațele în vreme ce targa continua să se legene. Eric șchiopătă până lângă perete, își desfăcu șlițul și începu să urineze. Când termină, Pablo parcă se mai potolise. Închisese ochii; fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

– Trebuie să-l legăm, zise Amy.

Nu mai plângea și își ștergea obrajii cu mâneca.

Erau patru curele pe jos, lângă lampa cu gaz. Eric își scoase cureaua de la pantaloni și o puse lângă celelalte. Amy luă două și le prinse una de alta, ca să formeze o chingă lungă. O aruncă peste pieptul lui Pablo, la nivelul sternului, și o fixă. Ochii grecului rămaseră închiși. Eric prinse alte două curele una de cealaltă și i le întinse lui Amy. Fata repetă procedura, de data asta în jurul șoldurilor lui Pablo.

– Ne mai trebuie una, zise Eric, ridicând ultima curea pe care o mai aveau.

Amy se aplecă peste Pablo, îi desfăcu cu grijă catarama și-i scoase cureaua. Grecul tot nu deschise ochii. Eric îi întinse cureaua pe care o ținea în mână și fata o folosi pentru a-l lega pe Pablo peste frunte. Apoi se retraseră un pas, pentru a-și examina opera.

– E-n regulă, zise Eric din nou. O să fie bine.

De fapt, se simțea groaznic. Ar fi vrut ca Pablo să deschidă ochii, să înceapă iar să murmure, însă grecul stătea nemișcat, balansându-se ușor pe targă, broboanele de sudoare continuau să i se formeze pe frunte, din ce în ce mai mari, desprinzându-se apoi brusc, rostogolindu-se pe piele. Eric simțea sângele umplându-i gheata. Cotul îl durea, mâna îl ardea. Se lovise în bărbie și îl mânca spatele – era plin de mușcături de țânțari achiziționate în timpul plimbării prin junglă. Îi era sete, foame; voia să se întoarcă acasă – nu doar la siguranța relativă a hotelului, ci *acasă!* Și asta nu era posibil, știa. Nimic nu avea să fie bine.

Pablo era foarte grav rănit și ei erau parte din asta, parte din durerea lui. Eric simți că îi vine să plângă.

Amy se uită în sus.

– Gata! strigă ea. Apoi: Luați-o încet!

Începuseră să-l ridice; scripetele scârțâia, iar targa tocmai trecea de capul lui Eric, urcând tot mai sus – deasupra lui, unde n-o mai putea atinge –, când flacăra din lampă se micșoră, pâlpâi și se stinse.

– Jeff, spuse Stacy încet, aproape în șoaptă, încordată.

Jeff simțea că fata era speriată. El și Mathias învârteau manivela scripetelui, încercând să ridice targa cât mai încet, fără să o balanseze prea mult. Îi răspunse fără să se uite la ea.

– Ce e?

– Lampa... s-a stins.

De data asta, se opri; Mathias făcu la fel. Priviră amândoi spre gura puțului. Se cufundase în beznă, ca de altfel totul în jurul lor. Cerul era senin; aveau ceva lumină de la stele, dar luna nu răsărise încă. Jeff încercă să-și amintească dacă o văzuse vreodată în nopțile precedente – în ce fază era, pe la ce oră ar fi trebuit să apară –, dar nu-i veni în minte decât imaginea unei felii de pepene galben atârnând deasupra orizontului într-una din primele lor seri pe plajă. Dacă era în creștere sau în descreștere, nu putea spune.

– Vorbește cu ei, îi zise lui Stacy.

Stacy se aplecă peste gaură, își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Ce s-a întâmplat?

Ecoul vocii lui Eric urcă din fundul puțului.

– A rămas fără gaz.

Jeff încerca să țină socoteala în minte, dar nu reușea. Ar fi vrut să aibă hârtie și-un pix și timp să scrie totul, să facă o listă, să facă puțină ordine în haosul în care se împotmoliseră. A doua zi dimineața, ar fi putut folosi unul dintre caietele arheologilor,

dar momentan trebuia să țină minte toate detaliile, având în fiecare secundă senzația că uită un element crucial. Trebuia să se gândească la apă și la mâncare și la găsirea unui adăpost. La poalele dealului erau mayașii și cadavrul lui Henrich, străpuns de săgeți. Mai era și Pablo, cu spatele rupt. Erau și ceilalți greci, care puteau sau nu să vină să-i salveze. Și, peste toate astea, lampa – lampa care rămăsese fără gaz!

Începu, împreună cu Mathias, să învârtă din nou manivela.

– Anunță-ne când îl vezi, îi spuse Jeff lui Stacy.

„Nu e important să gândesc acum", își spuse; prea multă gândire n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile, să le încetinească. Gânditul putea aștepta până a doua zi dimineața, când avea să fie lumină. Ce trebuia el să facă în acele clipe era să-i scoată pe toți afară din puț, să-i instaleze în cortul portocaliu și apoi să încerce, cumva, să doarmă câteva ceasuri.

Scripetele scârțâia și iar scârțâia în vreme ce funia se înfășura încet în jurul butoiului. Stacy nu spunea nimic; Pablo nu se vedea, era încă ascuns în întuneric. Totuși, Jeff îi simți mirosul, și asta dintr-odată: un miros de latrină, de urină amestecată cu fecale. Tot timpul cât tăiase și împletise fâșiile de nailon, cât legase între ele tijele de aluminiu, încercase să-și spună că poate Eric se înșela, că poate, totuși, Pablo nu avea coloana ruptă. Aveau să râdă despre asta mai târziu – a doua zi dimineața, când grecul s-ar fi ridicat și-ar fi țopăit teafăr pe lângă ei –, despre cum se grăbiseră să tragă concluzia cea mai sumbră. Dar acum, cu duhoarea venind atât de puternic dinspre puț, își dădea seama de cruda realitate.

„Oprește-te! își spuse. Scoate-i pe toți de-acolo. Bagă-i în cort. Apoi dormi!"

– Îl văd, șopti Stacy.

– Când iese din gaură, spuse Jeff, trebuie să prinzi targa și s-o tragi spre pământ.

Cei doi bărbați învârteau în continuare manivela.

– Bine, zise Stacy.

Jeff și Mathias se opriră și se întoarseră să privească. Targa atârna deasupra puțului, chiar sub capră, cu silueta întunecată a lui Pablo deasupra, perfect nemișcată, ca o mumie. Strângea între degete sacul de dormit și unul dintre bețele de aluminiu.

– Un pic mai jos, le spuse Stacy.

Întoarseră manivela și, când targa începu să coboare din nou, Stacy o apucă și o trase spre marginea găurii.

– Cu grijă, spuse ea. Încet.

Îl așezară ușor jos, apoi Mathias și Jeff se apropiară și îngenunchează de-o parte și de alta a tărgii. Poate era din cauza oboselii sau a întunericului, dar Pablo arăta chiar mai rău decât se temuse Jeff. Avea pomeții supți, era tras la față și palid, aproape fosforescent în întuneric. Până și trupul îi părea mai mic, de parcă rana l-ar fi micșorat, de parcă procesul atrofierii ar fi început deja. Ținea ochii închiși.

– Pablo? spuse Jeff atingându-i umerii.

Grecul clipi, deschise ochii și se uită fix la Jeff, apoi la Stacy, apoi la Mathias. Nu spuse nimic. După o clipă, închise ochii la loc.

– E grav, nu-i așa? întrebă Stacy.

– Nu știu, zise Jeff. E greu de spus. Apoi, fiindcă avea senzația că spusese o minciună: Cred că da.

Mathias nu zise nimic; rămase cu ochii fixați asupra lui Pablo, privindu-l cu o expresie sumbră. Se pornise un fel de briză și, odată soarele apus, începea să se răcorească. Transpirația lui Jeff începuse să se usuce și pielea de pe brațe i se făcea ca de găină.

– Și acum? întrebă Stacy.

– Îl băgăm în cort. Poți să stai cu el până-i scoatem și pe ceilalți.

Jeff o privi, întrebându-se dacă o să protesteze, dar fata tăcu. Se uita în continuare la Pablo. Jeff se aplecă deasupra puțului și strigă:

– Îl ducem în cort. Ne întoarcem repede, bine?

– Grăbiți-vă! strigă Amy.

Nu reușeau să desfacă nodurile care legau targa de bridele de nailon și, până la urmă, Mathias scoase cuțitul și le tăie. Apoi el și Jeff îl cărară pe Pablo peste deal, până la cortul portocaliu, mișcându-se încet, încercând să nu-l zgâlțâie, cu Stacy venind în urma lor, șoptind:

– Aveți grijă... Aveți grijă... Aveți grijă...

Îl așezară lângă cort, Jeff desfăcu fermoarul și intră cu spatele, pregătindu-se să facă loc pentru targă, însă numaidecât – imediat ce simți mirosul de aer închis – își dădu seama că nu era o idee bună.

– Nu-l putem băga în cort, zise el. Vezica lui... o să piardă constant urină.

Mathias și Stacy se uitară la Pablo.

– Dar nu-l putem lăsa afară, zise Stacy.

– Va trebui să improvizăm un adăpost, zise Jeff, arătând cu mâna spre deal. Putem folosi ce-a mai rămas din cortul albastru.

Ceilalți doi se gândiră la această variantă, în tăcere. Pablo ținea ochii închiși; începuse să respire greu, scoțând un hârșâit.

– Îi scoatem pe Amy și pe Eric și ne gândim după-aia. Bine?

Stacy dădu din cap. Apoi Jeff și Mathias alergară înapoi la puț.

Pablo începu să tremure. Stătea nemișcat, cu ochii închiși – fără să doarmă, Stacy era sigură de asta, dar liniștit – și dintr-odată începu să se zguduie atât de violent, încât fata se întrebă dacă nu cumva avea o criză. Nu știa ce să facă. Ar fi vrut să-l strige pe Jeff, dar auzea manivela scârțâind. Amy sau Eric erau trași afară din groapă și știa că trebuie să aștepte. Curelele erau încă strânse în jurul trupului lui Pablo – peste coapse, piept și frunte – și ar fi vrut să-l elibereze din strânsoare, dar nu știa dacă era bine să facă asta. Îi atinse mâna și grecul deschise ochii și se uită la ea. Spuse ceva în greacă, cu vocea răgușită și slabă. Încă mai tremura; încerca să se controleze, dar nu reușea.

– Ți-e frig? îl întrebă ea.

Își strânse brațele în jurul corpului și își băgă capul în umeri, mimând că tremură.

Pablo închise ochii.

Stacy se ridică și intră repede în cort. Înăuntru, era chiar mai întuneric decât afară, dar – pipăind, în genunchi – reuși să găsească un sac de dormit. Se ridică ținându-l în mână, cu intenția de a ieși cât mai repede afară și de a-l înfășura în jurul trupului lui Pablo, ezită simțind tentația de a se întinde, de a se cuibări în această nemișcare cu miros de putregai, de a se ascunde. Nu dură decât o clipă. Stacy știa că era inutil – nu avea cum să se ascundă aici – și alungă din minte acel gând. Când ieși din cort, grecul încă mai tremura. Stacy îl acoperi cu sacul de dormit, apoi se așeză lângă el, luându-l de mână. Simțea că ar trebui să vorbească, să-i spună ceva ca să-l aline, dar nu-i veni în minte nimic. Amărâtul avea coloana ruptă și zăcea în propria urină, în propriul rahat, înconjurat de străini care nu vorbeau limba lui. Cum ar fi putut spera să-i poată alina cu ceva suferința?

O adiere de vânt făcu tenda cortului să fâlfâie ușor. Lujerii păreau să se miște și ei: se foiau, șușoteau. Era prea întuneric ca să vadă ceva; erau doar ea, Pablo și cortul, iar undeva, de cealaltă parte a dealului – scârțâitul scripetelui. Curând, din umbră avea să apară Amy sau poate Eric; avea să vină să se așeze lângă ea și Pablo, iar atunci totul avea să fie mai ușor. Așa se încuraja Stacy: „Ăsta e momentul cel mai greu, acum, aici, când sunt singură cu el".

Nu-i plăceau foșnetele. Avea senzația că se întâmplă ceva mai mult, că nu era doar adierea vântului. Totul părea să se miște în jur, să se târască spre ea. Stacy se gândi la mayașii cu arcurile și săgețile lor, și trebui să-și înăbușe impulsul de a o lua la goană, de a da drumul mâinii lui Pablo și de a o lua la fugă peste deal, către Jeff și ceilalți. Dar era o prostie, desigur, o prostie la fel de mare ca fantezia ei de mai devreme de a se ascunde în cort. Nu avea unde să fugă. Dacă sunetele erau ce se temea ea că erau,

atunci încercarea de a fugi nu ar fi făcut decât să-i prelungească groaza, să-i intensifice suferința. Mai bine să se termine totul acum, repede, cu o săgeată țâșnind din întuneric. Stătea încordată, așteptând-o, ascultând, pregătită să audă vibrația arcului; foșnetele continuau printre lujeri, dar săgeata nu veni. În cele din urmă, Stacy nu mai putu suporta – prea mult suspans, prea multă anticipare.

– E cineva? strigă ea.

Vocea lui Jeff îi răspunse din cealaltă parte a dealului.

– Poftim?

Scârțâitul manivelei se opri.

– Nimic, strigă ea.

Apoi, când scripetele își reluă scârțâitul, ea repetă cuvântul, de data asta în șoaptă:

– Nimic, nimic, nimic...

Pablo tresări și se uită la ea. Îi simțea mâna rece într-a ei, nefiresc de umedă, precum ceva putred, găsit într-o pivniță. Tânărul își umezi buzele.

– Nimic? zise el cu un hârâit.

Stacy dădu din cap și zâmbi.

– Exact, spuse ea. Nu-i nimic.

Apoi rămase în întuneric, așteptându-i pe ceilalți, făcând eforturi să creadă că așa era, că într-adevăr nu era nimic acolo – doar vântul, imaginația ei –, că fantezia ei crea monștrii din umbrele nopții.

– Nu-i nimic, repeta întruna în șoaptă. Nu-i nimic. Nu-i nimic. Nu-i nimic.

Amy îl întrebase pe Eric dacă-l poate ține de mână. Nu-i era frică, îi explicase; dar era atât de întuneric în groapă și avea nevoie de un contact fizic, avea nevoie de ceva mai mult decât sunetul vocii lui ca să se convingă că era într-adevăr lângă ea. Eric fusese de acord, desigur, și, deși la început Amy se simțise

cam ciudat – stătea pe fundul unei grote, ținându-se de mână cu iubitul celei mai bune prietene –, reuși să se simtă mai bine.

Asta se întâmpla în timp ce-i așteptau pe Jeff și pe Mathias să se întoarcă de la cortul portocaliu și să coboare coarda înapoi în puț. Ea și Eric vorbiră aproape fără întrerupere tot timpul – ca și când ar fi simțit că până și simpla tăcere ascundea pericole. „Pericolul de a gândi, presupuse Amy, de a avea timp să conștientizezi situația în care te afli, dificultățile pe care trebuie să le înfrunți." Parcă ar fi stat pe o stâncă periculos de înaltă, simțind pământul undeva, foarte departe dedesubt, încercând să nu privească în jos ca să nu-l vadă. Să vorbească părea mai puțin periculos decât să gândească, chiar dacă ar fi ajuns până la urmă să vorbească exact despre gândurile care le ocupau mintea; fiindcă, atunci când vorbeau, exista cel puțin șansa unei încurajări, se puteau susține și îmbărbăta unul pe celălalt așa cum n-ar fi putut să o facă singuri. Și mai aveau și posibilitatea de a minți, dacă era nevoie. Vorbiră despre genunchiul lui Eric (îl durea când își lăsa greutatea pe el, dar sângerarea se oprise din nou și Amy îl asigură că avea să fie bine). Vorbiră despre cât le era de sete și se întrebară cât timp avea să le ajungă apa (foarte sete și probabil că doar o zi, sau cam așa ceva, deși amândoi fură de acord că probabil aveau să reușească să adune apa de ploaie ca să aibă ce bea în continuare). Vorbiră despre ceilalți greci și se întrebară dacă aveau să vină a doua zi dimineața (Eric credea că o să apară, iar Amy îl susținu, deși amândoi știau că nu era decât o speranță). Discutară despre posibilitatea de a semnaliza unui avion care ar fi putut trece pe acolo, despre cum ar fi fost ca unul dintre ei să se strecoare pe lângă mayași în timpul nopții sau se gândiră că poate mayașii aveau să își piardă pur și simplu interesul la un moment dat și aveau să dispară înapoi în junglă, lăsându-le poteca liberă, ca să poată pleca. Singurul lucru despre care nu discutară fu Pablo. Pablo și coloana lui ruptă.

Vorbiră despre ce aveau să facă după ce reușeau, în sfârșit, să se întoarcă la hotel, primul lucru, analizând avantajele

diferitelor alegeri, până când deveni prea dureros să se mai gândească la asta – mesele la care visau amândoi le accentuau prea tare senzația de foame, berea rece le amintea cât le era de sete, dușul, cât erau de murdari.

Curentul de aer rece se simțea din când în când, dar nu reușea câtuși de puțin să risipească mirosul fecalelor lui Pablo. Amy trebuia să respire pe gură, dar, chiar și așa, tot mai simțea duhoarea; începea să o simtă ca pe un fel de vopsea în care fusese înmuiată și de care nu mai avea să scape niciodată. Eric o întrebă dacă putea deslușî forme în întuneric, lumini plutitoare care se îndreptau ușor spre ei.

– Acolo! zise el, întinzând mâna spre bărbia ei, întorcându-i capul la stânga și ținând-o așa. O bilă albăstruie, ca un balon. Nu o vezi?

Dar Amy nu o vedea; nu era nimic acolo.

Jeff le strigă că se întorseseră. Nu mai trebuiau decât să înnoade un ham și aveau să-i tragă la suprafață.

Amy și Eric discutară cine să meargă primul, fiecare oferindu-i celuilalt întâietate. Amy insistă să se ducă Eric. La urma urmei, era rănit și stătuse deja prea multe ore în gaură. Jură că nu era speriată, îi spuse că nu va dura decât un minut sau două și că nu o deranja câtuși de puțin. Dar Eric nici nu voi să audă; refuză din capul locului și, în cele din urmă, cu un sentiment secret de ușurare – fiindcă, de fapt, era foarte speriată și fiindcă ar fi deranjat-o, și încă mult –, Amy acceptă hotărârea lui.

Scripetele începu să scârțâie. Jeff și Mathias coborau funia.

Era prea întuneric ca să poată vedea hamul apropiindu-se. Stăteau jos, cu spatele drept, fără să vadă nimic, și la un moment dat scârțâitul încetă.

– Ați prins-o? strigă Jeff.

Eric și Amy se ridicară, ținându-se în continuare de mână și întinzând brațele libere, mișcându-le ușor în toate direcțiile, până când Amy simți funia rece de nailon; păru să se materializeze din întuneric la atingerea ei.

– Uite-o! zise ea, ghidându-l pe Eric spre coardă.

Rămaseră nemișcați o vreme, amândoi cu mâna pe coardă.

Amy strigă:

– Am prins-o!

– Spuneți-ne când! le strigă Jeff.

Amy îl auzea pe Eric respirând lângă ea.

– Ești sigur? îl întrebă.

– Categoric, zise el, apoi râse, sau cel puțin se prefăcu că râde. Doar să nu uiți s-o trimiți înapoi.

– Cum fac?

– Trage hamul peste cap. Potrivește-l sub brațe.

Amy îi dădu drumul lui Eric și își strecură mai întâi capul, apoi brațele prin gaura hamului. Eric o ajută, potrivindu-i-l sub brațe.

– Ești sigur că nu te superi? întrebă ea din nou.

Fără să știe cum, îl simți dând din cap în întuneric, întrerupând-o:

– Vrei să strig?

– Pot și eu, zise ea.

Eric nu-i răspunse. Stătea lângă ea, cu o mână sprijinită ușor pe umărul fetei, așteptând-o să strige. Amy își dădu capul pe spate:

– Gata!

Apoi scripetele începu să scârțâie și dintr-odată Amy se ridică, picioarele balansându-i-se în aer; mâna lui Eric îi alunecă de pe umăr, dispăru în întuneric în urma ei.

Ciripitul începu din nou. La început, păru să vină de deasupra lui Eric; apoi, era chiar în fața lui, la picioarele lui. Întinse mâna spre sunet, pipăind, dar nu găsi decât alți lujeri, cu frunzele lipicioase, ba chiar soioase, ca pielea unui amfibian care trăiește sub pământ.

Scârțâitul scripetelui încetă, lăsând-o pe Amy suspendată deasupra lui Eric.

– Îl vezi? strigă Jeff.

Eric nu-i răspunse. Ciripitul se mutase acum, lângă galeria care se deschidea în fața lui, apoi în tunel, tot mai adânc, auzindu-se parcă din ce în ce mai departe.

– Eric? strigă Amy.

Un balon gălbui se ridicase la stânga lui. Nu era real, desigur, doar o iluzie optică, și Eric știa asta. Atunci, ciripitul de ce ar fi fost real? Nu avea nici cea mai mică intenție să intre în galerie, după sunet, nu voia să se miște, era hotărât să rămână ghemuit acolo, cu o mână pe lampa fără gaz și cu cealaltă pe cutia de chibrituri, așteptând ca hamul să coboare din nou și să cadă peste el.

– Nu-l văd! le strigă el.

Scripetele își reluă scârțâitul.

Rana de la genunchi îi pulsa ritmic. Îl durea capul – îi era foame și sete. Și mai era și obosit. Încercă să nu se gândească la nimic din ceea ce discutase cu Amy, încercă să-și golească mintea complet, fiindcă era mult mai greu, de când rămăsese singur în fundul văgăunii, să mai creadă în scenariile optimiste pe care le creaseră împreună. Mayașii nu aveau să plece – care din ei venise cu ideea asta stupidă? Și cum își imaginau că ar putea transmite semnale SOS unui avion pe care abia dacă-l puteau vedea pe cer? „Cercopitec." Cuvântul îi apăru în minte, urma efortului de a scăpa de acele întrebări. „Creditare. Coliziune. Celest. Cadavru. Circumstanță. Curbat. Cumulativ. Cavaler. Circumferință."

Ciripitul se opri. Apoi, doar o clipă mai târziu, se opri și scârțâitul scripetelui. Eric îi auzi pe bărbați cum o ajutau pe Amy să iasă din ham.

Dacă grecii nu veneau? Sau, chiar dacă veneau, nu ar fi ajuns la rândul lor prinși pe deal, la fel ca ei? „Derivare, se gândi. Delapidare. Decadent." Și dacă nu ploua? Unde aveau să găsească apă? „Detectabil, îi răsună în minte. Divinitate. Druid." Jeff îi spusese că trebuia să-și spele tăietura de la cot, că până și

o rană atât de mică se putea foarte ușor infecta în climatul ăla, iar el se pricopsise cu o rană mult mai adâncă la genunchi și nu avea nici o posibilitate de a o curăța. Putea face cangrenă. Risca să-și piardă piciorul. „Dovedit, se gândi. Dezastru. Diabolic."

Și Pablo... ce făceau cu Pablo și cu coloana lui ruptă?

Scârțâitul începu din nou și Eric se ridică în picioare. „Efervescent, îi răsuna în minte. Eunuc." Ținea chibriturile într-o mână și lampa în cealaltă. Ridică brațele, le întinse orbește în față, așteptând să primească hamul.

Stacy și Amy stăteau pe jos, una lângă cealaltă, la mică distanță de targa lui Pablo. Se țineau de mână, urmărindu-l pe Jeff cum examina genunchiul lui Eric. Eric își lăsase pantalonii jos cu grijă, strâmbându-se în clipa în care dezlipise de pe rană materialul îmbibat de sânge uscat. Jeff stătea aplecat peste el, încercând, fără prea mare succes, să estimeze pe întuneric cât de gravă era rana lui Eric. În cele din urmă, renunță; trebuia să aștepte până a doua zi dimineața. Tot ce conta acum era că nu mai sângera.

Mathias construia un adăpost pentru Pablo, un fel de paravan destul de fragil, făcut din ce mai rămăsese din bețele și din prelata cortului albastru, legând bucățile între ele cu bandă adezivă.

– Unul dintre noi ar trebui să stea de pază cât timp dorm ceilalți, zise Jeff.

– De ce trebuie să stea cineva de pază? întrebă Amy.

Jeff arătă cu capul spre Pablo. Dezlegaseră curelele și tânărul stătea întins pe spate, cu ochii închiși.

– În caz că vrea ceva, spuse Jeff. Sau...

Ridică din umeri și privi de cealaltă parte a luminișului, spre poteca ce cobora dealul. „Mayașii", se gândi, dar nu voia s-o spună cu voce tare.

– Nu știu. Pare mai înțelept așa.

Nimeni nu spuse nimic. Mathias rupse o bucată de bandă adezivă cu dinții.

– Ture de două ore, zise Jeff. Eric poate să sară peste-a lui.

Eric stătea jos, cu o expresie pierdută, cu pantalonii strânși în jurul gleznelor. Jeff nu-și putea da seama dacă-l asculta.

– Cred că ar trebui să începem să ne colectăm și urina. Așa, ca măsură de siguranță.

– Urina? întrebă Amy.

Jeff dădu din cap.

– În caz că rămânem fără apă înainte să plouă. Putem rezista o vreme dacă...

– Eu nu beau urină, Jeff!

Stacy dădu și ea din cap, aprobând-o.

– În nici un caz! zise ea.

– Dacă ajungem în punctul unde fie bem urină, fie murim de...

– Ai spus că grecii o să vină mâine, protestă Amy. Ai spus...

– Încerc doar să fiu prevăzător, Amy. Să fiu isteț. Și asta înseamnă să iei în calcul și cel mai pesimist scenariu. Fiindcă, dacă se ajunge la asta, o să regretăm că n-am luat măsuri când încă mai puteam. Corect?

Amy nu-i răspunse.

– Urina noastră va deveni din ce în ce mai concentrată pe măsură ce ne deshidratăm, continuă Jeff. Așa că trebuie să începem s-o strângem de pe-acum.

Eric clătină din cap și-și trecu obosit mâinile peste față.

– Isuse! zise el. Doamne, Dumnezeule!

Jeff îl ignoră.

– Mâine, pe lumină, o să vedem exact câtă apă avem și cum putem s-o raționalizăm. La fel și mâncarea. Deocamdată, cred că cel mai bine ar fi să stăm pe rând treji câte o tură și să încercăm, pe cât posibil, să dormim.

Se întoarse spre Mathias, care încă mai meșterea la paravan.

– Mai ai sticla aia goală?

Mathias se îndreptă spre cortul portocaliu. Își aruncase rucsacul pe jos, alături. Desfăcu fermoarul, cotrobăi câteva clipe, apoi scoase sticla goală de apă. I-o întinse lui Jeff.

Jeff o ridică în fața celorlalți. Era o sticlă de doi litri.

– Când vreți să faceți pipi, folosiți asta, bine?

Nimeni nu spuse nimic.

Jeff așeză sticla la intrarea în cort.

– Eu și Mathias o să terminăm adăpostul lui Pablo. Voi, ceilalți, încercați să dormiți nițel.

Vorbiră numai atât cât să cadă de acord că nu era bine să vorbească, că ar fi ajuns, fără îndoială, să se agite inutil dacă ar fi stat întinși în cort, pe întuneric, șușotind între ei. Lăsară un loc pentru Mathias, lângă Amy. Mai rămăseseră doi saci de dormit în cort, dar era prea cald pentru ca vreunul să se gândească să-i folosească. Îi împinseră la un loc cu toate celelalte lucruri – rucsacurile, cutia de unelte, bocancii, bidonul cu apă – într-o grămadă în fundul cortului. Discutară câteva clipe – conspirativ, în șoaptă – dacă să bea sau nu puțină apă din bidonul de plastic. Amy fu cea care sugeră acest lucru, pe un ton de glumă, cu mâna deasupra capacului. Era greu de spus dacă vorbea serios – poate că ar fi sorbit totuși o înghițitură lungă, dacă toți ceilalți ar fi fost de acord –, dar când Stacy și Eric clătinară din cap, puse bidonul deoparte, râzând. Cei doi râseră și ei, dar râsul lor suna ciudat în întuneric, în aerul închis al cortului, așa că se opriră repede.

Eric se descălță și Stacy îl ajută să-și scoată pantalonii. Ea și Amy rămaseră cu toate hainele pe ele. Stacy nu se simțea în destulă siguranță ca să se dezbrace; voia să fie pregătită să fugă, dacă era cazul. Presupuse că și Amy se simțea la fel, deși nici una din ele nu recunoscu treaba asta.

Desigur, nu că ar fi avut unde să fugă!

Stacy stătea întinsă, nemișcată, ascultând respirația celorlalți doi, încercând să-și dea seama dacă erau pe punctul de a adormi. Ei nu-i era somn. Era atât de obosită, încât simțea că o podidesc

lacrimile, dar nu credea că se va putea odihni acolo. Îi auzea pe Jeff și pe Mathias vorbind încet la intrarea cortului, dar nu-și putea da seama și ce spuneau. După o vreme, Amy îi lăsă mâna și se întoarse cu spatele la ea, pe-o parte, iar Stacy aproape că o strigă, abia stăpânindu-se să nu o cheme înapoi. În schimb, se apropie de Eric, lipindu-se de el. Băiatul întoarse capul spre ea, pentru a spune ceva, însă ea îi puse degetul pe buze. Își lăsă capul pe umărul lui. Îi simțea mirosul transpirației și îi linse pielea, gustând sarea. Ținea o mână pe stomacul lui și, fără să-și dea măcar seama, o lăsă să alunece în jos, strecurând-o pe sub curea, în boxeri. Îi atinse penisul, într-o doară, simțindu-i moliciunea adormită, lăsându-și degetele să i se odihnească pe vârf. Nu se gândea la sex – era prea obosită, prea speriată pentru a putea avea cât de cât dispoziția necesară pentru asta. Ce căuta ea de fapt era o asigurare, o certitudine. O căuta orbește, neștiind cum s-o găsească, încercând această cale doar pentru că nu se putea gândi la altceva. Voia să-l facă să intre în erecție, să-l atâțe, să-i simtă trupul arcuindu-se în timp ce sperma țâșnea din el. Credea că ar putea găsi un oarecare confort în asta, o efemeră iluzie de siguranță.

Așa că asta și făcu. Nu dură mult. Penisul lui se întări treptat sub atingerea ei apoi începu să îl mângâie din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare, cu fața schimonosită de efort. Respirația lui se intensifică, însoțită de un șuierat slab, și – tocmai când brațul începea să o doară – se transformă într-un geamăt în clipa în care bărbatul atinse orgasmul. Stacy auzi jetul gros de spermă căzând, lângă el. Îi simți apoi corpul relaxându-se, simți chiar momentul în care Eric adormi, când mușchii i se detensionară. Era contagioasă acea senzație bruscă de ușurare, acea descătușare imediată, ca un fel de goliciune care-i intra în trup și sub stăpânirea căreia frica păru, chiar dacă numai momentan, să se retragă cu un pas. Dar fu suficient; era tot ce-i trebuia. Fiindcă în acel scurt moment – cumva, în mod miraculos – cu

mâna pe penisul lipicios al lui Eric, la rândul ei, Stacy căzu în mrejele somnului.

Amy auzise totul. Stătea întinsă, ascultând agitația lui Stacy, simțindu-i mișcările ritmice, din ce în ce mai rapide, din ce în ce mai puternice, însoțite de respirația întretăiată a lui Eric, urmate de geamătul pe care el încercă să și-l înăbușe, apoi de o liniște totală. În alt context, întreaga poveste i s-ar fi părut amuzantă și ar fi tachinat-o pe Stacy a doua zi dimineața, ba poate chiar ar fi spus ceva în momentul culminant – ar fi bătut din palme, ar fi strigat: „Bravo!" Dar acolo, în bezna înăbușitoare a cortului, rămase culcată, întinsă pe-o parte, cu ochii închiși, îndurând totul. Simți când adormiră și îi invidie pentru o clipă. Își dori ca Jeff să fie acolo, s-o țină în brațe, s-o dezmierde și s-o aline până când ar fi uitat unde se află. Apoi fermoarul cortului se deschise și Mathias intră, în șosete. Păși peste ea și se așeză alături. O ului cât de repede se cufundă, la rândul lui, în somn – parcă ar fi fost un tricou pe care și-l trăsese pe cap, îl îndesase în pantaloni, îl netezise de cute –, apoi, în secunda în care ochii i se închiseră, începu să sforăie. Amy îi numără sforăiturile. Unele erau atât de sonore, încât ecourile păreau să se înalțe până deasupra ei, în vreme ce altele erau ca niște șoapte și trebuia să facă eforturi ca să le audă. Când ajunse la o sută, se ridică în capul oaselor, se târî până la ieșirea din cort, deschise fermoarul și se strecură în noapte.

Afară, întunericul nu era la fel de profund ca în cort. Amy vedea silueta lui Jeff alături de umbra mai lungă a paravanului, îl simți ridicându-și capul și uitându-se la ea. Nu spuse nimic; Amy presupuse că nu voia să-l trezească pe Pablo. Ridică sticla de plastic, își desfăcu pantalonii și – ghemuindu-se chiar acolo, în fața cortului, cu Jeff privind-o – începu să urineze. Dură o clipă până potrivi gura sticlei pe direcția jetului, timp în care lichidul i se scurse pe mână. Sticla avea deja în ea urina altcuiva – a lui Mathias, presupuse Amy – și lucrul ăsta îi crea o senzație

neplăcută, o deranja sunetul urinei ei curgând peste a lui, amestecându-se cu a lui. „Nu o să beau din ea", își spuse cu toată hotărârea; nu se va ajunge la asta. Îi făcea doar pe plac lui Jeff, îi arăta că știe să fie și fată de gașcă. Dacă el voia să facă pipi la sticlă, putea s-o facă și pe-asta, dar a doua zi de dimineață aveau să sosească grecii și nimic din toate astea nu va mai conta. Îi vor trimite după ajutor și, noaptea următoare, totul avea să fie deja doar o amintire. Puse dopul sticlei și o așeză la locul ei, lângă cort, apoi își trase pantalonii, încheindu-se la nasturi în timp ce se îndrepta spre Jeff.

Luna răsărise, în sfârșit, dar era micuță și palidă, abia zărindu-se în dreptul orizontului. Nu era prea multă lumină; Amy deslușea forme, dar nu și detalii. Jeff stătea cu picioarele încrucișate, cu un aer ciudat de împăcat – ba chiar mulțumit. Amy se așeză pe pământ, alături de el, se întinse și-i luă mâna, de parcă ar fi sperat că, atingându-l, ar fi putut, cumva, să preia o parte din acest calm inexplicabil al tânărului. Făcea un adevărat efort de voință ca să nu se uite în spatele paravanului. „Doarme, își spuse. E bine."

– Ce faci? șopti ea.

– Mă gândesc, îi răspunse Jeff.

– La ce?

– Încerc să-mi aduc aminte.

Aceste vorbe parcă o electrocutară pe Amy, îi creară un gol în stomac, ca atunci când întinzi mâna, prin întuneric, după întrerupător, și dai în schimb peste fața cuiva. Își aminti o vizită la tatăl mamei ei, un bătrân care tușea sec, ca un fumător, pe patul de moarte, plin de tot felul de tuburi conectate la monitoare, cu lichide transparente scurgându-se în el, cu altele închise la culoare curgând afară din el. Amy avea șase, cel mult șapte ani; nu lăsase mâna mamei nici o clipă, nici măcar când aceasta o împinsese în față ca să sărute pentru ultima oară obrazul scofâlcit al bătrânului muribund.

– Ce faci, tată? îl întrebase maică-sa după ce intraseră pe ușă.

Și el spusese:

– Încerc să-mi aduc aminte.

Asta fac oamenii, hotărî Amy, când își așteaptă moartea; încearcă să-și amintească detaliile vieții lor, toate evenimentele care par imposibil de uitat atunci când le trăiesc, lucrurile gustate, mirosite, auzite, revelațiile. Iar Jeff făcea și el același lucru. Se dăduse bătut. Nu puteau supraviețui în acest loc; aveau să sfârșească la fel ca Henrich, străpunși de săgeți, cu lujerii încolăcindu-se și înflorind peste oasele lor.

Dar nu: nu era deloc așa, nu pentru Jeff. Ar fi trebuit să știe asta.

– Există o metodă de a distila urina, zise el. Sapi o groapă. Pui urina în ea, într-un recipient deschis. Acoperi groapa cu o prelată impermeabilă, pui greutăți de-o parte și de alta, ca să stea nemișcată. În centru pui o piatră, ca prelata să se lase în jos. Și sub acel loc, în groapă, pui o cană. Soarele încălzește gaura. Urina se evaporă și se formează condens pe prelată. Picăturile de apă alunecă spre centru și se scurg în cană. Crezi că ar putea să țină?

Amy îl privea fără nici o expresie. Nu înțelesese nimic.

Oricum, nu conta. Știa că Jeff nu vorbea cu ea, propriu-zis. Gândea cu voce tare, și probabil că nici măcar n-ar fi auzit-o, dacă s-ar fi obosit să-i răspundă.

– Sunt aproape sigur că așa e, continuă el, dar am senzația că lipsește ceva.

Tăcu din nou, adâncindu-se în gânduri. Amy nu-i deslușea trăsăturile în lumina palidă, dar își putea imagina destul de bine expresia lui. Mai mult ca sigur, stătea ușor încruntat, cu un rid pe mijlocul frunții. Ochii mijiți ar fi părut că se uită fix la ea, dar asta n-ar fi fost decât o iluzie. Ar fi privit, de fapt, dincolo de ea, prin ea.

– Nu trebuie să fie urină, zise el în cele din urmă. Am putea tăia și lujerii. Îi punem în groapă. Căldura o să absoarbă imediat umezeala din ei.

Amy nu știa ce să spună. De când ajunseseră acolo, Jeff era într-o stare de agitație permanentă, gesturile și vocea îi erau grăbite, tremurate. Presupusese că nu era decât un simplu simptom de anxietate, aceeași teamă, aceeași nervozitate pe care o simțeau cu toții. „Dar poate că nu era așa, își spuse ea; poate că e cu totul altceva. Poate că e entuziasm." Avu dintr-odată senzația că Jeff se pregătise întreaga viață pentru ceva de genul ăsta – un fel de criză, un dezastru. Studiase, se antrenase, citise cărți despre asta, memorase informațiile. Își dădu totodată seama că, dacă îi mai putea salva cineva din situația în care se aflau, acela era Jeff. Știa că acest gând ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai în siguranță, dar nu era așa. Dimpotrivă, o neliniștea; simți impulsul să se dezlipească de el, să se strecoare înapoi în cort. Părea fericit; părea bucuros să fie în acel loc. Gândul că așa ceva era posibil îi aduse lacrimi în ochi.

„Nu o să beau urină! ar fi vrut să-i spună. Chiar și distilată, tot n-o să beau!"

În schimb, înălță capul și adulmecă aerul. Se simțea un miros vag, de mosc, de lemn ars, miros de foc de tabără, și își auzi stomacul ghiorțăind. Îi era foame; nu mâncaseră nimic de dimineață.

– Miroase a fum? șopti ea.

– Au făcut focuri, zise Jeff.

Ridică mâna și făcu o mișcare circulară.

– Peste tot, de jur împrejurul dealului.

– Ca să gătească ceva? întrebă Amy.

Jeff clătină din cap.

– Ca să ne vadă. Ca să fie siguri că nu încercăm să ne furișăm pe lângă ei, prin întuneric.

Amy se gândi la asta, se gândi la tot ce însemna asta. Avea senzația că erau asediați. Erau întrebări pe care știa că ar fi trebuit să și le pună, uși care se deschideau în acest coridor spre camere ce ar fi trebuit explorate, dar simțea că nu avea curajul

să afle răspunsurile. Așa că nu spuse nimic. Frica îi suprima foamea, strângându-i stomacul.

– O să fie rouă de dimineață, zise Jeff. Putem să ne legăm cârpe în jurul gleznelor și să ne plimbăm printre lujeri. Cârpele o să absoarbă umezeala. Putem apoi s-o stoarcem. Nu e mult, dar...

– Încetează! spuse fata, nemaiputând răbda. Te rog, Jeff!

Jeff tăcu, țintuind-o cu privirea prin întuneric.

– Ai spus c-o să vină grecii, zise Amy.

Jeff ezită, de parcă ar fi încercat să aleagă între mai multe răspunsuri posibile. Apoi, foarte încet, zise:

– Așa e.

– Așa că nu mai contează.

– Probabil că nu.

– Și o să mai și plouă. Plouă mereu!

Jeff dădu din cap, fără să scoată nici un cuvânt. O lăsa în pace, Amy știa asta. Și era foarte bine, asta și voia. Voia ca el să-i spună că totul va fi bine, că vor fi salvați a doua zi, că nu va trebui niciodată să sape o groapă ca să distileze urina, că nu va trebui să-și lege cârpe de glezne și să se fâțâie pe deal, ca să adune roua. O înghițitură de rouă, stoarsă din cârpe murdare – cum ajunseseră să discute despre asta?

Stăteau în tăcere, ținându-se de mână, cu palma ei dreaptă strânsă în stânga lui. Își aminti cum ieșiseră odată de la un film, la a doua lor întâlnire, cum Jeff întinsese brațul și o apucase sfios de mână. Ploua; se adăpostiseră sub aceeași umbrelă, mergând strâns lipiți unul de celălalt. Jeff era mai timid decât și-ar fi imaginat; nici măcar în acea seară, când stăteau atât de aproape, cu picăturile de ploaie lovindu-se de pânza umbrelei la doar câțiva centimetri deasupra lor, tot nu îndrăznise să o sărute când se despărțiseră. Asta avea să se întâmple o săptămână mai târziu, și era frumos așa; dădea semnificație celorlalte lucruri, gesturilor mărunte, brațului lui susținându-l pe-al ei în clipa când păsiseră de sub panoul luminos în strada udă de ploaie. Era gata să vorbească despre asta, dar se opri în ultima clipă, temându-se că era posibil ca el să nu-și mai amintească momentul, ca un gest care

ei i se păruse atât de sensibil, atât de afectuos, să nu fi avut nici o semnificație pentru el – doar o reacție la vremea ploioasă și nu un avans timid spre inima ei.

O rafală de vânt adie câteva clipe și Amy aproape că simți că i se face frig. Dar se opri repede și zăpușeala reveni. Era lac de transpirație; transpira încă de când coborâseră din autocar – câte ore trecuseră de atunci? Parcă ar fi fost în altă viață! Pablo mișcă din cap, mormăind ceva, apoi tăcu. Trebui să facă un efort să nu se uite la el, să închidă ochii.

– Ar trebui să dormi, spuse Jeff.

– Nu pot.

– Vei avea nevoie de somn.

– Am spus că nu pot.

Amy știa că părea furioasă, iritată – iar începuse, iar se plângea, strica acel moment de liniște pe care reușiseră să-l creeze împreună, această falsă senzație de pace – și își dori să-și poată retrage cuvintele, să le facă poate mai puțin tăioase, apoi să-și pună capul în poala lui Jeff, ca el s-o mângâie și să poată adormi. Mâna stângă îi era lipicioasă de la urină. Și-o duse la nas și o mirosi. Apoi deschise ochii și, fără să vrea, se uită la Pablo. Dăduseră sacul de dormit la o parte. Stătea întins pe spate, sub paravan, cu mâinile pe piept. Ținea ochii închiși. „Doarme, își spuse Amy. Se odihnește." Nu i se vedeau rănile – erau înăuntrul lui, vertebrele sfărâmate, coloana zdrobită –, dar îi era destul de ușor să-și imagineze. Pablo părea micșorat, îmbătrânit. Părea mai uscat și mai firav. Nu înțelegea cum de această transformare se petrecuse atât de repede. Și-l amintea stând lângă puț, ținând la ureche telefonul imaginar, făcându-le semn să se apropie; părea imposibil ca acest trup parcă dezmembrat să aparțină aceleiași persoane. Nu mai avea pantaloni, era gol de la brâu în jos; picioarele îi erau așezate într-o poziție nefirească, de parcă cineva le-ar fi aruncat la întâmplare acolo. Îi vedea penisul, aproape ascuns în pădurea deasă a părului pubian. Întoarse capul.

– I-ați scos pantalonii, zise ea.

– I-am tăiat.

Amy și-i imagină pe amândoi, pe Jeff și pe Mathias, aplecați cu cuțitul deasupra tărgii, unul tăind, celălalt ținând picioarele lui Pablo nemișcate. Dar nu: nu era nevoie să-i țină cineva lui Pablo picioarele nemișcate, desigur – asta era și problema. „Mathias e la fel ca Jeff, se gândi. Cu picioarele pe pământ, concentrat, un supraviețuitor. Fratele lui e mort, dar el e mult prea disciplinat ca să-l jelească." Bănuia că el fusese cel care manevrase cuțitul, în vreme ce Jeff, ghemuit alături, așeza fâșiile de doc, gândindu-se deja cum le-ar putea folosi, pe cele care nu erau prea tari, cum le-ar putea lega în jurul gleznelor a doua zi dimineața ca să adune rouă pe care s-o bea. Amy știa că, dacă ar fi fost ea în locul lui Mathias, ar fi fost încă la baza dealului, aplecată peste cadavrul pe jumătate putrezit, plângând, urlând. Și la ce ar fi folosit asta vreunuia dintre ei?

– Trebuie să avem grijă să fie mereu curat, zise Jeff. Așa o să se-ntâmple, cred. Dacă se-ntâmplă.

Briza adie din nou, răcorind-o. Amy tremură. Respira pe gură, încercând să nu simtă mirosul focurilor care ardeau la baza dealului.

– Și dacă se-ntâmplă? întrebă ea.

– Dacă moare aici? Va fi din cauza unei infecții, cred. Septicemie, poate – ceva de genul ăsta. Și adevărul e că nu putem face nimic ca s-o împiedicăm.

Amy se mișcă ușor, retrăgându-și mâna din strânsoarea lui Jeff. Nu ar fi trebuit să spună cuvintele alea, dar el o făcuse, atât de nonșalant, ca și când ar fi alungat cu mâna o muscă. „Dacă moare aici." Amy simți nevoia să spună ceva, să se raporteze la altă realitate – mai blândă, mai optimistă. „Grecii o să vină mâine", asta ar fi vrut să-i spună. A doua zi, la acea oră, aveau să fie salvați. Nimeni nu trebuia să bea nici urină, nici rouă. Și Pablo nu avea să moară. Dar nu spuse nimic, știind deja de ce. Se temea că Jeff ar fi putut s-o contrazică.

Jeff căscă și se întinse, ridicând brațele deasupra capului.

– Ești obosit? îl întrebă ea.

Tânărul făcu un gest vag.

Amy arătă spre cort.

– De ce nu te duci să te culci? Pot să stau eu cu el. Nu mă supăr.

Jeff se uită la ceas, apăsând un buton și făcându-l să lumineze. Un verde palid: dacă ar fi clipit, nu l-ar mai fi văzut. Jeff nu zise nimic.

– Cât trebuie să mai stai? întrebă ea.

– Patruzeci de minute.

– Le adaug la tura mea. Și așa nu pot să dorm.

– Nu e nevoie.

– Serios, insistă ea. Ce rost are să stăm treji amândoi?

Jeff se uită din nou la ceas, la lumina verzuie; Amy aproape că-i desluși chipul în întuneric, îi văzu linia maxilarului. Jeff se întoarse spre ea:

– Mă gândesc să cobor dealul, îi spuse.

Amy știa ce voia să spună, dar nu accepta ideea.

– De ce?

Tânărul făcu semn în spatele ei, dincolo de cort.

– Există un loc unde focurile sunt puțin mai depărtate. S-ar putea să reușesc să mă strecor pe-acolo.

Amy revăzu în minte cadavrul fratelui lui Mathias, străpuns de săgeți. „Nu! strigă în gând. Nu te duce!" Dar nu spuse nimic. Voia să creadă că Jeff putea face asta, că se putea strecura, ca o fantomă, prin luminiș, trecând ușor, invizibil, pe lângă mayașii care stăteau de pază. Apoi îl vedea în junglă, printre copaci – alergând.

– Cred că supraveghează potecile. Dacă încerc să cobor direct printre lujeri...

Se opri, așteptând reacția lui Amy.

– Trebuie să fii atent, zise fata și asta fu tot ce putu spune.

– Mă duc doar să văd cum stă treaba. Încerc doar dacă pare sigur.

Amy dădu din cap, fără să-și dea seama dacă Jeff o putea vedea. Tânărul se ridică, apoi se aplecă să-și lege un șiret.

– Dacă nu mă întorc, zise el, știi unde sunt.

Fugea, asta voia să spună. Se ducea să aducă ajutoare. Dar tot ce văzu Amy fu din nou cadavrul lui Henrich, cu fața descărnată.

– Bine, îi spuse ea, deși întreaga ființă îi urla: „Nu! Nu te duce! Stai!"

Rămase acolo, așezată lângă Pablo, privindu-l pe Jeff cum se îndepărta fără nici un alt cuvânt, dispărând în beznă.

Eric se trezi când Jeff trecu pe lângă cort. Stătea întins pe spate, întrebându-se unde se afla. Îi era sete și îl durea piciorul și era mai întuneric decât credea că ar fi trebuit să fie. Apoi totul îi reveni dintr-odată în minte, întreaga zi, într-o singură străfulgerare. Mayașii cu arcurile lor, orele petrecute pe fundul puțului, felul în care, împreună cu Amy, azvârlise pe targă trupul lui Pablo, care se zvârcolea de dureri. Ultima parte era prea mult pentru el. Era prea oribil. Își alungă imaginea din minte, simțindu-se descumpănit.

Stacy nu mai stătea lipită de el și auzea pe cineva sforăind în cealaltă parte a cortului. Mathias, presupuse. Se întrebă cât era ceasul, ce mai făcea Pablo, și se gândi o clipă să se ridice și să se ducă să-l vadă. Dar era prea obosit; impulsul dispăru la fel de repede cum venise, apoi pleoapele, grele, i se închiseră din nou. Își strecură mâna pe sub elasticul chiloților și se scărpină. Penisul îi era lipicios. Abia atunci își aminti episodul erotic cu Stacy. Și mai era încă ceva acolo, în întuneric. Ceva moale, nu foarte mare, dar insistent, ca o pânză de păianjen care îi mângâia gamba. Dădu din picioare încercând să scape, se rostogoli într-o parte, apoi adormi.

Jeff o luă de-a dreptul printre lujeri, în josul dealului. Mayașii aprinseseră focuri de jur împrejurul dealului, prin tot luminișul, la intervale egale, suficient de aproape încât lumina unuia să se întrepătrundă cu a următorului. Două erau însă ceva mai depărtate, lăsând o umbră îngustă să se strecoare printre ele.

Nu era mult; Jeff știa că numai atât nu era suficient. Avea nevoie de încă un factor care să-l ajute – o clipă de neatenție, un mayaș pe care să-l fi furat somnul sau doi dintre ei prinși într-o discuție, șoptindu-și o poveste. Avea nevoie de zece secunde, poate de douăzeci, atât cât să se apropie de luminiș, să-l traverseze, apoi să dispară în junglă.

Coborârea printre lujeri era mai dificilă decât se așteptase. Plantele creșteau până la înălțimea genunchiului în cele mai multe locuri, însă uneori i se ridicau până aproape de talie. Se agățau de el în timp ce mergea, își înfășurau tentaculele în jurul picioarelor lui. Înainta încet și cu efort – trebuia să se oprească mereu ca să-și tragă răsuflarea. Știa că trebuia să-și păstreze energia, în eventualitatea în care, ajuns la baza dealului, ar fi trebuit să o ia la fugă, urmărit prin junglă de mayașii înfuriați, strigând după el, slobozind din arcuri săgeți care să-i șuiere pe lângă urechi.

Tocmai o luase din loc după o astfel de pauză – nu ajunsese încă la jumătatea dealului – când păsările începură să țipe, scoțând strigăte ascuțite, denunțându-i prezența. Jeff nu le vedea prin întuneric. Se opri și rămase nemișcat. Dar, când făcu un alt pas, începură din nou. Erau țipete stridente, asurzitoare; parcă un stol întreg ar fi avut cuiburile pe panta dealului. Lui Jeff îi veni brusc în minte o amintire din copilărie, când văzuse păsările de la grădina zoologică; îl înspăimântaseră zgomotele, ecourile, bătăile de aripi. Taică-său îi arătase plasa de sârmă care atârna din tavan, deasupra lor, încercând să-l calmeze, dar nu fusese suficient pentru Jeff. Plânsese fără oprire până când plecaseră. Nu avea nici un rost să meargă mai departe, își dădea seama de asta: mayașii știau că venea. Își continuă totuși coborârea, cu strigătele păsărilor urmărindu-l în întuneric.

Când se apropie de baza dealului, îi văzu pe mayași așteptându-l. Trei bărbați stăteau lângă focul din stânga, doi – lângă cel din dreapta. Unul dintre ei avea o pușcă; ceilalți își scoseseră arcurile și țineau săgețile pregătite. Jeff ezită, apoi păși

pe marginea porțiunii curățate; lumina focurilor îi dansa pe trup. Bărbații cu arcurile nu păreau să se uite la el; priveau la porțiunea de deal de deasupra, ca și când s-ar fi așteptat să-i vadă și pe ceilalți venind. Bărbatul cu pușca ridică arma și o îndreptă spre pieptul lui Jeff. În aceeași secundă, țipetele păsărilor încetară.

Mayașii stăteau cu spatele la focuri – ca să poată vedea prin întuneric, presupuse Jeff. Aveau chipurile umbrite, așa că nu-și putea da seama dacă erau aceiași bărbați pe care-i întâlniseră mai devreme sau alții, sosiți de curând. Un ceaun mare și negru atârna deasupra focului din dreapta; ieșeau aburi din el și simțea miros de tocăniță de pui. Stomacul lui ghiorăi, îi era foame. Nu se putu abține: rămase câteva clipe cu ochii lipiți de ceaun. Cineva cânta încet în umbra din spatele focului; era o voce de femeie, dar unul dintre bărbații cu arcurile scoase un fluierat scurt și cântecul încetă. Nimeni nu vorbea. Mayașii îl priveau, așteptând să vadă ce avea de gând să facă.

Jeff ar fi dorit să poată vorbi cu ei, să-i întrebe ce voiau, de ce-i țineau captivi pe dealul ăla, ce trebuiau să facă pentru a-și câștiga libertatea... Dar nu le vorbea limba, și cumva se îndoia că ar fi catadicsit să-i răspundă, chiar dacă l-ar fi înțeles. Nu... L-ar fi privit fix în continuare, cu armele ridicate, așteptând. Putea fie să înainteze cu curaj spre ei și să se lase străpuns de săgeți, la fel ca fratele lui Mathias, fie să se întoarcă și să urce încet înapoi, printre lujeri, printre strigătele păsărilor, prin întuneric. Nu avea alte variante.

O luă înapoi pe deal.

Din motive inexplicabile, întoarcerea fu mult mai ușoară decât fusese coborârea. Urcușul îl obosea, desigur, gravitația îl trăgea în mod firesc în jos, însă lujerii îl încurcau mult mai puțin acum, părând chiar să se dea la o parte din drum în loc să-l înhațe și să i se încolăcească printre picioare. Și, lucru și mai ciudat, păsările nu mai scoteau nici un strigăt. Jeff se gândea la asta în timp ce urca dealul. Presupuse că era posibil să fi zburat în vreme ce el și mayașii stătuseră la baza dealului, în timpul

confruntării lor mute, dar, dacă așa se întâmplase, nu-și putea explica de ce nu auzise fâlfâit de aripi. Și de ce nu văzuse nici o pasăre mai devreme, pe timpul zilei? Cu siguranță erau destul de multe, judecând după intensitatea țipetelor pe care le scoseseră în timp ce cobora, și i se părea ciudat că nici unul dintre ei nu le observase prezența. Singura explicație la care se putu gândi era că păsările veniseră la apusul soarelui, în timp ce el și Mathias erau prea preocupați să-l scoată pe Pablo din puț ca să le mai observe. Era evident că păsările își petreceau noaptea acolo, ceea ce însemna că a doua zi ar fi trebuit să le poată găsi cuiburile. Și poate că erau și ouă în cuiburi. În orice caz, puteau întinde niște capcane ca să prindă păsările adulte, și găsi o oarecare alinare în acest gând. Puteau să distileze urina, să adune rouă, să spere că va ploua, dar nimic din toate astea nu rezolva problema hranei. Evitase să se gândească la asta, simțind că nu putea găsi o soluție, dar în acel moment, ca un cadou neașteptat, răspunsul apăru de la sine.

Trebuiau să folosească ceva subțire, dar puternic, ca un fir de undiță. Era totuși prea obosit ca să gândească dincolo de acest punct. Nu conta; aveau destul timp. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă la cort, să se prăbușească în el și să doarmă. De dimineață, pe lumină, era sigur că totul avea să-i apară mai clar: toate lucrurile pe care mai trebuiau încă să le facă și modul în care ar fi trebuit să le facă.

Stacy avea a treia tură. Amy o trezi punându-i mâna pe umăr, șoptindu-i că era timpul. Lui Stacy îi era sete. Ținea ochii deschiși, dar nu era pe deplin trează; era prea întuneric în cort ca să vadă ceva. Își dădea seama că Eric era întins alături, apoi Amy aplecată peste ea, zgâlțâind-o, apoi Jeff și Mathias. Băieții dormeau. Mathias sforăia ușor.

Amy șoptea întruna:

– E timpul!

Stacy se chinui mai întâi să înțeleagă cuvintele, să priceapă ce însemnau, apoi, dintr-odată, își dădu seama. Era trează; trebuia să se ridice, să iasă din cort și să tragă fermoarul în urma ei.

Era trează, dar încă ametită. Trebuia să se ducă s-o schimbe pe Amy. Păși cu grijă peste Jeff în vreme ce Amy se strecura în locul ei, mormăind ceva, întinzând mâna. Stacy încercă de câteva ori până reuși să-i desfacă ceasul de la mână. Apoi era afară, singură cu Pablo, așezată lângă el, din ce în ce mai trează. Își puse ceasul lui Amy la încheietură – era cald și un pic umed.

Pablo dormea. Îi auzea respirația și își dădea seama că nu suna normal. Era hârâită, parcă încărcată cu lichid, ceea ce o făcu să se gândească la plămânii grecului, la ce se întâmpla înăuntrul lui, la criza spre care se îndrepta, la organele care începeau să-i cedeze. Îl privea ca prin ceață, fără să se uite cu atenție la el, și trecură câteva minute până când îi observă prin întuneric picioarele și penisul gol, expus. Avu impulsul – absurd, indecent, repede reprimat – de a întinde mâna și de a i-l atinge. Sacul de dormit era pe jos, lângă targă. Se ridică, îl luă și se aplecă să-l așeze peste Pablo, ușor, încet, încercând să nu-l trezească.

Pablo tresări, își mișcă ușor capul, dar nu deschise ochii.

Era un moment potrivit pentru ea să încerce să evalueze situația în care se găsea – să analizeze evenimentele de peste zi sau să se gândească la ce urma – și, deși era conștientă de acest lucru, deși înțelegea necesitatea unei astfel de reflecții, nu reuși, în ciuda eforturilor, să se concentreze. Stătea în întuneric, ascultând șuieratul lichid al respirației lui Pablo, și mintea îi rămase goală, nu adormită, dar nici complet trează. Avea ochii deschiși – înțelegea ce se întâmpla în jur, și-ar fi dat seama dacă Pablo ar fi încetat brusc să mai respire sau dacă ar fi strigat-o –, dar cu toate astea se simțea ca și când nu ar fi fost acolo. Se gândi la un manechin dintr-o vitrină de magazin, care privește în stradă; așa se simțea și ea.

Se uita mereu la ceasul luat de la Amy, chinuindu-se să deslușească cifrele în întuneric. Trecură șapte minute, apoi trei, apoi șase, apoi două, apoi făcu un efort de voință să nu se mai

uite, știind că n-ar fi reușit decât să simtă că timpul trecea mai încet dacă-l diseca în bucățele atât de mici.

Încercă să cânte în minte, în speranța de a-și găsi o ocupație, dar nu se putea gândi decât la colinde de Crăciun. *Veseli clopoței, O, brad frumos!, Frosty, omul de zăpadă.* Nu știa toate cuvintele și, chiar și în gând, tonalitățile se ridicau și cădeau, nu-i plăcea cum îi suna vocea. Așa că se opri și se uită, pierdută, la Pablo.

Nu se putu stăpâni și se uită din nou la ceas. Era trează de douăzeci și nouă de minute; mai avea o oră și jumătate. Preț de-o clipă, intră în panică, nereușind să-și amintească pe cine trebuia să trezească după ce tura ei se sfârșea, apoi își aduse aminte, simțindu-se foarte mândră pentru istețimea de care dădea dovadă. Amy fusese cea care-o trezise din somn, iar Jeff avusese prima tură, ceea ce însemna că următoarea tură era a lui Mathias. Privi iar ceasul: mai trecuse un minut.

„Sper să nu se trezească Pablo", își spuse și, chiar în acea clipă – de parcă ar fi auzit cuvintele pe care le rostise doar în gând –, Pablo se trezi.

Rămase nemișcat o clipă, uitându-se la ea. Apoi tuși, întorcând capul. Ridică mâna, ca și când ar fi vrut să-și acopere gura, dar nu avu putere să-și ducă gestul la capăt; nu ajunse decât până la gât. Mâna îi rămase câteva secunde suspendată în aer, atârnând deasupra mărului lui Adam, apoi îi căzu încet pe piept. Își linse buzele, se întoarse din nou spre ea și spuse ceva în greacă; părea o întrebare. Stacy îi zâmbi, dar simți că era un gest fals, o minciună, și se gândi că și Pablo își dădea seama de asta, că ghicea, probabil, tot ceea ce ea încerca să ascundă cu acel zâmbet, întreaga situație disperată. Totuși, nu se putu opri; zâmbetul era acolo și nu voia să dispară.

– E-n regulă, zise ea, dar nu era suficient, iar Pablo începu din nou să vorbească, repetând întrebarea.

Se opri, apoi întrebă din nou, începând să-și miște brațele, amândouă, pentru a sublinia cuvintele, bătând aerul cu mâinile. Această agitație făcea ca nemișcarea picioarelor lui să fie și mai

greu de ignorat, iar Stacy simți cum începe să o cuprindă panica. Nu știa ce trebuia să facă.

Pablo vorbea întruna: punea aceeași întrebare, iar și iar, despicând aerul cu mâinile deasupra pieptului.

Stacy încercă să dea din cap, dar se opri brusc, speriată că tânărul ar fi putut întreba: „O să mor?" Apoi se gândi să clatine din cap, dar își dădu seama că și acest gest era la fel de periculos, fiindcă întrebarea lui Pablo ar fi putut fi și: „O să mă mai fac bine?" Zâmbea în continuare – nu se putea opri. Stătea lângă el și-l privea, simțind cu fiecare clipă că lacrimile erau pe cale s-o podidească, deși nu voia să plângă, și se străduia cu disperare să se stăpânească, voia să fie puternică, să-l facă să se simtă în siguranță, doar pentru că ea era cu el, fiindcă-i era prietenă și fiindcă l-ar fi ajutat, dacă ar fi putut. Se întrebă în ce măsură Pablo înțelegea situația în care se afla. Își dădea seama că-și rupsese spatele? Că, aproape sigur, n-avea să mai poată merge niciodată? Și că avea toate șansele să moară până când cineva le venea în ajutor?

Își agita necontenit brațele, punea mereu și mereu aceeași întrebare, ridicând vocea, cuprins parcă de nerăbdare sau de frustrare. Erau șase sau șapte cuvinte, deși era greu de spus, pentru că se suprapuneau unele peste altele, amestecându-se, iar hârâitul ăla flegmatic le făcea și mai greu de înțeles. Stacy încercă să ghicească ce însemnau cuvintele, însă nu reuși. Mintea ei nu-i oferea decât două variante: „O să mor?" și „O să mă fac bine?" Stătea lângă el, simțind ba că ar fi trebuit să clatine din cap, în semn că nu, ba să dea din cap în semn că da, cu același zâmbet mincinos înghețat pe față. Voia iar să se uite la ceas, voia să iasă cineva din cort, s-o ajute, voia ca Pablo tacă, să adoarmă la loc, să închidă ochii, să nu-și mai agite brațele. Îi luă mâna și i-o strânse cu putere și asta păru să aibă un oarecare efect, păru să-l mai liniștească. Apoi, fără să se gândească, Stacy începu să cânte colinde de Crăciun, foarte încet, înlocuind cu la-la-la cuvintele pe care nu le știa. Cântă *Noapte liniștită, Împodobește-ți casa,* cântă *Moș Crăciun.* Pablo tăcu. Îi zâmbea

ca și când ar fi recunoscut cântecele; păru chiar să i se alăture când ajunse la *Rudolf, cu nasul roșu,* mormăind cuvintele împreună cu ea, în grecește. Apoi ochii i se închiseră și mâna i se înmuie într-a ei; adormi, respirația deveni mai profundă și hârâitul lichid începu să se audă din nou.

Stacy se opri din cântat. Amorțise; ar fi vrut să se ridice în picioare și să se întindă, dar se temea să lase mâna lui Pablo, se temea să nu-l trezească. Închise ochii – „Mă odihnesc doar", își spuse – ascultându-i respirația, dorindu-și să nu fi sunat așa, numărând de câte ori trăgea aer în piept, potrivindu-și respirația după a lui: „Unu, doi, trei, patru..."

Dintr-odată, Mathias era lângă ea, ghemuit în întuneric, cu mâna pe brațul ei – o atingere rece – și Stacy îl privea clipind des, nedumerită, ușor alarmată, întrebându-se cine era, ce voia, până când își aminti dureros unde se afla și își dădu seama că adormise. Se simțea frustrată, rușinată, simțea că-și neglijase îndatoririle. Se grăbi să se ridice în capul oaselor.

– Îmi pare rău, zise ea.

Mathias păru speriat.

– De ce? întrebă el.

– Fiindc-am adormit.

– Nu-i nimic.

– N-am vrut, continuă ea. Îi cântam, și el a...

– Șșșt!

Mathias o mângâie pe braț. Apoi își retrase mâna, provocându-i un fior în capul pieptului, făcând-o să simtă parcă o ușoară schimbare de gravitație. Simți cum alunecă spre el și trebui să facă un efort să se oprească.

– E bine, spuse Mathias. Uite!

Arătă cu capul spre Pablo, care încă mai dormea, cu gura ușor deschisă, cu capul întors. Dar nu părea deloc bine; părea vlăguit, ca și când ceva i s-ar fi așezat pe piept și îi absorbea, treptat, viața din el.

– Au trecut două ore, spuse Mathias.

Stacy ridică brațul și se uită la ceasul lui Amy. Avea dreptate; tura i se terminase. Putea să se strecoare în cort și să doarmă până a doua zi dimineața. Dar se simțea în continuare rușinată.

– Cum te-ai trezit? întrebă ea.

Mathias ridică din umeri și se așeză jos, lângă ea.

– Pot să fac asta. Îmi comand când să mă trezesc. Și Henrich putea. Și tata. Nu știu cum.

Stacy întoarse capul și-i privi profilul.

– Uite, zise ea în cele din urmă, bâlbâindu-se ușor, căutând cuvintele – nimeni nu o învățase cum să facă asta. În legătură cu fratele tău. Voiam, știi tu... să-ți spun că...

Mathias îi făcu semn să tacă.

– E-n regulă, spuse.

– Vreau să spun, cred că te simți...

– E-n regulă. Sincer.

Stacy nu știa ce ar mai fi putut spune. Ar fi vrut să-i ofere compasiunea ei, ar fi vrut ca el să-i spună cum se simțea, dar nu știa cum să-l determine să facă asta. Îl cunoștea doar de-o săptămână și abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în acest timp. Îl văzuse urmărind-o în noaptea în care se sărutase cu Don Quijote, se simțise speriată de privirea lui, se temuse că el ar fi putut s-o judece, apoi o surprinsese prin comportarea lui atât de atentă din autogară, când băieții îi furaseră pălăria și ochelarii de soare – se oprise, se aplecase și-i atinsese brațul. Habar nu avea cine era, ce fel de om era, dar fratele lui zăcea mort la baza dealului și ar fi vrut să-l ajute, ar fi vrut ca el să plângă ca să-l poată alina. Dar Mathias n-avea să plângă, desigur; își dădea seama cât de imposibil era acel lucru. Stătea chiar lângă ea și totuși îl simțea prea departe pentru a-l putea atinge. Nu avea nici cea mai vagă idee ce era în sufletul lui.

– Ar trebui să te duci să te culci, îi spuse el.

Stacy dădu din cap, dar nu se mișcă.

– De ce crezi c-au făcut asta? întrebă ea.

– Cine?

Stacy arătă spre baza dealului.

– Mayașii.

Mathias tăcu un timp, gândindu-se la ce-ar putea răspunde. Apoi ridică din umeri.

– Cred că n-au vrut să-l lase să plece.

– Ca pe noi, zise Stacy.

– Exact, aprobă Mathias dând din cap. Ca pe noi.

Pablo se mișcă, întoarse capul și amândoi se uitară la el. Apoi Mathias întinse mâna și-i mângâie din nou brațul; Stacy simți atingerea rece a degetelor lui.

– Nu face asta, spuse el.

– Ce să nu fac?

Mathias făcu o mișcare cu mâinile, de parcă ar fi răsucit ceva.

– Nu te zbuciuma. Încearcă să fii ca un animal. Ca un câine. Odihnește-te când ai ocazia. Mănâncă și bea dacă ai mâncare și apă. Supraviețuiește fiecărui moment. Asta e tot. Henrich – el era impulsiv. Stătea o grămadă de timp să analizeze, apoi se arunca orbește, cu capul înainte. Gândea prea mult și prea puțin în același timp. Noi nu putem fi așa.

Stacy nu spuse nimic. Vocea lui Mathias se ridicase spre final, parcă furioasă; o speriase.

Tânărul făcu un gest brusc, ca și când ar fi dat totul la o parte.

– Îmi pare rău, zise el. Vorbeam aiurea. Nici măcar nu mai știu ce spun.

– E-n regulă, spuse Stacy.

Se gândea: „Așa plânge el". Se pregătea să întindă mâna spre el, când tânărul clătină din cap, oprind-o.

– Nu, zise el. Nu e. Nu-i deloc în regulă.

Trecu apoi aproape un minut, timp în care Stacy formulă în minte fraze și cuvinte, căutând combinația potrivită fără să reușească însă s-o găsească. Respirația hârâită a lui Pablo era singurul lucru care tulbura tăcerea. În cele din urmă, Mathias îi făcu din nou semn spre cort.

– Sincer, chiar ar trebui să dormi.

Stacy dădu din cap și se ridică. Se simțea amorțită și ametită. Îi atinse umărul. Își lăsă mâna acolo câteva clipe, îl strânse ușor, apoi se strecură în cort.

Amy tresări și se trezi cu inima în gât. Se ridică în capul oaselor, încercând să se orienteze, să înțeleagă cine o trezise atât de brusc din somn. Crezuse că fusese un zgomot, dar, în cazul ăsta, ea părea să fie singura care-l auzise. Ceilalți stăteau în continuare întinși, nemișcați, cu ochii închiși, respirând adânc și ritmic. Numără trupurile pe întuneric: Eric, Stacy și Jeff. Mathias era afară, presupuse. Îl supraveghea pe Pablo. Așadar erau toți.

Ascultă să vadă dacă sunetul se repeta; bătăile inimii i se potoliră treptat.

Liniște.

Probabil că fusese un vis, deși nu-și amintea nimic, cu excepția sentimentului intens de panică atunci când se ridicase, senzația că sângele ei era prea gros și că îi alerga prea repede prin vene. Se întinse la loc și închise ochii. Dar nu dormea, încă asculta, încă era speriată – deși nu ar fi putut spune de cine sau de ce anume – și îi era și sete; buzele i se lipeau una de alta, le simțea uscate, ca o crustă, limba-i era umflată și avea în gură un gust sălciu. Treptat, cum stătea așa întinsă, dorindu-și să doarmă, dar fără să poată dormi, setea începu să-i învingă teama – ca un câine mare care latră la altul mic, pe întuneric. Pipăi cu laba piciorului, întinzându-se ca o balerină, și atinse bidonul cu apă din capătul cortului. Dacă ar fi putut bea doar puțină apă, numai atât cât să scape de gustul ăla înfiorător, ar fi reușit să adoarmă la loc. Și asta era important, nu? Trebuiau să fie odihniți a doua zi dimineața, să aibă energie ca să facă tot ceea ce Jeff va considera că era necesar pentru a putea supraviețui. Să se plimbe printre lujeri cu cârpe legate în jurul gleznelor. Să sape o groapă ca să distileze urina. Doar o înghițitură, una mică – cerea oare chiar atât de mult? Desigur, căzuseră de acord să nu mai bea nici unul până a doua zi dimineața. După ce se trezeau cu toții, odihniți, își puneau laolaltă rezervele de apă și de mâncare. Dar

cu ce-o ajuta pe ea asta acum, când buzele i se încleiaseră, când limba i se umflase, când ceilalți stăteau întinși lângă ea, cufundați în somn, fără să simtă nimic?

Se ridică iar în capul oaselor, privind cu ochii mijiți spre capătul cortului, încercând să deslușească, prin întuneric, forma bidonului. Nu reuși; vedea grămada de lucruri de acolo, o pată întunecată, dar nu putea distinge obiectele în parte – rucsacurile, cutia de scule, bocancii, bidonul de plastic. Îl simțise totuși cu piciorul: știa unde este. Nu trebuia decât să se deplaseze câțiva centimetri și să pipăie obiectele până când îl găsea. Apoi, n-ar mai fi trebuit decât să-i deșurubeze capacul, să ridice bidonul la buze, să-și lase capul pe spate. Doar o înghițitură mică – cine putea să-i poarte pică pentru atât? Dacă Eric, să spunem, s-ar fi trezit și ar fi implorat-o să-l lase să bea, ea l-ar fi lăsat din toată inima, chiar dacă ei, uneia, poate nu i-ar fi fost sete. Și era sigură că și ceilalți ar fi gândit la fel, că ar fi manifestat față de ea aceeași generozitate. Putea să-i trezească, să le ceară voie, și ei ar fi spus: „Da, sigur!" Dar de ce să-i deranjeze când toți păreau să doarmă atât de profund?

Se mișcă spre peretele cortului, încercând în continuare să se uite după bidon, atentă să nu facă nici un zgomot.

Nu avea de gând să fure apă, desigur – nu, nici măcar o sorbitură. Fiindcă, la urma urmei, asta era, nu? Furt! Nu aveau multă apă și – în ciuda schemelor lui Jeff – nu puteau fi siguri că vor mai putea face rost de alta. Așadar, dacă ar fi băut acum, chiar și numai o înghițitură, pe când ceilalți dormeau, ar fi rămas mai puțină pentru ei. Văzuse destule filme despre supraviețuire – avioane prăbușite, naufragii, călători spațiali aruncați pe planete îndepărtate – ca să știe că exista întotdeauna cineva care înhăța, cu o privire sălbatică și înjurând, care se lupta pentru ultima porție, care înghițea atunci când ceilalți de-abia sorbeau, și nu voia să fie ea acea persoană. Egoistă, gândindu-se doar la propriile nevoi. Fiecare își băuse rația de apă înainte de a merge la culcare, trecând bidonul din mână-n mână, și asta fusese tot; hotărâseră

împreună să nu mai bea nici un strop până a doua zi dimineața. Dacă toți ceilalți puteau aștepta, ea de ce să nu poată?

Se apropie un pic mai mult. Voia doar să vadă bidonul, poate și să-l atingă, să-l simtă în mână, să-l cântărească. Ce era rău în asta? Mai ales dacă ar fi ajutat-o să adoarmă la loc?

Problema era că, de fapt, nu hotărâseră nimic propriu-zis. Nu discutaseră despre asta, nu supuseseră chestiunea la vot. Jeff luase de unul singur o hotărâre pe care le-o impusese apoi lor, și ei fuseseră prea obosiți ca să mai protesteze, plecaseră capetele și acceptaseră. Dacă ea ar fi fost mai odihnită, sau mai puțin speriată, poate că ar fi vorbit, a fi cerut o porție mai mare chiar atunci și acolo. Și poate că ar fi fost susținută de ceilalți. Nu, cu siguranță nu se putea spune că hotărâseră împreună.

Și ce avea să se întâmple dimineața? Ar fi plimbat iar bidonul de la unul la altul, nu? Și-ar fi luat pe rând înghițitura care le revenea. Dar, de vreme ce ei îi era sete acum, de ce nu și-ar fi revendicat porția cu câteva ore mai devreme? Nu însemna că fură; ar fi fost ca atunci când cineva își cere salariul în avans. De dimineață, când aveau să-i întindă bidonul, avea să clatine din cap, explicându-le că-i fusese sete în timpul nopții – îngrozitor de sete –, așa că își consumase rația de dimineață.

Înaintă încă treizeci de centimetri și îl văzu, îi deslușì forma printre restul lucrurilor îngrămădite lângă peretele cortului. Nu mai trebuia decât să se lase puțin în față, în mâini și-n genunchi, să întindă brațul și să apuce bidonul de mâner. Stătu preț de o clipă lungă, ezitând. În mintea ei, încă mai dezbătea problema, începuse chiar să se îndepărteze de idee, spunându-și că ar fi trebuit să aștepte până se făcea dimineață, ca toți ceilalți, că se purta ca un copil, apoi, brusc – chiar în timp ce se gândea la toate astea –, trupul i se mișcă mai aproape de bidon, mâna i se întinse după el, îl ridică, îi deșurubă capacul. Totul se întâmpla cu viteză, ca și când s-ar fi temut că cineva ar fi putut s-o prindă și s-o oprească. Ridică bidonul la gură, își luă înghițitura mică, dar nu fu de-ajuns. Nu fu nici pe departe îndeajuns. Duse

bidonul mai sus, turnându-și apa pe gât: o înghițitură lungă, cu gâlgâit, apoi încă una; simți apa curgându-i pe bărbie.

Lăsă bidonul jos și se șterse la gură cu dosul palmei. În timp ce înșuruba capacul la loc aruncă o privire îngrijorată spre umbrele trupurilor celorlalți: Eric și Stacy dormeau adânc, dar Jeff se uita la ea prin întuneric. Se priviră preț de câteva clipe lungi. Amy crezu c-o să vorbească, se temu c-o s-o dea de gol, dar Jeff nu spuse nimic. Era atât de întuneric, încât Amy aproape că se convinse singură că ochii tânărului nici măcar nu erau deschiși, că doar i se părea, că avea mustrări de conștiință, dar Jeff clătină din cap o dată – mai puțin a mustrare, cât a repulsie –, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Amy puse bidonul înapoi lângă perete, apoi reveni la locul ei.

– Mi-era sete, șopti ea.

Simțea că-i vine să plângă, dar era și furioasă; încerca un adevărat cocteil de emoții: vină, furie și rușine. Dar și ușurare: apa în gura ei, pe gât, în stomac.

Jeff nu-i răspunse. Rămase tăcut, perfect nemișcat, și această atitudine o întristă pe Amy mai mult decât un reproș. Nu mai era vrednică nici măcar de-un răspuns – asta îi spunea Jeff.

– La dracu'! zise Amy, nu tare, dar nici încet. Ai auzit, Jeff? La dracu'!

Simțea că o podidesc lacrimile; nu încercă să și le oprească.

– Ce? întrebă Stacy năucită, încă pe jumătate adormită.

Amy nu-i răspunse. Stătea ghemuită, strângându-se singură în brațe. Ar fi vrut să se repeadă asupra lui Jeff, să-l lovească tare cu pumnii în umeri, să-l facă să se întoarcă spre ea, să-i spună că totul era-n regulă, că nu greșise cu nimic, că înțelegea, că o ierta, că nu era nimic, chiar nimic... Însă el stătea întors cu spatele – dormea deja, presupuse Amy, la fel ca Stacy și ca Eric, lăsând-o cu toții singură, trează în întuneric, cu fața scăldată de lacrimi.

Soarele răsărise. Fu primul lucru pe care-l remarcă Eric când deschise ochii; lumina pătrundea filtrată prin cortul portocaliu,

de nailon. Și deja se făcuse cald – ăsta fu al doilea lucru. Era transpirat, avea gura uscată. Își înălță capul și privi în jur. Stacy dormea lângă el. Apoi, dincolo de ea, era Amy, strânsă ghem. Mathias plecase. La fel și Jeff.

Eric se gândi să se ridice în șezut, dar era încă obosit și îl durea tot trupul. Lăsă capul jos, închise din nou ochii și stătu câteva secunde să catalogheze diversele dureri pe care le semnala corpul lui, începând de sus și până jos. Maxilarul era lovit; îl durea când deschidea și închidea gura. Îl durea și cotul; când duse mâna la tăietură, o simți fierbinte. Partea de jos a spatelui îi era înțepenită și durerea îi radia în jos, pe picior, de câte ori se mișca. Și apoi mai era și genunchiul, care nu-l durea atât de tare pe cât s-ar fi așteptat, ba chiar părea amorțit. Încercă să-l îndoaie, însă piciorul nu i se mișcă; parcă cineva sau ceva ar fi stat pe el, țintuindu-l la pământ. Se ridică puțin ca să se uite și fu uluit să vadă că lujerii crescuseră foarte mult în timpul nopții, întinzându-se din grămada de provizii din capătul cortului și cuprinzându-i piciorul stâng, urcând până aproape de talie.

– Isuse! exclamă Eric.

Nu era o exclamație de teamă, nu încă; ceea ce simțea era mai degrabă dezgust.

Se ridică în capul oaselor și tocmai se pregătea să smulgă planta de pe trup, când Pablo începu să urle.

Jeff era la baza dealului, prea departe ca să poată auzi strigătele. Ieșise din cort la scurt timp după ce se crăpase de ziuă și urinase în sticla de plastic. După ce terminase, era mai mult de jumătate plină. Mai târziu, după ce răsărea soarele, puteau să sape o groapă și să încerce să distileze ceea ce adunaseră. Jeff nu era sigur că o să meargă – avea în continuare senzația că uitase un detaliu esențial –, dar cel puțin ar fi avut o ocupație timp de câteva ore, ca să nu se mai gândească la cât de foame și de sete le era.

Puse dopul sticlei, o așeză jos, apoi se îndreptă spre paravanul lui Pablo. Mathias stătea alături, picior peste picior; îl salută cu un semn din cap când îl văzu apropiindu-se. Nu se făcuse încă ziuă, însă bezna nopții începuse să se risipească. Jeff îi vedea chipul lui Mathias, îi vedea părul țepos care începuse să-i acopere obrajii. Îl vedea și pe Pablo, întins pe spate, nemișcat, cu ochii închiși, acoperit până la brâu cu un sac de dormit. Îl vedea destul de bine ca să-i distingă expresia răvășită, obrajii trași, ochii adânciți în orbitele încercănate, gura schimonosită. Jeff se așeză ușor pe pământ, lângă Mathias, și rămaseră așa, în tăcere, câteva minute bune. Ceea ce îi plăcea lui Jeff la tânărul neamț era acea distanțare, modul în care îl aștepta întotdeauna pe celălalt să vorbească primul. Îi era ușor să stea lângă el. Nu trebuia să se prefacă, lucrurile erau exact ceea ce păreau.

– Pare destul de grav, nu-i așa? zise Jeff.

Privirea lui Mathias se plimbă încet peste trupul lui Pablo, oprindu-se pe fața grecului. Dădu din cap.

Jeff își trecu mâna prin păr. Îl simți gras; degetele îi alunecau prin el. Trupul îi emana un miros acru, ca de drojdie. Își dori să poată face un duș, o dorință bruscă și atât de puternică, încât aproape că-i aduse lacrimi în ochi – lacrimi de frustrare, pentru că era conștient că nu putea obține ceea ce-și dorea, oricât de mult ar fi încercat. Alungă acest sentiment, își reprimă gândurile, se forță să se concentreze asupra realității, nu asupra dorințelor, asupra a ceea ce exista aici și acum, oricât de dureroasă ar fi fost această realitate. Avea gura uscată și își simțea limba umflată. Se gândi la bidonul de apă, dar știa că trebuia să aștepte până când se trezea toată lumea. Gândul i se opri, în mod inevitabil, la Amy și la furtișagul ei din timpul nopții. Trebuia să discute cu ea; nu putea să continue așa. Sau poate că nu; poate că era mai bine să nu menționeze incidentul. Încercă să se gândească la un mod indirect de a aborda subiectul, dar se simțea murdar, și obosit, și însetat, iar mintea refuza să-l ajute. Taică-său se pricepea la lucruri de genul ăsta, știa cum să spună o poveste mai degrabă decât să

ţină o predică. Abia după aceea îţi dădeai seama ce voia să spună: „Să nu minţi!" Sau: „Nu-i nici o ruşine să-ţi fie frică". Sau: „Fă ceea ce e corect, chiar dacă doare". Dar taică-său nu se afla acolo, iar Jeff nu era ca el; Jeff nu ştia să fie atât de subtil. Simţi un nod în gât de emoţie – îi era dor de taică-său mai tare decât îi lipsea duşul pe care ştia că nu putea să-l facă, îi era dor de părinţii lui, ar fi dat orice să-i aibă acolo, lângă el, să rezolve ei lucrurile, în locul lui. Jeff avea douăzeci şi doi de ani; nouăzeci la sută din viaţa lui de până atunci fusese copilărie, o copilărie pe care o simţea încă atât de aproape, încât avea senzaţia c-o putea atinge. Acea apropiere îl speria chiar. Ştia că a se simţi copil în acele momente, a aştepta ca altcineva să-l salveze ar fi însemnat o moarte la fel de sigură ca oricare alta.

„N-o să spun nimic", se hotărî. Avea să aducă vorba despre incidentul din timpul nopţii doar dacă Amy recidiva.

Îi povesti lui Mathias despre groapa acoperită cu pânză în care puteau să distileze urina. Îi explică şi cum intenţiona să adune roua, legându-şi cârpe în jurul gleznelor.

– Acum ar fi momentul să facem asta, zise el. Chiar înainte să răsară soarele.

Mathias se întoarse şi privi spre est. Nu era adevărat ce se spune, că cerul cel mai întunecat e cel dinaintea răsăritului. Era deja lumină, cerul se transformase din negru în cenuşiu, deşi soarele nu se zărea încă.

– Sau poate că nu, continuă Jeff. Poate-ar trebui să aşteptăm. Să-i lăsăm pe toţi să mai doarmă. Avem destulă apă pentru azi. Şi s-ar putea să şi plouă.

Mathias făcu un gest ambiguu, pe jumătate dând din cap, pe jumătate ridicând din umeri, şi rămaseră un minut în tăcere. Jeff ascultă respiraţia lui Pablo. Era prea hârâită, încărcată de flegmă. Dacă ar fi fost în spital, medicii ar fi pompat antibiotice în el; ar fi folosit tot felul de dispozitive ca să-i elibereze căile respiratorii. Suna îngrozitor.

– Cred că ar fi bine să punem un semn, zise Jeff. Așa, de siguranță. În caz că vin grecii și nu-i nimeni acolo. Un craniu și două oase încrucișate, ceva de genul ăsta.

Mathias râse, foarte încet.

– Parcă ai fi neamț.

– Ce vrei să spui?

– Faci întotdeauna ceea ce e practic, chiar și când n-are nici un rost.

– Crezi că un semn n-are nici un rost?

– Ieri, când ai urcat dealul, pe tine te-ar fi oprit un craniu și două oase încrucișate?

Jeff se gândi la asta, încruntându-se.

– Dar merită să-ncercăm, nu crezi? întrebă el. La urma urmei, nu înseamnă că, dacă nu ne-ar fi oprit pe noi, n-ar putea totuși să oprească pe altcineva.

Mathias râse din nou.

– *Ja, Herr* Jeff. Cum să nu! Du-te și pune semnul.

Îi făcu semn să plece.

– *Gehen Sie,* zise. Du-te!

Jeff se ridică și se îndepărtă de Mathias. Lucrurile scoase din cortul albastru erau în continuare pe jos, aruncate grămadă – rucsacurile, aparatul de radio, aparatul foto și trusa de prim ajutor, discul frisbee, sufertașul gol, caietele spiralate. Jeff scotoci în primul rucsac, apoi în al doilea, până când găsi un pix negru. Îl luă, scoase și un caiet, le duse în vârful dealului, lângă resturile rămase după ce Mathias construise, în grabă, paravanul lui Pablo. Luă de acolo rola de bandă adezivă și un băț de aluminiu de un metru. Mathias îl privea – zâmbind, clătinând din cap, fără să spună nimic. Lumina zilei începuse să se strecoare prin întuneric. Jeff își dădea seama că mai era doar puțin până când soarele avea să răsară. Când începu să coboare poteca, văzu focurile mayașilor, încă aprinse la marginea luminișului, pâlpâind palide în zorii dimineții.

Cam pe la jumătatea dealului, simți nevoia să se ducă la toaletă – o nevoie puternică, imperativă! Lăsă jos tot ce ținea în mână, apoi intră în lujeri și-și dădu repede pantalonii jos. Nu avea chiar diaree, dar nu era prea departe. Rahatul ieși umed din el, ca un șarpe, adunându-se într-o grămăjoară între picioare. Emana o duhoare puternică, care-i provocă greață. Trebuia să se șteargă, dar nu știa ce ar fi putut să folosească. Lujerii creșteau pretutindeni în jur, cu frunzele lor netede și lucioase, dar Jeff știa ce se întâmpla în clipa în care frunzele erau strivite, știa că aveau seva acidă, usturătoare. Șontâcăi până la potecă, aplecat, cu pantalonii în jurul gleznelor, și smulse o coală de hârtie din caiet. O mototoli în mână și se șterse energic. Realiză că trebuiau să sape o latrină, undeva în josul dealului, departe de cort. Și nu în bătaia vântului. Puteau să lase acolo un caiet, ca să aibă cu ce să se șteargă.

Cerul începuse să se lumineze de-a binelea. Era un răsărit extraordinar – un roz aprins se înălța deasupra unei linii verzi. Jeff rămase ghemuit, privind spectaculoasa imagine, cu hârtia murdară de rahat în mână. Apoi soarele – așa, dintr-odată – păru să țâșnească deasupra orizontului: galben-deschis, strălucitor, prea puternic pentru a te putea uita la el.

Tocmai se întorcea în câmpul de lujeri, ca să acopere rahatul cu pământ – trăgându-și în acest timp pantalonii la loc, căutând fermoarul – ,când simți cum degetele încep să-i ardă. În lumina din ce în ce mai puternică, văzu că blugii îi erau acoperiți de un fel de puf verde-deschis. Și ghetele la fel. „De la lujeri", își spuse; câteva tentacule prinseseră rădăcini în hainele lui în timpul nopții, atât de micuțe, încât semănau mai degrabă cu niște spori de ciupercă decât cu o plantă – diafani, ca un voal, aproape invizibili. Când Jeff îi scutură cu mâna, se rupseră, lăsând să se scurgă seva înțepătoare, care-i arse degetele. Privi puful verzuliu câteva clipe, încercând să analizeze situația. Faptul că lujerii puteau crește atât de repede era un lucru extraordinar, o descoperire importantă, dar, ce însemna asta? Nu se putea gândi, nu-și putu da seama și, în cele din urmă, renunță să mai încerce. Se

strădui să privească în altă parte și să se concentreze asupra zilei care îi aștepta. Aruncă hârtia mototolită peste grămăjoara de rahat. Pământul era prea tare și prea uscat și nu reuși să desprindă nici o bucată când lovi cu vârful ghetei. Trebui să îngenuncheze și să sape cu o piatră; efortul era atât de mare, încât fruntea i se acoperi de sudoare. Scoase un pumn de pământ galben, apoi încă unul, îl sfărâmă și-l împrăștie peste mizeria pe care o făcuse, ascunzând-o parțial, îngropând putoarea; era suficient.

Apoi reveni pe potecă, oprindu-se ca să ia de jos banda adezivă, pixul, caietul și bățul de aluminiu. Pe când se întorcea, pregătit să-și continue coborârea pe potecă, ezită o clipă, gândindu-se: „Ar trebui să fie muște. De ce nu sunt muște?" Se ghemui din nou, gândindu-se la acest amănunt, parcă așteptând ca insectele să apară, cu întârziere, bâzâind și zumzăind. Dar nu apărură, și mintea lui se puse în mișcare – prea rapid, fără pauză, ca un spărgător care caută prin hârtiile de pe un birou, care smulge sertarele și aruncă pe jos tot ce e înăuntru.

„Nu numai aici, dar și pe Pablo. Muște care să bâzâie deasupra lui, atrase de miros, care să i se târască pe corp.

Și țânțari.

Și gândaci.

Unde sunt?"

Soarele își continua urcușul pe cer. Căldura se instala și ea – atât de repede!

„Poate-s păsările, își zise Jeff. Poate ele au mâncat toate insectele."

Se ridică și începu să coboare dealul, căutând păsările, ascultând, așteptând să le audă țipetele. Ar fi trebuit să fie treze, să zboare de jur împrejur, anunțând zorii. Dar nu era nimic. Nici o mișcare, nici un sunet. Nu erau muște, nu erau țânțari, nu erau gândaci, nu erau păsări.

„Găinați", se gândi Jeff și cercetă lujerii din jur, căutând printre florile roșii-sângerii, pe frunzele netede, în formă de

palmă, încercând să zărească pete albe sau maronii-roșcate de găinat de pasăre.

„Poate că trăiesc în găuri, în vizuini pe care le sapă cu ciocul." Își aminti că citise despre păsări care făceau asta; aproape că-și imagina cum ar fi trebuit să arate creaturile – de culoarea pământului, cu gheare puternice, cu ciocul încovoiat. Dar nu văzu nici o urmă de tuneluri în pământ, nici o intrare umbrită.

Observă o pietricică la picioare, perfect rotundă, cam de mărimea unei afine; se aplecă, o luă și o bagă în gură. Și despre asta citise undeva: oamenii pierduți în deșert sugeau uneori pietre micuțe ca să-și înfrâneze setea. Piatra avea un gust înțepător, mai puternic decât se așteptase; aproape că o scuipă, însă rezistă impulsului, grăbindu-se să împingă pietricica cu limba în spatele buzei de jos, ca atunci când mesteci tutun.

În carte scria că trebuia să respiri pe nas, nu pe gură; pierdeai mai puțină apă în felul ăsta.

Și trebuia să vorbești cât mai puțin, doar dacă era absolut necesar.

Trebuia să mănânci cât mai puțin și să eviți alcoolul.

Trebuia să stai la umbră, la cel puțin jumătate de metru de pământ, fiindcă pământul acționează ca un radiator, suge energia din tine.

Ce mai era? Erau prea multe lucruri pe care trebuia să și le amintească, prea multe de ținut minte, și nu avea pe nimeni care să-l ajute.

Auzise păsările noaptea trecută. Era sigur că le auzise. Fu tentat să o ia de-a lungul pantei, să le caute cuiburile, dar știa că trebuia să aștepte, că nu era ceva important. Mai întâi semnul. După care trebuia să se întoarcă la cort, pentru a stabili rația de apă și de mâncare pentru acea zi. Apoi gaura în care să distileze urina și latrina – trebuiau să sape înainte să se facă prea cald. După aceea, putea să găsească și păsările, să le caute ouăle, să întindă niște capcane. Era vital să mențină ordinea, să nu se lase copleșit. Mai întâi un lucru, apoi altul – numai așa puteau reuși.

Începu din nou să coboare.

Mayașii îl așteptau jos. Erau patru – trei bărbați și o femeie. Stăteau ghemuiți lângă resturile încă fumegânde ale focului de tabără. Îl priviră în timp ce se apropia de ei. Bărbații se ridicară în picioare când Jeff se apropie de baza dealului și întinseră mâinile după arme. Unul dintre ei era bărbatul care încercase la început să-i oprească, chelul cu pistolul în toc. Ținea arma în mână, lăsată în jos, dar gata să o ridice. Gata să țintească, să tragă. Cei doi tovarăși ai lui aveau arcuri, cu săgeți în ele. Jeff mai număra încă doisprezece mayași de-a lungul liniei copacilor, înfășurați în pături, cu fețele ascunse de pălării de paie, dormind. Unul dintre ei tresări, de parcă l-ar fi simțit apropiindu-se. Îl înghionti pe bărbatul de lângă el și amândoi se ridicară în șezut, uitându-se la Jeff.

Jeff se opri în capul cărării și lăsă totul jos. Se ghemui cu spatele la mayași. Simțea o panică pe care abia o putea stăpâni – își imagina arcurile ridicate, cu săgețile în corzile întinse –, dar se gândi că acest lucru l-ar fi putut face să pară mai puțin amenințător. Rupse o pagină goală de la sfârșitul caietului, scoase capacul pixului și începu să deseneze primul semn, craniul și oasele încrucișate, cât mai simplu, ca să dea de înțeles celor care l-ar fi văzut să se aștepte la ceva rău. Îngroșă conturul, înnegrind desenul.

Rupse încă o pagină, pe care scrise: „SOS".

Apoi, pe a treia pagină: „AJUTOR".

Și pe a patra: „PERICOL".

Luă de jos o piatră de mărimea unei mingi și o folosi pe post de ciocan, ca să înfigă bățul de aluminiu în pământ, chiar la marginea luminișului, blocând cărarea. Apoi lipi paginile de băț, cu bandă adezivă, unul sub celălalt. În cele din urmă se întoarse, așteptând reacția mayașilor. Cei doi bărbați de lângă copaci se întinseseră la loc, își puseseră pălăriile pe față, iar femeia de lângă foc stătea cu spatele la el. Învârtea cărbunii cu mâna stângă în vreme ce cu dreapta așeza o oliță pe un trepied de fier: micul

dejun, probabil. Ceilalți trei îl priveau în continuare, dar mai relaxați. Aproape că zâmbeau – Jeff presupuse că erau binedispuși. Sau nu cumva exista și o nuanță de batjocură în atitudinea lor? Jeff se întoarse și mai lovi de câteva ori cu piatra în băț. Mai târziu, unul dintre ei trebuia să vină să stea acolo, să-i întâmpine pe greci, după ce autocarul sosea în Cobá, însă momentan era suficient că pusese semnele. Doar o măsură de precauție, în cazul în care grecii apăreau mai devreme decât îi așteptau. Dacă, de exemplu, făceau autostopul. Sau dacă închiriau o mașină.

Jeff luă pixul, caietul și banda adezivă și se pregătea să urce înapoi, când se răzgândi. Lăsă totul jos, din nou, și – foarte încet, cu foarte mare atenție – înaintă în luminiș, cu mâinile ridicate, fluturându-le în aer. Mayașii ridicară armele. Jeff arătă spre dreapta, încercând să le explice că nu voia decât să meargă pe marginea luminișului, pe lângă lujeri: nu avea intenția să fugă. Mayașii se uitau țintă la el, cu arcurile încordate, cu pistolul ridicat, îndreptat spre el, dar nu spuseră nimic, nu făcură nici un gest pentru a-l împiedica, iar Jeff interpretă asta ca pe o permisiune. Începu să meargă încet, la baza dealului.

Mayașii îl urmară, lăsând poteca momentan nepăzită. Apoi, după aproximativ douăzeci de metri, bărbatul cu pistolul îi strigă ceva femeii din spatele lor. Aceasta se ridică de lângă oala de pe foc și-l lovi cu piciorul pe unul dintre bărbații care dormeau lângă copaci. Bărbatul se ridică în șezut, frecându-se la ochi. Privi câteva clipe în urma lui Jeff, apoi îl trezi pe unul dintre tovarăși. Își luară arcurile și se ridicară, îndreptându-se, adormiți, spre foc.

Jeff continua să înainteze pe marginea luminișului; mayașii veneau după el, cu armele ridicate. Gândurile i se învârteau iar prin cap – latrina, groapa pentru distilarea urinei, Amy care furase din apă... Se întrebă dacă grecii vor înțelege desenele sau dacă vor trece nepăsători pe lângă ele. Se uită la cer – albastru-deschis, perfect senin – și se întrebă dacă avea să se întunece mai târziu, spre după-amiază, dacă ploile de vară, scurte, dar torențiale, cu care se învățaseră deja și care, în mod misterios,

lipsiseră ziua precedentă, aveau să apară. Încercă să se gândească la cea mai bună metodă prin care să adune apa de ploaie, dacă ar fi plouat – puteau folosi ce mai rămăsese din cortul albastru, să facă un fel de pâlnie uriașă de nailon, dar care să verse apa în ce? Nu avea nici un rost să adune apa dacă nu puteau s-o păstreze; aveau nevoie de recipiente, de sticle, de bidoane. Asta era problema care-i ocupa mintea când zări prima movilă de lujeri, înaltă până la talie, și înțelese în sfârșit de ce plecase de-a lungul luminișului, ce anume căuta aici, ce știa – fără să admită asta în sinea lui – că va găsi în cele din urmă.

Movila era la trei metri în interiorul luminișului, ca o insulă verde în mijlocul pământului negru și sterp. Se opri când mai erau încă vreo câțiva metri până la ea. Simți o oarecare teamă și aproape că se întoarse. Dar nu! Deși știa ce era – era sigur că știe – tot trebuia să se ducă și să vadă cu ochii lui. Se apropie, se ghemui și începu să îndepărteze lujerii, uitând de pericolul sevei lor până în clipa când palmele începură să-i ardă. Până atunci, movila scăzuse la jumătate; se putea opri ca să-și șteargă mâinile de pământ.

Era alt cadavru.

Jeff se ridică și dădu la o parte lujerii care mai rămăseseră cu piciorul. Era o femeie; poate chiar cea pe care Henrich o întâlnise pe plajă, cea a cărei frumusețe îl ademenise aici, spre acest loc al morții. Avea părul blond-închis, până la umeri, dar era greu să-ți dai seama de mai mult, întrucât cea mai mare parte a cărnii de pe față îi fusese mâncată. Nu mai rămăsese decât un craniu dezgolit care-l privea fix. Nu mai avea nici haine. Nu mai rămăseseră decât scheletul și părul, câteva fâșii mumificate de carne, o brățară de argint încă prinsă în jurul încheieturii osoase, o cataramă, un fermoar și un nasture de alamă odihnindu-se pe pelvisul ei, altfel gol. Cu siguranță, nu putea fi iubita lui Henrich – era moartă de prea mult timp. Pentru a ajunge într-un asemenea stadiu de descompunere, era nevoie de câteva luni, chiar și în acest climat. „Sau poate că nu", se gândi Jeff, aplecându-se

pentru a mai da la o parte alți lujeri, de data asta încet, cu grijă. Poate că planta făcuse asta, poate că ea mâncase carnea de pe cadavru, se hrănise cu substanțele ei nutritive.

Mayașii îl priveau de la aproximativ șapte metri distanță.

Jeff smulse încă un rând de lujeri și brațul stâng al scheletului ieși din încheietură și căzu zdrăngănind. Jeff observă atunci că lujerii nu creșteau din pământ; se agățaseră de oase. Reflectă la asta câteva clipe, gândul sărindu-i dintr-odată la luminișul în sine: cum de reușiseră mayașii să curețe toată vegetația de acolo? Lujerii se întindeau atât de repede; într-o singură noapte, prinseseră rădăcini în hainele lui, în pantofi! Și totuși, pământul pe care stătea acum era cu desăvârșire sterp. Luă de jos un pumn de țărână și îl examină cu atenție. Sol negru, aparent bogat, presărat cu cristale albe. „Sare! își zise, atingând-o cu vârful limbii ca să fie sigur. Au presărat sare!"

În acel moment, sus pe deal, Pablo începu să urle. Departe – prea departe –, Jeff nu auzi nimic.

Se ridică în picioare, aruncă pământul din mână și merse mai departe. Cei trei însoțitori îl urmară. Trecu pe lângă un alt foc de tabără – șapte mayași erau strânși în jurul lui, mâncând de dimineață. Se opriră când îl văzură apropiindu-se și lăsară farfuriile în poală. Jeff simțea mirosul mâncării, o vedea. Era un fel de tocăniță – pui, roșii, orez –, probabil ce mai rămăsese din cina de seara trecută; stomacul începu să-i ghiorăie de foame. Simți impulsul să cerșească, să se trântească în genunchi cu brațele întinse, cu palmele deschise, însă rezistă, intuind inutilitatea unui astfel de gest. Merse mai departe, sugând nervos pietricica din gură.

Vedea deja următoarea movilă.

Când ajunse lângă ea, îngenunche și îndepărtă cu grijă câțiva lujeri.

Alt cadavru.

Acesta părea să fi fost un bărbat, deși era greu de spus, fiindcă era și mai deteriorat decât cadavrul blondei. Oasele i se

prăbușiseră într-o grămadă; nu mai alcătuiau un schelet. Jeff intui sexul cadavrului numai după mărimea craniului – era mare și pătrățos, aproape ca o cutie. Un tentacul înflorit își croise drum prin orbite, intrând prin dreapta și ieșind prin stânga. Din nou, Jeff văzu niște nasturi și un fermoar șerpuit ca un vierme, de la pantalonii bărbatului. O pereche de ochelari cu rame de sârmă, un pieptăn de plastic, un set de chei. Numără trei vârfuri de săgeți. Apoi, în țărână, aproape ascunse de grămada de oase, erau mai multe cărți de credit și un pașaport. Conținutul unui portofel, desigur. Care fusese, probabil, din piele, presupuse Jeff, de vreme ce nu mai rămăsese nici urmă de el. Rămăseseră doar materialele anorganice, sintetice – metalul, plasticul și sticla –, în rest, totul fusese mâncat. Și, da, ăsta era cuvântul potrivit: *mâncat!* „Lujerii înfloriți au făcut asta, realiză Jeff, nu o forță pasivă – nu putrefacția, nu dezintegrarea –, ci una activă."

Se aplecă asupra cadavrului, examinând pașaportul. Aparținuse unui danez pe nume Cees Steenkamp. Fotografia dinăuntru arăta un bărbat cu fruntea lată, cu păr blond și rar și cu o expresie ce putea fi interpretată fie ca distantă, fie ca melancolică. Se născuse pe 11 noiembrie 1951, într-un oraș pe nume Lochem. Când ridică privirea, îi văzu pe cei trei mayași uitându-se la el. Era posibil, desigur, ca ei să fi fost cei care-l omorâseră pe acest om, cei care-l străpunseseră cu săgețile. Jeff simți impulsul de a le întinde pașaportul, de a le arăta fotografia lui Cees Steenkamp, ochii lui mari, bovini, privind lumea cu atâta tristețe: era mort. Dar știa că n-ar fi contat, că nu ar fi schimbat nimic. Începea să înțeleagă ce se petrecea aici, „de ce"-urile și „pentru ce"-urile, forțele din acest joc. Vină, empatie, milă: nu avea să găsească așa ceva aici. Fotografia nu ar fi însemnat nimic pentru acești oameni, și, treptat, Jeff începea să realizeze asta – ba poate chiar să-i și înțeleagă. La șase metri în spatele mayașilor era un nor de insecte care bâzâiau în aer, zumzăind zgomotos la marginea junglei, ca și cum o forță invizibilă le-ar fi împiedicat să se apropie. Iar Jeff începea să înțeleagă și asta.

Puse pașaportul în buzunar și merse mai departe, cu cei trei mayași însoțindu-l în tăcere. Trecură pe lângă alte focuri; toți se opreau la apropierea lui Jeff și-l priveau în timp ce se îndepărta.

Trecu aproape o oră până când Jeff reuși să înconjoare tot dealul și găsi, pe acest drum, încă cinci movile. Peste tot același lucru: oase, nasturi, fermoare. Două perechi de ochelari. Trei pașapoarte – unul american, unul spaniol și unul belgian. Patru verighete, niște cercei, un lănțișor. Alte vârfuri de săgeți și câteva gloanțe, turtite acolo unde loviseră osul. Apoi, desigur, mai fusese și Henrich, deși, la început, nu-l recunoscuse. Cadavrul lui era acolo unde-l lăsaseră, dar suferise schimbări dramatice în cursul nopții. Carnea dispăruse cu desăvârșire, la fel și cea mai mare parte a hainelor – mâncate de plantă!

Da, înțelegea acum, sau cel puțin începea să înțeleagă. Dar abia după ce închise cercul, când reveni în locul de unde plecase, la baza potecii, începu să realizeze adevărata gravitate a situației în care se aflau.

Semnele dispăruseră.

Mai întâi presupuse că mayașii le dăduseră jos, însă această variantă nu se potrivea cu imaginea pe care începuse să și-o formeze. Stătu câteva clipe lungi privind în jur, căutând un răspuns. Vedea gaura din pământ unde înfipsese bățul de aluminiu; vedea și piatra pe care o folosise pe post de ciocan, caietul, pixul, banda adezivă. Dar semnele dispăruseră.

Când voia să se dea bătut, zări o strălucire metalică lângă potecă, la un metru de margine, îngropată sub lujeri. Se apropie, se ghemui și începu să pipăie cu mâinile pe sub vegetația care i se ridica până la genunchi. Era bățul de aluminiu – încă mai păstra căldura acumulată când stătuse în soare. Lujerii se înfășuraseră atât de strâns în jurul lui, încât Jeff trebui să tragă cu putere ca să-l elibereze. Semnele pe care le desenase fuseseră smulse de sub banda adezivă; plantele începuseră deja să dizolve hârtia, să o mănânce. Totuși, chiar și acum, chiar și în fața acestei dovezi, tot nu se putu abține să nu apeleze la vechea

logică, la regulile după care se conducea lumea de dincolo de acel deal acoperit de lujeri: „Poate că mayașii au aruncat cu pietre în băț, se gândi el, și l-au dărâmat". Apoi, remarcă încă ceva în spatele colacilor groși de vegetație: o plăcuță de metal înnegrită. Dădu la o parte lujerii cu piciorul, întinse mâna și scoase obiectul. Era o tigaie pătrată, cu latura de vreo treizeci de centimetri și adâncă de șapte. Cineva zgâriase un singur cuvânt pe ea, pe fundul înnegrit de funingine, apăsând cu putere, tăind cât putuse de adânc în metal.

PELIGRO!

Jeff rămase multă vreme în capul potecii, cu bucata de metal în mână.

Pericol.

Ziua devenea din ce în ce mai caldă. Își lăsase pălăria în cort și simțea soarele începând să-i ardă gâtul și fața. Setea lui atinsese un nou nivel. Nu mai era doar dorința de a bea apă; simțea și o senzație de durere, de deteriorare a trupului. Pietricica pe care o tot sugea se dovedea inutilă în această luptă, așa că o scuipă. Imediat însă, o mișcare bruscă prin vegetație îi atrase atenția, de îndată ce piatra căzu printre lujeri. Ceva se repezise, asemenea unui șarpe, la pietricică, prea repede pentru ca el să poată vedea ce era; nu remarcase decât mișcarea bruscă.

„Păsările", se gândi.

Dar nu, bineînțeles că nu erau păsările – și el știa asta. Fiindcă, deși nu-și dădea seama încă de unde venise zgomotul de noaptea trecută, înțelesese că nu era nici o pasăre pe acest deal. Nu erau nici păsări, nici muște, nici țânțari, nici gândaci. Se aplecă, luă încă o piatră și o aruncă printre lujerii de lângă el. Din nou, aceeași mișcare bruscă, prea rapidă pentru a o surprinde, dar de data asta știu ce era – știu și cine îi dăduse jos semnele –, iar această dumirire aproape că-l puse la pământ.

Aruncă o altă piatră. De data asta mișcarea nu se mai repetă, iar el înțelese de ce. Exact la asta se și așteptase. Dacă s-ar fi

întâmplat în continuare, nu ar fi fost decât un reflex, și nu despre asta era vorba aici.

Se întoarse și se uită la mayașii care stăteau în centrul terenului curățat, privindu-l, cu armele coborâte în sfârșit. Păreau ușor plictisiți de ceea ce vedeau, iar Jeff, în sinea lui, înțelese și asta. La urma urmei, nu făcea nimic din ceea ce mayașii nu mai văzuseră și cu alte ocazii. Montarea semnelor, înconjurarea dealului, descoperirea cadavrelor, înțelegerea treptată a lumii în care ajunsese să fie prins: mayașii mai văzuseră toate astea. Și nu numai atât: probabil că puteau ghici și ce avea să urmeze, i-ar fi putut spune și lui, dacă ar fi vorbit aceeași limbă, cum aveau să se desfășoare zilele următoare, cum aveau să înceapă și cum aveau să se termine. Cu aceste gânduri în minte, se întoarse la potecă și începu să urce încet, pregătindu-se să le povestească și celorlalți tot ce descoperise.

Stacy deschise ochii când auzi urletele. Eric se agita lângă ea, evident speriat de ceva, și îi trebui o secundă să-și dea seama că nu urletele lui erau cele care umpleau cortul. Zgomotul se auzea de afară. Era Pablo. Pablo țipa. Dar era ceva în neregulă și cu Eric. Stătea sprijinit în cot, privind spre picioare, zvârcolindu-se și strigând:

– Oh, la dracu'! Oh, Doamne! Isuse Hristoase!

Repeta aceste cuvinte, și Pablo urla întruna, iar Stacy nu putea înțelege ce se petrecea. Amy stătea alături; tocmai se trezise și avea un aer și mai nedumerit decât ea.

Nu erau decât ei trei în cort; nici urmă de Jeff sau de Mathias.

Piciorul stâng al lui Eric era acoperit de lujeri.

– Ce este? întrebă Stacy. Ce se întâmplă?

Eric nu păru s-o audă. Se ridică în capul oaselor, se aplecă și începu să tragă de lujeri, chinuindu-se să și-i desprindă de pe trup. Frunzele plantei se rupeau și seva se scurgea din ele, începând să le ardă degetele. Lujerii se întinseseră de-a lungul

piciorului stâng, urcând până la penis. „Sperma! se gândi Stacy, amintindu-și ce se petrecuse cu o seară în urmă. A fost atrasă de sperma!" Fiindcă era adevărat: lujerii se înfășuraseră nu numai în jurul piciorului lui Eric, ci și în jurul penisului și al testiculelor. Eric se zbătea să se elibereze din strânsoare lor, trăgând mai ușor, repetând întruna:

– Oh, la dracu'! Oh, Doamne! Isuse Hristoase...

Urletele lui Pablo crescură în intensitate, dacă asta mai era cu putință; cortul părea să se zgâlțâie odată cu ele. Stacy îl auzea și pe Mathias strigând. Îi chema, presupuse, dar nu putea conștientiza acest lucru, realiza doar ce se petrecea, ca de la distanță, în vreme ce continua să smulgă lujerii cu mâinile care îi erau cuprinse parcă de flăcări, carbonizate; vârfurile degetelor începuseră să-i sângereze. Amy se ridică, se grăbi spre ușa cortului, desfăcu fermoarul, ieși. Lăsă cortul deschis în urma ei și lumina soarelui pătrunse brusc înăuntru, și căldura odată cu ea, făcând-o pe Stacy să-și dea seama, chiar și în mijlocul acestui haos, cât îi era de sete. Gura îi era complet uscată; își simțea gâtul umflat, crăpat parcă.

Nu era doar sperma lui Eric, își dădu seama. Era și sângele lui. Lujerul părea să se fi încleștat, ca o lipitoare, pe rana de la genunchi.

Afară, dintr-odată, urletele lui Pablo încetară.

– E în mine, zise Eric. Oh, Isuse – drăcia dracului, e în mine!

Și așa era. Planta se vârâse în rană, o deschisese, o lărgise, își strecurase un tendon în trupul lui Eric. Stacy o vedea pe sub piele – un tentacul răsucit, lung de șapte, opt centimetri, ca un deget gros care pipăie, să vadă ce găsește. Eric încercă să-l scoată, dar fu un gest prea rapid, panicat, și lujerul se rupse, lăsând să se scurgă și mai multă sevă, arzându-l, lăsându-i tendonul prins sub piele.

Eric începu să urle. La început era doar zgomot, apoi însă Stacy deslușI și cuvinte.

– Adu cuțitul! urla tânărul.

Stacy nu se mișcă. Era împietrită de groază. Se uita prostește la el. Lujerul era înăuntrul lui, sub pielea lui. Se mișca?

– Adu dracului cuțitul! urlă Eric.

Apoi Stacy se ridică și se repezi la clapa cortului.

Eric se oprise din urlat când o auzise pe Stacy începând să țipe. Mâinile și picioarele îl ardeau de la seva lujerilor și tendonul de șapte centimetri era încă înăuntrul lui, sub piele, chiar în stânga osului, paralel cu acesta. „Se mișcă", își spuse Eric, deși poate că trupul lui era cel care se mișca – erau spasme musculare. Voia să scoată planta afară din el – era tot ce știa – și pentru asta avea nevoie de cuțit, ca să-și taie carnea.

Dar ce se întâmpla afară? De ce țipa Stacy?

O strigă:

– Stacy!?

Apoi, o clipă mai târziu, Mathias dădu buzna prin gura cortului, venind spre el cu cuțitul, cu o expresie încleștată. Era frică, își dădu seama Eric.

– Ce este? întrebă el. Ce se întâmplă?

Mathias nu-i răspunse. Îi examina trupul.

– Arată-mi! zise el.

Eric arătă spre rană. Mathias îngenunche lângă el, îi examină piciorul, umflătura de sub piele. Se mișca din nou, ca un vierme hotărât parcă să-și sape vizuina în Eric. Afară, țipetele lui Stacy încetară în sfârșit.

Mathias ridică lama cuțitului.

– Vrei s-o faci tu? întrebă el. Sau eu?

– Tu.

– O să te doară.

– Știu.

– Nu-i sterilizat.

– Te rog, Mathias! Dă-i drumul odată!

– S-ar putea să nu reușim să oprim sângerarea.

Eric își dădu seama că nu erau mușchii lui. Era planta. Planta se mișca singură, avansând tot mai adânc în picior, ca și când ar fi simțit prezența cuțitului. Era pe punctul de a urla din nou, dar își înăbuși strigătul, mușcându-și limba. Asuda, tot trupul îi era acoperit de transpirație.

– Mai repede! zise el.

Mathias îi imobiliză piciorul, așezându-se pe coapsa lui, țintuindu-l la pământ. Trupul lui îi bloca vederea; nu putea vedea ce face. Simți totuși mușcătura cuțitului și țipă, încercă să se zbată, dar Mathias nu-l lăsă; greutatea neamțului îl ținea imobilizat. Eric închise ochii. Cuțitul tăie și mai adânc, se mișcă în jos, pe picior, ca și cum ar fi desfăcut un fermoar, apoi Eric simți degetele lui Mathias săpând în el, prinzând lujerul în lungime, smulgându-l. Îl aruncă departe de el, spre grămada de lucruri din fundul cortului. Eric auzi plesnitura umedă.

– Oh, Doamne! zise el. Oh, la dracu'!

Îl simțea pe Mathias apăsându-i rana, încercând să oprească șuvoiul de sânge, și deschise ochii. Spatele lui Mathias era gol; își scosese tricoul și îl folosea pe post de bandaj.

– E-n regulă, zise Mathias. Am reușit.

Rămaseră așa câteva minute, fără să se miște, fiecare încercând să-și recapete răsuflarea, Mathias folosindu-și toată greutatea pentru a apăsa pe proaspăta incizie. Eric credea că Stacy va veni să vadă ce face, dar fata nu apăru. Îl auzea pe Pablo plângând. Și nici urmă de Stacy sau de Amy.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă. Ce s-a întâmplat afară?

Mathias nu-i răspunse.

Eric încercă din nou:

– De ce țipa Stacy?

– E rău.

– Ce este?

– Trebuie să vezi. Nu pot...

Mathias clătină din cap.

– Nu știu cum să-ți descriu.

Eric nu mai spuse nimic, încercând să înțeleagă ce-i spusese, să priceapă ce însemnau acele cuvinte.

– E ceva legat de Pablo? întrebă el.

Mathias dădu din cap afirmativ.

– E bine?

Mathias clătină din cap.

– Ce are?

Mathias făcu un gest vag cu mâna și Eric simți cum i se strânge inima: frustrare. Ar fi vrut să-i poată vedea chipul neamțului.

– Spune-mi odată! îi ceru el.

Mathias se ridică. Ținea în mână tricoul, făcut ghem; era negru, pătat de sângele lui.

– Poți să te ridici? întrebă el.

Eric încercă. Piciorul încă-i mai sângera și-i era greu să se lase pe el. Reuși totuși să se ridice în picioare, însă fu cât pe-aci să cadă. Mathias îl prinse de cot, îl ridică și îl ajută să țopăie, încetișor, până la ieșirea din cort.

Jeff îi găsi pe toți patru în luminișul micuț, așezați lângă cortul portocaliu. Când îl văzură venind, începură să vorbească toți deodată.

Amy părea că abia își stăpânește lacrimile.

– Ce cauți aici? îl tot întreba ea.

Află în cele din urmă că lipsise atât de mult, încât ceilalți începuseră să creadă că găsise o cale să evadeze, că se strecurase pe lângă paznicii de la baza dealului și că fugise în junglă, că era în drum spre Cobá, că avea să le trimită în curând ajutoare. Discutaseră atât de mult despre acest scenariu, imaginându-și diferitele etape ale călătoriei lui, apreciind cât timp ar fi durat fiecare – ar fi reușit oare să oprească o mașină odată ce-ar fi ajuns la drum sau ar fi fost nevoit să străbată optsprezece

kilometri pe jos? Erau numai optsprezece kilometri? Poliția avea să sosească oare imediat sau ar fi avut nevoie de timp pentru a aduna suficienți oameni ca să-i poată înfrunta pe mayași? –, încât Amy părea să fi trecut dincolo de tărâmul posibilităților, în cel fără obstacole și mai promițător al probabilității. Evadarea lui Jeff nu mai era ceva ce ar fi putut să se întâmple, devenise ceva ce deja se întâmplase.

Iarăși și iarăși aceeași întrebare:

– Ce cauți tu aici?

Când îi spuse că fusese la baza dealului, că îl înconjurase, fata îl privise fără să-l înțeleagă, ca și când i-ar fi spus că-și petrecuse dimineața jucând tenis cu mayașii.

Ceva era în neregulă cu Eric. Se tot ridica, șchiopăta, vorbea mai tare ca toți, apoi se prăbușea la loc, întinzându-și piciorul rănit. Avea pantaloni scurți acum – luați din vreun rucsac probabil. Stătea jos o vreme, balansându-se ușor, uitându-se la sângele uscat de pe genunchi, după care sărea iar în picioare: vorbea, vorbea, vorbea. Lujerul era în el: asta spunea, asta repeta întruna, fără să se adreseze cuiva anume, fără să caute vreun răspuns, părând că nu așteaptă unul. Îl scoseseră, dar era încă în el.

Stacy fu cea care-i explică ce se întâmplase cu Eric, cum planta intrase în corpul lui prin rana de la genunchi, în timp ce Eric dormea, și cum Mathias îl tăiase cu cuțitul ca să o poată scoate. La început, i se păru că Stacy era mult mai calmă decât ceilalți doi, surprinzător de calmă. Apoi, în mijlocul propoziției, fata schimbă dintr-odată subiectul:

– O să vină azi! zise ea, cu vocea înceată și precipitată. Nu-i așa?

– Cine?

– Grecii.

– Nu știu, începu Jeff. Eu...

Apoi îi văzu expresia, un fel de tremur al feței – *groază* –, și schimbă direcția.

– E posibil, zise el. Poate chiar în după-amiaza asta.

– Trebuie să vină.

– Dacă nu azi, atunci în...

Stacy îl întrerupse, ridicând vocea.

– Nu putem petrece încă o noapte aici, Jeff. *Trebuie* să vină azi.

Nu spuse nimic. Se uita la ea, speriat.

Se uită o vreme și la Eric, care țopăia și mormăia. Apoi Stacy se aplecă spre el și-i atinse brațul.

– Lujerii se mișcă, zise ea în șoaptă.

În timp ce vorbea, se uita spre zidul jos de vegetație care înconjura luminișul, ca și cum s-ar fi temut că lujerii o puteau auzi.

– Amy a vomitat și s-au întins după vomă.

Imită cu mâna un șarpe în mișcare.

– S-au întins și au băut tot.

Jeff îi simțea pe toți cu ochii ațintiți asupra lui, așteptând ca el să nege, să insiste că așa ceva nu era posibil. Dar el se mulțumi să dea din cap. Știa deja că planta se poate mișca – ba chiar știa mult mai mult decât atât.

Reuși să-l facă pe Eric să stea locului, ca să-i poată examina piciorul. Tăietura de la genunchi se închisese din nou; cicatricea era de culoare roșie, întunecată, aproape neagră, pielea din jur era inflamată și foarte fierbinte. Și sub această rană era o alta, perpendiculară pe prima, coborând în partea stângă a femurului lui Eric; parcă cineva i-ar fi desenat un T în carne.

– Pare în regulă, zise el.

Încerca doar să-l calmeze pe Eric, să-l potolească; în realitate, nu i se părea deloc în regulă. Îi unseseră tăieturile cu Neosporin din trusa de prim ajutor – piciorul lui Eric ajunsese să-i strălucească de la alifie –, se vedeau niște pete de mizerie lipite de gel.

– De ce nu l-ați bandajat? întrebă Jeff.

– Am încercat, zise Stacy. Dar rupe mereu bandajul. Spune că vrea să vadă.

– De ce?

– O să crească la loc dacă nu suntem atenți, zise Eric.

– Dar l-ai scos. Cum să...?

– N-am scos decât bucata mare. Restul e încă în mine. Îl simt.

Arătă spre vânătaie.

– Vezi? Vezi cât e de umflată?

– E doar inflamată, Eric. E normal. Așa se întâmplă când te tai.

Eric dădu din mână, în semn de neîncredere.

– Rahaturi! Știi bine că a început să crească acolo.

Se ridică în picioare și începu iar să țopăie prin luminiș.

– Trebuie să plec de-aici, zise el. Trebuie să ajung la un spital.

Jeff îl urmărea, neliniștit de agitația lui. Amy arăta în continuare ca și când ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Stacy își frângea mâinile.

Mathias purta un tricou verde-închis; probabil că-l luase dintr-un rucsac. Nu spusese nimic în tot acest timp. În cele din urmă, cu vocea lui calmă, cu accentul lui aproape imperceptibil, zise:

– Și asta nu e cel mai rău.

Se întoarse și privi spre Pablo.

Pablo. Jeff uitase de Pablo. Îi aruncase o privire rapidă când intrase în luminiș și îl văzuse întins pe spate, liniștit, sub paravan, cu ochii închiși. „Bun, își spusese, doarme." Apoi urmase toată hărmălaia; Amy repetând aceeași întrebare ciudată – „Ce cauți aici?" –, Stacy care nu știa când vor sosi grecii și Eric care insista că lujerul creștea înăuntrul lui – toate astea îi distrăseseră atenția; încercase să înțeleagă ce voiau să-i spună, uitase să se mai gândească la ce era important.

„Ce e mai rău."

Jeff se apropie de paravan. Mathias veni după el; ceilalți rămaseră în luminiș, urmărindu-i cu privirea, parcă temându-se să se apropie. Pablo era întins pe targă, cu sacul de dormit acoperindu-l de la brâu în jos. Nu arăta schimbat, așa că Jeff nu înțelegea de ce simțea, în mod atât de straniu, prezența pericolului. Dar o simțea: o senzație de pericol iminent, care-i strângea pieptul.

– Ce-i? întrebă el.

Mathias se aplecă și înlătură cu grijă sacul de dormit.

Preț de câteva clipe lungi, Jeff nu putu înțelege. Se uita, vedea, dar nu putea accepta informația pe care i-o transmiteau ochii.

„Ce e mai rău."

Nu era posibil. Cum putea fi posibil?

Pe ambele picioare, de la genunchi în jos, carnea lui Pablo fusese aproape în întregime mâncată. Oase, tendoane, cartilaje și pete de sânge înnegrit: doar atât mai rămăsese din el. Mathias și ceilalți legaseră un fel de garouri peste coapsele grecului, strângându-i arterele femurale. Folosiseră fâșii de nailon din cortul albastru. Jeff se aplecă să le examineze: era un efort egoist – putea recunoaște asta în sinea lui – pentru a nu fi nevoit să se uite la oasele dezgolite de carne. Trebuia să-și țină mintea ocupată câteva clipe, să se gândească la altceva, să aibă timp să se adapteze la această nouă oroare. El, unul, nu folosise niciodată garouri, dar citise despre ele și știa – în teorie, cel puțin – cum să le aplice. Trebuia să le lărgești la intervale regulate, apoi să le strângi din nou, dar Jeff nu-și mai amintea cu exactitate durata intervalelor și nici ce trebuia să obțină prin asta.

Oricum, nu mai conta.

Nu: *știa* că nu conta.

– Lujerii? întrebă el.

Mathias dădu din cap.

– Când i-am tras, a început să țâșnească sânge. Nu știu cum, dar reușeau să oprească sângerarea. Și când n-au mai fost...

Făcu o mișcare din mână, imitând o apă care țâșnește.

Pablo ținea ochii închiși, ca și când ar fi dormit, însă mâinile-i erau încleștate, atât de tare, încât încheieturile i se albiseră.

– E conștient? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri.

– Greu de spus. A urlat la început; apoi s-a oprit și a închis ochii. Și-a mișcat o vreme capul și a mai țipat o dată. Dar nu a mai deschis ochii.

Un fel de miros ciudat, dulceag, venea dinspre Pablo. Un miros care-ți întorcea stomacul pe dos odată ce-l remarcai. Era putrefacție, Jeff știa. Picioarele grecului începuseră să putrezească. Avea nevoie de operație, trebuia să fie internat într-un spital – și asta cât mai curând cu putință! Ca să supraviețuiască, ar fi trebuit să primească ajutor până cel târziu în acea seară. Dacă asta nu se întâmpla, aveau să-și petreacă următoarele zile privindu-l cum moare.

Sau poate că exista o a treia variantă.

Jeff era destul de sigur că nu aveau să primească nici un fel de ajutor până la căderea nopții. Și nu voia să stea și să-l privească pe Pablo murind. Dar această a treia variantă... știa că ceilalți nu erau pregătiți pentru asta, nici pe departe – nici măcar n-ar fi putut accepta ideea, darămite s-o mai pună și în practică. Și ar fi avut nevoie de ajutorul lor, desigur, ca s-o ducă la bun sfârșit.

Așadar, cu intenția de a-i pregăti, de a-i întări, se întoarse de la trupul mutilat al lui Pablo și începu să le vorbească despre ceea ce descoperise în acea dimineață.

După tot ceea ce văzuse în acea dimineață – cum intrase lujerul în piciorul lui Eric, cum planta îi devorase carnea lui Pablo, cum se repezise ca un șarpe la voma lui Amy –, Stacy nu fu prea surprinsă când auzi dezvăluirile lui Jeff. Îl ascultă cu o ciudată senzație de amorțeală; singura ei emoție vizibilă era un fel de mârâit iritat în direcția lui Eric, care continua să se fâțâie

de colo, colo prin luminiș, fără a acorda nici cea mai mică atenție povestirii lui Jeff. Stacy ar fi vrut ca Eric să se așeze odată, să nu mai insiste, ca un obsedat, pe ideea că planta era în trupul lui, lucru despre care era convinsă că nu reprezenta decât o pură fantezie. Planta nu era în corpul lui – simpla idee îi părea absurdă lui Stacy. Eric se speria degeaba. Totuși, aceste cuvinte nu părură să aibă nici un efect asupra iubitului ei. Țopăia neîncetat, oprindu-se doar din când în când ca să se uite la rană. Tot ce putea face ea era să încerce, pe cât posibil, să nu-l ia în seamă.

Planta era motivul pentru care erau ținuți captivi aici: asta reieșea din ceea ce le spunea Jeff. Mayașii defrișaseră zona din jurul dealului într-un fel de încercare de a ține planta în carantină, presărând sare de jur împrejurul ei. Teoria lui Jeff era că lujerii se înmulțeau prin simplul contact cu ei. Când îi atinseseră, luaseră semințele, sporii sau cine știe ce alte forme prin care planta se reproducea, și, dacă ar fi fost lăsați să treacă dincolo de zona curățată, ar fi dus și planta după ei. De-asta refuzau mayașii să-i lase să coboare dealul.

– Și păsările? întrebă Mathias. Ele nu cară...?

– Nu-i nici o pasăre, zise Jeff. N-ai băgat de seamă? Nici o pasăre, nici o insectă – noi suntem singurele ființe vii de pe deal. Noi și planta.

Priviră cu toții în jur, ca și când ar fi căutat vreo dovadă care să contrazică această teorie.

– Dar cum de știu să ocolească dealul? întrebă Stacy.

Și-i imagina pe mayași încercând să oprească păsările, țânțarii și mușteleîn același fel în care încercau să-i oprească pe ei – cu bărbatul chel fluturând pistolul spre minusculele creaturi, țipând la ele, ținându-le la distanță. „Cum ar putea păsările, se întreba, să știe că nu-i bine să se apropie, când eu nu mi-am dat seama?"

– Evoluție, spuse Jeff. Toate vietățile care au ajuns pe deal, au murit. Celelalte au simțit că-i bine să-l evite și au supraviețuit.

– Toate au simțit asta? întrebă Amy, evident nu prea convinsă.

Jeff ridică din umeri.

– Uite!

Cămașa lui avea nasturi de plastic la buzunare; întinse mâna, smulse unul și îl aruncă printre lujeri.

Zăriră o mișcare, ca o ceață verzuie.

– Vezi cât e de rapidă? întrebă el.

Părea ciudat de mulțumit, de parcă ar fi fost mândru de agilitatea plantei.

– Imaginează-ți că ar fi fost o pasăre. Sau o muscă. N-ar fi avut nici o șansă.

Nimeni nu spuse nimic; stăteau cu toții cu privirile pierdute în vegetația din jur, de parcă s-ar fi așteptat ca planta să se miște din nou. Stacy își aminti brațul cel lung care țâșnise spre ea, traversând luminișul, sunetul ca de sorbitură pe care-l scosese când înghițise voma lui Amy. Își dădu seama că-și ținea respirația, era ametită; trebui să-și spună să expire... să inspire... să expire.

Jeff smulse și nasturele de la celălalt buzunar și-l aruncă după primul. Din nou, aceeași săgetare verde.

– Dar partea cea mai uimitoare acum urmează, continuă Jeff, ducând mâna la guler.

Smulse un alt nasture de la cămașă și îl aruncă din nou printre lujeri.

Nu se mai întâmplă nimic.

– Vedeți? întrebă el zâmbindu-le, din nou cu același sentiment de mândrie – nu se putea abține. *Învață,* zise. *Gândește.*

– Ce tot spui acolo? sări Amy enervată sau poate speriată – vocea ei avea o rezonanță ciudată.

– Mi-a dat jos semnele.

– Vrei să spui că știe să citească?

– Spun că și-a dat seama ce fac. Și-a dat seama că, pentru a reuși să ne omoare – pe noi și poate și pe alții, care o să vină după noi –, trebuie să scape de semne. Așa cum a scăpat și de ăsta.

Lovi cu piciorul tigaia de metal pe care era zgâriat cuvântul în spaniolă.

Amy râse. Nimeni nu i se alătură. Stacy auzise tot ce spusese Jeff, dar nu-l putea urmări, nu putea înțelege ce însemnau cuvintele pe care le rostea. „Plantele se întorc după lumină", asta gândea ea. Reuși chiar, ca prin minune, să-și amintească și cuvântul pentru acest reflex – o reminiscență a orelor de biologie din liceu, însoțită de mirosul de cretă și de praf, de imaginea bucăților de gumă de mestecat lipite sub pupitru –, ca un balon ce se ridica spre suprafața minții ei, spărgându-se cu un pocnet: *fototropism.* Florile se deschid dimineața și se închid noaptea; rădăcinile se întind spre apă. Era ciudat, straniu, îi dădea fiori, dar nu era același lucru ca și gândirea.

– Asta-i absurd! spuse Amy. Plantele nu au creier; nu pot gândi.

– Crește aproape peste tot, nu? Peste tot ce-i organic.

Jeff arătă spre blugii lui, spre puful verde cu care erau acoperiți.

Amy dădu din cap.

– Atunci, cum de funia era curată? întrebă Jeff.

– Nu era. De-asta s-a și rupt. Lujerii...

– Dar de ce mai rămăsese o bucată atât de mare? De ce-ar mai fi rămas chiar și o fărâmă? Chestia asta a devorat carnea de pe picioarele lui Pablo într-o singură noapte. De ce nu a mâncat toată funia?

Amy îl privi încruntată; era evident că nu avea nici un răspuns.

– Era o capcană, zise Jeff. Nu vă dați seama? A lăsat funia fiindcă a știut că, oricine ar fi venit mai târziu, ar fi coborât, mai devreme sau mai târziu, în puț. Atunci, putea să rupă funia și să...

Amy ridică mâinile, exasperată.

– E o *plantă,* Jeff! Plantele n-au conștiință. Nu...

– Poftim! zise Jeff.

Bagă mâna în buzunare și le goli, unul după altul, aruncând pe jos tot ce era înăuntru. Patru pașapoarte, două perechi de ochelari, verighete, cercei, un lănțișor.

– Toți sunt morți. Asta-i tot ce-a mai rămas din ei. Asta și oasele. Și vă spun că planta a făcut asta. Ea i-a omorât. Și chiar acum, chiar în timp ce vorbim, se gândește cum să ne omoare și pe noi.

Amy scutură cu vehemență din cap.

– Nu *planta* i-a omorât! I-au omorât mayașii! Au încercat să fugă și mayașii i-au împușcat. Planta n-a făcut decât să se urce pe trupurile lor, după ce-au murit. Asta nu implică un proces de gândire. Nu...

– Privește în jur, Amy!

Amy se întoarse și privi luminișul. Toți se întoarseră, chiar și Eric.

Amy ridică mâinile.

– Ce?

Jeff traversă luminișul și păși în mijlocul vegetației. Încă șase pași și ajunse în dreptul uneia dintre acele movile ciudate, care se ridicau până la talie. Se aplecă și începu să smulgă lujerii. „O să se ardă", își spuse Stacy, dar își dădu seama că tânărului nu-i păsa. Pe măsură ce Jeff rupea planta, începu să vadă bucăți de un alb-gălbui sub masa de verde. „Pietre", se gândi, știind totuși, chiar în timp ce formula cuvântul în minte, că nu asta era. Jeff bagă mâna în mijlocul movilei și scoase ceva de forma unei sfere. Îl întinse spre ei. Stacy nu voia să-l vadă; fu singura explicație pe care o găsi pentru a justifica timpul extrem de lung de care avu nevoie pentru a recunoaște obiectul, care, de altfel, era atât de inconfundabil – acea imagine rânjită de Halloween, acel steag de pirați legat de încheietura lui Jeff, acea caricatură dintr-o glumă macabră. Jeff le arăta un craniu. Trebui să-și

repete de câteva ori cuvântul în minte, până când fu în stare să conștientizeze realitatea. „Un craniu, un craniu, un craniu..."

Apoi Jeff arătă în cealaltă parte a dealului și toate capetele se întoarseră la unison în direcția indicată de mâna lui. Erau astfel de grămezi pretutindeni, realiză Stacy. Începu să le numere, ajunse la nouă – mai rămăseseră încă o grămadă – și se opri, îngrozită.

– I-a omorât pe toți, zise Jeff.

Veni din nou spre ei, ștergându-și mâna de pantaloni.

– *Planta,* nu mayașii. Unul câte unul. I-a omorât pe toți.

Eric se opri în sfârșit.

– Trebuie să fugim! zise el.

Toți se întoarseră spre Eric. Dădea din mână, de parcă tocmai și-ar fi prins-o într-un sertar și ar fi încercat să-și domolească durerea. Atât era de nervos, de iritat.

– Ne putem face scuturi. Poate și sulițe. Îi atacăm. Toți deodată. Putem...

Jeff îl întrerupse pe un ton aproape batjocoritor.

– Au arme, zise el. Cel puțin două, dacă nu mai multe. Iar noi suntem doar cinci. Și avem de străbătut, cât? Douăzeci de kilometri până să ajungem într-un loc sigur? Și Pablo...

Eric începu să-și scuture și mai tare mâna, scoțând acum un fel de vâjâit. Strigă:

– Nu putem sta așa, fără să facem nimic!

– Eric...

– E în mine!

Jeff scutură cu hotărâre din cap. Și vocea-i era, la rândul ei, înfricoșător de calmă:

– Nu e adevărat. Poate că ai senzația asta, dar nu-i așa. Îți garantez eu.

Firește, Eric nu avea nici un motiv să-l creadă. Era doar o simplă afirmație a lui Jeff, până și Stacy își dădea seama. Păru totuși să aibă efect. Îl văzu pe Eric cedând, văzu cum i se decontractă mușchii. Se lăsă la pământ, își strânse genunchii la

piept, închise ochii. Stacy știa totuși că asta n-avea să dureze prea mult; își dădea seama că Eric se va ridica din nou, cât de curând, și că va începe iar să țopăie prin tot luminișul. Fiindcă, imediat ce Jeff se întoarse cu spatele, convins că rezolvase această problemă și că putea trece la următoarea, Stacy îl văzu pe Eric ducându-și din nou mâna la genunchi, la rana de acolo, la umflătura de pe margini.

Sorbiră fiecare câte o înghițitură de apă. Stăteau în luminișul de lângă paravanul lui Pablo, într-un cerc larg, și trecură bidonul de plastic din mână-n mână. Amy nu-și aminti jurământul din noaptea precedentă – intenția de a mărturisi furtul și de a refuza rația de dimineață. Își acceptă înghițitura alocată fără nici cea mai mică remușcare. Îi era mult prea sete ca să facă altfel, voia prea mult să scape de gustul vomei care-i persista în gură.

„Vin grecii", repeta întruna, imaginându-și cum înaintau, văzându-i râzând și trăncănind în autogara din Cancún, cumpărând biletele cu numele tipărite pe ele – Juan și Don Quijote –, încântarea lor la realizarea acestei năzbâtii, felul în care se băteau cu palma pe spate, rânjind în stilul lor atât de caracteristic. Apoi drumul cu autocarul, căutarea taxiului, poteca pe care mergeau prin junglă, până la primul luminiș. Nu ajungeau la satul mayașilor, hotărî Amy – cumva aveau să-și dea seama că nu trebuie să meargă pe acolo –, găseau a doua cărare și o porneau grăbiți, cântând, poate. Le vedea fețele, expresiile uluite, când aveau să iasă dintre copaci și să vadă dealul acoperit de lujeri din fața lor și pe ea, pe Jeff, pe Stacy sau pe Eric așteptându-i la bază, făcându-le semn să plece, încercând să-i facă să înțeleagă gravitatea situației, pericolul. Da, și grecii ar fi înțeles, desigur. S-ar fi întors, ar fi luat-o la fugă prin junglă, s-ar fi dus după ajutor. Și toate astea în doar câteva ore, ea știa. Era încă foarte devreme. Juan și Don Quijote nu erau nici măcar la autogară; poate că nici nu se treziseră încă. Dar aveau să vină. Nu-și permitea să creadă altceva. Da, nu conta dacă planta era diabolică,

dacă – așa cum susținea Jeff – putea să gândească și ticluia chiar în acele clipe un plan să-i omoare, fiindcă grecii se apropiau în grabă, gata să-i salveze. Cât de curând, aveau să se trezească, să facă duș, să mănânce și să examineze harta lui Pablo...

Jeff îi puse să-și deșerte rucsacurile ca să poată inventaria mâncarea pe care o luaseră cu ei.

Stacy scoase proviziile ei și ale lui Eric: două banane aproape putrede, o sticluță cu apă, o pungă de covrigei, o cutie cu mai multe feluri de alune.

Amy desfăcu rucsacul lui Jeff și scoase două cutii de ice tea, două batoane cu proteine, o cutie cu stafide, o pungă de plastic cu struguri care prinseseră deja o culoare maronie.

Mathias scoase o portocală, o cutie de cola, un sandvici cu ton fleșcăit.

Tuturor le era foame, desigur; ar fi putut mânca totul chiar în acea clipă, și nu s-ar fi săturat – nici pe departe. Dar Jeff nu-i lăsă. Se aplecă peste grămăjoara de mâncare, privind-o încruntat, de parcă ar fi sperat să poată, prin simpla putere a gândului, să o facă mai mare – dublă poate, triplă –, să producă în mod miraculos suficientă mâncare cât să poată supraviețui aici oricât ar fi fost nevoie.

„Oricât ar fi fost nevoie." Da, Amy știa că Jeff ar fi folosit o expresie de genul ăsta – obiectivă, detașată – și simți un scurt val de furie. Grecii aveau să apară în acea după-amiază. De ce refuza cu atâta încăpățânare să accepte asta? Aveau să găsească o modalitate de a-i avertiza, de a-i face să se ducă înapoi, după ajutoare. Până la căderea nopții, aveau să fie salvați. Nu era nevoie să împartă mâncarea în rații. Era un gest alarmant și extrem. Mai târziu, avea să-l tachineze pe Jeff în legătură cu asta, că o să mimeze felul în care ridica sandviciul cu ton, îl scotea din ambalaj, apoi îl tăia cu cuțitul în cinci porții egale. Își imagină acest scenariu câteva clipe – își imagină cum erau cu toții înapoi pe plaja din Cancún, râzând de Jeff. Și-ar fi ținut degetul arătător la doar doi centimetri de cel mare ca să le arate

tuturor cât de mici fuseseră porțiile, cât de absurd de mici – da, era adevărat, de mărimea unui biscuit care să intre în gură dintr-o singură înghițitură. Și chiar asta făcea acum, chiar în timp ce-și imagina această scenă fericită care avea să urmeze a doua zi, în timp ce stăteau întinși pe plajă, pe prosoapele lor colorate, după ce se spălaseră și se odihniseră – deschise gura, băgă înăuntru bucățica de sandvici, o mestecă de vreo două ori, înghiți și asta fu totul.

Ceilalți trăgeau cât mai mult de ale lor – luând mușcături minuscule, parcă ar fi fost niște păsărele care ciuguleau –, iar Amy începu să regrete că-și înfulecase porția cu atâta grabă. De ce nu se gândise și ea să facă asta, să lungească procesul, să transforme ceva ce cu greu s-ar fi putut numi gustare într-un proces care să aducă pe cât mai mult posibil cu o masă? Își voia porția înapoi, ba voia chiar una nouă, pe care să o poată consuma treptat. Dar nu mai era; căzuse în mod ireversibil în stomac și acum trebuia să stea și să aștepte în timp ce restul încă-și mai prelungeau masa, ciugulind, mirosind și savurând. Simți dintr-odată că-i vine să plângă – ba nu, toată dimineața simțise că vrea să plângă, sau poate chiar de când urcaseră pe dealul ăsta, dar acum era mai rău ca oricând. Își băgase capul în nisip, se prefăcuse tot timpul că nimic din toate astea nu era real, iar acum toată această prefăcătorie începuse s-o obosească, s-o macine, și nu știa cât va mai putea continua. Voia mai multă mâncare, mai multă apă, voia să meargă acasă, voia ca Pablo să nu zacă în spatele paravanului, cu toată carnea mâncată de pe oase. Voia toate astea și chiar mai mult și nimic nu era posibil, așa că nu-i rămânea decât să se prefacă știind că, în orice clipă, va fi prea mult pentru ea, că nu va mai putea îndura, că nu se va mai putea zbate și că se va îneca în amarul realității.

Trecură iar bidonul de apă din mână-n mână și toți luară încă o înghițitură, ca mâncarea să alunece mai ușor.

– Și Pablo? întrebă Mathias.

Jeff privi spre paravan.

– Nu cred că stomacul lui poate suporta ceva.

Mathias clătină din cap.

– Mă refeream la rucsacul lui.

Se uitară cu toții după rucsacul lui Pablo. Era lângă Jeff. Bărbatul se întinse, îl luă, deschise fermoarul și scoase trei sticle de tequila, una după alta, apoi întoarse rucsacul cu fundul în sus și-l scutură. Căzură mai multe pachețele, învelite în celofan: biscuiți sărați. Stacy râse; la fel și Amy și simți o oarecare ușurare. Se simți bine, aproape normal. Mintea păru să i se mai limpezească, presiunea din piept scăzu. Trei sticle de tequila – ce fusese în capul lui Pablo? Unde își imaginase că se duceau? Amy voia să rădă în continuare, să prelungească momentul așa cum ceilalți prelungiseră mai devreme savurarea sandviciului cu ton, însă sentimentul trecu prea repede, prea brusc. Stacy tăcu, iar ea rămase singură și nu putu face față. Tăcu și-l privi pe Jeff băgând sticlele înapoi în rucsac, apoi adăugând biscuiții la grămăjoara lor de provizii. Îl vedea făcând tot felul de calcule în minte, hotărând ce și când trebuiau să mănânce. Mai întâi alimentele care se puteau strica: bananele, strugurii și portocala – le împărțea bucățică cu bucățică. În gură, gustul tonului se amestecase cu cel al vomei. O durea stomacul, se simțea, în mod ciudat, balonată; voia mai multă mâncare. Nu era suficient ce le dăduse Jeff; i se părea evident lucrul ăsta. Trebuia să le mai dea ceva – măcar un biscuit, o felie de portocală, trei boabe de struguri.

Amy privi în jur, la cercul pe care-l formaseră. Eric nu făcea parte din el; iar începuse să țopăie de colo, colo, oprindu-se din când în când ca să-și examineze piciorul. Mathias îl urmărea pe Jeff care aranja grămada de mâncare; Stacy era concentrată asupra ultimei bucățele de sandvici, mușcând doar câte o firimitură, mestecând mult timp, cu ochii închiși. Veneau grecii – aveau să fie acolo peste doar câteva ore –, era ridicol din partea lor să se comporte în asemenea fel, și cineva trebuia să le-o spună. Dar realiză că nici unul nu avea să facă asta. Nu, ca de

obicei, cădea pe capul ei – ea trebuia să fie cea care se plângea, care făcea mofturi, căreia nu-i convenea nimic.

– Unul dintre noi ar trebui să coboare la baza dealului și să se uite după greci, zise Jeff. Și m-am gândit că ar trebui să săpăm o hazna – acum, înainte să se facă prea cald. Și...

– Asta-i tot ce primim? întrebă Amy.

Jeff ridică privirea și se uită la ea. Nu înțelegea la ce se referă.

Amy arătă spre grămada de alimente.

– De mâncare, zise ea.

Jeff dădu din cap. Asta fu tot, o singură înclinare a capului. Se părea că întrebarea ei nici nu merita vreun răspuns. Nu începeau discuții, nu era loc de proteste. Amy se întoarse spre ceilalți, căutând susținere, dar toți se purtau de parcă n-ar fi auzit-o. Se uitau toți la Jeff, așteptând să continue. Jeff ezită o clipă, cu privirea țintă asupra ei, până când fu sigur că nu va mai spune nimic. Și așa se și întâmplă. Amy ridică din umeri, întoarse capul și se supuse voinței grupului. Așa era ea, lașă – știa asta. Se plângea, se îmbufna, dar nu putea fi rebelă.

– Eu și Mathias o să săpăm, zise Jeff. Eric ar trebui să încerce să se odihnească – în cort, să nu stea în soare. Asta înseamnă că una din voi va trebui să coboare, iar cealaltă să rămână aici, cu Pablo.

Se uită la Stacy și la Amy.

Amy își dădu seama că Stacy nu era atentă. Avea în continuare ochii închiși și savura ultima înghițitură de ton. Amy era conștientă, dincolo de foame, de sete și de senzația generală de disconfort, de nevoia tot mai puternică de a urina. Se ținuse toată dimineața; nu voia să-și golească iar vezica în sticlă, spera să poată găsi un moment în care să se furișeze și să facă pipi pe ascuns. Acesta, mai mult decât orice altceva, fu motivul pentru care vorbi; nu se gândi cum avea să se simtă la baza dealului, singură, față în față cu mayașii care s-o privească de pe cealaltă parte a fâșiei de pământ sterp – nu, se gândea cum va sta ghemuită în

potecă, unde ceilalți n-o puteau vedea, cu pantalonii lăsați în jurul gleznelor, cu o băltoacă de urină formându-se încet sub ea.

– Mă duc eu, zise.

Jeff aprobă dând din cap.

– Ia-ți pălăria. Și ochelarii de soare. Și încearcă să nu te miști prea mult. Ar fi bine să mai așteptăm vreo două ore până să mai bem apă.

Amy realiză că Jeff era bucuros să scape de ea. Se ridică, gândindu-se în continuare doar la vezica ei plină și la ușurarea care o aștepta ceva mai jos. Își puse pălăria, ochelarii, își petrecu aparatul de fotografiat pe după gât, apoi o porni prin luminiș. Tocmai începea să coboare poteca, când Jeff o strigă:

– Amy!

Se întoarse. Jeff se ridicase și alerga după ea. Când o ajunse din urmă, o luă de cot și-i vorbi în șoaptă:

– Dacă ai ocazia să fugi, zise el, nu ezita! Du-te!

Amy nu spuse nimic. Nu avea de gând să încerce să fugă – i se părea o idee stupidă, un risc inutil. Doar veneau grecii! Chiar acum probabil că se trezeau, făceau duș, își luau rucsacurile.

– Tot ce trebuie să faci e să intri puțin în junglă – doar un pic. Apoi, aruncă-te la pământ. Iarba e foarte înaltă, și e foarte puțin probabil să te găsească. Așteaptă o vreme, apoi ieși. Dar să fii atentă. Când te miști, atunci te pot vedea.

– Nu am de gând să fug, Jeff.

– Spun doar că dacă ai...

– Vin grecii. De ce aș încerca să fug?

Acum Jeff fu cel care nu mai spuse nimic. O privi lipsit de orice expresie.

– Tu te porți ca și când n-ar veni. Nu ne lași să mâncăm, să bem...

– Nu știm dacă vin.

– Sigur că vin!

– Și chiar dacă vin, ce garanție avem că nu vor ajunge și ei pe deal, la fel ca noi?

Amy clătină din cap, ca și când ideea ar fi fost prea absurdă ca s-o ia în considerație.

– N-o să-i las eu.

Din nou, Jeff nu spuse nimic. Avea acum o expresie ușor încruntată.

– O să-i previn să nu se apropie, insistă Amy.

Jeff continuă să o privească în tăcere câteva clipe lungi, gândindu-se dacă să mai spună sau nu ceva, renunțând la idee, apoi revenind la ea. Când vorbi, vocea-i era și mai joasă, și mai șoptită:

– Situația e foarte gravă, Amy. Știi asta, nu?

– Da, zise ea.

– Dacă nu s-ar pune decât problema să așteptăm, n-aș fi speriat. Oricât de greu ar fi, sunt sigur c-am rezista. Poate că Pablo nu, dar noi, restul, da. Mai devreme sau mai târziu ar veni cineva – n-ar trebui decât să supraviețuim până atunci. Și am putea face asta. Ne-ar fi foame și sete și poate că piciorul lui Eric s-ar infecta, dar în cele din urmă am scăpa, nu crezi?

Amy dădu din cap.

– Dar așteptatul nu e singura problemă.

Amy nu-i răspunse. Știa ce voia să spună, dar nu voia să accepte realitatea.

Privirea lui Jeff era intensă, forțând-o să-l privească în ochi.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Te referi la plantă.

Jeff dădu din cap.

– Va încerca să ne ucidă. La fel cum i-a ucis și pe ceilalți. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât are mai multe șanse.

Amy privi în lungul dealului. Văzuse ce putea face planta. O văzuse îndreptându-se ca un șarpe prin luminiș, atacându-i băltoaca de vomă. Văzuse carnea mâncată de pe trupul lui Pablo. Dar toate astea păreau atât de nefirești, atât de departe de felul în care putea ea percepe o plantă, încât tot nu reușea să accepte ideea. Se întâmplaseră lucruri ciudate – lucruri oribile –, pe care

le văzuse cu propriii ochi, dar chiar și așa, tot nu putea crede. Privea lujerii răsuciți de-a lungul dealului, cu frunzele lor de culoare verde-închis, cu florile roșii ca sângele, și nu putea simți nici un fel de frică. Se temea de mayași, de arcurile și de armele lor; se temea că nu va avea destulă mâncare sau băutură. Însă, în mintea ei, lujerii rămâneau niște plante ca oricare altele și nu reușea să simtă față de ei teama pe care știa că ar fi trebuit să o încerce. Nu putea să creadă că voiau s-o ucidă.

Se agăță de singura speranță pe care o mai avea:

– O să vină grecii, spuse ea.

Jeff oftă. Amy își dădea seama că-l dezamăgise, că, din nou, se dovedea a fi mai puțin decât îi cerea el să fie. Dar era tot ce putea face – nu putea fi nici mai bună, nici mai curajoasă, nici mai deșteaptă decât era – și îl văzu pe Jeff cugetând și el la asta, acceptându-i, resemnat, slăbiciunea. Mâna lui îi alunecă de pe cot.

– Să ai grijă, bine? zise. Rămâi pe fază. Strigă dacă se întâmplă ceva – cât poți tu de tare – și o să venim cât mai repede.

Cu aceste cuvinte de despărțire, o trimise în jos, pe potecă.

Eric intrase înapoi în cortul portocaliu. Era o idee nefericită și știa asta; era cel mai prost loc în care ar fi putut să fie în acel moment, dar nu se simțea în stare să iasă de acolo. Se simțea pasiv și inert și – înăuntrul acestei carapace de lene – paralizat de panică. Se simțea captiv, prins într-o situație asupra căreia nu avea nici un fel de control. Iar faptul că stătea în cort nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Dar Jeff îi spusese să stea la umbră și să încerce să se odihnească, așa că asta făcea.

Dar simțea că nu era bine.

Se făcea tot mai cald, soarele urca în mod inevitabil tot mai sus pe cer, încingând tenda de nailon a cortului, până când materialul păru să înceapă să radieze lumina și căldura, nu doar să le filtreze. Eric stătea întins pe spate, cu părul unsuros de transpirație, încercând să-și controleze respirația. Era prea

rapidă, prea superficială, iar el era convins că, dacă ar fi reușit s-o mai domolească puțin, să tragă mai adânc aer în piept, să expire mai prelung, restul ar fi venit de la sine – bătăile inimii ar fi încetinit și poate, după ele, și gândurile lui. Fiindcă asta era acum cea mai mare problemă a lui: gândurile i se mișcau prea repede, săreau unele peste altele, se învălmășeau. Simțea că este în pragul unei crize de isterie – ba poate că era o isterie deja. Se simțea cuprins de un atac de panică și nu reușea să își revină, să se stăpânească. Respirația, bătăile inimii, gândurile... toate păreau să-i fi scăpat în mod inexplicabil de sub control.

Se tot ridica în șezut și se uita la rana de la genunchi – se apleca peste ea, mijea ochii, atingea cu degetul țesuturile umflate. Planta era în el. Mathias tăiase bucata cea mai mare, dar mai rămăsese o parte acolo. Eric o simțea – era sigur de asta –, dar ceilalți refuzau să-l asculte. Îl ignorau, îl trimiteau la plimbare, în vreme ce planta începea să crească; începea să crească și să mănânce și, după ce ar fi terminat, el ar fi arătat exact ca Pablo, cu toată carnea de pe picioare devorată. El și grecul nu aveau să mai scape cu viață de acolo; aveau să ajungă, la rândul lor, încă două movile acoperite de lujeri, undeva pe panta dealului.

În cort se întâmplase nenorocirea – așa că, de ce se întorsese în cort? Jeff era motivul: el îi spusese să vină aici, să se odihnească, de parcă așa ceva ar mai fi fost posibil. Dar, evident, Jeff putea gândi așa, fiindcă Jeff nu-l credea. Se uitase doar câteva secunde la genunchiul lui Eric. Nu era de-ajuns. Nici pe departe. Nu o *văzuse!* Sau poate că nici n-o putea vedea, oricât de mult ar fi încercat; poate că tocmai asta era problema. El știa adevărul, fiindcă el o simțea; era ceva straniu, nefiresc în piciorul lui, ceva care se mișca independent de el, ceva străin, cu o voință proprie. Ar fi vrut s-o vadă, ar fi vrut ca și Jeff și ceilalți să vadă planta; totul ar fi fost cu mult mai bine dacă ar fi putut măcar să o vadă. Nu era bine că stătea aici, în cort, unde se întâmplase totul, unde se putea întâmpla din nou. Nu era bine că era singur.

Surprinzându-se pe el însuși, se ridică în picioare. Șchiopătă până la intrare, deschise tenda și ieși în lumina soarelui. Stacy era lângă paravan. Băieții îi făcuseră un fel de umbrar, folosind ce mai rămăsese din bețele și din tenda celuilalt cort, reușind să facă ceva ce aducea vag a umbrelă. Stacy stătea pe pământ, sub umbrar, cu picioarele încrucișate, pe jumătate întoarsă spre Pablo, în așa fel încât să-l poată urmări fără să fie însă nevoită să se uite, propriu-zis, la el. Nimeni nu mai voia să se uite la Pablo, și Eric înțelegea de ce – nici el nu voia să se mai uite la grec. Ce-l deranja însă era senzația că toți ceilalți începeau să aibă aceleași sentimente și față de el, că începeau să nu mai vrea să-l vadă nici pe el. Chiar și acum, când se trânti pe jos, lângă ea, Stacy nu întoarse capul.

Eric se întinse și-i luă mâna; fata îl lăsă, dar rămase pasivă, cu mușchii moi, inerți, dându-i senzația că strânge în mână o mănușă goală. Stătură așa câteva minute, fără să spună nimic, și, în acest scurt moment de tăcere, aproape că reuși să se calmeze. Erau doar doi oameni care stăteau la soare împreună – de ce nu putea fi atât de simplu? Totuși nu dură mult, această pace, această liniște interioară; îl părăsi asemenea unui fragil obiect de sticlă care se sparge în mii de cioburi și simți inima sărindu-i dintr-o-dată în piept. Simțea transpirația acoperindu-i pielea; palma în care ținea mâna lui Stacy devenise de-a dreptul udă, alunecoasă. Trebui să facă un efort de voință să nu sară în picioare și să nu înceapă iar să țopăie prin luminiș. Auzea respirația lui Pablo – un sunet umed, nesănătos, ca un fierăstrău care se mișcă în față și-n spate pe o conservă de metal. Riscă și-i aruncă o privire rapidă; regretă numaidecât. Fața lui Pablo căpătase o stranie culoare cenușie, ochii-i erau închiși, înfundați adânc în orbite, și din colțul gurii i se scurgea un lichid de culoare închisă – vomă, lichid biliar sau poate sânge; nu-și putea da seama. „Cineva ar trebui să-l șteargă", își zise, dar nu făcu nimic în acest sens. Și sub sacul de dormit, desigur, erau picioarele lui Pablo, sau mai bine zis ce mai rămăsese din ele – oasele, cheagurile groase de sânge, tendoanele

galbene. Eric știa că grecul nu putea supraviețui în aceste condiții, cu carnea mâncată de pe oase. Știa că Pablo va muri și își dorea ca asta să se întâmple cât mai curând, poate chiar în acea clipă – „O binecuvântare, o eliberare", își zise. Toate minciunile pe care oamenii și le spun despre moarte ca să-și ascundă durerea și teama păreau, dintr-odată, adevăruri incontestabile. „Mori, spuse Eric în gând. Acum, mori odată!" Și în tot acest timp – da, *implacabil, inexplicabil* – respirația nefirească a grecului hârâia mai departe.

Auzea murmurele îndepărtate ale vocilor lui Jeff și Mathias, dar nu-și putea da seama ce spuneau. Nu se vedeau, erau mai departe, în josul dealului; săpau haznaua.

Îi strânse mâna lui Stacy; fata tot nu se uitase la el.

– Așa... începu el cu o ezitare, neștiind dacă era o idee bună. Era un tip în corpul căruia creștea un lujer de plantă.

Tăcere. „N-o să răspundă", își zise, dar Stacy răspunse:

– L-am scos, zise fata aproape în șoaptă, atât de încet încât trebui să se aplece spre ea ca să o audă.

– Trebuia să spui „dar".

Stacy clătină din cap.

– Nu vreau să joc. Te asigur că Mathias l-a scos afară. Nu mai e înăuntrul tău.

– Dar eu încă-l mai simt.

În sfârșit, se uită la el.

– Doar fiindcă-l simți, nu înseamnă că mai e acolo.

– Și dacă este?

– Oricum, nu avem ce face.

– Deci, recunoști că s-ar putea să fie.

– N-am spus asta.

– Dar îl *simt,* Stacy!

– Spun doar că, indiferent cum ar fi, trebuie să așteptăm ca să vedem.

– O să ajung ca Pablo.

– Încetează, Eric!

– Dar e în mine – e în sângele meu. Îl simt în piept.

– Te rog încetează!

– Așa că o să mor aici.

– *Eric!*

Tânărul tăcu, speriat de tonul vocii ei. Stacy plângea. Când începuse să plângă?

– Te rog, încetează, scumpule, zise ea. Poți să faci asta? Poți să te calmezi?

Își șterse fața cu dosul palmei.

– Trebuie să fii calm.

Eric tăcu. „E în piept" – de unde mai venise și asta? Nu-și dăduse seama până când nu o spusese, dar așa era. Simțea lujerul înăuntrul pieptului, o presiune fină și totuși distinctă pe coasta de jos a cutiei toracice, împingând parcă în afară.

Stacy își trase mâna dintr-a lui, își luă avânt, se ridică și traversă luminișul. Se aplecă peste rucsacul lui Pablo, cotrobăi prin el, scoase una din sticle, apoi se întoarse spre Eric, deschizând sticla în timp ce se apropia.

– Ia! îi spuse, privindu-l de sus, din picioare, întinzându-i sticla de tequila.

Eric nu o luă.

– Jeff a spus să nu bem.

– Ei, uite că Jeff nu e aici acum.

Fără să se miște, Eric aruncă o privire sticlei și lichidului de culoarea chihlimbarului dinăuntrul acesteia. Simțea mirosul de tequila, simțea cum îl cheamă, cum se amestecă – în mod ilogic, dar irezistibil – cu setea lui din ce în ce mai puternică. Ridică mâna și luă sticla. Era cea din care băuseră cu o după-amiază înainte, când renunțaseră să mai încerce să traverseze câmpul înnămolit – o cu totul altă lume, în care trăiau alte versiuni ale lor, neatinse de acest coșmar, ignorându-l. Și-l aminti pe Pablo, în picioare în fața lor, râzând, întinzându-le sticla, și, cu această imagine în minte – mai degrabă un vis, decât o amintire – lăsă capul pe spate și dădu pe gât o dușcă lungă. Era prea mult; se

înecă, tuși, simți lacrimile începețoșându-i vederea. Dar era bună; era ceea ce-i trebuia. Fără să mai aștepte să-și revină – nu-i trebui decât să tragă o dată aer în piept – duse din nou sticla la buze.

Tot ce mâncase era bucățica de pâine cu ton – era deshidratat, epuizat –, așa că simți efectul alcoolului în doar câteva clipe; era plăcut energizant și-l ajută, în sfârșit, să respire. Se întâmplă atât de repede, ca înțepătura unui ac în venă – gândurile îi amorțiră, își pierdură claritatea. Își șterse gura cu brațul și, spre surprinderea lui, râse.

Stacy încă mai stătea deasupra lui, cu umbrela aia ridicolă pe umeri, învăluindu-l într-un cerc de umbră.

– Nu prea mult, zise și, când Eric duse iar sticla la gură, pregătit să înghită, se aplecă repede și i-o luă din mână.

Înșurubă capacul și o puse înapoi în rucsacul lui Pablo. Apoi se așeză lângă el și-l lăsă să o ia din nou de mână. Tequila îi ardea pieptul, îi făcea urechile să-i țiuie. „Poate că au dreptate, se gândi. Poate că exagerez eu." Încă mai simțea ceva mișcându-i-se, asemenea unui vierme, în picior și încă mai era conștient de presiunea aia ciudată în partea de jos a pieptului, dar își dădea seama acum, când alcoolul îi mai domolise tăvălugul gândurilor, că nici unul din acele două lucruri nu avea neapărat legătură cu planta. Era posibil să fi fost pur și simplu speriat, să fi acordat prea multă atenție trupului său. Întotdeauna găsești ceva ciudat atunci când cauți cu tot dinadinsul.

– Nenorocita nenorocire a nenorocitului, zise, cuvintele ieșind dintr-odată, fără vreun motiv aparent.

– Poftim? întrebă Stacy.

Eric clătină din cap, alungând ideea. Erau trei sticle de tequila și încercă să-și îndrepte gândurile spre orele ce aveau să vină, împărțind alcoolul în porții, înghițitură cu înghițitură, încercând să găsească în asta o oarecare alinare. Grecii aveau să vină curând și totul avea să fie bine. Tot ce trebuia să facă acum era să stea jos, s-o țină pe Stacy de mână și, peste puțin timp,

putea să-i ceară să-i dea iar sticla. În felul ăsta, cu câte-o duşcă mică, spera să poată trece peste ziua pe care o avea în faţă.

Nu aveau lopată.

Jeff găsise o piatră ascuţită, destul de mare, de forma unui cap de suliţă uriaş. Se lăsă în genunchi, o apucă zdravăn cu ambele mâini şi începu să sape în pământul uscat şi tare. Mathias folosea unul din cuiele de metal de la cortul albastru; îl înfigea în pământ, gemând la fiecare opintire. După ce elibera în felul ăsta o cantitate destul de mare de pământ, se ridica şi o dădea la o parte cu piciorul, apoi se oprea câteva clipe – îşi trăgea răsuflarea, îşi ştergea transpiraţia de pe frunte – înainte de a o lua de la capăt.

Era greu şi nu avansau nici pe departe atât de repede pe cât sperase Jeff. Avea o imagine în minte: o groapă perpendiculară, adâncă de un metru şi jumătate, lată atât cât cineva să poată sta aplecat deasupra ei, cu câte un picior de fiecare parte. Era posibil să fi citit într-o carte despre ceva de genul ăsta sau să fi văzut vreun desen pe undeva, dar nu se potrivea deloc cu ce făceau el şi Mathias. Abia de scobiseră mai adânc în pământ, când pereţii latrinei lor începură să se prăbuşească, să se sfărâme, aşa că groapa se şi lărgea pe măsură ce săpau mai adânc. Ca să rămână doar atât cât cineva să stea aplecat deasupra ei, ar fi trebuit să se oprească atunci când abia săpaseră jumătate de metru, dar în acest caz groapa nu şi-ar mai fi avut rostul. O hazna atât de puţin adâncă nu mai era hazna. Puteau la fel de bine să continue să facă ce făcuse Jeff în acea dimineaţă, să-şi facă nevoile printre lujerii din jur şi să acopere mizeria cu bulgări de pământ.

La acest gând, îşi dădu seama de ceva ce ar fi trebuit să realizeze încă de la bun început: era o idee stupidă! Nu aveau nevoie de hazna, nici măcar de una bine construită. Nu asta era principala lor problemă acum şi, indiferent cum s-ar fi terminat povestea lor, aveau să dispară de acolo cu mult timp înainte ca acest aspect să devină supărător. Salvaţi, poate. Sau morţi. Jeff şi

Mathias săpau acum nu fiindcă treaba asta ar fi avut vreo logică, ci pentru că Jeff era într-o continuă agitație, pentru că își căuta mereu o ocupație concretă de care să se agațe, trebuia să acționeze ca să nu fie nevoit să stea pur și simplu degeaba și să aștepte. Când își dădu seama de asta, când acceptă realitatea, se opri din săpat și se lăsă în genunchi, pe gambe. Mathias făcu la fel.

– Ce facem noi aici? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri, arătând spre șanțul strâmb și nu foarte adânc pe care reușiseră să-l sape în pământ.

– Săpăm o hazna.

– Și are vreun rost să facem asta?

Mathias clătină din cap.

– Nu prea.

Jeff aruncă piatra pe jos și-și șterse mâinile de pantaloni. Simți că-l ard palmele – puful verzui începuse iar să i se adune pe blugi. Îl aveau cu toții – pe haine, pe pantofi –, îi văzuse pe fiecare, la un moment sau altul, întinzând mâna și scuturându-l atunci când stătuseră în cerc, în luminiș.

– Am putea s-o folosim pentru urină, zise Mathias. Ca s-o distilăm.

Făcu un gest cu mâinile, întinzând o prelată imaginară peste groapă.

– Și crezi că asta are vreun rost? întrebă Jeff.

Mathias păru surprins și ridică mirat ochii spre el.

– Dar tu ai spus că...

Jeff dădu din cap, întrerupându-l.

– Știu, a fost ideea mea. Dar câtă apă crezi că am putea obține?

– Nu prea multă.

– Atât cât să compensăm apa pe care o pierdem acum, în timp ce transpirăm?

– Mă îndoiesc.

Jeff oftă. Se simțea ca un prost. Și încă ceva – ce anume? Obosit poate, dar mai mult decât atât: învins. Poate că era

disperare și știa că disperarea era tot ce putea fi mai rău. Orice ar fi fost, simțea că sentimentul acela îl copleșește și nu știa cum să scape de el.

– Dacă plouă, spuse, o să avem suficientă apă. Dacă nu plouă, o să murim de sete.

Mathias nu spuse nimic. Îl privea atent, cu ochii mijiți.

– Am încercat să găsesc ceva de făcut, zise Jeff. Să avem o ocupație. Să ne păstrăm moralul ridicat.

Zâmbi amar, parcă râzând de propria naivitate.

– Ba chiar mă gândeam să cobor în puț.

– De ce?

– Țârâitul. Sunetul ăla de telefon mobil.

– Nu mai avem gaz pentru lampă.

– Am putea face o torță.

Mathias râse, neîncrezător.

– O torță?

– Din cârpe – le putem înmuia în tequila.

– Vezi? îi spuse Mathias. Vezi cât ești de neamț?

– Vrei să spui că n-are rost?

– Nu cât să merite riscul.

– Care risc?

Mathias ridică din umeri, ca și când ar fi fost de la sine înțeles. Și poate că era.

– Uită-te la Pablo, spuse el.

Pablo. „Ce e mai rău." Jeff nu spusese încă nimic despre planul lui de a-l salva pe grec și ezită chiar și acum, gândindu-se la motivele care-l determinau să facă asta, la cât erau de pure sau în ce măsură erau doar egoiste. Ideea că, din nou, nu făcea decât să-și găsească ceva de lucru îi încolți în minte, însă o alungă repede. Îl puteau salva dacă încercau; era sigur de asta.

– Crezi că o să supraviețuiască? îl întrebă pe Mathias.

Neamțul se încruntă. Când vorbi, vocea-i era joasă, abia șoptită.

– Puțin probabil.

– Dar dacă ar primi azi ajutor...

– Tu crezi că o să primească vreun ajutor azi?

Jeff clătină din cap și nici unul nu mai spuse nimic o vreme. Mathias împungea pământul cu bățul. Jeff își făcea curaj. În cele din urmă, își drese glasul și spuse:

– Putem să-l salvăm noi.

Mathias împungea în continuare pământul; nici măcar nu ridică ochii.

– Cum?

– I-am putea amputa picioarele.

Mathias înțepeni. Se uită de data asta la Jeff, zâmbindu-i, dar numai pe jumătate.

– Glumești.

Jeff scutură din cap.

– Vrei să-i tai picioarele?

– O să moară dacă nu i le tăiem.

– Fără anestezie?

– N-o să simtă nici un fel de durere. Nu mai simte nimic de la brâu în jos.

– Ar pierde prea mult sânge.

– I-ați pus deja garourile. Putem tăia sub ele.

– Cu ce? Nu avem instrumente chirurgicale și...

– Cuțitul.

– Îți trebuie un fierăstrău de oase – nu facem nimic cu un cuțit.

– Putem să rupem oasele, apoi să tăiem.

Mathias clătină din cap cu o expresie îngrozită. Era prima emoție puternică pe care Jeff o vedea pe chipul neamțului.

– Nu, Jeff! Nici gând.

– Atunci, e ca și mort.

Mathias parcă nu-l auzi.

– Și infecția? Ce crezi c-o să se întâmple dacă-l tăiem cu un cuțit murdar?

– Îl putem steriliza.

– Nu avem lemne. Nici apă în care să-l fierbem. Și nici măcar o oală, că tot veni vorba.

– Avem ce să ardem – caietele, rucsacurile cu haine. Putem ține cuțitul direct în flacără. În felul ăsta, și cauterizăm în timp ce tăiem.

– O să-l omori.

– Sau o să-l salvez – una din două. Dar cel puțin ar avea o șansă. Sau preferi să stai să-l privești cum moare? Și n-o să moară repede – nu te amăgi cu gândul ăsta.

– Dacă vin ajutoare...

– Azi, Mathias. Ar trebui să vină azi. Cu picioarele expuse în halul ăla, septicemia o să se instaleze extrem de repede, dacă nu cumva s-a și instalat. Și dacă se-ntâmplă asta, n-o să mai putem face nimic.

Mathias începu să împungă iar pământul; stătea ghemuit, cu genunchii la gură.

– Îmi pare rău că v-am adus aici, spuse el.

Jeff îi făcu semn să lase asta. Nu mai avea importanță.

– Noi am ales să venim.

Mathias oftă și aruncă pe jos cuiul de cort.

– Nu cred că pot s-o fac, zise el.

– O fac eu.

– Nu, vreau să spun că nu pot să fiu de acord.

Jeff nu spuse nimic; căzu pe gânduri. Nu se așteptase la asta. Crezuse că Mathias va fi cel mai ușor de convins, ba mai mult, că o să-l ajute chiar să-i convingă și pe ceilalți.

– Atunci, am face mai bine să-i curmăm suferința, zise Jeff. Îl îmbătăm – îi turnăm tequila pe gât – și așteptăm să leșine. După care, știi tu...

Făcu un gest rapid cu brațul, învârtindu-l în aer, mimând o lovitură. Îi era mai greu decât ar fi crezut să rostească tare cuvintele.

Mathias îl privi lung; Jeff își dădea seama că nu înțelegea. Sau poate că nu voia să înțeleagă, voia să-l oblige să spună ce gândea cu voce tare.

– Ce? întrebă el.

– Terminăm totul. Îi tăiem beregata. Îl sufocăm.

– Doar nu vorbești serios!

– Dacă ar fi un câine, nu ai...?

– Dar nu e un câine!

Jeff ridică brațele în aer, frustrat. De ce devenise discuția asta atât de dificilă? El nu încerca decât să fie practic. Să fie uman.

– Știi ce vreau să spun, zise.

Nu avea de gând să continue așa. Își exprimase ideile, ce altceva mai putea face? Simți din nou acea greutate ca de plumb. Soarele urca tot mai sus pe cer. Ar fi trebuit să stea în cort, la umbră. Era o prostie din partea lor să stea așa, în soare, și să transpire. Dar nu încercă să se miște. Era îmbufnat, își dădu seama; îl pedepsea pe Mathias fiindcă nu-l susținuse în planul lui. Era supărat pentru asta și era supărat și pe Mathias fiindcă-l vedea purtându-se așa. Ar fi vrut să se poată opri, dar nu putea.

– Cu ceilalți ai vorbit? întrebă Mathias.

Jeff clătină din cap.

Mathias dădu jos cu mâna o parte din puful verde de pe blugi, apoi se șterse pe pământ. Se gândea. În cele din urmă, se ridică în picioare.

– Să supunem la vot, zise el. Dacă și ceilalți sunt de acord, nu mă opun.

Cu aceste cuvinte, o luă în sus pe deal, spre cort.

Se adunară din nou în luminiș.

Mai întâi apăru Mathias, apoi, câteva clipe mai târziu, Jeff. Se așezară pe pământ, lângă Eric și Stacy, formând un semicerc în jurul paravanului. Pablo stătea cu ochii închiși și – chiar în timp ce vorbeau despre situația lui – nimeni nu părea că vrea să se uite la el. Până și numele evitau să i-l pronunțe; spuneau doar „el" și făceau un semn vag spre trupul mutilat al tânărului. Amy era încă la baza dealului, așteptându-i pe ceilalți greci, dar chiar

și după ce începură să vorbească, după ce deveni clar că acea conversație avea un scop, că un lucru important – ceva dramatic – era pe cale să se decidă, nimeni nu comentă absența ei. Stacy se gândi la ea, se întrebă dacă n-ar fi trebuit s-o cheme – ar fi vrut să se întâmple asta, ar fi vrut s-o aibă pe Amy lângă ea, s-o țină de mână, să se gândească împreună la hotărârea pe care ar fi trebuit s-o ia –, dar nu reuși să vorbească. Nu știa să se poarte în astfel de situații. Frica o făcea pasivă, tăcută. Avea tendința să se ghemuiască într-un colț și să aștepte până când tot răul trecea.

Dar Jeff și Mathias voiau să afle părerea ei. Pe a ei și pe-a lui Eric. Dacă spuneau „da", s-ar fi întâmplat: Jeff i-ar fi tăiat picioarele lui Pablo. Ceea ce era oribil, de neimaginat, însă totodată, cel puțin după spusele lui Jeff, singura lui speranță. Așadar, urmând această logică, dacă spunea „nu" n-ar mai fi fost nici o speranță. Pablo ar fi murit. Asta le spunea Jeff.

Nici o speranță – aceste cuvinte implicau o primă speranță care ar fi trebuit să dispară pentru ca o a doua să rămână în joc. Nimeni nu avea să vină să-i salveze: asta le spunea Jeff. Și ăsta fu gândul asupra căruia se trezi concentrându-se, deși știa că ar fi trebuit să se gândească la Pablo – aveau să mai petreacă încă o noapte aici, în cortul portocaliu, înconjurați de lujeri care se puteau mișca, care se puteau înșuruba în piciorul lui Eric și care – dacă era să-l creadă pe Jeff – voiau să-i omoare pe toți. Nu se vedea în stare să facă asta.

– De unde știi? sări ea.

Își simțea teama din voce și, când o auzi, i se făcu parcă și mai frică.

– Ce să știu? întrebă Jeff.

– Că nu vin.

– N-am spus asta.

– Ai spus...

– Că nu mi se pare probabil să vină *astăzi*.

– Dar...

– Și dacă nu vin azi și noi nu facem ceva, el – și aici făcu gestul ăla vag spre paravan – n-o să supraviețuiască.

– Dar de unde știi?

– Are oasele expuse. O să...

– Nu – că nu vin.

– Nu-i vorba că știu. Dimpotrivă, tocmai că nu știu. Și riscăm dacă așteptăm în loc să facem ceva.

– Deci, s-ar putea să vină.

Jeff îi aruncă o privire exasperată și ridică mâinile în aer.

– La fel cum s-ar putea să *nu* vină. Asta-i și ideea.

Se învârteau în cerc, desigur, fără să spună nimic, aruncând doar cuvintele unul spre altul; până și Stacy își dădea seama. Nu avea să-i spună ce voia – adevărul era că nu-i putea spune. Stacy voia să vină grecii, voia să fi fost deja acolo, voia să fie salvată, să fie în siguranță, și tot ce spunea Jeff era că asta era posibil să nu se întâmple, cel puțin nu în acea zi, și, dacă nu se întâmpla, trebuiau să-i taie picioarele lui Pablo.

Voia s-o facă, Stacy vedea asta. Iar Mathias nu voia. Dar Mathias nu vorbea. Îi asculta doar, ca de obicei, așteptând ca ei să hotărască. Stacy ar fi vrut ca neamțul să spună ceva, să încerce să-i facă pe ea și pe Eric să nu fie de acord, fiindcă nu voia ca Jeff să-i taie picioarele lui Pablo, nu putea crede că era o idee bună, dar nu știa ce argumente să aducă împotrivă. Simțea că nu putea spune pur și simplu „nu", că trebuia să-i explice lui Jeff și de ce. Avea nevoie de cineva care s-o ajute și nu era nimeni. Eric se amețise, ținea ochii pe jumătate închiși; ce-i drept, era mult mai calm ca mai devreme, dar era transportat. Și Amy era departe, la baza dealului, uitându-se după greci.

– Dar Amy? zise Stacy.

– Ce-i cu ea?

– N-ar trebui să-i cerem și ei părerea?

– Părerea ei contează doar dacă iese egal.

– Ce să iasă egal?

– Votul.

– *Votăm?*

Jeff dădu din cap, făcu un semn din mâini, plin de nerăbdare, ca și când acesta ar fi fost singurul lucru logic și nu ar fi înțeles de ce Stacy era atât de mirată.

Dar Stacy era de-a dreptul uimită. Crezuse că discutau doar despre asta, că încercau să ajungă la un consens, că nu aveau să facă nimic decât dacă erau cu toții de acord. Și totuși, lucrurile nu stăteau așa; nu era nevoie decât de trei voturi pentru și Jeff i-ar fi tăiat picioarele lui Pablo. Stacy încercă să-și exprime în cuvinte dezaprobarea, bâlbâindu-se, căutând o portiță de scăpare.

– Dar... Adică... Nu putem să... Nu mi se pare...

– Taie-i-le! strigă Eric dintr-odată, speriind-o. Chiar acum!

Stacy se întoarse spre el. Părea deodată treaz, cu ochii limpezi. Și vehement, sigur pe el, pe cauza pe care o susținea. Stacy încă putea spune „nu", știa asta. Putea spune „nu", iar Jeff ar fi trebuit să coboare dealul și s-o întrebe pe Amy ce credea ea despre asta. Probabil că ar fi convins-o. Chiar dacă Amy ar fi încercat să protesteze, Jeff tot ar fi făcut-o, în cele din urmă, să treacă de partea lui. Era mai puternic decât ei. Toți erau obosiți, însetați, dorindu-și să fie în altă parte, însă Jeff nu părea afectat de nimic din toate astea. Așa că, ce rost mai avea să se certe cu el?

– Ești sigur că așa e bine? întrebă ea.

– Moare dacă-l lăsăm așa.

Stacy simți un fior prin corp, de parcă potențiala moarte a lui Pablo i-ar fi fost întinsă la picioare – de parcă ar fi fost vina ei, ceva ce ea ar fi putut schimba cu cea mai mare ușurință.

– Nu vreau să moară.

– Sigur că nu, zise Jeff.

Stacy simțea privirea lui Mathias ațintită asupra ei. O privea fără să clipească. Știa că ar fi vrut ca ea să spună „nu". Și Stacy chiar și-ar fi dorit să poată spune „nu", dar nu fu în stare.

– Bine, zise ea. Probabil că-i mai bine s-o facem.

*

Amy făcea poze.

Când plecase din luminiș, își luase aparatul – din reflex, fără un motiv anume –, îl ridicase de jos și-l pusese la gât. Abia când stătea ghemuită lângă cărare, pe la jumătatea dealului, în acel moment de relaxare și de claritate care urmase după ce-și eliberase vezica, își dăduse seama de ce îl luase cu ea. Voia să îi fotografieze pe mayași, să adune dovezi a ceea ce se petrecea aici. „Fiindcă o să fim salvați" – își repeta continuu în gând – și, după ce se întâmpla asta, aveau să urmeze, în mod inevitabil, o investigație, arestări, un proces. Ceea ce însemna, desigur, că vor avea nevoie de dovezi, și ce dovezi ar fi putut fi mai bune decât fotografiile agresorilor?

Începu să facă poză după poză de îndată ce ajunse la baza dealului, având grijă să surprindă în special chipurile bărbaților. Îi plăcea sentimentul pe care i-l dădea această activitate, un fel de putere vicleană, senzația de pradă care se întoarce împotriva prădătorilor. Aveau să fie pedepsiți, urmau să-și petreacă tot restul zilelor la închisoare. Avea ea grijă să se întâmple așa. Își imagină un proces în care arăta cu mâna și își pierdea controlul, sala de judecată plină până la refuz, murmurele de uimire în timpul mărturiei ei. Aveau să-i proiecteze fotografiile pe un ecran mare și ea avea să arate spre bărbatul chel, spre pistolul de la șoldul acestuia. „El era șeful, avea să spună. El a fost cel care nu voia să ne lase să plecăm."

Mayașii nu-i acordară nici un fel de atenție. Nu se uitau la ea, abia dacă se oboseau să-i arunce din când în când câte-o privire. Doar când păși în zona curățată, căutând un unghi mai bun din care să surprindă grupul de bărbați strânși în jurul celui mai apropiat foc de tabără, doi dintre ei se mișcară și ridicară arcurile spre ea. Făcu poza și se retrase repede înapoi între lujeri.

După o vreme, senzația de putere începu să se topească și nu avea cu ce să o înlocuiască. Soarele urca pe cer, îi era prea cald,

prea foame, prea sete. Dar se simțea așa încă de când ajunseseră pe deal, prin urmare nu aici era schimbarea. Nu! Indiferența mayașilor față de ea, care se agita atâta cu aparatul ei de fotografiat, fu ceea ce o doborî în cele din urmă. Stăteau adunați în jurul focurilor de tabără, unii dintre ei dormind chiar, undeva pe la marginea junglei. Vorbeau și râdeau; unul își făcea de lucru cu un băț; îl cioplea într-o doară, ca să-și omoare plictiseala, ca să treacă mai repede timpul. Fiindcă, la urma urmei, asta făceau, nu? Așteptau. Și nu în suspans, nu stresați de teama că s-ar fi putut întâmpla ceva care să le înșele vigilența. Așteptau fără nici un fel de emoție, așa cum stă cineva la masă, la cină, și se uită cum lumânarea se topește treptat, până se mistuie toată, știind de la bun început că așa se va întâmpla, știind că tot ce stă între cele două momente e însuși timpul.

„Și ce înseamnă asta?" se întrebă.

Poate că mayașii știau despre greci. Poate că Juan și Don Quijote veniseră deja, trecuseră pe lângă locul unde se deschidea cea de-a doua cărare, merseseră tot înainte până în sat, de unde făcuseră cale întoarsă, nedumeriți, fără să le treacă vreo clipă prin cap să se uite în cealaltă parte a poienii. Nici ea și nici ceilalți nu menționaseră această posibilitate și totuși acum părea atât de probabilă – acum că se gândise la ea –, atât de imposibil de ignorat. „Nu vin, realiză Amy dintr-odată, cu o siguranță care parcă îi apăsa pieptul. Nu vine nimeni." Și dacă asta era adevărat, însemna că nu mai aveau nici o speranță. Pablo în nici un caz, dar nici ei, restul. Și probabil că mayașii înțeleseseră asta – de-asta erau atât de plictisiți, atât de apatici –, știau că nu mai trebuia decât să aștepte ca evenimentele să se deruleze. Nu făceau nimic altceva decât să păzească zona curățată. Setea, foamea și planta aveau să facă restul, așa cum făcuseră de atâtea ori până atunci.

Se opri din fotografiat. Se simțea ametită, parcă beată. Simți nevoia să se așeze și se prăbuși pe pământul de la poalele dealului. „E doar de la soare, își spuse. De la stomacul gol." Și totuși, știa că se minte singură. Soarele și foamea nu aveau nici o

legătură cu ce se întâmpla. Ce simțea ea era frică. Încercă să nu se gândească la asta, să inspire adânc, să-și facă de lucru cu aparatul. Era unul ieftin, foarte simplu. Îl cumpărase cu mai bine de zece ani în urmă, cu banii pe care îi câștigase din babysitting. Jeff îi dăduse o cameră digitală pentru excursia asta, dar ea îl convinsese să o ducă înapoi. Era prea atașată de vechitura ei, nu se îndura încă să se despartă de ea. Nu era un aparat prea precis – făcea foarte des fotografii proaste, prea șterse sau prea întunecate și aproape întotdeauna neclare –, dar știa că trebuia să-l strice, să-l piardă sau că cineva trebuia să i-l fure înainte să poată accepta ideea de a-l înlocui. Se uită câte poziții mai avea – trei din treizeci și șase. Și asta era tot; nu-și luase nici un film de rezervă, nu crezuse că vor sta atât cât să aibă nevoie de mai multe. I se părea ciudat că exista un număr fix de fotografii pe care le făcuse în viața ei și că aproape toate fuseseră făcute cu aparatul ăsta. Erau X fotografii cu părinții ei, X cu copaci, momente, apusuri de soare și câini, X cu Jeff și cu Stacy. Și, dacă ceea ce simțea în acel moment era adevărat – dacă era adevărat ce sugerau mayașii, ce spunea Jeff –, era posibil să nu mai poată face decât încă trei fotografii în toată viața ei. Amy încercă să hotărască ce ar fi trebuit să fie. Una ar fi trebuit să fie o fotografie de grup, presupuse, cu ei toți strânși în jurul târgii lui Pablo. Și una cu ea și cu Stacy, desigur, brat la brat, ultima dintr-o lungă serie. Apoi...

– Ești bine?

Amy se întoarse și o văzu pe Stacy, în picioare deasupra ei, cu un fel de umbrelă improvizată pe umeri. Părea răvășită, slăbită și avea părul gras. Gura îi tremura, la fel și mâinile, făcând umbrela să tremure ușor, parcă mișcată de-o adiere de vânt.

„Dacă sunt bine?" repetă Amy în gând, încercând să răspundă sincer. Amețeala fusese înlocuită cu un straniu sentiment de calm, de resemnare. Ea nu era ca Jeff, nu era o luptătoare. Sau poate că pur și simplu nu se putea minți așa de ușor cum o făcea el. Amenințarea de a muri aici nu îi provoca o stare de agitație, o

dorință absurdă de a face în permanență ceva. O obosea, o făcea să vrea să se întindă, să grăbească parcă procesul.

– Cred că da, zise. Apoi, fiindcă i se păru că Stacy arăta cu mult mai rău decât se simțea ea, adăugă: Tu?

Stacy clătină din cap. Făcu semn în spate, spre vârful dealului.

– Ei... știi...

Lăsă propoziția neterminată, ca și când nu ar fi putut găsi cuvintele potrivite. Își trecu limba peste buze – i se crăpaseră rău de tot în ultimele douăzeci și patru de ore, crăpături adânci, dureroase. Când încercă din nou, nu reuși decât să șoptească:

– Au început.

– Ce au început?

– Îi taie picioarele.

– Ce tot spui acolo? întrebă Amy, deși știa, desigur.

– Lui Pablo, șopti Stacy ridicând foarte mult sprâncenele, ca și când vestea ar fi surprins-o și pe ea. Folosesc cuțitul.

Amy se ridică, fără să știe ce intenționa să facă. Parcă nu mai era ea, vestea o amorțise. Dar cu siguranță trebuie să fi simțit ceva, fiindcă expresia i se schimbă. Văzu reacția lui Stacy, care se dădu un pas în spate, parcă speriată.

– N-ar fi trebuit să spun „da", nu-i așa? întrebă Stacy.

– „Da" la ce?

– Când am votat. Eu am...

– Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

– Păi, tu erai aici. Jeff a spus că nu contează decât dacă votul iese egal. Dar n-a fost așa. Eric a spus „da" și apoi eu...

Din nou, aceeași expresie care o sperie. De data asta, se apropie de Amy și-i strânse brațul.

– N-ar fi trebuit, nu-i așa? Eu, tu și Mathias... i-am fi putut opri.

Amy nu reușea să accepte ce se petrecea. Nu credea că era posibil să tai picioarele cuiva cu un cuțit, nu credea că Jeff ar putea încerca așa ceva. Poate că doar discutaseră despre asta,

poate că încă mai discutau. Poate că-i mai putea opri, dacă se grăbea. Se smulse din strânsoarea lui Stacy.

– Stai aici, spuse. Uită-te după greci. Bine?

Stacy dădu din cap, cu teama întipărită pe față, tremuratul cuprinzându-i și mușchii din jurul gurii. Se așeză, prăbușindu-se chiar în mijlocul potecii, ca și când ar fi fost o marionetă căreia i se tăiaseră sforile.

Amy mai așteptă o clipă, uitându-se la ea, asigurându-se că era bine. Apoi începu să urce dealul cât putea de repede.

Jeff și Mathias erau cei care făceau treaba. Nu-l rugaseră pe Eric să-i ajute, ceea ce era un lucru bun, fiindcă Eric știa că n-ar fi fost în stare. Se fâțâia prin luminiș, în timp ce ei îl operau pe Pablo, oprindu-se din când în când să se uite, apoi întorcând repede capul. I se părea la fel de insuportabil să vadă ca și să nu vadă.

Mai întâi, puseră la loc curelele. Le găsiseră pe jos, lângă targă – trei șerpi îmbârligați, abandonați acolo cu o seară în urmă. Jeff și Mathias nu avură nevoie decât de două dintre cele trei chingi; îl legară pe grec peste piept și peste talie. Pablo ținuse ochii închiși tot timpul; nu-i deschisese nici măcar o dată din acea dimineață, de când se oprise din urlat. Nici măcar când Jeff îl zgâlțâi, când îl strigă, vrând să-i explice prin semne ce intenționau să facă, grecul nu reacționă în nici un fel. Stătea întins, cu o expresie încleștată, cu întreaga lui ființă – gura, ochii – închisă în fața lumii. Părea să fie undeva departe de ei, de parcă n-ar mai fi fost prezent. Nu-i mai păsa, presupuse Eric, nu-i mai păsa de mult.

Apoi făcură un foc, unul mic – fu tot ce reușiră. Folosiră trei caiete ale arheologilor, o cămașă și o pereche de pantaloni. Mototoliră două foi ca să aprindă flacăra, apoi puseră în foc și restul caietelor. Îmbibară hainele cu tequila. Focul aproape că nu scotea fum; ardea cu flacără mică, albastră. Jeff puse în mijloc cuțitul și o piatră mare, în forma unui cap de topor. În

vreme ce obiectele se încingeau – piatra pocnea și începuse să se înroșească –, Jeff și Mathias se ghemuiră lângă Pablo, murmurând ceva, arătând mai întâi spre un picior, apoi spre celălalt, gândind operația. Dintr-odată, Jeff părea abătut și descurajat, ca și când ar fi fost îngrijorat de rezultatele inițiativei lor, în ciuda bunelor sale intenții; dar, chiar și dacă avea îndoieli, nu le dădea voie să-l încetinească.

Eric se duse lângă ei când începură. Jeff folosi un prosop micuț pe care-l găsise într-un rucsac și scoase piatra din foc; și-l înfășură în jurul mâinii, ca pe-o mănușă, ca să se apere de flăcări. Cu gesturi repezi, dintr-o singură mișcare dibace, strecură mâna sub piatră, o ridică deasupra capului și se întoarse spre targă. Apoi o izbi cu toată puterea în piciorul drept al grecului.

Ochii lui Pablo se deschiseră; începu din nou să urle, zvârcolindu-se și smucindu-se sub chingi. Jeff părea că nici nu-l observă; expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Arunca deja piatra înapoi în foc și se întindea după cuțit. Și Mathias rămase, la rândul lui, impasibil, concentrat asupra a ceea ce făcea. Treaba lui era să țină focul aprins, să adauge foi atunci când era nevoie, să-l stropească din când în când cu alcool, să învârtă cenușa și să sufle-n ea.

Jeff stătea aplecat peste targă, cu mușchii întinși de la efort, tăind și retezând. Se simți miros de carne arsă când lama cuțitului pătrunse în carnea lui Pablo, ca atunci când cineva pregătește o friptură. Eric se uită la osul zdrobit de sub genunchiul stâng al grecului; un șuvoi de măduvă amestecată cu sânge țâșnea din rană în vreme ce cuțitul lui Jeff împungea, tăia, sfâșia. Văzu partea de jos a piciorului lui Pablo desprinzându-se de trup; laba piciorului, glezna și femurul erau acum separate de restul corpului, detașate pentru totdeauna. Jeff se lăsă pe spate, trăgându-și sufletul. Pablo continua să țipe și să se zvârcolească, își dădea încontinuu ochii peste cap. Mathias luă cuțitul din mâna lui Jeff și-l puse înapoi în foc. Jeff luă prosopul și începu să și-l înfășoare din nou pe mână. Când se întinse după piatra înroșită,

Eric se întoarse repede cu spatele și se îndreptă spre cealaltă parte a luminișului. Nu se mai putea uita, trebuia să plece.

Doar că, desigur, nu avea unde să se ducă. Chiar și de la depărtare, cu spatele la toată scena, mai auzea ce se întâmpla, bufnitura pietrei și trosnetul oaselor de la celălalt picior al lui Pablo. Și urletele – parcă mai puternice acum, mai ascuțite.

Privi peste umăr – nu se putu abține. Mathias ținea în mână tigaia neagră, cea pe care o adusese Jeff de la poalele dealului, cu acel cuvânt scrijelit pe fund – *peligro*. Eric îl văzu punând tigaia în foc. Voiau s-o folosească pentru a cauteriza rănile lui Pablo, să i-o apese peste cioturile care mai rămăseseră din picioare, pe rând – mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

Jeff era aplecat peste targă, mânuind cuțitul cu o mișcare ritmică, de fierăstrău, cu tricoul leoarcă de transpirație.

Pablo încă mai urla. Și, de data asta, erau și cuvinte. Imposibil de înțeles, desigur, dar Eric își dădea seama din intonație că-i implora să înceteze. Își aminti cum căzuse peste grec atunci când sărise din ham, simți din nou trupul lui Pablo zvâcnind sub el. Se gândi cum el și Amy aruncaseră practic rănitul pe targă cu acea mișcare reținută, neîndemânatică, cuprinși de panică. Simțea lujerul mișcându-se înăuntrul lui, în picior și în piept, simțea mereu presiunea persistentă din partea de jos a cutiei toracice – împingea, voia să iasă. Era îngrozitor; totul aici era îngrozitor și nu avea cum să oprească răul, nu avea cum să scape.

Se întoarse iar cu spatele, dar nu putu rămâne așa. Aproape imediat, simți nevoia să privească peste umăr.

Jeff își termină treaba cu cuțitul și îl aruncă în țărână, lângă el. Eric îl văzu ridicând prosopul; și-l înfășură pe mână și se întoarse să ia tigaia din foc. Mathias trebui să-l ajute. Se ghemui lângă targă și se aplecă să ridice piciorul stâng al lui Pablo – ce mai rămăsese din el. Îl apucă de deasupra genunchiului, cu ambele mâini. Pablo plângea și le spunea ceva, lui Jeff și lui Mathias, strigându-le numele. Dar nici unul din ei nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit; nici nu se uitau la el. Tigaia devenise acum

portocalie. Iar cuvintele zgâriate pe fund străluceau într-o nuanță mai intensă, aproape roșie. Eric văzu cuvântul scris acolo chiar în clipa când Jeff ridică tigaia din flăcări. Îl privi pe Jeff răsucindu-se și lipind fierul de ciotul lui Pablo, ținându-l acolo, apăsând cu putere, folosindu-și toată greutatea. Eric auzea carnea arzând, cu un fel de sfârâit. Mirosul îi ajunse la nas și simți, înspăimântat, cum stomacul lui răspundea la izul de carne prăjită – și nu era greață, ci, spre groaza lui, foame!

Se întoarse iar cu spatele, se ghemui pe vine, își apăsă palmele peste urechi, începu să respire pe gură. Rămase așa un timp, ce păru nesfârșit, concentrându-se asupra plantei dinăuntrul lui, asupra spasmelor insistente din picior, asupra presiunii din piept, încercând să le simtă ca pe altceva, ceva lipsit de importanță, o iluzie a percepțiilor, așa cum insista Stacy că erau: bătăile inimii, mușchii prea obosiți, frica. Nu reuși, și simți iar că nu mai putea aștepta; din nou, trebui să se uite.

Când se întoarse, îi văzu pe Jeff și pe Mathias încă aplecați peste targă. Jeff apăsa acum tigaia pe piciorul drept al grecului. Din nou, mirosul îngrozitor se răspândi în aer. Dar de data asta, în tăcere – Pablo stătea nemișcat, nu mai țipa. Părea să-și fi pierdut cunoștința.

Apoi auzi sunetul unor pași care se apropiau. Amy venea pe cărare. Intră în fugă în luminiș, cu răsuflarea tăiată, cu pielea strălucind, acoperită de transpirație.

„Prea târziu", își spuse Eric privind-o cum se oprește brusc, cum se uită, cum vede, cum chipul i se schimonosește într-o expresie de groază. „A venit prea târziu."

Jeff nu știa cum să se simtă. Sau nu: știa ce gândea și știa și ce simțea, dar nu reușea să coordoneze aceste două valențe. Treaba mersese bine, poate chiar mai bine decât se așteptase – asta gândea. Îi desprinseseră picioarele destul de repede, fiecare de la câțiva centimetri de sub genunchi, păstrând intactă rotula. Cauterizaseră cioturile, iar când înlăturaseră garourile, cantitatea

de sânge care cursese fusese minimă – doar câteva picături, de fapt, nimic grav. Pablo își pierduse cunoștința spre final, mai mult din cauza șocului, probabil, decât din altă cauză. Nu simțea nici o durere – era aproape sigur de asta –, nu ar fi trebuit să simtă nimic. Dar fusese treaz; putuse să ridice capul și să vadă ce făceau, și probabil că simpla ideea îl îngrozise peste măsură. El credea că grecul era în mai mare siguranță acum, deși pericolul nu dispăruse încă. Nu făcuseră decât să câștige timp – nu prea mult, poate încă o zi sau două. Dar tot era ceva și Jeff credea că ar fi trebuit să se simtă mândru de sine; făcuse un lucru pentru care era nevoie de curaj. Așa că nu înțelegea de ce se simțea rău, de ce avea senzația că nu poate să respire, că îl podidesc lacrimile.

Amy nu-i era de nici un ajutor. Nimeni nu-l ajuta. Mathias părea că nu vrea să se uite la el, se ghemuise lângă rămășițele focului, se retrăsese în sine. Eric începuse iar să se fâțâie și să se uite întruna când la picior, când la piept. Iar Amy, fără măcar să încerce să înțeleagă ce făcuse el acolo – când încă mai scoteau atelele și ungeau rănile lui Pablo cu Neosporin –, începuse imediat să-l atace.

– Dumnezeule mare! exclamase ea, speriindu-l – nu o auzise apropiindu-se. Isuse Hristoase! Ce ai făcut?

Nu se obosise să-i răspundă. I se părea că era destul de evident.

– I-ai tăiat picioarele! Cum dracu' ai putut să...?

– N-am avut de ales, îi spusese, aplecat peste al doilea ciot, ungând rana cu gel. Altfel ar fi murit.

– Și crezi că în felul ăsta l-ai salvat? Dacă i-ai tăiat picioarele cu un cuțit murdar?

– L-am sterilizat.

– Zău așa, Jeff! Uită-te și tu pe ce stă!

Era adevărat, desigur: sacul de dormit pe care-l puseseră peste targă era îmbibat cu urina scursă din vezica lui Pablo. Jeff ridică din umeri, vrând parcă să îndepărteze gândul.

– Am mai câștigat ceva timp. Dacă vom fi salvați mâine sau poimâine, o să...

– I-ai tăiat *picioarele!* spusese Amy aproape strigând.

Jeff se întorsese în sfârșit și se uitase la ea. Stătea deasupra lui, arsă de soare, cu fața murdară, cu pantalonii acoperiți de un strat de puf verde gros cam de doi centimetri. Nu mai era Amy cea obișnuită, părea răvășită, agitată. Se gândise că lucrul ăsta era, probabil, valabil pentru toți, într-un fel sau altul. Cu siguranță, el, unul, nu se simțise deloc bine în ultimele douăzeci și patru de ore. Tocmai folosise un cuțit și o piatră ca să reteze picioarele unui om – ale unui prieten, ale unui străin, era greu de spus acum. Nici măcar nu știa adevăratul nume al lui Pablo.

– Ce șanse crezi că ar fi avut, Amy? întrebase. Cu oasele expuse?

Amy nu-i răspunsese; privea în jos, în dreapta lui, cu o expresie ciudată întipărită pe chip.

– Răspunde-mi! îi ceruse el.

Oare Amy începuse să plângă? Îi tremura bărbia; o atinsese cu mâna.

– Oh, Doamne! șoptise ea. Oh, Dumnezeule mare!

Jeff îi urmărise privirea. Se uita la membrele retezate ale lui Pablo, la ce mai rămăsese din labele picioarelor, din glezne și din femur, la oasele acoperite de sânge, legate între ele doar prin câteva fâșii de carne. Le aruncase lângă targă, neglijent, gândindu-se că o să le îngroape după ce termina de cauterizat cioturile. Dar din câte se părea, nu mai era nevoie de asta. Planta își trimisese în luminiș un alt tendon, care se întindea ca un șarpe. Se înfășurase în jurul unuia dintre picioarele retezate ale lui Pablo și trăgea oasele prin țărână. Sub privirea lui, un al doilea tendon țâșnise din marginea luminișului, mai iute ca primul, și-și revendicase celălalt picior.

Toți urmăreau scena – Eric și Mathias se uitau și ei. Apoi Mathias se pusese în mișcare, sărise în picioare cu cuțitul în mână. Se apropiase de primul lujer, se aplecase și îl retezase

dintr-o singură mișcare, apoi se dusese la cel de-al doilea și tăiase din nou. Însă, chiar în timp ce făcea asta, un al treilea tendon șerpuia în luminiș, apoi un al patrulea, repezindu-se spre oase. Amy țipase – un singur țipăt scurt și ascuțit –, apoi își acoperise gura cu mâna și venise lângă el. Mathias se apleca și tăia, se apleca și tăia, dar lujerii veneau întruna, din toate direcțiile.

– Lasă-i! îl îndemnase.

Mathias parcă nu-l auzise. Tăia, călca și sfâșia lujerii din ce în ce mai repede, însă tot prea încet – tendoanele ripostau, i se înfășurau în jurul picioarelor, îi încurcau mișcările.

– *Mathias!* strigase el.

Se apropiase de neamț, îl prinsese de braț și-l trăsese de lângă lujeri. Simțea forța bărbatului, îi simțea mușchii încordați și oboseala, îl simțea cum se predă. Rămăseseră unul lângă altul și priviră tentaculele plantei trăgând membrele retezate, văzuseră albul oaselor dispărând, parcă înghițite, în masa de verde.

Încă mai stăteau așa, perfect nemișcați, când, din cealaltă parte a dealului, se auzi din nou acel ciripit familiar, țârâitul telefonului mobil care suna pe fundul puțului.

Stacy stătea sub umbrela ei caraghioasă, în micul cerc de umbră de sub aceasta, cu picioarele încrucișate, aplecată, cu mâinile pe genunchi. Făcea eforturi să nu se uite la încheietura mâinii, trebuia să-și amintească în mod continuu că ceasul ei nu era acolo, că îl lăsase pe noptieră, lângă patul din Cancún, în camera de hotel, unde ar fi trebuit să fie și ea acum, dar nu era. Sau poate că nu: poate că temerile ei se adeveriseră în cele din urmă și camerista îi furase ceasul. Și în cazul ăsta, pe unde oare erau? „Tot acolo unde este și pălăria, și ochelarii", își zise – purtate de o străină, de cine știe ce femeie care râdea în timp ce lua prânzul la un restaurant de pe plajă. Stacy simțea lipsa acestor lucruri personale aproape fizic, ca pe o durere în piept – și le dorea din tot trupul. Ochelarii îi lipseau cel mai mult. Era prea mult soare,

era prea multă lumină. Capul îi vâjâia de la atâta strălucire – îi vâjâia și de foame, și de sete, și de oboseală, și de frică.

Sus pe deal, în spatele ei, ceilalți îi amputau picioarele lui Pablo. Încercă să nu se gândească la asta. Cu siguranță, grecul avea să moară. Nu vedea nici o soluție. Și încercă să nu se mai gândească nici la asta.

În cele din urmă, nu mai putu rezista: cedă, se uită la încheietura mâinii. Nu era nimic acolo, desigur, și gândurile ei urmară din nou același traseu – noptiera, camerista, pălăria și ochelarii de soare, femeia din restaurantul de pe plajă. Femeia asta era odihnită, sătulă și curată, cu o sticlă de apă lângă ea. Era veselă, lipsită de griji, fericită. Simți un val de ură față de această străină imaginară, ură care se transferă repede, sărind la băiatul care-o ciupise de sân în autogară, apoi la camerista hoață – a cărei vină era probabil doar în mintea ei –, apoi la mayașii care stăteau în fața ei, privind-o atenți, cu arcurile și cu săgețile pregătite. Unul dintre băieți era acolo, cel care se luase după ei cu bicicleta, cel mic, care mersese călare pe ghidon. Stătea în poala unei femei ceva mai în vârstă, uitându-se fix la ea, lipsit de orice expresie, ca toți ceilalți mayași, și simți că îl urăște și pe el.

Pantalonii kaki și tricoul i se acoperiseră cu puful ăla verzui de la plantă; și sandalele la fel. Îl tot dădea la o parte, arzându-și mâinile, dar cârcei minusculi creșteau repede la loc. Îi făcuseră deja câteva găuri în tricou. Una, chiar deasupra buricului, era mare cât o monedă de argint de un dolar. În scurt timp, și ea știa asta, n-avea să mai poarte pe ea decât niște zdrențe.

Ura și planta, dacă era posibil să urăști o plantă. Îi ura verdele crud, florile micuțe și roșii, seva care îi ustura pielea. O ura fiindcă se putea mișca, fiindcă-i era foame și fiindcă era rea.

Încă mai avea noroi pe picioare din ziua precedentă, de când traversaseră câmpul. Și continua să emane același miros de rahat. „La fel ca Pablo", își spuse și gândurile i se întoarseră iar pe deal, la ceea ce se petrecea acolo, la cuțit, la piatra încinsă. Se cutremură și închise ochii.

Ură și iar ură – simțea că se îneacă în ea, că se afundă tot mai jos într-o prăpastie, fără să-i întrezărească fundul. Îl ura pe Pablo fiindcă avusese nesansa să cadă în puț, îl ura fiindcă-și rupsese coloana și fiindcă avea să moară. Îl ura pe Eric pentru piciorul lui rănit, pentru lujerul pe care-l vedea mișcându-se ca un șarpe pe sub piele, pentru panica de care se lăsase cuprins. Îl ura pe Jeff pentru competența și pentru sângele lui rece, pentru că îi fusese atât de ușor să folosească piatra și cuțitul din foc. O ura pe Amy pentru că nu-l oprise, pe Mathias pentru că nu spusese nimic și pentru privirile lui goale. Dar cel mai mult se ura pe sine.

Deschise ochii și privi în jur. Trecuseră câteva minute, însă nu se schimbase nimic.

Da, se ura.

Se ura pentru că nu știa cât era ceasul și pentru că nu știa cât mai trebuia să stea acolo.

Se ura pentru că încetase să mai creadă că Pablo va supraviețui.

Se ura pentru că știa că grecii nu aveau să mai vină, nici atunci, nici altă dată.

Dădu umbrela pe spate și aruncă o privire spre cer. Jeff spera că va ploua; mai mult, știa că se baza pe asta. Jeff încerca să-i salveze, venea cu tot felul de idei, de planuri și de scheme, însă toate aveau aceeași hibă, același punct slab – toate implicau un strop de speranță. Iar ploaia nu venea din speranță; ploaia venea din nori, nori albi, cenușii sau negri – nu conta ce culoare, dar norii trebuiau să fie acolo. Însă cerul de deasupra ei era chinuitor de albastru, și nu vedea pe el nici măcar o singură pată.

Nu avea să plouă.

Era alt lucru pe care îl știa, și se ura pentru că-l știa.

Hotărâră să mai coboare o dată în puț.

Fusese ideea lui Jeff, dar Amy nu se împotrivise. Grecii nu veneau în acea zi. Toți recunoșteau asta – măcar în sinea lor,

chiar dacă nu și față de ceilalți – și astfel telefonul mobil (poate doar imaginarul telefon mobil) care-i chema din fundul puțului rămăsese ultima lor speranță. Așa că, atunci când Jeff propusese să mai coboare pentru o ultimă dată în puț, Amy, spre surprinderea ei, fusese de acord.

Firește, nu-l puteau lăsa singur pe Pablo. La început, stabiliseră ca Amy să fie cea care să stea cu el, în vreme ce Eric și Mathias țineau manivela, coborându-l pe Jeff în puț. Dar Jeff voia să vină și ea. Voia să facă un fel de torță din hainele arheologilor înmuiate în tequila, dar nu știa sigur cât de mult avea să țină lumina. Spusese că două perechi de ochi acolo jos ar fi fost mai eficiente; căutarea ar fi fost mai temeinică, mai metodică.

Amy nu voia să coboare iar în groapă. Dar Jeff nu o întreba ce voia; îi comunica doar ce voia *el,* expunându-i chestiunea ca pe ceva deja stabilit, ca pe o problemă pe care trebuia în mod obligatoriu s-o rezolve.

– Am putea s-o aducem lângă groapă, zise Mathias, referindu-se la targă și implicit la Pablo.

Se gândiră cu toții câteva clipe la asta, apoi Jeff dădu din cap.

Prin urmare, așa făcură. Jeff și Mathias ridicară targa de sub micuțul paravan și o duseră în vârful dealului, lângă gura puțului – încet, încercând, pe cât posibil, să nu-l zgâlțâie pe Pablo. Trupul grecului degaja niște mirosuri oribile: duhoarea de-acum bine-cunoscută de urină și de rahat, mirosul de carne arsă de la cioturile picioarelor și încă ceva, un iz dulceag, care se simțea parcă pe sub toate astea, primul semn al putrefacției. Nimeni nu comentă nimic în legătură cu mirosul; de fapt, nimeni nu spuse nimic despre Pablo, în general. Era încă inconștient și starea lui părea să fie mai rea ca oricând. Amy evita să se uite la el – nu doar la picioare, ci și la fața lui. Când se înscrisese la medicină, mersese într-un tur al campusului universitar și văzuse cadavrele pe care le disecau studenții:

pielea vânătă, ochii afundați în orbite, gura parcă lipsită de contur. Și așa începea să arate și fața lui Pablo.

Îl așezară lângă puț. Ciripitul încetase, însă, îndată ce ajunseră lângă groapă, începu din nou. Rămaseră cu toții cu ochii pironiți în întuneric, cu urechile ciulite, ascultând.

Sună de nouă ori, apoi se opri.

Mathias verifică funia. O desfășură pe toată de pe scripete și o întinse în zigzag prin luminiș, căutând puncte în care să se fi slăbit.

Amy rămăsese lângă groapă și privea înăuntru, încercând să-și facă curaj, amintindu-și momentele în care stătuse acolo cu Eric, doar ei doi, lucrurile pe care și le spuseseră unul altuia ca să-și alunge frica, minciunile pe care se prefăcuseră că le cred. Nu voia să se întoarcă acolo, ar fi spus „nu" dacă ar fi putut găsi modalitatea în care s-o facă. Dar după ce-l căraseră pe Pablo până în vârful dealului, nu vedea cum ar mai fi putut face asta.

Eric se ghemui și începu să-și examineze rana de la picior, mormăind ceva pentru sine.

– O să-l tăiem! zise el în cele din urmă, cu voce tare.

Amy se întoarse și se uită la el, speriată, gândindu-se că poate nu auzise bine. Apoi Eric se ridică și începu iar să se fâțâie. Planta îi făcuse găuri mari în tricou, aproape sfâșiind materialul. Era acoperit de sânge, care supura din rană, picura și-l mânjea pe tot corpul. Toți arătau rău, dar Eric arăta mai rău decât toți.

Jeff făcea torța. Folosi un băț de cort. Înfășură bandă adezivă în locul de unde intenționa să-l țină, gândindu-se că aluminiul s-ar putea încinge de la căldură. Înnodă în vârf o parte din hainele arheologilor – o pereche de pantaloni scurți de blugi, un tricou de bumbac – și le strânse cu putere. Amy nu-și dădea seama cum avea să funcționeze torța, dar nu spuse nimic; era prea obosită ca să inițieze o discuție. Dacă tot trebuia să treacă prin asta, nu mai voia decât să înceapă odată, ca să termine mai repede.

Mathias se ridică și-și șterse mâinile de pantaloni. Funia era în regulă. Îl priviră cu toții cum o înfășoară cu grijă înapoi pe roata scripetelui. După ce termină, Jeff își trase hamul pe cap, potrivindu-l sub brațe. Ținea în mână cutia de chibrituri, sticla de tequila cu dopul deja deșurubat și torța improvizată. Mathias și Eric se apropiară de scripete, sprijinindu-se cu toată greutatea pe manivelă. Apoi, fără nici cea mai mică ezitare, Jeff păși în gol, deasupra puțului. Nu spuse nimic când se despărți de Amy. Nu discutaseră nici un fel de plan. Trebuia să vină după el în puț – asta era tot ce știa. Cât despre restul, vedeau ei după ce ajungeau acolo.

Scârțâitul deja familiar al scripetelui se auzi din nou. Mathias și Eric țineau manivela din toate puterile, dând drumul funiei încetul cu încetul; erau leoarcă de transpirație din cauza efortului. Amy se aplecă peste marginea puțului și îl privi pe Jeff dispărând în întuneric. Se vedea din ce în ce mai mic, pe măsură ce cobora. Îl putu urmări mai mult timp decât se așteptase, de parcă tânărul ar fi târât și lumina soarelui după el, în adâncuri. La un moment dat, nu se mai vedea decât o umbră, ca o fantomă, dar Amy îl zări mult timp după ce presupuse că ar fi trebuit să dispară cu desăvârșire. Jeff însă nu se uită la ea și nu ridică nici o clipă capul; privea mereu în jos, spre fundul gropii.

– Încă puțin, spuse Mathias.

Nu era prea clar cu cine vorbea, poate doar cu el însuși, atât de șoptită fusese vocea lui.

Amy se întoarse și se uită la el, la scripete. Funia aproape că se terminase, mai erau doar vreo două, trei rotații. Când privi înapoi în puț, Jeff nu se mai vedea. Funia cobora, tot mai jos în întuneric, balansându-se ușor; Amy nu-i mai vedea capătul. Trebui să reziste impulsului de a-l striga pe Jeff – avea senzația că dispăruse cu totul, nu doar din câmpul ei vizual.

Scârțâitul scripetelui se opri în sfârșit. Eric și Mathias veniră lângă Amy, la marginea gropii, și toți trei priviră înăuntru. Amy îi auzea pe cei doi băieți gâfâind.

– Ești bine? strigă Mathias.

– Ridicați! se auzi Jeff.

Vocea îi răsuna de undeva de foarte departe, încărcată de ecouri – parcă nu era vocea lui.

Mathias trase singur funia înapoi; fără greutate, mergea mult mai repede. Scârțâitul se auzea altfel, mai ascuțit, ca un râs ciudat, de vrăjitoare, care-i dădea fiori lui Amy. Tresări și-și strânse brațele în jurul corpului. „Spune «nu», își repeta în minte. Poți s-o spui. Spune odată!" În clipa următoare însă, Eric îi întindea hamul, o ajuta să și-l monteze, iar Amy nu zise nimic. „Nu-i chiar atât de rău, își spuse. Ai mai făcut asta. De ce n-ai putea s-o faci încă o dată?" Cu aceste cuvinte de îmbărbătare în minte, păși în gol, rămase câteva clipe suspendată, apoi începu să coboare, încet, în groapă.

Era altfel pe lumină. Mai bine, din anumite puncte de vedere, din altele – mai rău. Vedea mai multe, desigur, pe măsură ce cobora – vedea puțul, cu pietrele și cu grinzile montate în pereți, și vedea planta crescând din loc în loc ca o beteală întinsă de Crăciun pe pereții unei case. Dar lumina făcea ca senzația de trecere să fie și mai pregnantă. Simțea, pe măsură ce cobora tot mai adânc, că traversează o graniță, că trece dintr-o lume în alta. Era o senzație apăsătoare. Ziua trecea în noapte, vederea – în orbire și viața – în moarte: asta simțea. Nici să privească în sus nu era o idee bună – ba era chiar și mai rău, fiindcă, deși nu coborâse încă prea adânc, tot i se părea că vede lumina zilei la o mare depărtare. Și, la fel cum îl văzuse pe Jeff din ce în ce mai mic pe măsură ce coborâse, întreaga groapă părea să se micșoreze, amenințând parcă să se închidă de tot, ca o gură care te înghițea în adâncul pământului. Strânse hamul în mână și încercă să respire mai rar ca să se calmeze. Hamul era ud – de la transpirația lui Jeff, presupuse. Sau poate chiar de la a ei. Începuse să se balanseze de la stânga la dreapta, aproape atingând pereții puțului; încercă să se oprească, dar nu reuși decât să mărească balansul și simți cum i se face greață. Încă mai

simțea gustul vomei și asta-i îngreuna și mai mult situația – își dădea seama că era posibil, chiar și așa, cu stomacul gol, să vomite în aer, peste Jeff, care aștepta în întuneric, sub ea.

Închise ochii.

Fără să-și dea seama cum, senzația trecu.

Aerul era din ce în ce mai rece și simți că i se face frig. Uitase de asta, altfel și-ar fi luat o haină mai groasă, un pulover din rucsacurile arheologilor. Începu să tremure, chiar dacă încă mai transpira. De nervi, știa, de frică.

Când deschise din nou ochii, îl zări pe Jeff. Învăluit în beznă: ba era, ba nu era acolo. Parcă l-ar fi văzut pe fundul unei ape sau printr-un fum gros. Avea capul dat pe spate. Nu-i putea vedea fața, dar ceva din poziția lui o făcea să fie sigură că-i zâmbea. În ciuda fricii, în ciuda faptului că transpira și tremura în același timp, în ciuda stării generale de disconfort, îi zâmbi la rândul ei.

Atinse cu picioarele fundul puțului. Hamul se lăsă, iar scârțâitul se opri. Și asta era ciudat, fiindcă tăcerea bruscă îi creă o senzație de panică, simți o strângere de inimă.

– Ei, zise ea doar pentru a-și auzi vocea, pentru a rupe tăcerea stranie. Am ajuns.

Jeff o ajută să-și dea jos hamul.

– E incredibil, nu-i așa? zise el. Cât de jos crezi că suntem?

Amy era prea speriată de entuziasmul, de încântarea din vocea lui ca să-i mai răspundă. Își dădea seama că Jeff se bucura de aventură. Chiar și după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, tot reușea să găsească o anumită plăcere în toată povestea asta. Parcă era un băiețel cu pasiuni specifice copilăriei: se bucura de misterele lumii subterane – peșterile, grotele, tunelurile secrete.

– Fără îndoială, își răspunse singur, mai jos decât am fost vreodată. Crezi că ar putea fi 35 de metri?

– *Jeff!* zise Amy.

Era ciudat: erau în întuneric, dar era și lumină. Cel puțin atât cât ajungea până la ei prin deschizătura de deasupra. Pe măsură

ce ochii ei se adaptau la întuneric, deslușea din ce în ce mai multe: pereții și fundul puțului și pe Jeff – chipul lui. Îl văzu uitându-se la ea cu o expresie mirată.

– Ce-i? o întrebă.

– Hai să găsim telefonul, bine?

Jeff dădu din cap.

– Da, telefonul.

Amy îl văzu aplecându-se, pregătind torța. Scoase dopul sticlei de tequila și începu să verse alcool peste hainele înnodate, încet, lăsând lichidul să intre în țesături. Nu se grăbea. Turnă mai întâi o cantitate mică, făcu o pauză, apoi turnă din nou. Amy simți mirosul de tequila; era atât de epuizată – de flămândă, de însetată, de obosită –, încât mirosul o ameți. Vedea o șosetă și un adidas pe fundul puțului, la câțiva centimetri la dreapta lui Jeff, și îi trebuiră câteva clipe lungi până să-și dea seama că erau ale lui Pablo. Eric i le scosese ieri ca să-i atingă talpa și să verifice dacă grecul își rupsese coloana. Uitaseră de ele în graba lor din seara precedentă și constată că acum erau acoperite de lujeri verzi. Era gata să se aplece să le ia de jos, gândindu-se că poate Pablo o să aibă nevoie de ele, când își aminti cum stăteau lucrurile și se simți penibil. Și totodată îngrozitor, fiindcă – în mod morbid – se surprinse zâmbind. Pablo nu mai avea nevoie de șosete și de adidași, firește – n-aveau să-i mai trebuiască niciodată.

– Era o lopată aici aseară, zise ea, surprinzându-se și pe sine.

Nu se gândise la asta, nici măcar nu-și dăduse seama că observase absența lopeții până când nu auzise propriul comentariu. Arătă spre peretele din fața lor, unde-și amintea că văzuse lopata. Nu mai era acolo.

Jeff se întoarse și se uită în direcția pe care i-o indicase.

– Ești sigură? o întrebă.

Amy dădu din cap afirmativ.

– Era o lopată din aia care se îndoaie.

Jeff se mai uită câteva clipe, apoi se întoarse la torța lui și mai turnă niște tequila peste haine.

– Poate c-a luat-o, zise el.

– Cine?

– Planta.

– De ce să facă asta?

– Eu și Mathias am încercat să săpăm o groapă mai devreme, cu o piatră și cu un băț de cort – ca să facem o hazna și să distilăm urina. Poate că nu vrea să facem asta.

Amy nu spuse nimic. Erau atâtea chestii pe care simțea nevoia să le conteste în ultima afirmație a lui Jeff, încât se simți aproape cuprinsă de panică, simți un fel de bâzâit sunându-i în urechi. Nu știa de unde să înceapă.

– Vrei să spui că poate să vadă? Că v-a *văzut* când săpați?

Jeff ridică din umeri.

– Cu siguranță, are un mod de percepție. Altfel cum crezi că ar fi știut să se întindă direct spre picioarele lui Pablo?

„Feromoni, își spuse Amy. Reflexe." Dar nu voia ca planta să poată vedea. Numai gândul o îngrozea. Voia ca acțiunile ei să fie automate, inconștiente.

– Și poate să comunice? întrebă ea.

Jeff ridică sticla și-i puse dopul. Hainele erau bine îmbibate cu alcool.

– Ce vrei să spui?

– Lujerii de sus v-au văzut săpând și le-au spus celor de jos să ascundă lopata?

Voia să râdă, atât de absurdă i se părea ideea. Însă ceva o opri, bâzâitul ăla care-i suna în cap.

– Cred că da, zise Jeff.

– Adică planta asta *gândește?*

– Cu siguranță.

– Dar...

– Mi-a dat jos semnele. De unde să știe să facă asta, dacă nu...

– E o *plantă,* Jeff! Plantele nu văd. Nu comunică. Nu gândesc. Nu...

– Era o lopată aici aseară? întrebă Jeff, arătând spre peretele puțului.

– Cred că da. Am...

– Atunci, unde e acum?

Amy tăcu. Nu-i putea răspunde.

– Dacă ceva a luat-o, nu crezi că cel mai probabil este să ne gândim că a fost planta?

Înainte ca Amy să răspundă, ciripitul reîncepu. Venea din stânga ei, din tunelul care se deschidea acolo. Jeff bâjbâi, deschise repede cutia de chibrituri, scoase un băț, îl aprinse și-l apropie de ghemul de haine. Alcoolul păru să se întindă după chibrit, absorbind lumina cu un zgomot asemănător fâlfâitului de aripi. O flacără palidă și albastră se materializă în jurul torței. Jeff o ridică și o întinse în fața lui; era o lumină slabă, ce părea gata să se stingă în orice clipă. Amy își dădea seama că nu va dura mult.

– Repede! zise Jeff, făcându-i semn spre galeria care se deschidea lângă ei.

Târâitul continua – sunase de trei ori – și ei țâșniră înainte, grăbindu-se să găsească telefonul până nu se oprea iar. Cinci salturi rapide și erau în galerie. Îi izbi un curent constant de aer rece, care făcu torța lui Jeff să pâlpâie ușor. Pe Amy o cuprinse groaza – lăsase în urmă peticul de cer, iar plafonul era atât de jos, încât Jeff trebuia să stea aplecat. Întunericul părea să-i apese din toate părțile, să se strângă în jurul lor ca un șarpe cu fiecare pas pe care îl făceau. Planta, în ciuda totalei lipse de lumină, părea să crească și mai abundent, acoperind până și cea mai mică suprafață. Amy și Jeff înaintau printre lujeri, cufundându-se în ei până la genunchi. Amy simțea alte plante atârnând deasupra ei, atingându-i fața; dacă nu și-ar fi dorit cu atâta disperare să găsească telefonul, s-ar fi întors nurnaidecât și ar fi luat-o la fugă.

Se auzi și cel de-al patrulea țârâit, tot dinaintea lor, atrăgându-i și mai adânc în galerie. Amy simți un zid undeva în față –

prin întuneric, înainte să-l vadă. Își dădea seama că galeria se înfunda undeva la vreo zece metri în fața lor. Ciripitul se auzea cu ecou, dar părea că telefonul era lângă acel zid, pe pământ, îngropat sub lujeri. Trebuia să se lase în patru labe ca să-l caute. Aproape că alerga acum; dorința de a găsi telefonul se îmbina cu groaza pe care i-o provoca acest loc și ambele senzații o împingeau înainte.

Jeff înainta cu mai multă atenție, rămânând în spatele ei. Îl lăsa în urmă, cu torța lui cu tot. Simțea lujerii atingându-i corpul, însă încetișor, mângâind-o, parcă dându-se la o parte ca s-o lase să treacă.

– Stai! spuse Jeff, apoi se opri, întinzând torța în față, încercând să vadă mai bine.

Amy nu-l luă în seamă; nu mai voia decât să ajungă acolo, să găsească telefonul, să plece. Vedea zidul, sau ceva asemănător unui zid: o umbră care se materializa dinaintea ei, blocând drumul.

– Amy! zise Jeff, de data asta mai tare, ecoul vocii lui întorcându-se spre ea, răsfrânt de zidul din față.

Amy ezită, încetini, se întoarse pe jumătate și-și dădu seama dintr-odată că planta se mișca, provocându-i senzația de înăbușire; nu era doar întunericul mai dens, nu era galeria care se îngusta. Nu, erau florile. Atârnau din tavan, se îndreptau spre ea de pe pereți, de pe jos – florile de pe lujeri se mișcau, închizându-se și deschizându-se ca niște guri micuțe. Când realiză asta, aproape că se opri. Apoi telefonul sună pentru a cincea oară, atrăgând-o spre el; știa că nu o să mai sune mult. Și era aproape, credea ea – chiar lângă zid. Nu trebuia decât să se lase în...

– Amy! urlă Jeff, speriind-o.

Se mișca din nou, grăbindu-se să ajungă lângă ea, cu torța ridicată în față.

– Nu!

– Dar e aici, spuse ea, făcând încă un pas.

Era o prostie, dar voia să fie ea cea care să-l găsească.

– E...

– *Stai!* strigă Jeff.

Apoi, înainte să apuce să-i răspundă, era lângă ea, strângând-o de braț, forțând-o să facă un pas înapoi, trăgând-o spre el. Îi simți fața lângă a ei, îi simți căldura, îl auzi șoptind:

– Nu e nici un telefon.

– Ce? întrebă ea, nedumerită.

Un al șaselea ciripit se auzi chiar în acel moment, părând să vină chiar dintre lujerii din fața lor. Amy încercă să se smulgă din strânsoarea lui Jeff.

– E...

Jeff o trase înapoi, strângând-o atât de tare, încât simți c-o doare.

– E planta, zise el. Florile. Ele scot sunetul ăsta.

Amy clătină din cap. Nu putea să creadă, nu voia să creadă.

– Ba nu! E chiar...

Jeff se aplecă în față, cu torța în mână, apropiind-o de pământ, întinzând-o spre zidul verde care se înălța chiar în fața lor. Lujerii aproape că tresăriră, dându-se la o parte din calea focului, lăsând un loc liber în mijlocul lor. Se mișcară atât de repede, încât aproape că se auzi un șuierat. Jeff se aplecă, apropiind flacăra și mai mult de ceea ce ar fi trebuit să fie țărână. În schimb, în față se deschidea o gaură întunecată. Curentul se simți și mai puternic, ciufulindu-i părul lui Amy, dezorientând-o. Jeff mișca torța în toate direcțiile, lărgind spațiul pe care îl crease. Amy avu nevoie de câteva secunde până când să conștientizeze ceea ce vedea, ce era acest întuneric, de ce nu era pământ acolo. Era gaura unui alt puț, care se deschidea în față. Lujerii crescuseră pe deasupra, ascunzându-l. „O capcană", își spuse. Îi ademeniseră pe ea și pe Jeff acolo, sperând să-i facă să calce în spațiul deschis, să cadă în hău.

Se auzi un sunet ascuțit, ca un fluierat, ca un șuierat de bici. Un lujer țâșni de jos și se înfășură în jurul mânerului de aluminiu al torței lui Jeff, smulgându-i-o din mână. Amy o văzu căzând. Lumina pâlpâi, aproape că se stinse, dar încă mai ardea în clipa

când atinse fundul puțului, cam la zece metri sub ei. Zări ceva alb – „Oase", se gândi – și ceva ce semăna cu un craniu privind-o cu un rânjet. Și lopata era tot acolo și mulți, foarte mulți lujeri, încolăciți ca niște șerpi, retrăgându-se din jurul ghemului de foc care ardea în mijlocul lor. Apoi flacăra pâlpâi, se micșoră, se stinse.

Se făcu întuneric beznă, mai dens decât și-ar fi imaginat ea vreodată că poate să fie. O clipă, tot ce putu auzi fu respirația lui Jeff lângă ea, și bătăile șoptite ale propriei inimi. Apoi șuieratul începu din nou, mai tare, mai puternic, și știu, chiar înainte ca lujerii să o înhațe, că ei erau. Păreau să vină din toate direcțiile deodată, dinspre pereți, de jos și din tavan, lovindu-i corpul, înfășurându-se în jurul brațelor și al picioarelor – chiar și în jurul gâtului –, trăgând-o spre gura puțului.

Țipă, făcu un pas în spate, rupând cu mâinile lujerii, eliberându-și un picior doar ca să simtă numaidecât cum planta i-l prinde pe celălalt. Lujerii nu erau destul de puternici ca s-o imobilizeze – se rupeau prea ușor, le simțea seva curgând pe pielea ei, arzând-o –, dar veneau întruna, din ce în ce mai mulți. Se zbătea, lovea cu picioarele și țipa, cuprinsă de panică, dezorientată, până când, în întuneric, nu-și mai putu da seama care era calea spre ieșire, spre gura galeriei.

– Jeff? strigă, apoi simți mâna tânărului prinzând-o, trăgând-o.

Se predă. Se luă după el, în vreme ce lujerii se tot înfășurau în jurul lor, prinzându-i, rupându-se, arzându-i.

Jeff strigă ceva, dar nu înțelese ce-i spunea. O trăgea de la spate; se împiedicară, căzură unul peste celălalt, în mâini și-n genunchi, printre lujerii care-i prinseră numaidecât, încercând să-i țină la pământ. Apoi se ridicară din nou, zăriră în față o lumină slabă și o luară la fugă spre ea, Jeff trăgând-o de braț. Lujerii căzură la pământ în urma lor, înțepenind din nou, rămânând iar nemișcați și tăcuți.

Amy văzu hamul atârnând în capătul funiei. Apoi, sus, ferestruica de cer. Când dădu capul pe spate și se uită spre ea, îi

văzu pe Eric și pe Mathias, contururile umbrite ale capetelor lor, uitându-se spre ea.

– Jeff? strigă Mathias.

Jeff nu se obosi să-i răspundă. Privea înapoi, spre gura galeriei din spatele lor. Nu mai era decât întuneric acolo și același curent de aer rece, însă Jeff părea să nu mai fie în stare să-și ia ochii de la acea imagine.

– Treci în ham! îi spuse lui Amy.

Amy îl auzea gâfâind. Nici ea nu mai putea respira și rămase o vreme lângă el, fără să se miște, încercând să-și revină.

Jeff se ghemui, înșfăcă sticla de tequila și-i scoase dopul. Ridică șoseta lui Pablo și turnă alcool peste ea.

– Ce faci? întrebă Amy în șoaptă.

De data asta, un sunet asemănător unei mișcări se auzea venind din galerie, foarte încet la început, apoi din ce în ce mai tare. Jeff începu să îndese șoseta lui Pablo pe gâtul sticlei de tequila, împingând-o cu degetul arătător. Sunetul din întuneric creștea în intensitate; era încă prea slab pentru a-l desluși cu claritate, însă ciudat de familiar – ca foșnetul unui pachet de cărți de joc –, straniu, oripilant și aproape uman.

– *Haide,* Amy! zise Jeff.

Nu-l contrazise. Trase hamul, își trecu brațele prin el, apoi capul.

– Jeff? strigă din nou Mathias.

– Trageți-o sus!

Amy se lăsă pe spate și privi în sus. Capetele încă se mai vedeau, uitându-se la ei din dreptunghiul de lumină. Dar știa că băieții nu o puteau vedea, era prea întuneric. Îl văzu pe Mathias ducându-și mâinile pâlnie la gură.

– Ce s-a întâmplat? strigă el.

Jeff deschidea cutia de chibrituri.

– Acum! le strigă celor de sus.

Sunetul se auzea mai tare – tot mai tare cu fiecare secundă – și, pe măsură ce creștea în volum, devenea din ce în ce mai familiar. Amy știa ce este; simțea că știe, că noțiunea există în

mintea ei, dar n-o putea accesa. Nu voia să mai audă, nu voia să înțeleagă sunetul. Hamul se smuci, apoi scârțâitul începu, auzindu-se de sus, acoperind celălalt sunet, cel pe care nu voia să-l recunoască. Se puse în mișcare, se ridică în aer, picioarele i se balansară deasupra fundului puțului. Jeff nu-i aruncă nici măcar o privire. Se uita când la cutia de chibrituri, când la întunericul din care sunetul se auzea din ce în ce mai tare, ca și când ar fi vrut să o urmeze spre lumină, să o prindă, să o târască înapoi în adâncul pământului.

Sub ea, văzu mâna lui Jeff mișcându-se și un chibrit aprinzându-se. Jeff îl apropie de șoseta lui Pablo și alcoolul luă foc instantaneu, aceeași flacără albăstruie ca și torța. Tânărul se ridică, ținu sticla la distanță ca pe o grenadă, asigurându-se că flacăra nu se stinge. Apoi o aruncă pe gura galeriei. Amy o auzi spărgându-se și văzu o lumină puternică venind din tunel.

„Un cocteil Molotov", își spuse. I se păru ciudat că știa cum se numește chestia asta, își imagină polonezi aruncând deznădăjduiți așa ceva în tancurile rusești, un gest inutil, disperat. Sub ea, Jeff stătea perfect nemișcat, privind spre galerie; focul se vedea deja mai slab și ea își continua constant urcarea. Curând, știa – foarte curând –, nu-l va mai vedea deloc. Flăcările ar fi trebuit să oprească zgomotul ăla îngrozitor, sunetul ăla pe care-l știa, dar pe care nu voia să-l recunoască, și la început chiar așa păru să se întâmple. Apoi zgomotul reîncepu, mai încet, și totuși părând să o învăluie complet. Îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că sunetul nu se mai auzea acum de sub ea; era pretutindeni în jur, chiar și deasupra ei. Jeff începea să nu se mai vadă, focul la fel, se îngropa în umbră, și, când ridică ochii să vadă cât mai avea până sus, o mișcare îi atrase atenția. Erau lujerii de pe pereții puțului – mai palizi, niște versiuni mai plăpânde ale rudelor de la suprafață. Florile lor micuțe se deschideau și se închideau. Ele scoteau sunetul ăla groaznic, își dădu seama – se auzea mult mai încet, un simplu zumzăit –, sunetul pe care trebui în cele din urmă să-l

recunoască, să-l conștientizeze, un sunet care, presupuse, se răspândea pe tot dealul.

„Râd", își spuse ea.

După ce îi ridicară pe amândoi din puț, nu prea mai aveau ce să facă. Pentru prima dată, Jeff era în pană de idei; părea ușor ametit din cauza celor văzute acolo jos. Îl duseră pe Pablo înapoi sub paravan; apoi se așezară laolaltă – toți în afară de Stacy, care era încă la baza dealului, așteptându-i pe greci – și-și trecură bidonul de apă din mână-n mână. Când Jeff se întinse să-și ia rația de apă, Eric observă că mâinile tânărului tremurau și lucrul ăsta îi provocă o ciudată senzație de bucurie. La urma urmei, și lui îi tremurau mâinile – și asta încă de ceva vreme –, și îi părea bine să-i vadă și pe ceilalți începând să i se alăture. „Nenorocita nenorocire a nenorocitului", își spuse. Nu știa de ce, dar nu putea scăpa de aceste cuvinte și abia reușea să-și înfrâneze impulsul de a le rosti cu voce tare.

– Râdeau de noi, șopti Amy.

Nimeni nu zise nimic. Mathias puse capacul bidonului, se ridică și îl duse în cort.

Jeff le povestise ce se întâmplase de îndată ce ieșiseră din puț – cum planta era cea care scotea țârâiturile ca de telefon, încercând să-i ademenească într-o capcană – și până și această dezamăgire, cu toată groaza pe care o implica, îi adusese un fel de consolare lui Eric. Fiindcă acum aveau în sfârșit să *vadă* cu toții; acum, când înțeleseseră de ce era în stare planta, aveau să-l creadă când le spunea că încă mai era în corpul lui, crescând acolo, mâncându-l din interior. O mai simțea încă. O simțea mereu. Ceva se ascundea în piciorul lui, ceva micuț, ca un vierme, în carnea de lângă femur; se mișca mereu, împungea și mesteca. Părea că se îndreaptă spre laba piciorului. Apoi, mai sus, era senzația din piept. Acolo nu era nici o mișcare, doar o presiune constantă, imposibil de ignorat. Își imagina acolo un fel de vid, chiar sub coaste, o cavitate a corpului său pe care planta

o umplea treptat, dându-i la o parte organele, câștigând din ce în ce mai mult spațiu. Credea că, dacă s-ar fi tăiat în locul ăla, dacă și-ar fi făcut o incizie cât de mică, planta s-ar fi rostogolit afară, în lumină, mânjită cu sângele lui, ca un prunc monstruos, sărind și răsucindu-se, cu florile deschizându-se și închizându-se asemenea unor zeci de guriță care așteaptă să fie hrănite.

Pablo gemu – păru aproape un cuvânt, de parcă ar fi cerut ceva –, dar când se întoarseră spre el îi văzură ochii în continuare închiși și trupul nemișcat. „Visează", își zise Eric, dar își dădu imediat seama că nu era așa, că era mai rău, mult mai rău. Delira, erau ultimele lui clipe înainte de a muri.

„Visează, delirează, moare..."

– N-ar trebui să-i dăm și lui apă? întrebă Amy.

Vocea ei i se păru ciudată lui Eric. „Probabil că și ei îi tremură mâinile", își zise. Nimeni nu-i răspunse. Stătură multă vreme în tăcere, privindu-l pe Pablo, așteptând ca el să deschidă ochii, să se miște, dar grecul nu făcu nici una, nici alta. Singurul sunet era hârâitul respirației lui încărcate de flegmă. În mintea lui Eric apăru o amintire cu el însuși întins undeva, pe jumătate adormit, într-o dimineață devreme, ascultând cum vecinul de la etajul de deasupra muta mobila prin casă. Era în vizită la un prieten, dormise pe canapea. În mod ciudat, nu-și putea aminti numele prietenului. Vedea sticlele goale de bere înșirate pe măsuța de cafea, simțea mirosul de vechitură al pernei pe care dormise, auzea mobila împinsă dintr-o parte în alta prin camera de deasupra lui, dar era atât de obosit, atât de însetat, atât de înfometat, încât nu putea să-și aducă aminte cine fusese gazda lui atunci. Dar ăsta era sunetul pe care îl auzea – nu încăpea nici o îndoială –, așa suna respirația lui Pablo, ca o masă pe care cineva o târa pe o podea de lemn.

Amy insistă:

– Nu a mai băut nici un strop de apă de...

– E inconștient, o întrerupse Jeff. Cum am putea să-i dăm apă?

Amy se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Unul câte unul, își luară privirea de la Pablo – închiseră ochii, întoarseră capul, nu se mai uitară în spate. Privirea lui Eric se plimba aiurea prin luminiș, oprindu-se, în cele din urmă, asupra cuțitului. Zăcea lângă paravan. Lama era acoperită cu sângele grecului, pătată de la vârf până la plăsele. Nu era prea departe – ca să ajungă la el, nu trebui decât să se deplaseze jumătate de metru la stânga, să se întindă și, dintr-odată, era în mâna lui. Îl simțea cald de la soare și asta-i creă o senzație de confort – se simțea bine ținându-l în mână. Încercă să-i șteargă lama pe tricou, dar sângele se uscase și rămăsese lipit. Era într-atât de deshidratat, încât trebui să adune saliva cu limba ca să poată scuipa. Nici asta nu-l ajută; de îndată ce începu să frece lama, tricoul – atât de ros de puful verde, încât devenise aproape transparent – începu să se destrame între degetele lui.

„Nu contează, hotărî. Nu de infecție mă tem eu acum."

Se aplecă și-și făcu o tăietură de vreo șapte centimetri în picior, sub incizia pe care i-o făcuse Mathias în acea dimineață. Îl duru, mai ales fiindcă trebui să taie adânc, să înfigă cuțitul în mușchi, să împingă carnea în sus cu vârful lamei, căutând lujerul micuț despre care știa sigur că e acolo. Durerea era intensă – *asurzitoare,* așa ar fi descris-o –, dar ciudat de liniștitoare în același timp: simțea că tranșează o problemă importantă. Sângele țâșnea șuvoi din tăietură, i se scurgea pe picior, îl împiedica să vadă, așa că întinse degetul arătător, îl băgă în rană, începu să sape, să pipăie. Durerea era acum ca un om care urcă și coboară în fugă niște scări, sărindu-le două câte două. Ceilalți îl priveau, prea uluiți ca să spună ceva. În ciuda durerii, continua să simtă acea senzație călduță. Simți creatura fugind în jos, ferindu-se de degetul lui. Luă din nou cuțitul, tăie și mai adânc, apoi Jeff sări în picioare, apropiindu-se în fugă de el.

Ridică privirea; un șuvoi gros de sânge i se scurgea pe picior, începând să i se adune iar în pantof. Se aștepta la înțelegere, credea că va primi ajutor, dar fu uimit să vadă expresia de

dezgust și de exasperare de pe chipul lui Jeff, care se întinse și-i smulse cuțitul din mână.

– Încetează! îi strigă, aruncând cuțitul departe, în țărână. La dracu', nu te mai purta ca un idiot!

Tăcere în luminiș. Eric se răsuci spre ceilalți, presupunând că măcar unul va spune ceva în apărarea lui, dar toți întoarseră capul, ferindu-se să-i întâlnească privirea; pe chipurile lor se citea aceeași dezaprobare.

– Nu crezi că avem și așa destule probleme? îl întrebă Jeff.

Eric făcu un gest disperat, arătând cu mâinile însângerate spre piciorul tăiat.

– E în mine!

– Nu o să reușești decât să te infectezi! Asta vrei? Un picior infectat?

– Nu-i doar piciorul. O simt și în piept.

Atinse locul de pe piept, punctul dureros pe care-l simțea acolo, punându-și palma deasupra. Era convins că simte planta împingând, vrând să iasă.

– Nu-i nimic în tine. Ai priceput? zise Jeff, cu o voce la fel de dură ca și expresia feței – de frustrare, de oboseală. E doar în imaginația ta și... și... Pe toți dracii, trebuie să încetezi!

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și o luă spre luminiș.

Începu să se miște de colo, colo. Toți se uitau la el. Pablo continua să târască masa aia grea pe podeaua de lemn și, dintr-odată, numele lui Mike O'Donnell țâșni în mintea lui. Ăsta era prietenul: roșcovan, cu strungăreață, jucător de lacrosse. Fuseseră prieteni în liceu, după care merseseră la școli diferite, pierzând în cele din urmă legătura. Locuia într-o casă cu etaj, lângă Baltimore, și stătuse o săptămână la el. Merseseră la un meci al echipei Orioles, cumpăraseră niște bilete extrem de proaste de la un bișnițar și ajunseseră pe niște locuri de unde nu putuseră vedea nimic. Toate aceste evenimente nu se întâmplaseră decât cu vreo doi, trei ani în urmă, dar i se păreau foarte îndepărtate, petrecute parcă într-o altă viață, o viață cu totul și

cu totul diferită de cea pe care o trăia acum, așezat în luminișul ăsta îngust, ascultând respirația insuportabilă a lui Pablo – „Visează, delirează, moare." Ar fi vrut să-și vâre iar degetul în rana deschisă, dar rezistă tentației spunându-și: „Nu-i acolo", și încercând din toate puterile să creadă asta.

Jeff se opri.

– Cineva ar trebui să se ducă s-o schimbe pe Stacy, zise.

Nimeni nu se mișcă; nimeni nu spuse nimic.

Jeff se uită mai întâi spre Amy, apoi spre Mathias. Nici unul nu-i întoarse privirea. Nici măcar nu se obosi să se uite la Eric.

– Bine, zise el în cele din urmă, dând exasperat din mână, parcă sătul de toți trei – de apatia, de delăsarea, de disperarea lor –, dezgustul părând să se generalizeze, să-i cuprindă pe toți. Mă duc eu.

Apoi, fără nici un alt cuvânt, fără nici o altă privire, se întoarse și părăsi luminișul.

„Ar fi trebuit să mănânc ceva", realiză Jeff în timp ce cobora dealul. Trecuse deja bine de amiază; ar fi trebuit să împartă cele două banane, să le taie în cinci porții egale, să mestece, să înghită și să se mintă că au luat prânzul. Apoi urma portocala la cină, poate și câteva boabe de struguri – astea erau alimentele care nu rezistau prea mult, care începuseră deja să se strice, din cauza căldurii. Și apoi? Covrigei, alune, batoane cu proteine – cât timp le-ar fi ajuns? Încă vreo două zile, după calculele lui, după care aveau să sufere de foame. Ajunse însă la concluzia că nu avea nici un rost să-și facă griji pentru asta, de vreme ce oricum nu putea face nimic pentru a schimba situația. Să spere sau să se roage părea să fie tot ce le mai rămânea de făcut, iar pentru el să speri și să te rogi era același lucru cu a nu face nimic.

Ar fi trebuit să ia și cuțitul. Eric s-ar fi tăiat în continuare dacă nu-l oprea nimeni și nu putea să garanteze că Amy sau Mathias aveau să facă asta. Simțea că îi pierde. Nu trecuseră decât douăzeci și patru de ore și deja se purtau ca niște victime – stăteau cu umerii aplecați, cu expresii sumbre. Până și Mathias

părea să se fi retras în el în cursul acelei dimineți – devenise pasiv tocmai în clipa în care avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era nici un telefon mobil în puț; ar fi trebuit să anticipeze ce avea să se întâmple. Nu gândea atât de limpede pe cât ar fi trebuit și știa că asta nu avea să conducă la nimic bun. Planta ar fi putut cu ușurință să roadă funia, dar n-o făcuse. O lăsase neatinsă pe scripete, ceea ce însemna că voise ca ei să coboare din nou în puț, iar el ar fi trebuit să-și dea seama, să înțeleagă că asta nu putea însemna decât un singur lucru, și anume că târâitul era o capcană. Planta se putea mișca, putea gândi și putea imita diverse sunete – nu doar târâitul telefonului, ci și țipetele păsărilor. Fiindcă, mai mult ca sigur, planta fusese cea care strigase și-i avertizase pe mayași seara trecută, când încercase să coboare pe furiș dealul. Și ăsta era alt lucru de care ar fi trebuit să-și dea seama.

Devenea neglijent. Pierdea controlul și nu știa cum să-l recâștige.

O văzu pe Stacy. Stătea gârbovită sub umbrela ei, cu fața spre poiană, spre mayași, spre jungla din spatele acestora. Nu-l auzi apropiindu-se, nu se întoarse să-l salute, dar când ajunse lângă ea tânărul înțelese de ce. Stătea cu picioarele încrucișate, aplecată în față, cu umbrela sprijinită pe umeri, cu ochii închiși, cu gura deschisă: dormea dusă. Se uită la ea aproape un minut, cu mâinile în șolduri. Primul impuls de furie față de neglijența ei se risipi instantaneu; era prea epuizat pentru un asemenea efort. Știa că oricum n-ar fi contat, oricum n-ar fi avut nici un sens practic. Dacă grecii ar fi sosit, ar fi strigat-o de îndată ce ar fi văzut-o stând acolo și ar fi trezit-o când mai erau încă la o distanță destul de mare pentru a putea fi opriți. Și, la urma urmei, grecii nu veniseră și probabil că nici nu aveau să vină vreodată. Așa că furia nu-și avea nici un rost; venise și se dusese cu viteza unei cutremurări.

Umbrela nu stătea bine – cercul de umbră acoperea partea de sus a corpului lui Stacy, dar îi lăsa mijlocul și picioarele

încrucișate expuse soarelui de la amiază. Picioarele, încălțate în sandalele acoperite de noroi, îi erau arse până la glezne și prinseseră un colorit roșu-închis, ca de carne crudă. Aveau să-i apară băsici mai târziu, apoi să se cojească – un proces dureros. Dacă ar fi fost vorba de Amy, toată povestea ar fi implicat nenumărate văicăreli – chiar și lacrimi, din când în când –, dar Stacy, era sigur de asta, probabil că nici măcar n-avea să observe, darămite să mai și comenteze ceva. Făcea parte din felul ăla aiurit al ei care o făcea să pară uneori detașată de propriul trup. Îi venea greu să nu o compare cu Amy. Le cunoscuse pe amândouă deodată; locuise în același cămin cu ele în primul an, cu un etaj mai jos, chiar sub camera lor. Urcase odată, într-o noapte, deranjat de niște bubuituri pe care le tot auzea, și le găsise pe amândouă în pijamale, aplecate peste o grămăjoară de lemne, cu un ciocan, niște cuie și o hârtie cu instrucțiuni scrise în coreeană. Era o etajeră pe care Amy o cumpărase de pe internet, la un preț foarte mic, fără să-și dea seama că trebuia s-o asambleze singură. Până la urmă, le montase el etajera și, în acest timp, se împrieteniseră. O scurtă perioadă de vreme nici măcar nu fusese prea clar pe care din ele o curta și presupunea că și era o parte din motivul pentru care îi venea și acum greu să se uite la ele fără să le compare, fără să cântărească diferențele și să le pună în balanță calitățile.

În cele din urmă, Amy îl câștigase cu personalitatea ei – era mult mai realistă decât Stacy, mai cu picioarele pe pământ, mai de încredere, în ciuda deselor ei văicăreli –, dar, din punct de vedere fizic, Stacy fusese întotdeauna cea care i se păruse mai atrăgătoare. Avea ceva în ochii ăia negri, în felul în care te privea așa, dintr-odată, aproape dureros de deschis, fără a ascunde nimic. Era sexy, ademenitor de sexy, în vreme ce Amy nu era decât drăguță. Existase chiar un moment, la puțină vreme după ce începuse să o curteze în mod evident pe Amy, când cochetase cu fantezia de a avea o aventură cu Stacy. Fiindcă ceea ce se întâmplase pe plajă, cu Don Quijote, nu fusese un incident izolat.

Stacy avea o aplecare spre așa ceva; era promiscuă într-un mod viclean și totodată neajutorat, aparent fără să se poată împotrivi. Îi plăcea să se sărute cu străini, să atingă și să fie atinsă, mai ales după ce bea ceva. Eric știa despre câteva astfel de semiaventuri, dar nu despre toate. Se certaseră pe tema celor pe care le descoperise, țipând și înjurându-se unul pe celălalt, doar pentru ca – întotdeauna – să sfârșească prin a se împăca, Stacy venind cu promisiuni înlăcrimate, aparent sincere, pe care le încălca întotdeauna, uneori peste numai câteva zile. I se părea ciudat că-și amintește toate astea acum, în special fantezia lui în care o înșela pe Amy, și îi era greu să-și aducă aminte exact cum reușise să se stăpânească. Sau de ce se stăpânise, la urma urmei? Foarte departe – așa i se păreau toate.

Ce era ciudat la Stacy era că, în ciuda sexualității pe care o emana, avea totuși ceva izbitor de copilăresc. În parte, era ceva ce ținea de personalitatea ei – era mereu cu capul în nori, prefera să se joace, să se cufunde în lumea imaginației în loc să facă orice ar fi putut semăna câtuși de puțin a muncă –, dar era în același timp și ceva fizic, ceva în trăsăturile feței ei, în forma capului, care era frapant de rotund și puțin cam prea mare pentru restul corpului, părând mai degrabă capul unei fetițe decât al unei femei mature. Era o caracteristică a ei de care se îndoia că fata avea să scape vreodată. Chiar dacă nu murea aici, chiar dacă avea să ajungă să îmbătrânească, să aibă chipul acoperit de riduri și umerii aplecați de vârstă, era convins că tot o va mai păstra, chiar și atunci. Era foarte evidentă acum, când părea atât de neajutorată, întinsă în fața lui, cufundată în somn.

„N-ar trebui să fie aici", își spuse Jeff. Cuvintele îi apăruseră în minte fără să le gândească, speriindu-l. Era adevărat, desigur: nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să fie acolo. Și totuși erau, iar șansele de a mai fi vreodată în altă parte păreau, cu fiecare clipă, tot mai mici. Fusese ideea lui să vină în Mexic și tot ideea lui să plece în căutarea lui Henrich. Oare asta însemnau cuvintele? Se simțea oare vinovat pentru toată situația? Lujerii prinseseră

rădăcini în sandalele lui Stacy, prinzându-se de piele ca o ghirlandă, și, în timp ce remarca asta, se ghemui lângă ea, întinse mâna și smulse planta.

Stacy se trezi când îi simți atingerea, sări ca arsă, se ridică ametită în picioare, pierzându-și umbrela de spaimă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea aproape țipând.

Jeff făcu niște mișcări liniștitoare; avusese intenția s-o atingă – să-i ia mâna, s-o ia în brațe –, dar fata făcuse un pas în spate și nu mai ajunsese la ea.

– Ai adormit, zise el.

Stacy căscă ochii, încercând să se orienteze. Planta creștea și pe hainele ei, remarcă Jeff. Un tendon lung i se prinsese în față, pe tricou; altul atârna pe cracul stâng al pantalonilor ei kaki, înfășurat în jurul gambei. Jeff se aplecă, luă umbrela și i-o întinse. Stacy o privi ca și când nu ar fi reușit să și-o amintească – ce era, ce legătură avea cu ea –, apoi o luă și și-o puse pe umeri. Făcu încă un pas în spate. „Parcă i-ar fi frică de mine", gândi Jeff și simți o oarecare iritare.

Arătă spre vârful dealului:

– Poți să te duci înapoi acum.

Stacy nu se mișcă. Își ridică piciorul ars de soare și se scărpină fără să-și dea seama.

– Rădea, zise.

Jeff o privi fără să-i răspundă. Știa la ce se referea, dar nu-și dădea seama ce-ar fi putut spune. Ceva în legătură cu Stacy, cu întâlnirea lor de aici, îl făcea conștient de cât era de obosit. Trebui să reziste tentației de a căsca.

Stacy făcu un gest larg.

– Planta!

Jeff dădu din cap.

– Am coborât înapoi în puț. Ca să căutăm telefonul mobil.

Expresia lui Stacy se schimbă numaidecât – și nu doar atât, i se schimbară și atitudinea, și vocea –, animată de speranță.

– L-ați găsit?

Jeff clătină din cap.

– Era o capcană. Lujerii scoteau sunetele alea.

Se simți ca și când ar fi pocnit-o; efectul pe care cuvintele lui îl avură asupra fetei fu dramatic. Tresări, fața i se pleoști, deveni foarte palidă.

– Am auzit-o râzând. Tot dealul râdea.

Jeff dădu din cap.

– Are capacitatea de a imita.

Apoi, fiindcă Stacy părea să aibă mare nevoie de o încurajare, adăugă:

– E doar un sunet pe care a învățat să-l scoată. Nu e râs, propriu-zis.

– Am adormit.

Stacy părea surprinsă de asta, de parcă ar fi vorbit despre altcineva.

– Mi-era atât de frică. Mi-era...

Clătină din cap, nereușind să găsească vorbele potrivite, apoi, cu voce slabă, termină:

– Nu știu cum am putut să adorm.

– Ești obosită. Toți suntem.

– El e bine? șopti Stacy.

– Cine?

– Pablo. E... – din nou, păru să-și caute cuvintele – e bine?

Fu ciudat, dar lui Jeff îi trebuiră câteva clipe să înțeleagă ce îl întreba Stacy. Dacă se uita în jos, vedea petele de sânge de pe blugi, dar trebui să facă un efort să-și amintească al cui era sângele și cum ajunsese acolo. „Obosit", își spuse, deși știa că era mai mult decât atât. Înăuntrul lui, începuse să cedeze, la fel ca și ceilalți.

– E inconștient, zise.

– Picioarele?

– I le-am tăiat.

– Dar trăiește?

Jeff dădu din cap.

– Și o să fie bine?

– Vom vedea.

– Amy nu te-a oprit?

Jeff clătină din cap.

– Trebuia să vă oprească.

– Terminaserăm deja.

Stacy nu mai spuse nimic.

Jeff simți din nou cum începe să-și piardă răbdarea, cum Stacy începe să-l enerveze; voia să plece odată. De ce nu pleca? Știa ce avea să spună mai departe, ghicea, aștepta cuvintele, dar tot se simți șocat când le auzi – sfidat.

– Nu cred că e bine ce-ați făcut, zise fata.

Făcu un gest scurt din mână, alungând cuvintele.

– Cam târziu pentru asta, nu crezi?

Stacy ezită, uitându-se la el. Apoi, parcă fără voia ei, spuse:

– Am vrut să-ți spun. Ca să știi. Îmi pare rău că n-am votat invers. Nu aș fi vrut să i le tai.

Jeff nu știu cum să răspundă. Toate opțiunile pe care le avea erau inacceptabile. Voia să țipe la ea, s-o zgâlțâie de umeri, să-i ardă o palmă peste față, dar știa că n-ar fi ieșit nimic bun din toate astea. Toți păreau hotărâți să-l lase baltă, să-l abandoneze, să-l dezamăgească; erau cu toții mult mai slabi decât și-ar fi imaginat vreodată. El nu încerca să facă decât bine, voia să-i salveze viața lui Pablo, să-i salveze pe toți, și nici unul nu părea în stare să înțeleagă asta, darămite să mai găsească și puterea să-l ajute să ducă la bun sfârșit toate lucrurile grele care trebuiau făcute.

– Ar trebui să te duci înapoi, zise el în cele din urmă. Spune-le să-ți dea niște apă.

Stacy dădu din cap, trăgând de lujerul subțirel care-i stătea agățat de tricou. Îl desprinse și materialul se rupse, într-o tăietură lungă. Nu purta sutien; preț de-o clipă, Jeff îi zări sânul drept. Semăna surprinzător de mult cu ai lui Amy: aceeași mărime, aceeași formă, doar că avea sfârcul mai închis, mai maroniu, în vreme ce Amy îi avea roz-deschis. Privi repede în altă parte, mai mult din reflex; inerția îl duse chiar și mai departe, îl făcu să se întoarcă în așa fel încât, fără să fi avut această intenție, se trezi

cu spatele la Stacy. Se uită la poiană, la mayași. Cei mai mulți dintre ei erau întinși la umbra junglei, încercând să se ferească de arșița zilei. Câțiva dintre ei fumau și discutau; alții păreau să doarmă. Lăsaseră focurile să ardă mocnit, acoperind tăciunii cu cenușă. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenție – nici lui, nici lui Stacy – și, o clipă, avu iluzia că putea pur și simplu traversa poiana, că putea să treacă direct prin mijlocul ei și să dispară printre copaci fără ca vreunul dintre mayași să încerce să-l oprească. Își dădea totuși seama că nu era decât o fantezie. Putea la fel de ușor să-și imagineze cum mayașii puneau mâna pe arme de îndată ce se apropia, strigându-i să se oprească, cu arcurile pregătite – așa că nu simți nici cel mai mic impuls să încerce să plece.

Îl vedea pe băiețelul din ziua trecută, cel care se luase după ei când ieșiseră din sat, călare pe ghidonul bicicletei care scârțâia. Stătea în picioare, lângă ce mai rămăsese din focul de tabără, încercând să învețe să jongleze. Avea trei pietre, fiecare de mărimea unui pumn, și le arunca în aer, una câte una, încercând să obțină acea mișcare circulară cu care clovnii învârt mingi, săbii și torțe aprinse. Însă nu avea grația lor – nici pe departe! Scăpa mereu pietrele, dar le ridica numaidecât și o lua de la capăt. După ce făcu asta de vreo zece ori, simți privirea lui Jeff ațintită asupra lui. Se întoarse, se uită în ochii lui, și asta deveni tot un fel de joc, o provocare – amândoi refuzau să se uite în altă parte. În nici un caz Jeff nu avea de gând să fie el cel care ceda; își punea în această luptă toată frustrarea, toată furia. Deveni atât de concentrat, încât abia dacă o auzi pe Stacy când se întoarse și începu să urce dealul, pașii ei răsunând din ce în ce mai încet, până când, în cele din urmă, nu se mai auziră deloc.

Stacy îi găsi pe Amy și pe Eric în luminișul de lângă cort. Amy stătea pe pământ, cu spatele la Pablo, cu genunchii strânși la piept. Avea ochii închiși. Eric se plimba de colo, colo. Nu-i aruncă nici măcar o privire când apăru. Mathias nu se vedea pe nicăieri.

Primul lucru la care se gândi Stacy fu să-și potolească setea.

– Jeff mi-a spus că pot să beau niște apă, îi anunță ea pe cei doi.

Amy deschise ochii, o privi, dar nu zise nimic. Nici Eric nu scoase nici un cuvânt. În aer se simțea miros de carne friptă și rămăsese cenușă în locul unde Mathias aprinsese focul. „Au gătit masa de prânz", se gândi Stacy. Apoi își aminti motivul pentru care fusese făcut focul și aruncă o privire rapidă spre Pablo. Îl zări întins sub paravanul lui (îi văzu ochii afundați, cioturile rozalii cu arsuri negre pe care strălucea gelul antibiotic...). Tresări, se întoarse spre cort și o luă repede într-acolo. Clapeta fusese lăsată deschisă, așa că se strecură înăuntru, lăsându-și apărătoarea de soare afară, pe pământ.

Lumina era mai slabă în cort; îi trebui o clipă să se adapteze. Mathias stătea întins pe unul dintre sacii de dormit, întors pe-o parte. Ținea ochii închiși, totuși Stacy își dădu seama că nu dormea. Înaintă încet până în fundul cortului, trecând pe lângă bărbat, se ghemui și luă bidonul de apă. Deșurubă capacul, luă o înghițitură lungă, apoi se șterse la gură cu dosul palmei. Nu era de-ajuns – nu i-ar fi ajuns nici toată apa care mai rămăsese în bidon – și, câteva clipe, fu tentată să mai ia o înghițitură. Știa că ar fi fost un lucru rău și se rușină numai la gândul de a face asta, așa că puse dopul la loc. Când se întoarse să plece, îl surprinse pe Mathias uitându-se la ea, cu acea expresie, total impenetrabilă.

– Jeff mi-a spus că pot, zise ea, temându-se ca nu cumva neamțul să-și imagineze că fura apă.

Mathias dădu din cap. Nu spunea nimic, o privea doar.

– El e bine? șopti Stacy, arătând spre ușa cortului, spre Pablo.

Mathias ezită destul, cât Stacy să înceapă să creadă că nu voia să-i răspundă. Apoi clătină încet din cap.

Stacy nu știa ce altceva ar mai fi putut spune. Făcu încă un pas spre ieșirea din cort, apoi se opri din nou.

– Dar tu? întrebă ea.

Expresia lui Mathias se schimbă, aducând cu un zâmbet reținut. Stacy crezu că Mathias va începe să râdă, însă nu se întâmplă nici asta.

– Tu ești bine? îi întoarse el întrebarea.

Stacy clătină din cap.

– Nu.

Apoi nimic: o fixa în continuare cu privirea lui inertă, aproape goală, în care se citea o umbră de amuzament, neexprimat însă. În cele din urmă, Stacy își dădu seama că Mathias aștepta ca ea să plece. Prin urmare, asta și făcu. Ieși în lumina soarelui, închizând fermoarul cortului în urma ei.

Eric se agita în continuare. Stacy observă că piciorul îi sângera din nou și se gândi o clipă să-l întrebe din ce cauză, apoi își dădu seama că nu voia să știe. Ar fi vrut ca Eric să se ducă în cort, cu Mathias, și să se întindă acolo. Ba chiar l-ar fi forțat să facă asta, dacă ar fi știut cum. Probabil că toți ar fi trebuit să stea în cort; asta ar fi vrut Jeff. Să stea la umbră, să se odihnească, să-și conserve energia. Dar ea se simțea în cort de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană. Era izolată de restul lumii, nu putea vedea ce se întâmpla, ce pericole se apropiau. Nu voia să stea ascunsă în cort și-și imagină că și ceilalți simțeau la fel. Nu înțelegea cum de Mathias suporta să stea închis acolo.

Își puse din nou umbrela pe umeri și se așeză pe jos, la câțiva pași în dreapta lui Amy. Eric se fâțâia mai departe; sângele îi curgea pe picior; adidasul îi scârțâia de fiecare dată când făcea un pas. Ar fi vrut să-l oprească, să-l calmeze cumva. Câteva clipe, încercă să-l convingă prin puterea minții. „Stai jos, Eric! spuse în gând. Te rog, stai jos." Nu avu nici un efect, desigur; chiar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, chiar dacă le-ar fi strigat, tot n-ar fi avut nici un efect.

Cea mai mare problemă, în luminiș, nu era soarele, nici căldura. Era sunetul respirației lui Pablo – tare, hârâită, neregulată. Uneori se oprea chiar și câteva secunde la rând – tăcere totală – și atunci nu rezista, nu se putea abține, se întorcea întotdeauna să privească spre paravan, mereu cu aceleași două cuvinte în

minte: „A murit". Apoi, izbucnind atât de puternică și atât de bruscă încât o făcea să tresară, respirația grecului începea din nou, dar niciodată înainte de a o fi forțat să se uite iar la el, să-i vadă cioturile lucioase, acoperite de bășici, ochii încercănați, care refuzau să se mai deschidă, dâra subțire de lichid închis care i se scurgea din colțul gurii.

Apoi, mai erau și lujerii. Se aflau peste tot în jurul lor. Verde, verde, verde – oriunde s-ar fi uitat, vedea numai verdele plantei. Încerca mereu să-și spună că nu era decât o plantă ca oricare alta, doar o plantă, nimic mai mult decât o plantă. La urma urmei, așa și arăta în acel moment; nu se mișca, nu mai scotea sunetul ăla înfiorător. Nu erau decât niște cârcei drăguți, acoperiți cu floricele roșii și cu frunze în formă de palme – se încălzeau la soare, nemișcați, inofensivi. Asta făceau plantele; nu se mișcau, nu râdeau, *nu se puteau* mișca, *nu puteau* râde. Dar Stacy nu reuși să se piardă în această fantezie. Era ca un cub de gheață pe care-l strângea în mână, dorindu-și să nu se topească. Cu cât îl strângea mai tare, cu atât devenea din ce în ce mai mic. Văzuse lujerii mișcându-se, îi văzuse vârându-se în piciorul lui Eric, îi văzuse năpustindu-se să soarbă voma lui Amy. Și îi auzise – îi auzise râzând, auzise cum râdea tot dealul. Nu putea scăpa de senzația că era urmărită, că lujerii îi pândeau pe toți șase, punând la cale următorul atac.

Se apropie de Amy, aranjându-și umbrela în așa fel încât umbra ei să le cuprindă pe amândouă. Când îi luă mâna lui Amy, fu șocată să constate cât era de umedă. „E speriată", își spuse. Apoi puse din nou acea întrebare, aceeași pe care i-o pusese și lui Mathias, în cort.

– Ești bine?

Amy clătină din cap, începu să plângă, strângându-i mâna cu putere.

– Șșșt! șopti Stacy, încercând s-o aline. Șșșt!

O luă după umeri și simți cum începe să plângă și mai tare, cu suspine adânci, cu sughițuri.

– Ce e, draga mea? zise ea. Ce s-a întâmplat?

Amy își trase mâna și-și șterse fața. Începu să clatine din cap și păru să nu mai fie în stare să se oprească.

Eric își continua acel ciudat, nefiresc du-te-vino, pierdut în propria lume, fără măcar să se uite la ele. Îl privea cum se mișcă de la dreapta la stânga, de la stânga la dreapta prin micul luminiș.

În cele din urmă, Amy reuși să spună:

– Sunt doar obosită, zise ea, șoptind cuvintele. Asta-i tot. Sunt foarte obosită.

Apoi începu din nou să plângă.

Stacy rămase lângă ea, așteptând să-i treacă. Dar Amy nu se oprea. În cele din urmă, nu mai putu suporta. Se ridică și se duse în cealaltă parte a luminișului. Rucsacul lui Pablo zăcea acolo, pe jos. Băgă mâna în el și scoase una din cele două sticle de tequila care mai rămăseseră. Se îndreptă cu ea spre Amy, rupându-i sigiliul în timp ce mergea – era singurul lucru la care se putuse gândi. Se așeză din nou sub umbrelă, luă o dușcă zdravănă de alcool, simți cum o arde pe gât, apoi întinse sticla. Amy o privi plângând în continuare, clipind printre lacrimi, ștergându-se la ochi. O văzu ezitând, simți că era pe punctul de a refuza, apoi o văzu cedând. Amy luă sticla, o duse la gură, își dădu capul pe spate și lăsă lichidul să-i umple gura, să-i alunece pe gât. Lăsă alcoolul să curgă până când simți că nu mai are aer, că se îneacă. Luă sticla de la gură pe jumătate tușind, pe jumătate suspinând.

Dintr-odată, Eric era lângă ele, cu mâna întinsă.

Amy îi dădu sticla.

Și astfel, alunecară în după-amiază iar soarele începu să coboare spre apus. Stăteau unul lângă altul în luminișul micuț – înconjurați de lujerii încolăciți ca niște șerpi, cu florile lor roșii, cu frunzele în formă de palmă – și-și treceau pe rând sticla de la unul la altul, golind-o treptat.

Lui Amy nu-i trebui mult să se îmbete.

Băuseră încet, dar nu conta. Avea stomacul atât de gol, încât alcoolul părea s-o ardă pe dinăuntru, intrându-i direct în

vene. La început, se înroși la față și aproape că începu să chicotească; era ușor amețită. Apoi începu să simtă totul învăluit într-un fel de ceață – cuvintele, gândurile – și, în cele din urmă, se instală oboseala. Eric adormise deja lângă ea, cu sângele încă curgându-i pe gambă din cele trei tăieturi de pe picior. Stacy era trează – ba chiar vorbea –, dar începu s-o perceapă din ce în ce mai departe; îi era greu s-o mai urmărească. Închise ochii o clipă și reuși să-și golească mintea complet, ceea ce era o binecuvântare: asta și voia.

Când deschise din nou ochii – simțindu-se amorțită, toropită – soarele era mult mai jos pe cer. Eric dormea în continuare, Stacy încă mai vorbea.

– Tocmai asta e chestia, spunea ea. Dacă mai exista sau nu alt tren pe care l-ar fi putut lua. N-ar trebui să conteze, dar sunt sigură că pentru ea a contat. Sunt sigură că se gândește tot timpul la asta. Fiindcă, dacă ar fi fost ultimul tren din acea zi, ar fi trebuit să-și petreacă noaptea în acel oraș ciudat, unde nu apucase încă nici măcar să învețe limba – măcar atunci n-ar mai fi fost atât de rău, nu crezi?

Amy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Stacy, dar dădu totuși din cap; părea să fie răspunsul pe care prietena ei îl aștepta. Sticla de tequila era în fața lui Stacy, cu dopul pus, culcată, pe jumătate golită. Știa că ar fi trebuit să se oprească aici, că și așa fusese o prostie să bea atât de mult, că nu făcea decât să se deshidrateze și că totul avea să devină cu mult mai greu de îndurat; știa că venea noaptea și că trebuia să o întâmpine în stare de alertă maximă. Nimic din toate acestea însă nu păru să aibă vreun efect asupra ei. Se gândi bine, hotărî că era înțelept să nu mai pună pe limbă nici o picătură, apoi întinse mâna după sticlă. Stacy i-o dădu, vorbind mai departe.

– Și eu cred la fel, zise. Când știi că e ultimul tren, fugi după el, sari. Și nu uita că făcea atletism – și avea chiar rezultate bune. Probabil că nici măcar n-a luat în calcul posibilitatea că ar putea cădea, probabil că n-a ezitat nici o clipă. A fugit, a sărit. N-am

cunoscut-o personal, așa că nu-ți pot spune exact cum s-a întâmplat. Îmi imaginez doar. Am văzut-o o dată, după ce s-a întors. Un an mai târziu – ceea ce e destul de curând, dacă te gândești la tot ce s-a întâmplat. Juca baschet. Desigur, nu mai era în echipă. Se afla totuși pe teren. Și părea, știi tu – părea bine. Avea pantaloni de trening, așa că nu mi-am putut da seama cum arăta. Dar am văzut-o alergând pe teren și mi s-a părut aproape normală. Nu complet normală, dar aproape.

Amy luă două înghițituri de tequila. Se încălzise de la soare și asta făcea lichidul să alunece mai ușor ca de obicei. Erau înghițituri mari, dar nu mai tuși. Stacy întinse mâna după sticlă și i-o dădu. Stacy luă o înghițitură foarte mică, ca o doamnă, apoi înșurubă capacul la loc și puse sticla în poală.

– Părea fericită – asta vreau să spun. Părea să fie bine. Zâmbea; era pe terenul de sport și făcea ceea ce-i plăcea, chiar dacă, știi tu...

Stacy nu-și termină propoziția. Părea tristă.

Amy era beată și pe jumătate adormită și încă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Stacy.

– Chiar dacă?

Stacy dădu cu gravitate din cap.

– Exact.

După asta, tăcură o vreme. Tocmai voia să-i ceară din nou sticla, când Stacy se lumină dintr-odată.

– Vrei să vezi? o întrebă.

– Să văd?

– Cum alerga.

Amy dădu din cap și Stacy îi întinse umbrela și sticla. Apoi se ridică și traversă în grabă luminișul, prefăcându-se că joacă baschet: dribla, pasa, fenta. După o aruncare se retrase cu mâinile în aer, jucând în defensivă. Apoi, din nou, țâșni ca o săgeată în cealaltă parte și sări pentru a băga mingea în coș. Alerga ciudat, ca și cum ar fi șchiopătat ușor și părea și ușor

dezechilibrată, ca o pasăre cu picioarele foarte lungi. Amy luă o înghițitură lungă din sticlă, urmărind-o perplexă.

– Vezi? zise Stacy gâfâind, prinsă încă în jocul ei imaginar. I-au salvat genunchii – asta e cel mai important. Așa că încă mai putea alerga destul de bine. Doar că un pic mai ciudat. Dar, cum ți-am spus, asta se întâmpla cam la un an. Acum, s-ar putea să fie chiar și mai bine.

„I-au salvat genunchii." Amy înțelegea acum: alergase după tren, sărise, căzuse. „I-au salvat genunchii." Luă iar o gură de tequila și îndrăzni să-i arunce o privire lui Pablo. Respirația i se mai potolise parcă, era mai calmă, mai ușoară, deși hârâiala aia oribilă – sunetul ăla ud, încărcat de flegmă – se auzea în continuare. Arăta groaznic. Cum altfel să fi arătat? Avea coloana ruptă și două cioturi în loc de picioare. Pierduse foarte mult sânge, era deshidratat, inconștient, probabil pe moarte. Și mai și putea – duhnea a rahat și a urină și a carne arsă. Lujerii începuseră să prindă rădăcini în sacul de dormit care se îmbibase cu diversele lichide ce se scurgeau din el. Trebuiau să facă ceva în legătură cu asta, își dădu seama Amy; probabil ar fi fost cel mai bine să arunce sacul cu totul; să-l ridice pe Pablo de pe targă și să tragă mizeria de sub el. Își dădea seama că ar fi trebuit să facă lucrul ăsta, că asta ar fi făcut Jeff dacă ar fi fost acolo, dar nu schiță nici un gest. Seara precedentă îi revenea mereu în minte – își amintea cum, pe fundul puțului, împreună cu Eric, îl aruncase pe Pablo pe targa care se bălăngănea. Știa că nu va mai încerca să-l ridice din nou, nici acum, nici altă dată.

– Fără genunchi, spunea Stacy, trebuie să le rotești. Așa.

Se întoarse și o privi pe Stacy mișcându-se prin luminiș, cu picioarele țepene, legănându-se, cu fața crispată, concentrată. Se pricepea la genul ăsta de lucruri; se pricepuse întotdeauna, avea un talent înnăscut pentru mimă. Parcă ar fi fost căpitanul Ahab care se mișca pe punte, cu piciorul lui de lemn. Râse; nu se putu abține.

Stacy se întoarse spre ea, încântată.

– Nu-mi iese și cu celălalt, nu-i așa? Nu țin decât un genunchi țeapăn. Stai să mai încerc o dată.

Își reluă meciul de baschet imaginar, driblând la început, încercând să-și miște picioarele în diverse feluri, căutând efectul scontat. Apoi, dintr-odată, păru să-i iasă – un fel de grație reținută, ca o balerină cu un picior amorțit. Alergă în capătul luminișului, sări din nou la coș, apoi se întoarse repede lângă Amy, jucând în apărare.

Eric se mișcă. Stătuse pe o parte, făcut ghem, iar acum se ridică în șezut, privind-o pe Stacy. Nu arăta bine. Amy presupuse că era valabil pentru ei toți. Avea ochii încețoșați, era nebărbierit. Parcă ar fi fost un refugiat: flămând, extenuat, fugind din calea cine știe cărui dezastru. Tricoul îi era sfâșiat, rănile de la genunchi păreau să nu i se mai închidă. O privea pe Stacy driblând, pasând, aruncând la coș, cu o expresie goală, asemenea cuiva care stă în sala de așteptare a unui spital de urgență și se uită la un televizor dat prea încet ca să poată fi auzit, așteptând să-și audă numele strigat de o asistentă.

– Joacă baschet, spuse Amy. Dar cu proteze.

Eric întoarse capul, mutându-și privirea goală de la Stacy la Amy.

– Era o fată, îi explică Amy. A căzut sub un tren. Dar tot a mai putut să joace baschet.

Știa că n-o spunea cum trebuie, că nu făcea decât să-l zăpăcească și mai tare. Nu păru totuși să conteze, fiindcă Eric dădu din cap.

– Oh, zise el.

Întinse mâna și Amy îi dădu sticla.

O urmăriră pe Stacy înscriind încă un coș, apoi, când în cele din urmă se opri – cu răsuflarea tăiată, leoarcă de transpirație –, Amy aplaudă. Fără să știe de ce, se simțea din ce în ce mai bine și era hotărâtă să nu lase acea senzație să dispară.

– Imit-o pe stewardesă! îi strigă lui Stacy.

Fața lui Stacy se întinse într-un zâmbet țeapăn, exagerat, apoi, în tăcere, fata începu să imite explicațiile de dinaintea decolării, arătându-le cum să folosească centurile de siguranță, unde erau ieșirile, cum să-și pună masca de oxigen, totul cu mișcări rigide, de robot. O imita pe stewardesa care-i însoțise în zborul spre Cancún. Mai făcuse asta și în seara în care sosiseră, după ce-și lăsaseră bagajele în camere și se întâlniseră pe plajă, unde stătuseră împreună, în cerc, cu câte-o bere-n față. Se întâmplase înainte să-i cunoască pe greci, înainte chiar să-l întâlnească pe Mathias. Nu erau încă bronzați, erau un pic obosiți de pe drum, dar bucuroși că se aflau acolo – un moment fericit. Și râseseră – râseseră cu toții – de imitația lui Stacy în timp ce-și băuseră berea, simțiseră sub ei nisipul cald încă de la soarele de peste zi și ascultaseră sunetul valurilor și melodiile care ajungeau până la ei de pe terasa hotelului. Da, un moment fericit. Și poate că încerca să reînvie acel moment acum, cerându-i lui Stacy s-o imite din nou pe stewardesă, încerca să se întoarcă în timp, la vremea când nu știau încă nimic despre acest groaznic loc în care ajunseseră să fie prinși fără ca vreunul dintre ei să știe exact cum. Nu reușea, însă. Nu era vina lui Stacy: ea își lipise pe față zâmbetul, imita gesturile – *era* stewardesa. Ea și Eric erau cei care se schimbaseră, nu reușeau să mai trăiască momentul. O urmăreau; izbuti chiar să și râdă, însă râsul ei păstra o tristețe pe care nu putu să și-o reprime.

„I-au salvat genunchii", își repeta în minte.

În prima seară, pe plajă, făcuseră cu toții câte ceva. Se pricepeau la chestii de genul ăsta, fiindcă toți trăiseră până atunci experiențe similare – tabere de vară, excursii la schi –, știau ce să facă sub un cer înstelat sau în jurul unui foc de tabără, știau să se distreze unul pe celălalt. Stacy făcea pantomimă. Jeff îi învăța diverse chestii, le povestea despre lucruri pe care le citise în ghid, în avion. Eric inventa povești haioase, imaginându-și cum s-ar fi putut derula excursia lor, inventând scenarii scandaloase, făcându-i să râdă. Iar ea cânta. Avea o voce

plăcută, știa asta. Nu foarte puternică, dar perfectă pentru nopțile petrecute sub cerul înstelat.

Stacy se întoarse lângă ei și se așeză alături. Își puse umbrela la loc. Amy observă că avea tricoul rupt; i se vedea sânul. Dar asta se întâmpla cu toți: puful verde le devora rapid hainele. Nu puteau face nimic ca să oprească procesul. Dădeau puful jos cu mâna, dar, peste numai câteva clipe, apărea la loc. Și de fiecare dată când îl scuturau, seva acidă a plantei le ardea mâinile. Făcuseră cicatrici, aveau dureri și când ridicau ceva de jos. Se gândi că ar putea căuta prin rucsacuri, că ar putea găsi alte tricouri și alți pantaloni, dar ideea i se părea ușor macabră – să poarte lucrurile altor oameni, ale unor oameni morți, ascunși sub movilele verzi care împânzeau dealul – și ea spera să poată amâna acest lucru cât mai mult posibil. I se părea, într-un fel, că s-ar fi predat, că ar fi însemnat să-și accepte înfrângerea; câtă vreme era convinsă că vor fi salvați, ce rost mai avea să-și schimbe hainele?

Eric își tot freca pieptul. Își atingea întruna un punct de la baza cutiei toracice. Îl apăsa, îl împungea cu degetul, apoi îl masa ușor. Amy știa ce face, știa că-și închipuia că planta creștea în el, și chestia asta începuse să o enerveze. O sâcâia să-l tot vadă împungându-se; voia să înceteze.

– Spune-ne ceva amuzant, Eric! zise.

– Amuzant?

Amy dădu din cap, zâmbind, încercând să-l ispitească, să-i distragă atenția de la punctul din piept, să le distragă atenția tuturor de la realitatea înconjurătoare.

– Inventează o poveste.

Eric clătină din cap.

– Nu-mi vine nimic în minte.

– Spune-ne ce-o să se întâmple când ajungem acasă, zise Stacy.

Îl priviră luând încă o duș că de tequila. Avea ochii umezi de la alcool. Se șterse la gură cu mâna, apoi înșurubă capacul la loc.

– Păi, cred c-o să fim celebri, nu? Cel puțin pentru o vreme.

Amândouă fetele dădură din cap. Firește că vor ajunge celebri.

- Poate c-o să apărem chiar pe coperta revistei *People,* continuă Eric, începând să dezvolte ideea. Și pe cea de la *Time,* probabil. Apoi, cineva o să vrea să cumpere drepturile pentru a face un film. Aici va trebui să fim isteți, să rămânem uniți, să semnăm ceva împreună, un fel de document prin care să ne dăm acordul toți odată, ca grup – o să câștigăm mai mulți bani așa. Cred c-o să avem nevoie de un avocat sau de-un impresar.

– O să facă un film după povestea noastră? întrebă Stacy.

Părea încântată de idee, dar și surprinsă.

– Evident.

– Cine-o să joace rolul meu?

Eric o privi pe Stacy cu ochii mijiți, gândindu-se. Apoi zâmbi, arătând cu mâna spre pieptul ei.

– Ți se vede un sân, știai?

Stacy se uită în jos, își potrivi tricoul. Nu mai rămăsese suficient material cât să-i acopere sânul, dar nu părea să-i pese.

– Pe bune, cine-o să joace rolul meu?

– În primul rând, trebuie să te hotărăști cine ești.

– Cine sunt?

– Fiindcă va trebui să ne mai schimbe nițel, firește. Să facă niște personaje mai potrivite pentru un film. Le trebuie un erou, un ticălos – chestii de genul ăsta. Înțelegi ce spun?

Stacy dădu din cap.

– Și eu cine sunt?

– Păi, sunt două roluri feminine, da? Una din voi va trebui să fie fata cuminte, mironosița, și cealaltă va trebui să fie târfa.

Se gândi la asta, apoi ridică din umeri.

– Eu zic că Amy ar trebui să fie mironosița, nu crezi?

Stacy se încruntă și căzu pe gânduri. Nu spuse nimic.

– Așa că tu, înțelegi, o să fii târfa.

– Du-te dracului, Eric!

Stacy părea furioasă.

– Poftim? Spun doar că...

– Atunci, tu ești personajul negativ. Dacă eu trebuie să fiu...

Eric clătină din cap.

– Nici o șansă. Eu sunt tipul amuzant. Un personaj de genul Adam Sandler. Sau Jim Carrey. Cel care n-ar trebui să fie acolo, care a venit dintr-o greșeală, care se tot împiedică de ceilalți și de tot ce-i iese-n cale. Eu sunt elementul comic.

– Atunci, cine-i ticălosul?

– Mathias, cu siguranță. Nemții au mereu roluri negative. În film, o să ne aducă aici intenționat. Planta se va dovedi a fi un experiment nazist scăpat de sub control. Taică-său a fost savant, poate, și el ne-a adus aici ca să hrănească plantele lui tăticu'.

– Și eroul?

– Jeff! Aici nu încape nici o îndoială. Bruce Willis, cel care salvează situația în ultima clipă. Se întoarse spre Amy. Jeff a fost cercetaș? Pun pariu că a fost.

Amy dădu din cap.

– Cercetaș Vultur.

Râseră toți trei, deși nu era o glumă. Chiar fusese Vultur. Maică-sa îi înrămase poza apărută în ziarul local și o agățase în hol. Jeff era în uniformă și dădea mâna cu guvernatorul statului Massachusetts. Amy simți, în mod ciudat, o strângere de inimă când își aminti asta, o ciudată senzație de căldură, un sentiment de protecție. Își aminti cum fusese în galerie, când lujerii plesneau ca niște bice în întuneric, înșfăcând-o, târând-o spre gaură. Văzuse oasele de pe fundul celui de-al doilea puț înainte ca flacăra să se stingă; muriseră oameni acolo, ar fi putut muri și ea. Și dacă supraviețuise, nu fusese datorită instinctelor și abilităților ei. Jeff o salvase. Jeff avea să-i salveze pe toți, dacă-l lăsau. N-ar fi trebuit să râdă de el.

– Nu-i amuzant, zise Amy, dar vocea îi răsună prea încet și ceilalți doi erau prea beți; nu părură s-o audă.

– Și rolul meu cine-o să-l joace? repetă Stacy.

Eric dădu din mână, evitând întrebarea.

– Nu contează. Cineva care să arate bine cu sânul ieșindu-i afară din tricou.

– Tu o să fii unul gras, zise Stacy, din nou furioasă. Unul gras și scârbos, acoperit de sudoare.

Începeau să se certe, realiză Amy – recunoștea tonul. Încă vreo două schimburi de replici și aveau să înceapă să țipe unul la celălalt. Nu se credea în stare să facă față unei astfel de situații – nu aici, nu acum. Încercă să schimbe subiectul.

– Dar eu? întrebă.

– Tu? zise Eric.

– Rolul meu cine-o să-l joace?

Eric își mușcă buzele, concentrându-se. Deșurubă capacul, sorbi din nou, apoi îi întinse sticla lui Stacy – o ofertă de pace. Fata acceptă, își dădu capul pe spate și luă o duș că zdravănă, gâlgâind. Chicoti când luă tăria de la gură, mulțumită de sine, cu ochii strălucind ciudat, de parcă ar fi fost din sticlă.

– Cineva care poate să cânte, zise Eric.

– Așa-i, aprobă Stacy, dând din cap. Ca filmul să aibă și momente muzicale.

Eric zâmbea.

– Un duet cu cercetașul!

– Madonna, poate.

Eric pufni.

– Britney Spears.

– Mandy Moore.

Râdeau amândoi.

– Cântă-ne ceva, Amy! zise Eric.

Amy zâmbea; nu știa cum să se simtă, bătea în retragere. Nu-și dădea seama dacă râdeau de ea sau dacă era ceva care ar fi trebuit s-o amuze și pe ea. Își dădu seama că era la fel de beată ca și ei.

– Cântă *Unu e cel mai singur număr,* zise Stacy.

– Da! aprobă Eric dând din cap. E perfect.

O priveau amândoi rânjind, așteptând. Stacy îi întinse sticla și Amy luă o înghițitură, închizând ochii. Când îi deschise din nou, cei doi încă mai așteptau. Așa că începu să cânte:

– Unu e cel mai singur număr dintre toate. Doi poate fi la fel de rău ca unu. E numărul cel mai singur, după unu. Ba nu, e tot ce ți se poate întâmpla vreodată mai rău. Da, tot ce ți se poate întâmpla vreodată mai rău. Căci unu e cel mai singur număr dintre toate. E mult mai singur ca doi, am dreptate...

Se opri simțind că rămâne fără aer, că amețește. Îi întinse sticla lui Eric.

– Nu-mi amintesc mai departe, zise.

Mințea; adevărul era că nu mai voia să cânte. Cuvintele o întristau și, o vreme, reușise să se simtă bine – aproape bine. Nu voia să fie tristă.

Eric luă o înghițitură lungă. Băuseră deja două treimi din sticlă. Se ridică greoi și traversă luminișul. Se aplecă, luă ceva de jos, apoi se întoarse împleticindu-se lângă ei. Avea sticla într-o mână; în cealaltă, ținea cuțitul. Amy și Stacy se uitară amândouă la obiectul murdar. Amy nu voia să-l vadă acolo, dar nu știa ce ar fi putut spune ca să-l convingă pe Eric să-l lase jos. Îl văzu scuipând pe lamă, încercând s-o curețe cu tricoul. Apoi arătă cu cuțitul spre ea.

– Poți să-l cânți la sfârșit. Când nu mai rămâi decât tu.

– Nu mai rămân decât eu? întrebă Amy.

Voia să-i ia cuțitul, încercă să-i ordone brațului să i se întindă, să se miște în acea direcție, și totuși nu se întâmplă nimic. Era foarte, foarte beată, știa – și foarte obosită. Nu se simțea în stare.

– După ce toți ceilalți mor, zise Eric.

Amy clătină din cap.

– Nu spune asta. Nu-i amuzant.

Eric o ignoră.

– Cercetașul o să trăiască – el e eroul, trebuie să supraviețuiască. Tu o să crezi doar că e mort. O să cânți și o să-l ajuți să-și

revină. După care o să reușiți să scăpați. O să facă din cort un balon cu aer cald și o să plutiți în el până într-un loc sigur.

– Și eu mor? zise Stacy.

Părea alarmată de acea posibilitate, ochii i se căscaseră cât cepele. Începu să se bâlbâie.

– Eu de ce trebuie să mor?

– Târfa trebuie să moară. Nu încape discuție. Fiindcă ești rea. Trebuie să fii pedepsită.

Stacy părea jignită.

– Și tipul haios?

– El moare primul – întotdeauna moare primul. Și într-un mod cât mai stupid. Ca lumea să râdă de moartea lui.

– Cum?

– Poate că se taie. Și îi intră un lujer în corp. Îl mănâncă pe dinăuntru.

Amy știa ce avea să facă și ridică mâna, în sfârșit, ca să-l oprească. Dar era prea târziu. O făcea – se terminase. Își ridicase cămașa și-și făcuse o tăietură de zece centimetri la baza cutiei toracice. Stacy scoase un strigăt. Amy rămase nemișcată, cu mâna întinsă în față. O linie orizontală de sânge apăru pe rana lui Eric, curgându-i pe stomac, intrând în betelia pantalonilor scurți. Eric privi încruntat, împungând cu vârful cuțitului, deschizând și mai mult rana. Curgea tot mai mult sânge.

– *Eric!* strigă Stacy.

– Credeam că o să iasă imediat, zise el.

Cu siguranță îl durea, dar lui nu părea să-i pese. Împungea în continuare cuțitul.

– E chiar aici. Îl simt. Cred că m-a simțit că tai și s-a retras mai adânc în mine. Se ascunde.

Pipăi iar cu mâna, apăsând deasupra rănii. Părea că e pe cale să se taie iar. Amy se aplecă și-i smulse cuțitul din mână. Credea că o să se opună, dar nu fu așa. O lăsă să i-l ia. Sângele curgea întruna și el nu făcea nici un efort să-l oprească.

– Ajută-l! îi spuse Amy lui Stacy.

Aruncă lângă ea cuțitul, pe pământ.

– Ajută-l să oprească sângerarea.

Stacy se uita la Amy cu gura deschisă. Gâfâia. Părea să fie pe punctul de a intra în hiperventilație.

– Cum?

– Scoate-i tricoul. Apasă-i-l pe rană.

Stacy lăsă jos umbrela, se apropie de Eric și începu să-i scoată tricoul. Devenise foarte pasiv. Își ridică mâinile ca un copil și o lăsă pe Stacy să-i dea tricoul jos.

– Întinde-te! ordonă Amy și Eric se întinse pe spate.

Sângele curgea în continuare, strângându-se într-o băltoacă în dreptul buricului.

Stacy făcu tricoul ghem și-l apăsă pe rană.

Lucrurile mergeau din nou prost și Amy știa că nu mai putea schimba asta, nu mai avea cum să aducă înapoi acea falsă seninătate de mai devreme. Nimeni n-avea să mai facă pantomimă, să mai glumească, să mai cânte. Stătea în tăcere lângă prietena ei. Stacy era ușor aplecată peste Eric, tamponând cu tricoul ca să oprească sângerarea. Eric stătea întins pe spate fără să se plângă, ciudat de senin, privind cerul.

– E vina mea, spuse Amy.

Stacy și Eric se întoarseră amândoi să se uite la ea; nu înțelegeau ce voia să spună. Își șterse fața cu mâna. O simțea murdară, pătată de transpirație.

– N-am vrut să vin. Prima dată, când ne-a spus Mathias, știam că nu vreau să vin. Dar n-am spus nimic. Am lăsat să se întâmple toate astea. Puteam să fim pe plajă acum. Puteam să...

– Șșșt! zise Stacy.

– Și bărbatul cu camioneta. Taximetristul. Mi-a spus să nu mergem. A spus că e un loc rău. Că...

– N-aveai de unde să știi, scumpo.

– Și după ce-am plecat din sat, dacă nu mi-ar fi venit ideea de a ne uita pe lângă copaci, n-am mai fi găsit niciodată cărarea. Dacă aș fi tăcut...

Stacy clătină din cap, apăsând în continuare tricoul pe abdomenul lui Eric. Materialul era îmbibat de sânge; nu se oprea. Avea mâinile complet mânjite de sânge.

– De unde să fi știut? întrebă ea.

– Și eu am fost, nu? Eu am fost cea care a călcat în lujeri. Dacă nu făceam asta, poate că ne obligau să plecăm. Am fi putut...

– Uitați-vă la nori, zise Eric, întrerupând-o.

Vocea-i era visătoare, ciudat de distantă, de parcă ar fi fost drogat. Ridică mâna și arătă spre cer.

Și avea dreptate: norii începuseră să se adune la sud, anunțând furtuna, negri și grei, încărcați de promisiunea ploii. Dacă ar fi fost în Cancún, pe plajă, și-ar fi adunat lucrurile și s-ar fi retras în camere. Amy ar fi făcut dragoste cu Jeff, apoi amândoi ar fi dormit, un somn lung înainte de cină, cu picăturile de ploaie izbindu-se în fereastră în vreme ce în balcon se forma o băltoacă de trei centimetri. În prima zi a vacanței lor, văzuseră un pescăruș stând acolo, adăpostindu-se de ploaie, privind spre mare. Ploaia însemna apă, desigur. Știa că ar fi trebuit să se gândească la un mod de a o colecta. Dar nu se simțea în stare; mintea-i era goală. Era beată, obosită și tristă; trebuia ca altcineva să găsească o soluție pentru a strânge apa. Nu Eric, al cărui sânge era absorbit rapid de tricou. Și nici Stacy, care arăta chiar mai rău decât se simțea ea: inertă, pierdută, cu ochii acoperiți parcă de ceață. Erau niște caraghioși toți trei. Nu erau în stare de nimic. Spuneau povești, cântau și râdeau într-un astfel de loc. Erau neghiobi, nu supraviețuitori.

Și cum fusese posibil ca așa, dintr-odată, soarele să coboare atât de jos? Aproape că atinsese orizontul. Peste o oră – cel mult două – avea să fie noapte.

Când începuse să meargă prost?

Mai târziu, a doua zi dimineață, când *toți* avea să însemne cu unul mai puțin, Eric avea să petreacă mult timp încercând să

găsească răspunsul la această întrebare. Nu credea că băutura era de vină, nici tăieturile. Fiindcă atunci, lucrurile mai erau încă relativ controlabile – greu de stăpânit, poate, puțin cam haotice, dar încă suportabile, în cea mai mare parte. Întins așa pe spate, în timp ce Stacy apăsa tricoul pe rană, încercând să oprească hemoragia, iar norii se strângeau pe cer deasupra lui, Eric simțise o neașteptată senzație de seninătate. Începea ploaia; nu aveau să moară de sete. Și dacă asta era adevărat, dacă putea depăși cu atâta ușurință acest apăsător obstacol, de ce n-ar fi fost posibil să le depășească și pe celelalte? De ce n-ar fi fost posibil să se întoarcă, în cele din urmă, acasă?

Mai aveau nevoie și de mâncare, firește, aproape tot atât de mult cât aveau nevoie de apă. Și cum i-ar fi putut ajuta ploaia în cazul ăsta? Se uită spre cer, cumpănind în minte dilema. Dar nu reuși să găsească nici o soluție. Nu reuși decât să-și dea seama cât îi era de foame.

– De ce n-am mâncat nimic? zise și vocea i se păru, până și lui, foarte îndepărtată.

Își simțea limba grea în gură. „De la tequila", își spuse. Apoi: „Sângerez".

– Ți-e foame? întrebă Amy.

Era o întrebare stupidă, desigur – cum să nu-i fi fost foame? – și Eric nu se obosi să răspundă. După o clipă, Amy se ridică, se duse la cort, deschise fermoarul și se strecură înăuntru.

„Chiar atunci, avea să decidă Eric a doua zi dimineața. Când s-a dus să aducă mâncarea." Dar în acel moment nu-și dădu seama, o privi doar dispărând în cort, apoi își îndreptă atenția din nou spre cer, spre norii care se adunau deasupra lui. Hotărî să nu se miște. Avea să rămână chiar acolo, întins pe spate, lăsând ploaia să cadă peste el.

– Nu se oprește, zise Stacy.

Se referea la hemoragia lui, Eric știa. Părea îngrijorată, dar el nu era. Nu-l deranja sângerarea, era prea beat ca să mai simtă vreo durere. Începea ploaia. Avea să rămână întins acolo și să

lase picăturile să-l curețe. Apoi, curat, avea să găsească puterea de a căuta înăuntrul lui, în tăietura pe care și-o făcuse sub coaste; avea să bage mâna înăuntru, să găsească lujerul, să-l apuce și să-l tragă afară. Atunci, ar fi fost bine.

Amy se întoarse din cort. Adusese bidonul cu apă și punga de struguri. Puse bidonul pe jos, deschise punga și i-o întinse lui Stacy.

Stacy clătină din cap.

– Trebuie să așteptăm.

– Am sărit peste masa de prânz, spuse Amy. Trebuia să mâncăm de prânz.

Nu lăsă strugurii din mână, o îmbia pe Stacy.

Din nou, Stacy clătină din cap.

– Când se întoarce Jeff. Putem...

– Îi păstrăm și lui. Îi punem deoparte.

– Și Mathias?

– Păstrăm și pentru el.

– Dar el ce face?

Amy arătă cu capul spre cort.

– Doarme.

Scuturâ punga.

– Haide! Doar două boabe. O să-ți mai treacă setea.

Stacy ezită. Era evident că nu știa ce să facă. Apoi întinse mâna și luă două boabe de struguri.

Amy scuturâ iar punga.

– Ia mai mulți, zise. Dă-i și lui Eric.

Stacy mai luă două boabe. Bâgă una în gură și pe cealaltă i-o dădu lui Eric. Eric ținu câteva clipe strugurele pe limbă, vrând să-i simtă toată savoarea. Le privi pe fete mâncându-și boabele. Apoi făcu la fel. Senzația era prea intensă – explozia sucului, dulceața, bucuria de a mesteca, de a înghiți –, aproape că ameți. Dar nu simți acea satisfacție finală, nici o diminuare, oricât de mică, a senzației de foame. Nu, dimpotrivă. Foamea păru să sară dinăuntrul lui, să se trezească parcă dintr-o adâncă

amorțeală. Tot corpul începu să-l doară. Stacy îi aruncă încă un strugure în gură și el mestecă mai repede de data asta, punând mai mult accent pe înghițit decât pe savurat, deschizând apoi numaidecât buzele, pentru a primi încă unul. Și fetele păreau să simtă aceeași presiune ca și el. Nimeni nu vorbea. Mestecau, înghițeau, băgau mâna în pungă și luau alte boabe. Eric privea norii în timp ce mânca. Nu trebuia decât să deschidă gura și Stacy îi arunca alt bob. Zâmbea. Și Amy la fel. Sucul îi mai potolea setea, așa cum le promisese Amy. Începuse să se mai dezmeticească din beție – într-un mod pozitiv – și totul părea să se mai potolească un pic, să prindă sens în mintea lui. Simțea durerea, dar până și în asta găsea o oarecare ușurare. Fusese o prostie, știa, să sape așa, cu cuțitul, în propriul corp. Nu putea înțelege cum de găsise curajul să o facă. Acum, era în pericol. Avea nevoie de copci – și de antibiotice, probabil –, dar se simțea ciudat de împăcat. Dacă ar fi putut să rămână întins acolo, mâncând struguri, privind norii adunându-se pe cer, credea că totul ar fi putut să fie bine, că în cele din urmă ar fi reușit, în mod miraculos, să iasă la liman.

Fu un șoc pentru el să realizeze că – dintr-odată, fără nici un avertisment prealabil – punga era aproape goală. Nu mai rămăseseră decât patru boabe de struguri; mâncaseră aproape tot. Se uitară toți trei la pungă; nimeni nu spuse nimic. Pablo continua să respire în același mod, dar Eric ajunsese în punctul în care abia dacă-l mai auzea. Devenise un fel de zgomot de fond – ca traficul de sub fereastră, ca valurile pe o plajă. Cineva trebuia să spună ceva, să comenteze ceea ce făcuseră, și Amy fu cea care, în cele din urmă, își asumă această răspundere:

– Le lăsăm lor portocala, zise.

Stacy și Eric nu spuseră nimic. Fuseseră mulți struguri în pungă; teoretic, ar fi trebuit să le fi fost foarte ușor să pună deoparte câte-o porție pentru Mathias și pentru Jeff.

– Trebuie să fac pipi, șopti Stacy și Eric își dădu seama că i se adresa lui. Poți să ții tu tricoul?

Eric dădu din cap, îi luă tricoul din mână și îl apăsă pe rană. Simțea din nou lujerul, mișcându-se prin el, în spatele durerii. Dispăruse după ce se tăiase, dar acum se întorsese.

– Trebuie să folosesc sticla? o întrebă Stacy pe Amy.

Amy clătină din cap și Stacy se ridică și traversă luminișul. Nu voia să intre în lujeri. Se ghemui cu spatele la ei și Eric o auzi când începu să urineze. Nu păru să fie prea mult, doar câțiva stropi, apoi Stacy se ridică și-și trase pantalonii.

– Pot să mănânce și câteva stafide, zise Amy, însă atât de încet, încât Eric avu senzația că vorbea mai mult pentru sine.

Stacy se întoarse și se așeză lângă el. Eric crezu că o să ia din nou tricoul să i-l apese pe rană, dar nu. Stacy ridică bidonul de apă, îi scoase dopul și-și turnă puțin pe picior. Eric și Amy o priviră uluiți.

– Ce dracului faci? întrebă Amy.

Stacy păru speriată de duritatea vocii ei.

– M-am stropit de pipi pe picior, zise ea.

Amy se întinse, smulse bidonul din mâna lui Stacy și-i puse capacul la loc.

– Asta e singura noastră apă. Iar tu tocmai ți-ai turnat-o pe picior!

Stacy rămase uluită o vreme, clipind aproape teatral din ochi, ca și când nu ar fi reușit să înțeleagă ce spunea Amy.

– Nu trebuie să înjuri, zise ea.

– Fără apă murim – știi asta? Și tu...

– Nu m-am gândit, bine? Am vrut să-mi curăț piciorul, am văzut bidonul și...

– Dumnezeule mare, Stacy! Cum poți să fii atât de aiurită?

Stacy arătă spre cer, spre norii care se adunau.

– O să plouă. O să avem destulă apă.

– Atunci, de ce n-ai așteptat?

– Nu țipa, Amy! Am spus că-mi pare rău și...

– Degeaba-ți pare rău, apa n-ai cum s-o mai aduci înapoi!

Eric ar fi vrut să spună ceva ca să le oprească sau ca să le distragă atenția, însă nu reușea să găsească vorbele potrivite. Își dădea seama ce se petrecea, ce începea să se întâmple. Așa se certau Amy și Stacy, în erupții bruște și intense, ce păreau să înceapă din senin, izbucniri de furie care se porneau dintr-odată și se sfârșeau la fel de repede cum apăruseră, de o violență egalată numai de durata lor scurtă. Un singur cuvânt nepotrivit le punea pe jar – și mai ușor atunci când erau amețite – și într-o secundă se năpusteau una la cealaltă, uneori la propriu. Eric o văzuse pe Stacy zgâriind cu unghiile obrazul lui Amy, suficient de adânc încât să-i dea sângele, și știa că Amy o plesnise odată pe Stacy atât de tare, încât o pusese la pământ. Apoi, inevitabil, disputele se prăbușeau chiar în clipa când ajungeau pe culmea violenței. Fetele se priveau cu o uluire reciprocă întrebându-se cum de putuseră spune tot ce spuseseră. Își cereau iertare una alteia, se îmbrățișau, începeau să plângă.

Și Eric le vedea acum apucând-o din nou pe acea cale atât de bine cunoscută.

– Uneori nu-mi vine să cred cât poți fi de proastă! zise Amy.

– Du-te dracului! mormăi Stacy, atât de încet încât abia dacă se auzi.

– Poftim?

– Las-o baltă, bine?

– Nici măcar nu-ți pare rău, nu-i așa?

– De câte ori trebuie să-ți spun?

Eric încercă să se ridice, dar simți o durere cumplită, o senzație de sfâșiere, așa că se răzgândi.

– Poate c-ar trebui să... începu el.

Amy îi aruncă o privire disprețuitoare. Eric vedea că era beată, alcoolul îi îngroșa expresiile feței.

– Nu te băga, Eric! Ai creat și așa destule probleme.

– Lasă-l în pace! sări Stacy.

Amândouă vorbeau prea tare. Eric simțea că-l ia durerea de cap ascultându-le. Ar fi vrut să se ridice și să le lase în legea lor,

dar încă mai sângera, încă mai simțea durerea, încă mai era beat. Nu era în stare să se miște.

– Dacă dobitocul dracului se mai taie o dată, ai cuvântul meu că-l las să sângereze.

– Te porți ca o scorpie, Amy! Îți dai seama?

– Târfă!

Stacy îi aruncă o privire uluită, de parcă Amy tocmai ar fi scuipat-o.

– Are dreptate – asta ar trebui să fii!

Stacy dădu din mână, alungând parcă insulta, încercând să pară detașată, să adopte o atitudine superioară, însă Eric vedea că nu-i reușea. Știa că se apropiau de faza în care aveau să se zgârie, să-și tragă palme, să dea din picioare.

– Ești beată, spuse Stacy. Te faci de râs.

– Târfă. Asta *ești!*

– Nu vezi că nu mai poți nici să vorbești?

– Mai taci, târfo!

– Ba tu să taci, scorpie!

– Nu. Taci tu!

– Scorpie!

– Târfă!

– Scorpie!

– Târfă!

Apoi, se întâmplă ceva ciudat. Tăcură amândouă, privind la dreapta lui Eric. Sau nu... vocile lor continuară să se audă, cuvintele răsunând cadențat mai departe – *Scorpie... Târfă... Scorpie... Târfă... Scorpie... Târfă* –, doar că fetele nu mai vorbeau; priveau cu ochii mari, mai întâi de uimire, apoi de groază, spre deal, de unde vocile lor se auzeau acum tot mai tare, strigând cele două cuvinte, începând să le amestece, să le suprapună unul peste celălalt.

– *ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă...*

Era planta. Le îngâna, parcă bătându-și joc de cearta lor, imitându-le sunetul vocilor atât de bine, încât, nici măcar după ce-și dădu seama ce se întâmpla, după ce se uită la Stacy și la Amy și văzu că buzele lor nu se mișcau, că amuțiseră, că nu era posibil ca vocile lor să fi fost cele pe care le auzea, Eric tot nu fu în stare să accepte realitatea. Fiindcă *erau* vocile lor – furate, luate fără aprobarea posesoarelor, și totuși, vocile lor.

– *ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă...*

Dintr-odată, Mathias era în picioare lângă ei, buimac, clipind, trezindu-se sub ochii lui Eric.

– Ce este? întrebă neamțul.

Nimeni nu-i răspunse. La urma urmei, ce ar fi putut spune? Vocile se auziră mai încet, apoi iar tare, strecurând acum și alte cuvinte printre cele două:

– *Dacă dobitocul dracului se mai taie o dată... Nici măcar nu-ți pare rău...*

– Lujerii vorbesc! zise Stacy, de parcă cineva ar mai fi avut nevoie de vreo explicație.

Mathias nu spunea nimic. Privea de jur împrejur, înregistrând toată scena – punga de plastic cu cele patru boabe de struguri, tricoul îmbibat de sânge apăsat pe abdomenul lui Eric, silueta nemișcată a lui Pablo, sticla de tequila aproape goală.

– Unde-i Jeff? întrebă el.

– *M-am stropit pe picior,* strigă planta. *Le lăsăm lor portocala.*

– La baza dealului, spuse Amy.

– N-ar fi trebuit să se ducă cineva să-l schimbe?

Nu-i răspunse nimeni. Se uitau cu toții în depărtare, rușinați, dorindu-și ca vocile să înceteze, ca Mathias să-i lase în pace. Eric simți un nod în piept – primele semne de furie. De ce-și închipuia Mathias că avea dreptul să-i judece? La urma urmei, nu făcea parte din grupul lor. Abia dacă-l cunoșteau; era practic un străin.

– *Uneori, nu-mi vine să cred cât poți fi de proastă!*

– Ați băut? îi întrebă Mathias.

Din nou, nimeni nu-i răspunse. Apoi, dintr-odată, vocea lui Eric se auzi și ea, răsunând de pe vârful dealului:

– *Mathias e ticălosul – cu siguranță.* Apoi, ca un disc vechi și stricat: *Nazist...: Cercetaș... Nazist... Cercetaș...*

Eric îl simți pe Mathias întorcându-se și uitându-se la el, dar îl evită, îndreptându-și privirea spre sud, spre norii care continuau să se adune, din ce în ce mai întunecați. Aveau să se descarce curând, foarte curând; ar fi vrut să se întâmple chiar atunci.

– *Tu să taci!*

– *Lasă-l în pace!*

– *Spune-ne ceva amuzant.*

– *Eu sunt tipul amuzant.*

– De cât timp durează asta? întrebă Mathias.

– Abia a început, zise Amy.

– *I-au salvat genunchii.*

– *Nazist.*

– *Îl las să sângereze.*

– *Ești beată.*

– *Nazist.*

– *Du-te dracului!*

– *Nazist. Nazist. Nazist.*

Mathias căzu pe gânduri, apoi luă o decizie; chipul lui păru să se închidă.

– Mă duc eu să-l schimb, zise.

Amy dădu din cap. La fel și Stacy. Eric rămase întins. Avea senzația că aude planta înăuntrul lui, vibrând în cutia toracică, vorbind, strigând. Ceilalți cum de n-o auzeau? *Târfă!* spunea, cu vocea lui Amy. Apoi, cu a lui Stacy: *Scorpie!* Tricoul era complet îmbibat de sânge, ca un burete ud; când îl strânse în mână, un șuvoi de sânge îi alunecă pe stomac.

– *Nazist.*

– *Târfă.*

– *Nazist.*

– *Scorpie.*

– *Nazist.*

Îl priviră pe Mathias răsucindu-se pe călcâie și traversând luminișul.

Vocile mai continuară o vreme – a lui Amy, a lui Stacy și a lui Eric, venind din direcții diferite, suprapunându-se, ridicându-se din când în când într-un țipăt – apoi, la fel de brusc cum începuseră, se opriră. Tăcerea nu aduse o ușurare atât de mare pe cât se așteptase Eric. Se simțea o tensiune, toți trei erau încordați, parcă așteptând ca glasurile să înceapă din nou. Și mai era și acea senzație că erau ascultați, spionați. Dură o vreme până când reușiră să prindă curaj să vorbească din nou. Stacy fu cea care rupse tăcerea, dar cu vocea abia șoptită.

– Îmi pare rău, spuse.

Amy făcu un gest cu mâna, liniștind-o.

– Nu m-am gândit, continuă Stacy. Eu doar... mă stropisem de pipi pe picior.

– Nu contează, zise Amy făcând un gest în sus, spre cer. O să fie bine.

– Nu ești o scorpie.

– Știu, scumpo. Hai să... hai să lăsăm asta, bine? Hai să ne imaginăm că nu s-a întâmplat nimic. Suntem amândouă obosite.

– Speriate.

– Așa e. Obosite și speriate.

Stacy se mișcă puțin, apropiindu-se de Amy. Întinse mâna și fata i-o luă și i-o strânse cu putere.

Eric ar fi vrut să se ridice, să coboare după Mathias, să-i explice totul. Vocea lui fusese cea care se auzise strigând iar și iar acel cuvânt – *Nazist* – și își putea imagina ce trebuia să fi fost acum în mintea lui Mathias. Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea abține. „Ar fi trebuit să-i explic, se gândi și simți o senzație de panică. Ar fi trebuit să-i spun că a fost o glumă." Totuși, durerea era prea puternică, nu se putea duce după Mathias. Și sângerarea era încă abundentă – în ritmul ăsta, nu-și

dădea seama cum s-ar fi putut opri. Dar cineva trebuia să se ducă. Cineva trebuia să-i explice.

– Du-te și spune-i! îi zise lui Stacy.

Fata îi aruncă o privire nedumerită.

– Cui să-i spun?

– Lui Mathias. Că a fost o glumă.

– Ce a fost o glumă?

– Chestia cu nazistul. Spune-i că ne jucam doar.

Înainte ca Stacy să-i poată răspunde, vocea lui Pablo se auzi dintr-odată, speriindu-i. Vorbea în greacă, firește: un singur cuvânt, rostit surprinzător de tare. Se întoarseră cu toții să-l privească. Ținea ochii deschiși, își ridicase capul de pe targă; mușchii gâtului îi erau încordați și-i tremurau ușor. Repeta același cuvânt – *potato* – și lui Eric i se părea absurd. Pablo ridică mâna dreaptă și făcu un gest vag. Părea să arate spre bidonul de plastic.

Repetă cuvântul, cu vocea hârâită:

– *Po-ta-to.*

– Cred că vrea apă, spuse Stacy.

Amy luă bidonul, îl duse lângă targă și se aplecă peste Pablo.

– Apă? îl întrebă ea.

Pablo dădu din cap. Deschise și închise gura, ca și când ar fi imitat un pește.

– *Po-ta-to... po-ta-to... po-ta-to...*

Amy deșurubă capacul bidonului și-i turnă un pic de apă în gură. Îi tremurau mâinile și apa curgea prea repede, aproape înecându-l. Pablo tuși, scuipă și întoarse capul.

– Poate ar fi mai bine să-i dai un strugure, zise Stacy.

Luă punga de plastic de jos și i-o întinse lui Amy.

– Crezi?

– Nu a mai mâncat nimic de ieri.

– Dar crezi că poate...?

– Tu încearcă.

Pablo se opri din tușit. Amy îl aștepta să întoarcă din nou capul spre ea, apoi luă o boabă de strugure, i-o puse în fața ochilor, ca să o poată vedea, și îl întrebă, ridicând sprâncenele.

– Ți-e foame?

Pablo o privi fără nici o reacție. Părea să se topească, să se afunde în el însuși. Pentru o clipă, obrajii lui păruseră să i se îmbujoreze, dar culoarea dispăruse din nou. Gâtul i se înmuie, capul i se prăbuși greu pe targă.

– Pune-i-l în gură și vezi ce se-ntâmplă, zise Stacy.

Amy strecură strugurele printre buzele lui Pablo și îl împinse până când dispăru. Pablo închise ochii. Maxilarul nu i se mișcă.

– Folosește-ți mâna, zise Stacy. Ajută-l să mestece.

Amy apucă bărbia grecului, trase, deschizându-i gura, apoi împinse și i-o închise. Eric auzi strugurele spărgându-se, apoi Pablo scoase un fel de gâlgâit, întoarse capul și dădu totul afară. Fructul zdrobit țâșni, urmat de o surprinzătoare cantitate de lichid. Lichid negru, plin de cheaguri vâscoase. Era sânge și Eric știa asta. „Dumnezeule, se gândi el. Ce dracu' facem?"

Apoi, făcându-l să sară ca ars, aceleași cuvinte răsunară în spatele lui.

– Ce dracu' faceți?

Eric se întoarse uluit și-l văzu pe Jeff lângă ei, săgetând-o pe Amy cu o privire furioasă.

În timp ce stătea la baza dealului, uitându-se după greci, Jeff se simțise ca și când ar fi intrat într-o altă dimensiune a timpului, mai înceată, mai densă. Secundele se târâseră spre minute, minutele se acumulaseră în ore și nimic nu se întâmplase, nimic important, nimic demn de remarcat – în nici un caz ceea ce aștepta el; grecii nu sosiseră, nu intraseră în luminiș, și el nu avusese ocazia să-i oprească a pătrunde în zona interzisă în care ei rămăseseră captivi. Stătuse în soare, pierzând apa atât de prețioasă, adăugând și căldura celorlaltor stări de disconfort pe care le semnala trupul său – setea și foamea, oboseala,

sentimentul din ce în ce mai pregnant al eșecului, senzația că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, deși încerca din toate puterile să le ușureze tuturor situația.

Erau prea multe aspecte la care trebuia să se gândească, și nici unul bun.

Era problema cu Pablo, desigur – cum ar fi putut să nu se gândească la Pablo? Încă mai simțea greutatea pietrei în mână, fierbințeala care trecea prin prosop, încă mai auzea sunetul oaselor sfărâmându-se în clipa în care zdrobise tibia și peroneul grecului; încă mai simțea mirosul de carne arsă. „Ce altceva aș fi putut face?" se întreba întruna, știind că era un semn rău, că acest impuls de a se justifica, de a căuta explicații era de fapt o apărare în fața unor acuzații. „Am încercat să-i salvez viața." Și chiar și aceste cuvinte nu erau cele pe care ar fi vrut să le audă răsunându-i în minte – „am încercat" implica deja un eșec, o speranță pe care dorise să o îndeplinească, dar nu reușise. Fiindcă așa era: începuse să renunțe la Pablo. Poate, dacă ar fi fost salvați în următoarele ore, sau măcar a doua zi, poate că Pablo ar mai fi avut o șansă. Dar avea oare să se întâmple așa? Era întrebarea de care atârna totul – următoarele ore, următoarea zi – el începuse să-și piardă speranța. Crezuse că, dacă-i tăiau picioarele, mai bine zis, ce-i mai rămăsese din picioare, ar fi reușit să mai câștige timp pentru grec – nu mult, totuși ceva –, măcar atât cât să poată supraviețui. Însă nu avea să se termine așa. Trebuia să recunoască asta în sinea lui. Pablo avea să mai sufere încă o zi sau două, cel mult trei, apoi avea să moară.

În chinuri groaznice, fără îndoială.

Exista posibilitatea ca grecii să vină, dar începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de asta. Mayașii știau exact ce făceau; mai făcuseră asta și cu alte ocazii și, fără îndoială, aveau s-o mai facă și pe viitor. Presupuse că trimiseseră pe cineva să păzească intrarea potecii, cineva care să întoarcă din drum orice eventuali salvatori, să le distragă atenția, să-i trimită în altă parte. Don Quijote și Juan nu le-ar fi putut face față. Chiar dacă

veneau, lucru de care se îndoia, ar fi fost foarte ușor de intimidat. Nu, chiar dacă aveau să primească ajutoare, asta avea să se întâmple mult mai târziu – prea târziu, probabil –, după câteva săptămâni, după ce părinții lor descopereau că nu se întorseseră și începeau să se îngrijoreze și să facă cercetări. Nu voia să se gândească la cât de mult ar fi putut dura asta – telefoanele care ar fi trebuit date, întrebările care ar fi trebuit puse – înainte ca roțile să înceapă să se pună în mișcare. Și chiar și atunci, căutarea avea să se extindă oare dincolo de Cancún? Pe biletele de autocar le fuseseră tipărite numele, dar oare se păstra pe undeva vreo înregistrare? Și chiar dacă misterul ar fi fost dezlegat și căutarea ar fi ajuns la Cobá, cum ar fi știut să străbată cei optsprezece kilometri prin junglă? Își imagina că detectivul avea să primească niște fotografii. Le putea arăta taximetriștilor din Cobá, vânzătorilor de la tarabe, chelnerilor din cafenele. Și poate că bărbatul cu camioneta galbenă i-ar fi recunoscut; poate că ar fi fost dispus să-i povestească ce știa. Și apoi? Polițistul sau detectivul ar fi luat-o pe urma lor, ar fi ajuns la satul mayaș, aducând cu el cele cinci sau șase fotografii – presupunând că ar fi reușit să afle despre Mathias și despre Pablo și să facă legăturile –, și ce i-ar fi oferit mayașii? Expresii împietrite, cu siguranță. Și-ar fi scărpinat nepăsători bărbia, ar fi clătinat încet din cap. Și chiar dacă, prin cine știe ce miracol de insistență și de dibăcie, acest detectiv sau polițist ar fi reușit să vadă dincolo de manifestările de ignoranță ale mayașilor, cât timp ar fi durat totul? Toți pașii care ar fi fost necesari, cu riscul de a ajunge în fiecare clipă într-un punct mort – cât timp? Prea mult. Prea mult pentru Pablo. Nu începea nici o îndoială în legătură cu asta. Și prea mult, estimă, și pentru ei, ceilalți.

Aveau nevoie de ploaie. Asta era cel mai important lucru, elementul crucial. Fără apă, n-aveau să reziste nici ei mult mai mult decât Pablo.

Apoi se punea problema mâncării. Aveau micile provizii pe care le aduseseră cu ei – niște gustări, la urma urmei –, care ar fi

putut, printr-o raționalizare extremă, să-i țină în viață încă vreo două, trei zile. Dar apoi?

Nimic. Foamete. Inaniție.

Eric nu era deloc bine, iar el știa și asta. Tăiatul, agitatul, mormăitul – toate erau niște semne foarte rele. Iar rănile aveau să i se infecteze în curând; nu știa cum ar fi putut preveni asta. Timpul, din nou, avea să joace un rol esențial și în cazul lui. Cangrenă, septicemie – mai lente decât setea, probabil, dar mult mai rapide decât foametea.

Nu se gândea la lujeri – nu voia să se gândească, nici n-ar fi știut cum. Se mișcau, scoteau sunete; gândeau și făceau planuri. Și ceea ce era mai rău de-abia urma, presupuse, deși nu bănuia ce-ar fi putut însemna asta.

Stătea jos. Îi vedea pe mayași urmărindu-l. Așteptau să sosească grecii, convinși în același timp că asta n-avea să se întâmple. Se gândea la apă, la mâncare, la Pablo și la Eric. Când norii începură să se strângă spre sud, îi privi, își dori să crească, să se întunece, să se îndrepte spre nord. Ploaie! Trebuiau s-o strângă. Nu discutaseră despre asta. Ar fi trebuit să facă niște planuri împreună cu ceilalți, să le fi lăsat niște instrucțiuni pe care ei să le urmeze, dar era obosit și avea prea multe pe cap. Uitase. Se ridică în picioare acum și privi în susul cărării. De ce nu venea nimeni să-l schimbe? Și ăsta era un aspect pe care ar fi trebuit să-l discute; ar fi trebuit să facă un plan, dar nu-l făcuseră.

Norii continuau să se adune. Aveau cutia de scule, din plastic, din cortul albastru. Puteau s-o golească și s-o folosească pentru a strânge în ea apă de ploaie. Trebuiau să mai existe și alte lucruri pe care să le poată adapta acestui scop, dar ar fi trebuit să fie în vârful dealului ca să se gândească la ele, avea nevoie să vadă ce putea folosi.

Începu să se plimbe. Se așeză la loc. Se uită la mayași, la nori, la poteca din spatele lui. Mayașii îi întoarseră privirea, muți, impasibili. Norii se adunau. Poteca din spatele lui rămânea goală. Se ridică, se întinse și începu iar să meargă de colo, colo.

Cerul era acoperit aproape în întregime de nori. Își dădea seama că ploaia avea să înceapă în orice clipă și tocmai începuse să se gândească dacă să o ia la fugă spre vârful dealului, punând în balanță cele două riscuri: de a lăsa poteca nepăzită și de a fi nepregătiți când începea – scurtă și intensă, așa cum păreau să fie ploile pe aici –, când auzi pași răsunând pe cărare.

Era Mathias.

Ceva nu era în regulă; își dădea seama numai din mișcările neamțului. Mergea încordat, se grăbea și se înfrâna în același timp. Chipul lui păstra aceeași expresie reținută și totuși putea detecta o ușoară schimbare, abia perceptibilă. Erau ochii, își dădu el seama: aveau o privire îngrijorată, ba chiar alarmată. Tânărul se opri la câțiva pași de el, cu răsuflarea tăiată.

– Ce este? îl întrebă Jeff.

Mathias făcu semn în spatele lui, spre vârful dealului.

– N-ai auzit?

– Ce să aud?

– Vorbeau.

– Cine?

– Lujerii.

Jeff îl privi – nu chiar neîncrezător, dar prea speriat ca să poată spune ceva.

– Îi îngânau, zise Mathias. Pe Stacy, pe Amy și pe Eric – le imitau vocile.

Jeff analiză această informație. Nu i se părea suficient pentru a justifica agitația lui Mathias; mai era ceva.

– Și ce spuneau? întrebă el.

– Eu am adormit în cort. Și când m-am trezit...

Mathias nu termină propoziția, parcă neștiind cum să-i spună. Apoi, în cele din urmă:

– Se certau.

– Se certau?

– Fetele. Țipau una la alta și se insultau.

– Of, Doamne! oftă Jeff.

– Băuseră. Tequila. Și cred că destul de mult.

– Toți trei?

Mathias dădu din cap.

– Sunt beți?

Din nou, Mathias dădu din cap.

– M-au făcut nazist.

– *Cum?*

– Lujerii. Sau Eric, probabil. Era vocea lui, dar planta striga cuvântul ăsta.

Jeff se uită la el. Asta era, își dădu el seama. Asta îl supărase pe Mathias. Și de ce nu? Cu siguranță se simțea singur aici, printre ei – abia dacă-i cunoștea. Era un intrus în mijlocul lor, cel mai la îndemână țap ispășitor. Încercă să-l liniștească.

– Sunt sigur că a fost o glumă. Eric... știi doar. Așa e el.

Mathias nu spuse nimic; nu aprobă și nici nu neagă aceste cuvinte.

– Ar trebui să mă duc la ei, spuse Jeff. Te uiți tu după greci?

Mathias dădu din cap.

Jeff dădu să plece, apoi se opri.

– Și Pablo?

Mathias făcu un gest vag cu mâna.

– La fel, zise. Nu-i bine.

După asta, Jeff începu să urce în grabă dealul, fugind pe porțiunile mai netede, încetinind atunci când panta devenea mai abruptă. Părea să obosească mult mai ușor decât ar fi trebuit. Nu trecuse decât o zi de când erau aici și deja începea să se simtă slăbit. Avea senzația că acest declin fizic era de fapt oglinda unei deteriorări generale: totul îi scăpa de sub control. Stacy, Amy și Eric își petrecuseră după-amiaza bând tequila. Cât de proști puteau fi? Obtuzi, impulsivi, iresponsabili – trei nerozi care se jucau cu propria distrugere. Apoi, firește, se luaseră la harță; se certaseră, se insultaseră. Iar Eric, din cine știe ce motiv, îl făcuse pe Mathias nazist. Renunță să mai încerce să pună cap la cap evenimentele și se lăsă învăluit de un sentiment din ce în ce mai

puternic de furie. Era o prostie, știa, și totuși nu se putea stăpâni, nu-și putea înfrâna dorința de a-i pedepsi pe cei trei în vreun fel, de a le trage o palmă care să-i aducă înapoi cu picioarele pe pământ. Era încă sub influența acestui val de emoții în clipa când ajunse în vârf, când păși în luminiș și o zări pe Amy îndesând cu forța un bob de strugure în gura lui Pablo, care nu părea conștient.

– Ce dracu' faceți? zise și toți se întoarseră spre el, mirați să-l vadă acolo, speriați de furia din vocea lui.

Pablo vomita, deși „vomă" nu părea să fie cuvântul potrivit. Vomitatul implica un proces dinamic și forțat; ceea ce făcea Pablo era mult mai pasiv. Ținea capul într-o parte, cu gura deschisă, și un șuvoi de lichid negru se scurgea din ea. Sânge, lichid biliar – era greu să-ți dai seama ce anume. Era prea mult, mult mai mult decât Jeff ar fi crezut că este posibil. Lichid negru prin care pluteau niște bucăți vâscoase, ca niște cheaguri. Forma un fel de băltoacă în jurul tărgii, prea vâscoasă, se părea, pentru a fi absorbită de pământ. Jeff era la patru metri distanță, însă simțea mirosul chiar și de acolo – miros dulceag, de putrefacție.

– Îi era foame, zise Amy.

Jeff își dădea seama după voce cât era de beată – rostise cuvintele împleticit. Strângea în mâna stângă punga de plastic în care fusese cândva rația lor de struguri; nu mai rămăseseră decât trei boabe. Sticla aproape goală de tequila zăcea pe pământ, lângă Stacy. Eric își apăsa un tricou plin de sânge pe stomac.

Jeff simți cum furia începe să se întindă în tot corpul, umplându-l, presându-l, vrând parcă să-i iasă prin piele.

– Ești beată. Nu-i așa?

Amy întoarse capul. Pablo nu mai vomita și ținea acum ochii închiși.

– Toți sunteți beți, insistă Jeff, mirându-se chiar și el cât de mult reușea să se stăpânească. Am dreptate?

– Eu nu sunt, zise Eric.

Jeff se întoarse spre el și fu cât pe-aci să izbucnească. „Taci, își zise în sinea lui. Nu spune nimic." Dar era prea târziu;

începuse deja să vorbească, ridicând tonul cu fiecare cuvânt, vocea răsunându-i, mai tare, alimentată de furie.

– Tu nu ești beat?

Eric clătină din cap, însă nu conta, fiindcă Jeff abia dacă remarcă gestul. Nu se oprise să aștepte un răspuns; nu, vorbea mai departe, știind că nu aborda deloc problema cum trebuie. Dar nu se mai putea opri, și nici nu voia, fiindcă în sfârșit se simțea bine: simțea o ușurare să vorbească, să țipe. O ușurare care era aproape fizică, aproape sexuală în intensitate.

– Să fii beat ar fi singura ta scuză posibilă, Eric. Înțelegi? Dobitocule, te-ai tăiat iar, nu-i așa? Ți-ai tăiat pieptul. Ai idee ce ai făcut? Cât de tâmpit ai fost? Tu îți înfigi un cuțit murdar în corp la fiecare două ore, când suntem prinși aici, cu un tub de Neosporin, și ăla mic, care, după data de pe dop, a și expirat. Ți se pare că ești deștept? Ți se pare că tot ce-ai făcut are măcar vreun pic de logică? Dac-o ții tot așa, o să mori aici. N-o să reziști...

– Jeff... începu Amy.

– Tu să taci, Amy! Ești la fel de rea ca și el.

Se întoarse spre ea. Nu conta la cine țipa; toți trei erau la fel de buni.

– Măcar de la tine, aș fi avut pretenții. Alcoolul este diuretic – te deshidratează. Și tu *știi* asta. Așa că nu pot să pricep cum dracului de ai...

– *Ți se pare că ești deștept?*

Era vocea lui. Se auzea de undeva, din stânga, și-l făcu să tacă.

– *Ți se pare că tot ce-ai făcut are măcar vreun pic de logică?*

Se răsuci și privi uluit, știind ce era, dar așteptându-se parcă să vadă totuși pe cineva acolo, o persoană care să-l imite. Se pornise vântul; mișca lujerii, făcându-le frunzele în formă de palmă să se legene și să foșnească, parcă bătându-și joc de ei.

Acum se auzea vocea lui Amy:

– *Târfă!*

Apoi a lui Stacy:

– *Scorpie!*

– Fiindcă ai țipat, zise Stacy, aproape în șoaptă. Așa face când țipi.

– *Cercetaș,* strigă vocea lui Eric. *Nazist!*

Stratul de nori era atât de gros, încât cerul aproape că se întunecase de-a binelea. Era greu de spus ce oră era. În mod clar, se apropia furtuna, dar nici noaptea nu părea să fie departe. Și ei nu erau câtuși de puțin pregătiți pentru vreuna din ele.

– Uite! zise Amy arătând spre cer.

Jeff își dădea seama că fata încerca din răsputeri să-și controleze vocea, însă fără rezultat.

– Nu contează – o să facem rost de apă.

– Dar v-ați pregătit pentru asta? întrebă Jeff. O să treacă repede și voi o să stați cu mâinile în sân și-o să vă uitați cum plouă, nu? O să vă uitați cum se scurge apa în pământ, cum dispare, cum se pierde.

Jeff simțea că furia lui se risipește, și nu într-un mod satisfăcător, nu printr-o eliberare bruscă, ci încet, parcă scurgându-se. Nu voia să dispară, se simțea abandonat după plecarea ei, de parcă toate forțele l-ar fi părăsit. Își simțea trupul slăbit fără ea.

– Sunteți demni de milă, zise, întorcându-se cu spatele la ei. Toți. Niște nerozi demni de milă. N-o să fie nevoie să vă omoare planta. O să reușiți să faceți asta singuri.

Vocea lui Stacy strigă:

– *Cine-i ticălosul?*

– *Cântă-ne ceva, Amy!* răspunse vocea lui Eric.

– *Scorpie!*

– *Târfă!*

– *Nazist!*

Apoi din nou vocea lui, încărcată de furie și de ură:

– *Ești beată, nu-i așa?*

Jeff se duse la cortul portocaliu, deschise fermoarul și intră. Cercetă grămada adunată lângă peretele din spate. Cutia de scule era acolo, dar nu văzu nimic altceva care i-ar fi putut fi de folos în situația de față. Se ghemui lângă cutie, deschise capacul și, spre surprinderea lui, nu găsi înăuntru nici o unealtă, ci numai o trusă de cusut. O perniță plină cu ace, ca un arici. Papiote de toate culorile – parcă ar fi fost o cutie de creioane colorate. Bucățele de pânză, o foarfecă micuță, chiar și un metru pentru croitorie. Aruncă totul pe jos, luă cutia de plastic și ieși cu ea în luminiș.

Nimic nu se schimbase. Eric stătea în continuare întins pe spate, apăsându-și tricoul plin de sânge pe abdomen. Stacy stătea lângă el, cu aceeași expresie înspăimântată pe față. Pablo ținea ochii închiși, iar respirația lui hârâită se auzea când mai tare, când mai încet. Amy era lângă el; nu ridică privirea când apăru Jeff. Tânărul așeză cutia în mijlocul luminișului, deschisă pentru a putea strânge apa de ploaie. Apoi începu să urce spre vârful dealului, spre gura puțului, unde lucrurile din cortul albastru încă mai zăceau aruncate unele peste altele.

Planta își continua concertul sinistru. Uneori vocile răsunau tare, ca niște strigăte, alteori erau foarte blânde. Existau pauze lungi în timpul cărora păreau să se fi oprit de tot, apoi porneau din nou, în cascadă, vocile și cuvintele contopindu-se, intrând unele în celelalte. Jeff încercă să nu le dea atenție, însă unele dintre lucrurile pe care le spuneau îl surprindeau, îl făceau să se oprească, să cadă pe gânduri. Presupuse că asta era și ideea, oricât de greu ar fi fost de crezut; bănui că lujerii începuseră să vorbească tocmai acum în încercarea de a-i dezbina, de a-i întoarce unul împotriva celuilalt.

Vocea lui Stacy spuse:

– Ei, Jeff nu-i aici acum, nu-i așa?

Apoi se auzi Eric:

– Jeff a fost cercetaș? Pun pariu c-a fost cercetaș.

Urmară niște râsete: ale lui Eric și ale lui Stacy, amestecate, ușor batjocoritoare.

Parcă planta le-ar fi învățat numele, parcă i-ar fi știut pe fiecare și își alegea cuvintele potrivite pentru a-i enerva. Jeff încercă să treacă în revistă ultimele douăzeci și patru de ore, să-și amintească tot ce spusese, să găsească eventualele cuvinte nepotrivite. Dar era atât de obosit, atât de amorțit, încât mintea refuza să-l ajute. Oricum nu conta, fiindcă planta știa și, chiar în momentul în care începea să caute prin grămada de lucruri de lângă gura puțului, își auzi propria voce spunând:

– S-o terminăm acum. Să-i tăiem beregata. Să-l sufocăm.

– Cu cât stăm mai mult aici, cu atât șansele sunt mai mici.

– Imită sunete. Nu-i râs adevărat.

Apoi tot dealul păru să explodeze dintr-odată – râsete, chicoteli, hohote și pufnituri, iar și iar, fără întrerupere. Printre ele, își auzea propria voce, strigând, vrând parcă să acopere zgomotul, repetând mereu aceleași cuvinte:

– Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat...

Jeff scoase discul de frisbee și sufertașul gol, le luă pe amândouă și se îndreptă spre cortul portocaliu. Se gândea să lase ploaia să umple frisbee-ul, apoi să verse apa în sufertaș, în bidonul de plastic, în sticla pe care o folosiseră pentru a strânge urina. Nu era chiar cel mai grozav plan, dar era singurul la care se putea gândi.

Amy, Stacy și Eric nu se mișcau. Planta întinsese încă un tendon; se hrănea acum cu voma lui Pablo, sugând-o cu zgomot. Toți trei o priveau cu gurile căscate: beți. După ce înghiți toată băltoaca, lujerul se retrase din luminiș. Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu spuse nimic. Jeff simți din nou cum îl cuprinde furia în fața acestei scene – în fața impasibilității lor, a stuporii lor unanime –, dar nu spuse nimic. Gata, îi trecuse cheful de a mai țipa. Așeză discul lângă cutia deschisă, apoi goli urina din sticla lui Mathias. Ceilalți îl urmăreau în tăcere, ascultând lujerii care amuțiră un moment, apoi izbucniră iar, și mai tare, încă râzând. „Vocile străinilor", presupuse Jeff. A lui Cees Steenkamp, poate.

A fetei pe care Henrich o întâlnise pe plajă. Toate acele grămezi de oase, cu carnea devorată, ale căror suflete se înălțaseră de mult la ceruri, dar ale căror râsete rămăseseră captive aici, în memoria plantei, care le arunca acum ca pe niște arme.

– *Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat...*

Mai rămăseseră câteva bucăți de nailon din cortul albastru și Jeff își făcea de lucru cu ele, încercând să găsească un mod de a le folosi pentru a strânge ploaia, sau pentru a depozita apa, odată ce o strângea. Ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme, știa. Ar fi putut folosi trusa de cusut pe care o găsise în cortul portocaliu ca să înnădească bucățile de nailon și să facă un fel de sac. Acum însă nu mai avea timp.

„Mâine", se gândi.

Apoi începu să plouă.

Se prăvăli dintr-odată, de parcă o trapă s-ar fi deschis în cerul de deasupra lor. Fără vreun avertisment, fără o picătură care să prevestească ruperea de nori. Cerul era întunecat, atârnând parcă greoi, creând acea senzație de nemișcare pe care o întâlnești adesea la tropice înainte de apropierea unei furtuni, cu o adiere ușoară de vânt mișcând lujerii, apoi, dintr-odată, fără nici un fel de tranziție, aerul era plin de apă în cădere. Lumina zilei părea filtrată, căpătase o culoare verzuie, întunecată. Pământul dur de sub picioarele lor se transformă instantaneu în noroi. Jeff simțea că-i e greu să respire.

Lujerii amuțiră.

Frisbee-ul se umplu într-o clipă. Jeff turnă apa în sufertaș, lăsă discul să se umple din nou, cu aceeași rapiditate, apoi turnă iar. Apoi îi întinse lui Stacy sufertașul. Trebui să țipe pentru a se face auzit prin ploaie, care vuia, părea că scoate răgete.

– Bea! strigă el.

Șapca, hainele, pantofii, toate-i erau îmbibate de apă și atârnau greoaie pe el.

Turnă apa din frisbee în bidonul de plastic, îl lăsă să se umple, turnă din nou, îl lăsă să se umple, turnă iar. Când termină cu bidonul, se întoarse spre sticla goală a lui Mathias.

Stacy bău din sufertaș, apoi i-l dădu lui Eric, care stătea în continuare întins pe spate, cu bustul gol, în timp ce era împroșcat cu noroi. Se ridică greoi în capul oaselor, chircit pe-o parte, și luă sufertașul.

– Cât poți de mult! îi strigă Jeff.

„Săpun", se gândi. Ar fi trebuit să caute prin rucsacuri o bucată de săpun. Ar fi avut timp să-și spele măcar mâinile și fețele înainte să se oprească ploaia – o nimica toată, știa, dar era sigur că le-ar fi ridicat moralul tuturor. „Mâine, își zise. A plouat azi, de ce n-ar ploua și mâine?"

După ce umplu sticla lui Mathias, întinse mâna după sufertaș, îl umplu din nou, apoi i-l întinse lui Amy.

Ploaia continua să cadă torențial peste ei. Era surprinzător de rece. Jeff începu să tremure; și ceilalți la fel. Din cauza lipsei de mâncare, probabil. Nu mai aveau energia să lupte contra frigului.

Frisbee-ul se umplu din nou și Jeff îl duse la buze și bău direct din el. Apa de ploaie avea o dulceață care-l surprinse. „Apă cu zahăr, își spuse. Mintea părea să i se limpezească pe măsură ce bea, trupul îi devenea parcă mai solid, căpătând un adaos de greutate pe care Jeff nici măcar nu remarcase că-l pierduse. Umplu de câteva ori frisbee-ul și bău, stomacul i se umflă, ghiorăind într-un mod plăcut, aproape dureros de strâns. Era cea mai bună apă pe care o gustase vreodată.

Amy se oprise din băut. Stătea lângă Stacy, amândouă chircite, îmbrățișate, tremurând. Eric se întinsese din nou pe spate. Ținea ochii închiși și gura deschisă, pentru a primi ploaia. Picioarele și trunchiul îi erau acoperite de noroi; avea noroi și în păr, și pe față.

– Duceți-l în cort! strigă Jeff.

Luă sufertașul din mâna lui Amy și începu să-l umple din nou, în vreme ce le privea pe fete ridicându-l pe Eric în picioare și conducându-l spre cort.

Ploaia începu să se domolească. Încă mai cădea constant, dar nu cu aceeași forță. Jeff știa că în cinci, maximum zece minute, avea să se oprească de tot. Traversă luminișul ca să se uite la Pablo. Paravanul improvizat nu reușise să-l adăpostească prea bine; Pablo era la fel de ud ca și ei. Și, la fel ca Eric, fusese împroșcat cu noroi – era murdar pe tricou, pe față, pe brațe, pe cioturi. Ochii-i rămăseseră închiși, respirația își continua cursul hârâit și neregulat. În mod ciudat, nu tremura, și Jeff se întrebă dacă nu cumva ăsta era un semn rău, dacă nu cumva era atât de slăbit, încât trupul lui nu mai avea forță nici măcar să tremure. Se aplecă, puse mâna pe fruntea lui Pablo și aproape că tresări când îi simți fierbințeala. Totul mergea rău; nu erau decât semne rele în toată povestea asta. Își aminti de plantă, care-i repetase propriile cuvinte:

– *S-o terminăm acum. Să-i tăiem beregata. Să-l sufocăm.*

Cuvintele îi răsunau în minte și nu știa ce să facă. La urma urmei, ar fi fost destul de ușor; era singur în luminiș, nimeni n-ar fi știut. Nu trebuia decât să se aplece puțin, să prindă între degete nările grecului, să-i acopere gura și să numere – până la cât? La o sută? „Milă", la asta se gândea în clipa când ridică mâna de pe fruntea lui Pablo și o lăsă să-i alunece mai jos, pe față. Rămase cu degetele suspendate la doar câțiva centimetri de nasul grecului, fără să-l atingă, încă mai dezbătând ideea – „Nouăzeci și șapte, nouăzeci și opt, nouăzeci și nouă..." –, apoi Amy ieși din cort, așa beată cum era, împleticindu-se ușor când intră în luminiș. Avea părul ud și pleoștit și era mânjită de noroi pe obrazul stâng.

– E bine? îl întrebă.

Jeff se ridică repede, disprețuindu-i poticneala din voce, simțind impulsul de a țipa din nou, de a o trezi din beție cu furia lui. Rezistă totuși tentației, nu răspunse – „Ce aș putea

să-i răspund?" – și traversă luminișul, îndreptându-se spre cutia de scule.

Care, în mod inexplicabil, era aproape goală.

Jeff o privi uluit, încercând să înțeleagă ce se petrecuse.

– E găurită, zise Amy.

Și ăsta era adevărul. Când Jeff ridică de jos cutia, văzu un șuvoi de apă curgând din fundul acesteia, în care era o crăpătură de cinci centimetri. Nu o văzuse mai devreme, când o golise de instrumentele de cusut. Se grăbise; nu avusese timp s-o examineze. Dacă și-ar fi păstrat calmul, poate că ar fi putut s-o repare înainte să înceapă ploaia – „Banda adezivă", se gândi –, dar era prea târziu. „Ploaia e pe sfârșite." Chiar în timp ce-și spunea asta picăturile se răreau; peste un minut, ploaia avea să se oprească de tot. Dezgustat de el însuși, aruncă nervos cutia, o azvârli de-a dura spre cort.

Amy păru îngrozită.

– Ce dracu'? zise ea, aproape strigând. Încă mai era apă în ea.

Alergă la cutie și o ridică. Era un gest inutil și Jeff știa asta. Furtuna trecuse, cerul începea să se lumineze. Gata cu ploaia – cel puțin pentru acea zi.

– Tocmai tu vorbești! zise el.

Amy se întoarse spre Jeff, ștergându-și fața.

– Poftim?

– Tocmai tu-mi spui că risipesc apa.

Amy clătină din cap.

– Nu începe.

– Ce să-ncep?

– Nu acum.

– Nu *ce,* Amy?

– Nu-mi ține predici!

– Dar te porți ca dracu'. Știi asta, nu?

Amy nu-i răspunse. Îl fixa cu o privire tristă, de parcă i-ar fi tolerat toanele, de parcă el ar fi avut singura vină în povestea asta. Jeff simți cum îl cuprinde furia.

– Furi apă în timpul nopții. Te îmbeți. Ce-ți închipui? Că aici totul e o joacă?

Amy clătină iar din cap.

– Ești prea dur, Jeff.

– *Dur?* Uită-te la nenorocitele alea de movile!

Arătă spre deal, spre oasele acoperite cu lujeri.

– Așa o să ajungem și noi. Și tu faci tot posibilul ca să se-ntâmple asta.

Amy clătina întruna din cap.

– Grecii...

– Încetează! Parc-ai fi un copil. Grecii, grecii, grecii... Nu vin, Amy! Trebuie să accepți asta!

Amy își acoperi urechile cu palmele.

– Nu, Jeff! Te rog, nu face asta...

Jeff se apropie de ea, îi apucă încheieturile și-i trase mâinile de la urechi. Țipa.

– Uită-te la Pablo! Moare – chiar nu vezi? Iar Eric o să se pricopsească c-o cangrenă sau...

– Șșșt!

Amy încercă să scape din strânsoarea lui, aruncând o privire neliniștită spre cort.

– Și voi trei v-ați găsit să *beți*. Ai măcar idee cât de stupid e ce-ați făcut? Asta vrea și planta să faceți...

Amy țipă, un urlet de furie descătușată, făcându-l să tacă.

– Eu n-am vrut să vin! strigă ea.

Își smulse mâinile dintr-ale lui, începu să-l lovească, îl făcu să se dea un pas în spate.

– Eu n-am vrut să vin. Repeta mereu aceleași cuvinte, țipând, lovindu-l. Tu ești de vină. Tu ai *sugerat* să venim. E vina ta! A ta! Nu a mea!

Îl lovea cu pumnii în piept și în umeri, cu fața schimonosită și udă – Jeff nu-și putea da seama dacă de ploaie sau de lacrimi.

– A ta! striga întruna. Nu a mea!

Lujerii se porniră, dintr-odată, țipând și ei:

– *E vina mea. Eu sunt de vină, nu? Eu am călcat în lujeri.*

Era vocea lui Amy și se auzea din toate părțile. Amy se opri și începu să arunce priviri sălbatice în jur.

– *E vina mea.*

– Încetați! strigă Amy.

– *Eu sunt de vină, nu?*

– Gura!

– *Eu am călcat în lujeri.*

Amy se întoarse spre el, cu o expresie disperată, cu mâinile ridicate, implorându-l.

– Fă-i să se oprească!

– *E vina mea.*

Amy arătă spre el, cu mâna tremurândă.

– Tu ești de vină. Și știi că așa e. Nu eu. Eu nu am vrut să vin.

– *Eu sunt de vină, nu?*

– Oprește-i! Te rog, vrei să-i oprești?

Jeff nu se mișcă, nu vorbi. Stătea doar și se uita la ea.

– *Eu am călcat în lujeri.*

Cerul se întuneca din nou, dar nu mai era furtună. În spatele paravanului de nori, soarele atingea orizontul. Venea noaptea și ei nu se pregătiseră în nici un fel să o întâmpine. Trebuiau să mănânce, și la gândul ăsta, Jeff își aminti de punga cu struguri. Amy nu furase doar apă. Ea și ceilalți se *serviseră* și din proviziile de mâncare.

– Ce altceva ați mai mâncat? o întrebă.

– Să mâncăm?

– În afară de struguri. Ați mai furat și altceva?

– Nu am *furat* strugurii. Ne era foame. Am...

– Răspunde-mi!

– Du-te dracului, Jeff! Te porți de parcă...

– Spune-mi odată!

Amy clătină din cap.

– Ești prea dur. Toată lumea... noi toți... Credem că ești prea dur.

– Și ce-ar trebui să-nsemne asta?

– *E vina mea.*

Amy se răsuci pe călcâie și strigă din nou spre lujeri.

– Gura!

– Ați vorbit despre asta? întrebă Jeff. Despre mine?

– Te rog, zise Amy. Încetează odată.

Clătina iar din cap și de data asta Jeff fu sigur: plângea.

– Poți să te-oprești, dragule? Te rog!

Îi întinse mâna.

„Ia-o", își spuse Jeff. Dar nu schiță nici un gest. Era o istorie aici, o cărare bine bătută pe care se desfășurau conflictele dintre ei. Când se certau, indiferent din ce motiv, Amy ajungea să se supere – plângea, se retrăgea – și el, indiferent cât de mult ar fi rezistat tentației, se ducea în cele din urmă s-o aline, s-o mângâie, să-i șoptească drăgălășenii și s-o asigure de dragostea lui. El era mereu, mereu, mereu cel care-și cerea scuze; Amy nu spunea niciodată că-i pare rău, indiferent a cui ar fi fost vina. Iar cearta lor de acum nu făcea excepție de la regulă. „Poți să te oprești?", așa începuse. „Poți", nu „Pot" sau măcar „Putem". Jeff era obosit – obosit în general, obosit de certuri – și își jură în sinea lui că de data asta nu-și va mai cere el scuze. Nu aici, nu acum. Era vina ei; ea trebuia să se oprească, ea trebuia să-și ceară iertare, nu el.

La un moment dat, fără ca Jeff să bage de seamă, lujerii amuțiseră.

Cât de curând, avea să fie întuneric – încă vreo cinci sau zece minute, și aveau să fie învăluiți de întuneric. Ar fi trebuit să discute, să pună la cale un program de veghe, să stabilească porțiile de mâncare și de apă. Chiar și acum, asta ar fi trebuit să

facă – să profite de ultimele raze de lumină. „Prea dur" – așa spusese Amy. „Credem că ești prea dur." El se dădea peste cap să-i salveze și ei îl bârfeau pe la spate, se văicăreau.

„Mai dă-o dracului! își zise Jeff. Dă-i dracului pe toți!"

Se întoarse cu spatele și o lăsă pe Amy cu mâna întinsă. Se duse lângă paravan, se așeză, în noroi, cu fața la Pablo. Ochii grecului erau închiși, gura-i era pe jumătate deschisă. Mirosul pe care-l degaja era aproape insuportabil. Ar fi trebuit să-l mute, Jeff știa, să-l ridice de pe sacul ăla de dormit împuțit – înmuiat și îmbibat de lichidele care i se scurseseră din corp. Și ar fi trebuit să-l și spele, să-i irige cioturile retezate, să dea jos noroiul de pe ele. Aveau destulă apă acum, își permiteau să facă asta. Dar lumina se diminua chiar în timp ce Jeff se gândea la toate acestea și știa că nu puteau face nimic pe întuneric. Era vina lui Amy că ratase ocazia – a lui Amy, a lui Stacy și-a lui Eric. Îi distrăseseră atenția; îl făcuseră să piardă timpul. Pablo trebuia să aștepte până a doua zi dimineața.

Cioturile încă-i mai sângerau – nu abundent, doar o supurare continuă –, trebuiau spălate, apoi bandajate. Nu aveau fețe, nu aveau nimic steril. Trebuia să caute iar prin rucsacuri, să găsească un tricou curat și să spere că va fi îndeajuns. Și poate că va folosi și trusa de cusut – un ac și ață. Ar fi putut să coasă vasele de sânge care încă mai supurau, să le lege unele de altele. Apoi trebuia să se mai gândească și la Eric: îi putea coase rana de pe abdomen. Se întoarse și se uită la Amy. Rămăsese în mijlocul luminișului, nemișcată; nici măcar nu-și lăsase mâna jos. Aștepta ca el să cedeze. Dar n-avea de gând să facă asta.

– Spune-mi că-ți pare rău, zise el.

– Poftim?

Se întunecase într-atât, încât Jeff nu mai reușea să-i distingă expresia feței. Se purta ca un copil, știa. Nu era cu nimic mai bun decât ea. Dar nu se putea abține.

– Spune că-ți pare rău.

Amy coborî mâna.

Jeff insistă:

– Spune!

– Pentru ce să-mi pară rău?

– Pentru că ai furat apă. Pentru că te-ai îmbătat.

Amy își trecu mâna peste față – un gest de oboseală.

– Fie.

– Fie ce?

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Haide...

– Spune, Amy!

Urmă o pauză lungă; Jeff o simți ezitând. Apoi, cu o voce monotonă, îi făcu pe plac:

– Îmi pare rău c-am furat apă. Îmi pare rău că m-am îmbătat.

„Ajunge, își spuse. Oprește-te aici." Dar nu se opri. Chiar în timp ce se gândea, se auzi spunând:

– Nu pari sinceră.

– Pentru Dumnezeu, Jeff! Nu poți...

– Spune-o sincer, altfel nu contează.

Amy oftă din nou, de data asta mai tare, aproape în zeflemea. Apoi clătină din cap, se întoarse și se duse în cealaltă parte a luminișului, unde se prăbuși pe pământ. Se așezase cu spatele la el, aplecată în față, cu capul în mâini. Se întunecase; Jeff avu impresia că o vede dispărând, scurgându-se. Urmări silueta chircită a lui Amy transformându-se într-o umbră, amestecându-se cu masa întunecată de vegetație din spatele ei. Umerii păreau să i se miște. Plângea? Încercă să asculte, dar hârâitul respirației lui Pablo acoperea toate celelalte sunete din luminiș.

„Du-te la ea, își spuse. Du-te acum!" Dar nu se mișcă. Se simțea prins ca într-o capcană, imobilizat. Citise cândva cum se sparge un lacăt și credea că era în stare să o facă, dacă ar fi fost nevoie. Știa cum să iasă din portbagajul unei mașini, cum să urce la suprafață de pe fundul unei fântâni, cum să fugă dintr-o clădire cuprinsă de flăcări. Dar nimic din toate astea nu-i erau de vreun folos aici. Nu! Pentru situația în care era nu găsea nici o soluție. Avea nevoie de Amy, trebuia ca ea să facă prima mișcare.

Era sigur: Amy plângea. În loc să-l înduplece, constatarea avu asupra lui efectul opus. „Încearcă să mă înduioşeze, hotărî el, să mă manipuleze." Tot ce-i ceruse fusese să spună că-i pare rău şi s-o spună sincer. Era prea mult? Poate că nu plângea. Poate că tremura, fiindcă era udă şi îi era frig. În timp ce o privea, încercând să-şi dea seama dacă plânge sau dacă tremură, o văzu aplecându-se într-o parte şi întinzându-se în noroi. Şi asta, ştia, era tot o manevră ca să-l facă să-i pară rău de ea. Dar, din nou, nu simţi decât furie. Dacă era udă, dacă-i era frig, de ce nu făcea ceva în legătură cu asta? De ce nu se ridica, de ce nu se ducea în cort să caute printr-un rucsac şi să găsească nişte haine uscate? Chiar trebuia să-i spună el să facă asta? Ei, uite că nu-i spunea! Dacă voia să stea în noroi, să plângă sau să tremure, sau amândouă, n-avea decât. Putea să rămână aşa toată noaptea, fiindcă el tot nu se ducea la ea.

Târziu, mult mai târziu, după ce soarele apusese, după ce Mathias se întorsese de la baza dealului şi intrase în cort, lângă ceilalţi, după ce norii dispăruseră de pe cer şi răsărise luna, cu strălucirea ei palidă, după ce hainele lui Jeff se uscaseră pe el, întărindu-se ca o crustă, după ce respiraţia lui Pablo se oprise la un moment dat vreo treizeci de secunde, pentru ca apoi să înceapă iar, dintr-odată, cu un hârâit asurzitor, ca un cearşaf de pat sfâşiat în două, după ce Jeff se gândise de zeci de ori să se ducă la Amy, s-o trezească, s-o trimită în cort, răzgândindu-se de fiecare dată, după ce stătuse toată tura lui şi tura următoare neclintit, vrând să facă ea prima mişcare, să vină la el şi să-l roage s-o ierte, sau, şi mai simplu, să-l îmbrăţişeze doar, fără să spună vreun cuvânt, abia după toate astea Amy se ridică în picioare, clătinându-se. De fapt, nu fu chiar aşa: se ridică, făcu jumătate de pas spre el, apoi căzu în genunchi şi începu să vomite. Se sprijinea într-o mână; pe cealaltă o ţinea la gură, încercând parcă să oprească voma. Era întuneric şi Jeff n-o putea vedea prea bine. Îi descifra conturul siluetei, umbra trupului, dar nimic mai mult. Urechile, mai degrabă decât ochii, îi dădură de înţeles ce se întâmpla. O auzea horcăind, tuşind, scuipând. Încercă din nou

să se ridice în picioare, cu același rezultat – încă o jumătate de pas, apoi căzu iar în genunchi, cu mâna dreaptă încă la gură, în vreme ce stânga părea să se întindă spre el, prin întuneric. Îl chema? În spatele horcăielilor, a tusei, a scuipăturilor, o auzise rostindu-i numele? Nu era sigur – nu foarte sigur – și nu se mișcă. Acum, ambele mâini îi erau apăsate pe gură, încercând parcă să rețină șuvoiul de vomă. Dar așa ceva nu era posibil. Horcăitul continuă, la fel și tusea. Jeff simțea mirosul, mai puternic decât duhoarea lui Pablo – tequila, fierea –, miros care îl asalta.

„Du-te la ea", își zise din nou.

Apoi: „Ești prea dur. Credem că ești prea dur."

O văzu aplecându-se în față, cu mâinile încă la gură. Rămase așa câteva clipe, potolindu-se în cele din urmă: nu mai tușea, nu mai horcăia. Aproape un minut, nu se mișcă deloc. Apoi, foarte încet, se lăsă pe-o parte, în noroi. Rămase perfect nemișcată, ghemuită în poziția fetusului. Jeff presupuse că adormise la loc. Știa că ar fi trebuit să se ducă să o ajute, să o curețe ca pe un copil, să o ducă în cort. Dar, la urma urmei, era numai vina ei. Așa că, de ce ar fi trebuit să adune el resturile? Nu voia s-o facă. Avea de gând s-o lase să zacă acolo, să se trezească mai târziu cu voma uscată pe față. Încă mai simțea mirosul și simți cum stomacul i se întoarce pe dos drept răspuns – și nu doar stomacul, dar și sentimentele. Furie și dezgust și cea mai profundă nerăbdare – sentimente care-l țintuiră lângă paravan toată noaptea, privind, fără să facă însă nimic. „Ar trebui să mă duc să văd cum se simte, își spuse – pentru a câta oară? Ar trebui să mă asigur că e bine." Și tot n-o făcu. Rămase privind-o, repetându-și cuvintele în minte, dându-și seama că așa ar fi fost înțelept, dar fără să facă nimic, absolut nimic toată noaptea.

Era aproape dimineață când se mișcă în cele din urmă. Ațipise de câteva ori și când se trezise văzuse luna mai întâi urcând, apoi începând să coboare deasupra lui. Aproape că apusese în clipa când reuși, cu greu, să se ridice în picioare. Se întinse; își simțea sângele gros în vene. Dar nici măcar atunci nu se duse la Amy; nu mai conta. O privi preț de câteva clipe

lungi – silueta ei nemișcată, învăluită în umbră, în mijlocul luminișului – apoi se duse la cort, deschise fermoarul și se strecură fără zgomot înăuntru.

Stacy îi auzise pe Jeff și pe Amy țipând unul la celălalt. Fusese imposibil să înțeleagă ce-și spuneau prin ploaia care lovea tenda întinsă a cortului, fiecare picătură răsunând ca o bătaie de tobă, dar își dăduse seama că se certau. Planta avusese și ea rolul ei în toată povestea; Stacy o auzise imitându-i vocea lui Amy.

Striga:

– *E vina mea!*

Apoi:

– *Eu sunt de vină, nu?*

Nu erau decât ea și Eric în cort. Se făcuse întuneric de la furtună și nu putea vedea prea bine. Nu știa cât era ceasul, dar simțea că ziua începea să alunece spre înserare. Încă o noapte – nu știa cum aveau să se descurce.

– Dacă adorm, ai tu grijă de mine? întrebă Eric.

Stacy își simțea gândurile învăluite în ceață, de la prea mult alcool. Totul părea să se miște mai încet decât ar fi trebuit. Îl privi pe Eric prin lumina slabă, încercând să înțeleagă ce-i spunea. Ploaia continua, cortul începuse să se înmoaie. Jeff și Amy nu mai țipau.

– Toată noaptea? îl întrebă ea.

Eric clătină din cap.

– O oră – poți să stai trează o oră? Nu-mi trebuie decât o oră.

„Sunt obosită, constată ea, ca și cum gândul însuși ar fi atras oboseala după sine. Obosită, flămândă și foarte, foarte beată."

– De ce nu putem să dormim amândoi?

Eric arătă spre proviziile strânse în spatele cortului.

– O să se întoarcă. O să intre iar în rană. Unul din noi trebuie să stea treaz.

„Se referă la plantă", își zise Stacy, și, o clipă, păru chiar să o simtă acolo, ascunsă în umbră, ascultând, privind, așteptându-i să adoarmă.

– Bine, zise ea. O oră, după care te trezesc.

Eric se întinse pe spate. Încă își mai apăsa tricoul pe abdomen. Era prea întuneric în cort pentru ca Stacy să-și poată da seama dacă sângerarea se oprise. Se așeză lângă el și-i luă mâna – i-o simți umedă, lipicioasă. Știa că ar fi trebuit să-și usuce hainele; ar fi trebuit să se schimbe. Îi era frig, încă mai tremura, dar nu spuse nimic, nu făcu nici o mișcare spre rucsacuri. Arheologii erau toți morți, la fel ca și cei care veniseră înaintea lor și poate și după ei, și – deși știa că era o prostie –avea senzația că lucrurile lor sunt contagioase. Nu voia să le poarte hainele.

Eric adormi și Stacy îi simți mâna înmuindu-se într-a ei. Fu uimită să vadă cât de repede se cufundase în somn. Începu să sforăie – suna ciudat, la fel ca respirația hârâită a lui Pablo, și asta o sperie. Aproape că-l trezi, vrând să-l facă să înceteze, apoi, dintr-odată, sforăitul lui Eric se opri de la sine. Și asta era înfricoșător, deși în alt fel. Se aplecă peste Eric, apropiindu-și urechea de fața lui, ca să se asigure că încă mai respira. Respira.

Aplecată așa, cu capul aproape la orizontală, la doar câțiva centimetri de pământ, i se păru mai ușor să alunece decât să facă eforturi și să se ridice iar. Se întinse lângă Eric, lipindu-se de el. Ploaia se oprea – se mai auzeau doar câteva picături – și în cort era liniște. Închise ochii. Nu voia să doarmă – cum să facă asta? Nici măcar nu era încă noapte. Amy urma să intre și ea curând și aveau să stea împreună de vorbă, cât mai încet, poate chiar în șoaptă, ca să nu-l trezească pe Eric. Era obosită, ce-i drept, dar îi dăduse cuvântul ei și știa că planta stătea la pândă, abia așteptând ca ea să lase garda jos. Nu, n-o să doarmă. Nu voia decât să închidă puțin ochii, să asculte în liniște picăturile care loveau cadențat tenda cortului și să-și imagineze că era în altă parte.

Când deschise iar ochii, era foarte întuneric în cort – întuneric beznă, prea întuneric ca să mai vadă ceva. Cineva stătea aplecat peste ea și o scutura de umăr.

– Trezește-te, Stacy! spunea. E tura ta.

Își dădu seama că era vocea lui Jeff. Nu se mișcă, rămase întinsă pe spate, privindu-l pe întuneric. Începea să-și amintească, însă mult prea încet ca să reușească să și înțeleagă ce se petrecea. Ploaia. Amy strigându-i că era o târfă. Jeff și Amy certându-se. Eric rugând-o să-l păzească. Era mahmură, dar și beată încă – o combinație dureroasă. Nu numai c-o durea capul, dar îl simțea cumva lichid, ca și cum, dacă s-ar fi clătinat, ar fi riscat să se verse. Nu-i era prea clar ce se întâmplă; știa doar că nu voia să se miște, că ar fi fost periculos să facă asta. Vezica-i era plină și începea s-o jeneze, dar nici măcar lucrul ăsta nu era suficient de puternic încât s-o pună în mișcare.

– Nu, zise ea.

Nu-l putea vedea pe Jeff, dar îi simți uimirea – o înțepenire a umbrei de deasupra.

– Nu? întrebă el.

– Nu pot.

– Fiindcă?

– Fiindcă nu pot.

– Dar e rândul tău.

– *Nu pot,* Jeff!

Tânărul ridică vocea, devenind nervos.

– Termină cu tâmpeniile, Stacy! Ridică-te!

O îmboldi și ea aproape că țipă. Tot corpul o durea. Începu să repete sacadat:

– Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot...

– Mă duc eu.

Era vocea lui Mathias; se auzea din cealaltă parte a cortului.

Îl simți pe Jeff ridicându-se de lângă ea, întorcându-se spre neamț.

– Dar e rândul ei.

– Nu-i nimic. Oricum m-am trezit.

Stacy îl auzi ridicându-se, foindu-se, îndreptându-se spre ieșire. Se opri chiar în prag, ezitând.

– Unde e Amy? întrebă.

– E încă afară, îi răspunse Jeff. Nu s-a trezit din beție.

– Vrei să...?

– Las-o așa!

Stacy îl auzi pe Mathias deschizând fermoarul și ceva difuz – aproape o lumină – intră în cort. O clipă, putu să-i vadă pe toți trei: pe Eric, întins nemișcat pe spate, pe Jeff, în picioare lângă, pe Mathias, care ieșea în luminiș. „Mulțumesc", zise în gând, dar nu reuși să rostească vorbele cu glas tare. Clapeta se închise și totul se cufundă din nou în întuneric.

Fără să vrea asta, închise iar ochii. Jeff se întinsese cam la un metru în stânga ei, mormăind ceva pentru sine, bombănind, evident nemulțumit – de ea. Dar nu-i păsa. Era deja furios pe Amy, de ce n-ar fi fost supărat și pe ea? Mai târziu, aveau să râdă amândouă de el; Stacy avea să-l imite, așa cum bombănea acum, mormăind și oftând.

„Ar trebui să mă uit dacă Eric e bine", își zise.

Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase înainte să adoarmă. Îl trezise mai întâi, așa cum îi promisese? Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin probabil i se părea să fi făcut asta, și tocmai începuse să se ridice în capul oaselor, chinuindu-se să deschidă iar ochii, cu intenția de a se uita la Eric, când Mathias îl strigă pe Jeff.

Din nou, aceeași poveste: se trezea învăluit în mirosul ăla de putregai, cu lujerul răsucit în jurul piciorului. „În mine, își zise Eric când întinse mâna și-l atinse. E și în piept."

Mathias striga din luminiș. Simțea agitație în cort, mai era cineva care se mișca. Era prea întuneric ca să vadă cine. Eric încercă să se ridice în capul oaselor, dar planta era peste el; părea să-l țină la pământ.

„În mine."

– Jeff! striga Mathias. Jeff!

Se întâmplase ceva, ceva rău; Eric își dădea seama după tonul lui Mathias. „A murit Pablo", își zise.

– Jeff...

Cineva se ridică, se îndreptă spre ieșire.

– Dumnezeule! zise.

Coborâse mâna după lujeri și o apăsa pe piept, chiar deasupra rănii. Simțea planta acolo, sub piele, o masă poroasă acoperindu-i cutia toracică, urcându-i spre stern.

– Cuțitul! strigă. Aduceți-mi cuțitul!

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Era Stacy, chiar lângă el. Vocea-i era adormită, speriată. Îi înșfăcă umărul și-l scuturâ.

– Îmi trebuie cuțitul, zise el.

– Cuțitul?

– Repede!

Din luminiș, Mathias continua să strige:

– Jeff... Jeff...

Își coborî mâna mai jos, pe picior, unde găsi aceeași protuberanță sub piele, urcându-i de la genunchi în sus pe coapsă. Auzi fermoarul deschizându-se și se întoarse să se uite. Era încă noapte, dar nu foarte. Îl văzu pe Jeff ieșind în luminiș.

– Stai! strigă. Îmi trebuie...

Dar Jeff dispăruse deja.

Jeff știa.

De îndată ce îl auzi pe Mathias începând să strige, știu. Se ridică și ieși în luminiș. Totul se întâmpla foarte repede – prea repede –, dar nu destul de repede pentru a-l împiedica să conștientizeze adevărul. Îl simțea în vocea lui Mathias, în panica, în groaza neamțului. Era suficient pentru el.

Da, *știa.*

Se ridică, ieși din cort și străbătu luminișul. Era întuneric, iar Mathias nu era la rândul lui decât o umbră, aplecată peste altă umbră, care era Amy. Jeff căzu în genunchi lângă ei și apucă mâna lui Amy. Îi simți încheietura rece. Nu le distingea chipurile celor doi.

– Cred... începu Mathias ezitând, aproape bâlbâindu-se de emoție. Cred că a sufocat-o.

Jeff se aplecă mai aproape. Planta crescuse peste gura, peste nasul lui Amy. Începu să o smulgă, simți seva arzându-i degetele. Lujerii intraseră în gura fetei și trebui să sape cu degetele ca să-i scoată de-acolo, încercând să nu ia în seamă atingerea ca de cauciuc a buzelor ei – atât de reci, prea reci.

Din cort, Eric începuse să țipe din nou:

– Cuțitul! Dați-mi cuțitul!

„Nu s-a sufocat, își spuse Jeff. S-a înecat."

Pentru că simțea mirosul de tequila, de lichid biliar, simțea umezeala de pe frunzele lujerilor. Și-o aminti pe Amy ridicându-se în picioare, împleticindu-se, încercând să facă un pas spre el, cu mâna la gură. Crezuse că o ținea așa ca să nu vomite, dar se înșelase. Trăgea, acum își dădea seama, încerca să-și rupă planta de pe față, să o scuipe afară, sufocându-se în tot acest timp, căzând în genunchi, implorându-l să o ajute.

După ce-i curăță gura, îi înclină capul pe spate, îi prinse nările cu degetele – apăsă ușor, doar cât să le țină lipite, fără să strângă. Își apropie buzele de ale ei. Simțea gustul vomei, arsura sevei pe limbă. Îi suflă aer în plămâni, apoi se ridică, pipăi, îi găsi sternul, își puse ambele mâini deasupra, se lăsă cu toată greutatea, numărând în gând la fiecare apăsare – „Unu... doi... trei... patru... cinci" –, apoi se întoarse la gură.

– Jeff! zise Mathias.

Tot felul de povești năvăleau în mintea lui Jeff – morți false, oameni scoși din apă fără puls, cu buzele învinețite, țepeni ca scândura. Atacuri de inimă, mușcături de șarpe, lovituri de fulger. Și persoane care se sufocaseră – de ce nu? Oameni care n-ar mai

fi trebuit să poată respira vreodată, și care, ca prin minune, prin cine știe ce miracol fiziologic, fuseseră readuși la viață prin simplul fapt că cineva, care nu avea nici un motiv să creadă, nici un motiv să insiste, crezuse și insistase, suflase aer în plămânii corpului inert, pompase sânge într-o inimă oprită și reușise – fără să se poată spune cum – să readucă mortul la viață, să-l cheme, ca Isus pe Lazăr, înapoi din moartea care sosise prea curând.

– E prea târziu, spuse Mathias.

Jeff învățase tehnicile de prim ajutor la un curs special din clasa a zecea. Primăvara devreme în vestul statului Massachusetts, cu muște bâzâind și lovindu-se de ferestrele mari, care dădeau în curtea școlii, unde erau un stâlp cu un steag și o seră. Un discurs scurt, după care exersaseră pe un manechin de cauciuc întins pe linoleum, o femeie cu picioare ciudate. Îi dăduseră și un nume, dar nu mai știa care. Cincisprezece băieți trecuseră la rând să exerseze; fuseseră și câteva glume cu aluzii sexuale, pe care însă încruntările domnului Kocher le reduseseră imediat la tăcere. Toți erau rușinați, se temeau să nu greșească și încercau pe cât posibil să n-o arate. Buzele manechinului avuseseră gust de cauciuc și de alcool. Îngenuncheat lângă capul de plastic, Jeff își imaginase cum avea să salveze pe cineva în viitor. Și-o imaginase pe bunica lui, prăbușită pe podeaua bucătăriei, cu toți membrii familiei – sora, părinții, verișorii, unchii și mătușile – înțepeniți de groază, neputincioși, privind-o cum moare. Apoi el, calm, îi dădea la o parte, făcându-și loc printre ei, îngenunchea lângă bătrână și-i sufla viață în corp, un gest cât se poate de simplu care ar fi făcut din el un zeu. Un moment de grație – așa își imaginase –, plin de seninătate și de stăpânire de sine.

Expiră, umplând plămânii lui Amy cu aer.

Mathias întinse mâna și-i atinse umărul.

– Nu e...

„Du-te la ea", își aminti; cuvintele îi răsunară din nou în minte. Își aminti cum stătuse în noroi, lângă paravanul lui Pablo, cum o privise împleticindu-se, căzând în genunchi cu mâinile la gură. „Du-te acum!" De ce nu se dusese?

Văzu mișcare dinspre cort. Stacy se apropia împleticindu-se.

– Iar a intrat în el, spuse ea. Eu...

Se opri și rămase uitându-se la ei prin întuneric.

– Ce s-a întâmplat?

Jeff se întoarse iar la pieptul lui Amy și-i căută sternul.

– A...?

„E vina mea." Nu începea nici o îndoială și totuși știa că nu-și putea permite să gândească așa acum, că trebuia să reziste, să nu cedeze. Mai târziu, avea să fie nevoit să înfrunte aceste cuvinte, să le suporte greutatea. Mai târziu, nu mai avea scăpare. Dar nu în acel moment.

Începu să apese: „Unu... doi... trei... patru... cinci".

Pe de altă parte, poate că nu avea să fie nici un „mai târziu". Fiindcă exista și posibilitatea asta, nu? Nici un mai târziu, nimic în afară de acest loc; Amy ar fi putut fi pur și simplu prima, urmând ca el și ceilalți să moară cât de curând. Și dacă așa stăteau lucrurile, ce mai conta? Ce mai conta dacă se întâmpla atunci sau peste alte câteva zile ori săptămâni? La urma urmei, n-ar fi fost oare chiar o binecuvântare, o scurtare a suferinței?

– Jeff... zise Mathias.

Nu știuse. Nu o putuse vedea. Amy nu fusese decât la câțiva metri distanță de el, și totuși, pierdută în întuneric. Cum ar fi putut ști?

Eric urla din cort, strigând după Stacy, după cuțit, după ajutor.

„Nu acum, își zise Jeff, depunând toate eforturile să se controleze. Mai târziu."

– Mathias? zise Stacy cu voce speriată. E...?

– Da.

Bebeluși aruncați în ghene, bătrâne găsite fără suflare în cămășile de noapte, alpiniști scoși de sub zăpadă – principalul era să nu renunți, să nu faci presupuneri, să acționezi fără ezitare și să te rogi să se-ntâmple o minune, acel miracol, acea tresărire, acea gură de aer.

Stacy făcu un singur pas în față.

– Vrei să spui...

– Moartă.

Jeff nu-i lua în seamă. Se apropiase de gura ei: buzele reci, gustul de vomă, arsura sevei când îi forță aerul în plămâni. Eric striga mai departe din cort. Stacy și Mathias tăceau, nu se mișcau, îl priveau agitându-se peste trupul ei – plămânii, inima –, așteptând acel moment de grație care rezista, i se împotrivea, nu voia să vină. Renunță cu mult înainte să se oprească, mai continuă câteva minute din inerție, îngrozit de ce însemna să-și desprindă buzele de pe gura ei, mâinile de pe pieptul ei, fără intenția de a reveni. Epuizarea fu cea care-l forță în cele din urmă să se oprească, o crampă în coapsa dreaptă, o senzație tot mai puternică de amețeală; se lăsă în jos, așteptă să-și recapete suflul.

Nimeni nu vorbea.

„M-a strigat pe nume", se gândi Jeff. Se șterse la gură; își simțea buzele parcă sfredelite, din cauza sevei. „Am auzit-o strigând." Ridică mâna lui Amy și o strânse într-a lui, încercând să o încălzească.

– Stacy! strigă Eric.

Jeff ridică ochii și privi spre cort.

– El ce are? întrebă.

Calmul vocii lui îl uimi și pe el. Se așteptase la ceva hârâit, la un urlet de disperare. Aștepta lacrimile – le simțea, erau aproape –, dar nu apăreau.

Nu voiau să apară.

„Mai târziu", se gândi.

– Iar a intrat în el, zise Stacy.

Și ea vorbea încet, abia dacă o auzea. Era prezența morții, Jeff știa. Îi făcea pe toți să șoptească.

Lăsă mâna lui Amy, i-o așeză grijuliu pe piept, gândindu-se din nou la manechinul de cauciuc, cu brațele lui inerte. Primise un certificat pentru absolvirea testului; maică-sa îl înrămase și îl atârnase în camera lui. Nu trebuia decât să închidă ochii și putea să vadă toate diplomele, panglicile și certificatele atârnate pe perete, rafturile pline de trofee.

– Ar trebui să se ducă cineva să-l ajute, zise.

Mathias se ridică fără nici un cuvânt și o luă înspre cort. Jeff și Stacy îl urmăriră plecând, o umbră mișcându-se prin luminiș.

„Ca o fantomă", se gândi Jeff, apoi veniră și lacrimile; nu le mai putu reține. Fără suspine, fără exagerări – nu se lamentă, nu gemu, nu căzu în genunchi –, doar câțiva stropi de apă sărată care i se rostogoliră pe obraji, usturându-l în locurile unde seva îi arsese pielea.

Stacy nu-i putu vedea lacrimile. De fapt, nu prea putea vedea mare lucru. Era într-o stare foarte proastă: obosită, beată, chinuită de dureri – în mușchi, în oase – și îngrozită până în adâncul sufletului. Era întuneric, prea întuneric. Simțea că o dor ochii; făcea eforturi să zărească în lucrurile din jur o formă cât de cât apropiată de ce știa că trebuia să fie. Amy era întinsă pe spate și Jeff era în genunchi, lângă ea – asta era tot ce putea vedea. Dar *știa,* chiar și așa, știuse de îndată ce ieșise din cort – nu cum, ci doar atât: „E moartă".

Se lăsă pe vine. Era la doar un metru de ei; ar fi putut-o atinge pe Amy, dacă ar fi întins mâna. Și știa că ar fi trebuit să facă asta, că așa ar fi fost frumos, că asta și-ar fi dorit Amy. Dar nu se mișcă. Era prea speriată: să o atingă însemna ca totul să devină realitate.

– Ești sigur? îl întrebă pe Jeff.

– Sigur?

– Că e...

Stacy nu fu în stare s-o spună.

Dar Jeff înțelese. Îl simți dând din cap în întuneric.

– Cum? șopti ea.

– Cum ce?

– Cum a...?

– I-a crescut peste gură. A înecat-o.

Stacy trase aer în piept, din reflex. „Nu se poate așa ceva, își zise. Cum e posibil?" Mirosul de foc de tabără se simțea din nou în aer și își aminti că erau oameni la baza dealului.

– Trebuie să le spunem.

– Cui?

– Mayașilor.

Jeff o fixă cu privirea, dar nu zise nimic. Stacy ar fi vrut să-i poată deslușì expresia, fiindcă și el era o parte din acest scenariu ireal, inert – calmul lui, vocea înceată, fața ascunsă. Amy era moartă, iar ei stăteau pur și simplu lângă ea, fără să facă nimic.

– Trebuie să le spunem ce s-a întâmplat!

Vocea lui Stacy se ridica pe măsură ce vorbea. O simțea mai mult decât o auzea; inima îi bătea tot mai tare, risipea beția, somnul, chiar și groaza.

– Trebuie să-i convingem să ne ajute.

– Nu o să...

– Trebuie!

– Stacy...

– Trebuie!

– *Stacy!*

Se opri, clipind nedumerită spre el. Nu mai putea să stea ghemuită, mușchii coapselor îi zvâcneau. Ar fi vrut să se ridice, să o ia la goană peste deal, să sfârșească toată povestea. Părea atât de simplu.

– Taci! spuse Jeff pe un ton foarte calm. Ai înțeles?

Nu-i răspunse; era prea speriată. O clipă, simți impulsul să țipe, să se repeadă la el, să-l lovească, însă furia îi trecu. Totul păru să se prăbușească în ea. Oboseala îi reveni dintr-odată, teama la fel. Se întinse și luă mâna lui Amy. Era rece și ușor umedă. Dacă ar fi strâns-o la rândul ei, Stacy ar fi leșinat de frică. Și lucrul ăsta, mai mult decât orice altceva, o făcu să conștientizeze în sfârșit, pe deplin, adevărul.

„Moartă, își zise Stacy. E moartă."

– Nu mai vorbi, spuse Jeff. Poți să faci asta? Stai doar lângă mine – lângă ea –, fără să spui nici un cuvânt.

Îi strângea în continuare mâna lui Amy. Nu știa de ce, dar i se părea mai ușor așa. Dădu din cap.

Rămaseră acolo împreună, de-o parte și de alta a trupului lui Amy, așteptând, fără să vorbească, în timp ce pământul începea, încet, să se rotească spre dimineață.

Eric îl implora pe Mathias să-l taie, dar neamțul refuza – nu pe întuneric!

– Trebuie s-o scoatem, insistă Eric. Se răspândește peste tot.

– Nu știm asta.

– Nu o simți?

– Simt o umflătură.

– Nu-i o umflătură. E planta. E...

Mathias îl bătu pe braț.

– Șșșt! zise el. Pe lumină.

Era cald și umed în cort, iar mâna lui Mathias era alunecoasă, acoperită de transpirație. Lui Eric nu-i plăcea senzația pe care i-o dădea. Se trase într-o parte.

– Nu pot să aștept atât!

– E aproape dimineață.

– Faci asta fiindcă ți-am zis „nazist"?

Mathias nu răspunse.

– Era doar o glumă. Vorbeam despre filmul pe care o să-l facă după povestea noastră, când o să ne întoarcem. Pe tine o să te transforme în personajul negativ. Fiindcă ești neamț, nu? O să creeze un personaj nazist.

Nu gândea limpede, știa, și vorbea prea repede. Era speriat și nu era exclus să abereze, dar o pornise pe drumul ăsta și acum părea să nu mai fie în stare să se oprească.

– Nu că ai fi nazist. Dar așa o să te facă ei în film. Fiindcă o să aibă nevoie de un personaj negativ. Deși, la urma urmei, poate și planta să joace rolul ăsta, nu? Așa că, nu trebuie să fii nazist. Poți să fii erou, ca Jeff. Amândoi o să fiți eroi. În Germania există cercetași?

Îl auzi pe Mathias oftând.

– Eric...

– Dă-mi odată cuțitul ăla! O fac singur.

– Nu am cuțitul la mine.

– Du-te și adu-l!

– Când începe să se lumineze...

– Cheamă-l pe Jeff. Jeff o s-o facă.

– Nu-l putem chema pe Jeff.

– Pentru că...?

Urmă o pauză și Eric simți că Mathias ezită.

– S-a întâmplat ceva rău, zise el.

Eric se gândi la paravan, la mirosul de urină, de rahat și de putrefacție. Dădu din cap.

– Știu.

– Nu cred că știi.

– E vorba de Pablo, nu? A murit.

– Nu. Nu-i vorba de Pablo.

– Atunci?

– Amy.

– *Amy?*

Eric nu se așteptase la asta.

– Ce a pățit Amy?

Din nou aceeași pauză în care Mathias își căuta cuvintele.

– S-a dus.

– A *plecat?*

Mathias dădu din cap în întuneric.

– E moartă, Eric. A omorât-o.

– Ce tot...

– A sufocat-o. În somn.

Eric nu spuse nimic; era prea șocat ca să mai vorbească. „Moartă."

– Ești sigur? întrebă el, dându-și seama chiar în timp de vorbea că era o întrebare stupidă.

– Da.

Simți că i se învârtește capul, că pierde contactul cu realitatea. „Moartă." Voia să se ridice și să se ducă să vadă cu ochii lui, dar nu era sigur că avea puterea s-o facă. Cineva trebuia mai

întâi să-i taie planta din picior, să i-o tragă afară din piept. „Moartă." Știa că era adevărat, dar nu putea să accepte ideea. „Moartă." Era o prostie, dar filmul despre care glumiseră pusese stăpânire pe imaginația lui: Amy era fata cuminte, mironosița. Ea trebuia să supraviețuiască, să plece împreună cu Jeff în balonul cu aer cald.

„Moartă, moartă, moartă."

– Isuse! spuse el.

– Știu.

– Adică...

Din nou aceeași bătaie pe braț, aceeași atingere umedă și lipicioasă.

– Șșșt! Nu spune nimic. Nu-i nimic de spus.

Eric își lăsă capul să cadă pe pământ. Închise ochii o vreme, apoi îi deschise, așteptând ca primele dâre de lumină să pătrundă prin tenda de nailon. Dar nu era decât întuneric – peste tot în jur, doar întuneric.

Închise din nou ochii și rămase întins acolo, așteptând zorii, un singur cuvânt răsunându-i cu ecou în minte.

„Moartă, moartă, moartă, moartă, moartă..."

Începu să strige din nou, de îndată ce apărură primele raze de soare. Voia cuțitul. Mathias ieși din cort și rămase în picioare în luminiș, uitându-se la Jeff și la Stacy. Încă mai stăteau lângă trupul lui Amy, de o parte și de alta. Stacy strângea mâna lui Amy.

– Ce e? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri și clătină din cap. Soarele nu era încă prea puternic – abia dacă prinsese o nuanță rozalie. În depărtare, în junglă, Jeff auzea strigăte de păsări, ascuțite sau mai groase. Nu putea descifra expresia lui Mathias: era îngrijorat, poate. Sau poate doar nesigur.

– Cred c-ar trebui să vii să vezi.

Jeff se ridică, simțindu-și picioarele amorțite și grele. Începeau să-l lase puterile. Intră în cort în urma lui Mathias, lăsând-o pe Stacy lângă trupul lui Amy.

Înăuntru, lumina era încă prea difuză pentru a putea vedea ceva. Eric era întins pe spate. Piciorul stâng și cea mai mare parte a abdomenului îi erau ascunse sub ceva și lui Jeff îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că erau lujeri.

Se ghemui lângă el.

– De ce nu i-ai tras afară? îl întrebă.

– Îi e frică să nu-i rupă, zise Mathias.

Eric dădu din cap.

– Dacă se rup, pot să se ducă oriunde. Ca niște viermi.

Jeff pipăi masa de frunze, aplecându-se ca să vadă mai bine. Lujerii pătrunseseră în rănile de pe piciorul și pieptul lui Eric, dar era greu de spus cât de adânc se infiltraseră. Jeff avea nevoie de mai multă lumină.

– Poți să mergi? îl întrebă pe Eric.

Acesta scutură din cap.

– S-ar strivi. Și m-ar arde.

Jeff se gândi la acest aspect. Probabil era adevărat.

– Atunci, o să te car eu.

Eric păru speriat de idee. Încercă să se ridice în șezut, dar se opri și se sprijini în cot.

– Unde?

– Afară. E prea întuneric aici.

Erau cinci lujeri în total, încolăciți în jurul lui Eric. Trei îi atacaseră piciorul, intrând fiecare în câte-o altă rană. Ceilalți doi pătrunseseră în tăietura de la piept. Își dădu seama că trebuia să taie toți lujerii, să-i smulgă din rădăcină ca să-l poată scoate pe Eric de-acolo. Se mișcă repede, fără să spună nimic, temându-se că Eric ar putea protesta. Apoi îi făcu semn lui Mathias să-l ajute. Mathias îl apucă pe Eric de umeri, el – de picioare, și îl ridicară împreună în aer. Cei cinci lujeri îi ieșeau din corp,

atârnau în aer, învârtindu-se ca niște șerpi în timp ce bărbații îl scoteau pe Eric în luminiș.

Îl așezară jos, pe pământ, la jumătatea distanței dintre Pablo și Amy. Apoi Jeff traversă luminișul și luă cuțitul. Îi prindea bine să aibă o preocupare de genul ăsta. Simțea că începe să se simtă mai bine. Simplul fapt că ținea cuțitul în mână părea să-l ajute să gândească limpede, să-i ascută percepțiile. Ezită o secundă, privind de jur împrejurul micuței lor tabere. Arătau jalnic: erau murdari, hainele atârnau rupte pe ei. Mathias și Eric aveau fețele acoperite de țepi deși de barbă. Eric era plin de sânge uscat. Lujerii păreau mai degrabă să-i fi crescut din răni, nu să fi pătruns în ele. Îl văzuse pe Eric aruncând o privire spre Amy în clipa când îl scoseseră din cort, o singură privire, după care întorsese repede capul. Nimeni nu vorbise. Toți păreau să aștepte ca altcineva să înceapă. Aveau nevoie de un plan, de un drum pe care să-l urmeze pentru a depăși momentul, ceva care să le ocupe gândurile. Și își dădea seama că el era cel care trebuia să găsească acel drum.

Lumina era tot mai puternică, aducând cu ea și zăpușeala zilei. Respirația lui Pablo – în mod remarcabil și total surprinzător – devenise mult mai liniștită. Pentru un moment, Jeff crezu că grecul murise. Se apropie de paravan și se ghemui alături. Nu, era încă viu. Dar hârâitul încărcat de flegmă dispăruse. Respirația lui era mai calmă. Îi atinse fruntea și simți căldura pe care o degaja – febra încă-i mai ardea trupul. Însă ceva se schimbase. Când își retrase mâna, ochii grecului se deschiseră. Pablo se uita la el cu o concentrare surprinzătoare, alert.

– Hei! zise Jeff.

Pablo își linse buzele și înghiți în sec.

– *Potato?* șopti el.

Jeff îl privi fix, încercând să înțeleagă ce spunea.

– *Potato?*

Pablo dădu din cap și-și linse din nou buzele.

– Vrea apă, zise Stacy din cealaltă parte a luminișului. Așa se spune „apă" în greacă.

Jeff se întoarse și se uită la ea.

– De unde știi?

– A spus și mai devreme.

Eric stătea întins pe spate, privind cerul.

– Cuțitul, Jeff! spuse el.

– Imediat.

Mathias stătea aplecat deasupra lui Eric, cu brațele strânse la piept de parcă i-ar fi fost frig. Dar Jeff îi putea vedea transpirația de pe față – îl făcea să strălucească în lumina care prindea viață. Îi surprinse privirea și arătă spre bidonul cu apă. Era pe jos, lângă cort. Mathias îl luă de jos și i-l aduse.

Jeff scoase dopul și ridică bidonul în aer, deasupra lui Pablo, arătându-i-l.

– *Potato?* îl întrebă.

Pablo dădu din cap și deschise gura, scoțând ușor limba în afară. Jeff observă că avea ceva pe dinți, o pată maronie – sânge poate. Coborî bidonul, îl apropie de buzele lui Pablo, îl înclină ușor și lăsă o cantitate mică de apă să curgă pe limba grecului. Pablo înghiți, tușind ușor, apoi deschise iar gura, cerând mai multă. Jeff repetă ritualul de trei ori. Era un semn bun, știa – respirația lui Pablo care se mai calmase, faptul că grecul își recăpătase cunoștința, că putea reține apa în stomac –, însă Jeff nu reușea să accepte ce se întâmpla. În mintea lui, Pablo era deja mort. Nu credea că cineva pe lumea asta ar fi putut supraviețui tuturor încercărilor prin care trecuse grecul în ultimele treizeci și șase de ore – în nici un caz, nu fără intervenții medicale complicate. Coloana ruptă, picioarele amputate, pierderea de sânge, infecția aproape sigură – câteva înghițituri de apă nu aveau cum să vindece toate astea.

Când Pablo închise iar ochii, Jeff traversă luminișul și se ghemui lângă Eric.

Un plan – de asta aveau nevoie.

Să curețe cuțitul – să spele sângele de pe lamă, să facă iar un foc ca să-l sterilizeze. Poate ar fi fost bine să sterilizeze și un ac din trusa de cusut. Apoi îl tăiau pe Eric, scoteau lujerii și îl coseau la loc.

În scurtă vreme, cineva trebuia să coboare dealul și să se uite după greci.

Și trebuiau să coasă ce mai rămăsese din cortul albastru și să facă un sac, în caz că avea să plouă iar în acea după-amiază.

Și – ce altceva? Era un lucru pe care nu-l lua în calcul, știa asta, ceva ce încerca să evite.

„Trupul lui Amy."

Se uită spre cadavru, apoi întoarse repede capul. „Câte un pas o dată, își zise. Începe cu cuțitul."

– O să dureze câteva minute până suntem gata, îi spuse lui Eric.

Eric încercă să se ridice în capul oaselor, apoi se răzgândi.

– Cum adică?

– Trebuie să sterilizez cuțitul.

– Nu contează. Nu-mi trebuie...

– Nu te tai cu un cuțit murdar.

Eric întinse mâna.

– Mă tai singur.

Jeff scutură din cap.

– Trei minute, Eric. Bine?

Eric ezită, cântărind propunerea. În cele din urmă, păru să-și dea seama că nu avea de ales. Lăsă mâna jos.

– Te rog, grăbește-te! zise.

„Curăță cuțitul."

Jeff se întoarse în cort, începu să scormonească prin rucsacurile arheologilor, căutând un săpun. Găsi o trusă de toaletă într-un buzunar lateral. Înăuntru erau o lamă, un tub mic de cremă de bărbierit, pastă și periuță de dinți, un pieptăn, un deodorant solid și – într-o cutiuță roșie, de plastic – o bucată de

săpun. Luă trusa cu el în luminiș, împreună cu un prosop micuț pe care îl găsise de asemenea în rucsac, un ac și o papiotă cu ață.

Săpunul, prosopul, cuțitul, acul, ața, bidonul cu apă – ce îi mai trebuia?

Se întoarse spre Mathias, care stătea lângă paravan.

– Poți să faci un foc? îl întrebă.

– Cât de mare?

– Nu mare. Cât să încing cuțitul.

Mathias se ridică, începu să se miște prin luminiș, să facă pregătirile. Lăsaseră caietele în ploaie, cu o seară în urmă. Hârtia era încă prea udă ca să poată fi aprinsă. Mathias dispăru în cort, căutând altceva ce ar fi putut fi folosit pe post de combustibil. Jeff turnă puțină apă din bidon pe prosop, apoi începu să frece săpunul cu cârpa, făcând spumă. Când ștergea sângele uscat de pe lama cuțitului, Mathias reapăru, aducând o carte cu coperți de carton și o pereche de chiloți bărbătești. Le puse pe amândouă pe pământ, lângă Jeff, și le stropi cu puțină tequila. Cartea era un roman de Hemingway, *Fiesta*. Jeff îl citise în liceu, aceeași ediție, aceeași copertă. Uitându-se la carte, realiză că nu-și mai aducea nimic aminte.

– Dă-i să bea puțin, zise Jeff, arătând spre sticla de tequila.

Mathias îi întinse sticla lui Eric, care o luă, ridicând privirea spre Jeff, neștiind ce să facă.

Jeff dădu din cap, făcându-i semn să bea.

– Pentru durere.

Eric luă o înghițitură lungă, se opri să-și tragă răsuflarea, apoi bău din nou.

Mathias ținea în mână cutia de chibrituri. O deschise și scoase un băț.

– Spune-mi când ești gata, zise.

Jeff turnă puțină apă pe lamă, ca s-o clătească. Când termină, luă sticla de tequila din mâna lui Eric și o puse pe jos.

– După ce te tai și o scot, o să te cos la loc, bine?

Eric scutură din cap, cu o expresie speriată.

– Nu vreau să mă coși.

– Rănile n-o să se închidă singure.

– Dar o să rămână acolo.

– N-o să las nimic acolo, Eric. O să...

– N-o să poți vedea tot. Unii cârcei o să fie prea mici. Și dacă-i coși în mine...

– Ascultă-mă bine!

Jeff făcea eforturi să nu țipe. Încerca să-și păstreze calmul.

– Dacă lăsăm rănile deschise, povestea asta o să se repete iar și iar. Înțelegi? O să adormi și planta o să intre iar în tine. Asta vrei?

Eric închise ochii. Fața începu să i se schimonosească. Jeff își dădea seama că se străduia să nu plângă.

– Vreau să mă duc acasă, zise. Asta vreau.

Trase aer în piept – un fel de suspin pe care îl opri în ultima clipă.

– Dacă mă coși, o să...

– Eric! zise Stacy.

Eric deschise ochii și se întoarse să se uite la ea. Era încă lângă Amy, strângând mâna neînsufletită.

– Lasă-l s-o facă, scumpule. Bine? Lasă-l s-o facă.

Eric se uită la ea – și la Amy. Trase din nou adânc aer în piept și se opri din tremurat. Închise ochii din nou, îi deschise. Dădu din cap.

Jeff se întoarse spre Mathias, care așteptase în tot acest timp, strângând chibritul între degetul mare și arătător.

– Dă-i drumul! zise Jeff.

Apoi îl urmăriră cu toții pe Mathias aprinzând micul foc.

Stacy era la doar câțiva metri distanță; vedea totul.

Jeff se aplecă peste abdomenul lui Eric și lărgi tăietura, trăgând cu grijă unul dintre lujeri pe măsură ce tăia. Nu trebui să taie prea mult – doar vreo doi centimetri, atât – până când planta ieși afară. Apoi începu să taie în cealaltă direcție, trăgând de al

doilea lujer. Din nou, nu trebui să înainteze decât doi, maximum trei centimetri, până când planta alunecă ușor afară din trupul lui Eric. Cu siguranță Eric avea dureri, dar nu scoase nici un sunet; fața îi era încordată și ținea pumnii strânși.

Jeff îi întinse cuțitul lui Mathias și luă acul din mâna acestuia. Mathias îl încinsese în foc; băgase chiar și ață în el. Cei doi păreau să nu aibă nevoie de cuvinte; păreau să știe întotdeauna ce voia celălalt, să-și anticipeze reciproc intențiile, fără să spună nimic. „Ca mine și Amy", se gândi Stacy și aproape că izbucni în lacrimi. Trebui să închidă ochii ca să se stăpânească, să-i strângă cu putere – și strânse totodată și mâna lui Amy. Căldura trupului ei îi încălzise pielea. Dacă Stacy n-ar fi știut adevărul, ar fi crezut că Amy dormea. Dar nu, nu era așa. O rigiditate ciudată începuse să se instaleze; Stacy simțea degetele lui Amy începând să se chircească în mâna ei.

Deschise ochii. Jeff ștergea sângele lui Eric cu prosopelul pe care-l adusese cu el. Stătea aplecat și strângea acul în mâna dreaptă, pregătit să înceapă să-l coasă.

Eric ridică ușor mâna, speriat.

– Ce faci?

Jeff ezită; rămase câteva clipe cu acul deasupra abdomenului lui Eric.

– Ți-am spus. Trebuie să închidem rana.

– Dar n-ai scos tot.

– Ba da! A ieșit imediat.

Eric făcu un gest cu mâna.

– Ce dracu', chiar nu vezi? Îmi urcă până în piept.

Jeff examină locul pe care i-l indica Eric – pe partea stângă a cutiei toracice, apoi de-a lungul sternului.

– E doar o umflătură, Eric.

– Pe dracu'!

– Așa reacționează trupul la o traumă fizică.

– Taie-mă aici!

Arătă spre stern.

– N-am de gând să...

– Fă ce-ți spun și-o să vezi!

Jeff se uită la Mathias, apoi la Stacy, parcă sperând că vreunul din ei îi va veni în ajutor.

Stacy făcu o încercare timidă:

– Lasă-l să te coasă, dragule.

Eric o ignoră. Întinse mâna spre Mathias.

– Dă-mi mie cuțitul.

Mathias se uită la Jeff, care clătină din cap.

– Ori mă tai tu, ori îmi dai mie cuțitul și-o fac singur.

– Eric... începu Jeff.

– La dracu', e încă în mine! O simt!

Jeff mai ezită un moment, apoi îi întinse acul lui Mathias și luă iar cuțitul.

– Arată-mi! zise el.

Eric își trecu degetul pe marginea stângă a sternului.

– Aici! Unde-i umflat.

Jeff se aplecă peste el, îi apăsă lama pe piele, apoi o trase în jos, făcând o tăietură de vreo șapte centimetri. Sângele țâșni și se scurse pe pieptul lui Eric.

– Vezi? zise Jeff. Nu-i nimic.

Eric transpira abundent, părul i se lipise de frunte. De durere, presupuse Stacy.

– Mai adânc, zise el.

– Nici gând! spuse Jeff, clătinând din cap. Nu-i nimic acolo.

– Se ascunde. Trebuie să...

– Dacă tai mai adânc, ajung la os. Știi cum o să te doară?

– Dar este acolo! O simt!

Jeff folosea prosopul ca să absoarbă sângele.

– E doar o umflătură, Eric.

– Poate se ascunde sub os. N-ai putea...?

– Gata, am terminat. Te cos.

Jeff îi întinse din nou cuțitul lui Mathias și luă acul.

– O să-nceapă să mă mănânce. Ca pe Pablo!

Jeff nu-l băgă în seamă. Ștergea întruna sângele cu prosopul. Apoi se aplecă și începu să coasă.

Eric tresări și închise ochii.

– Doare.

Jeff stătea aplecat peste trupul lui Eric, împungând și trăgând, împungând și trăgând, strângând ața, închizând rana. Foarte încet, atât de încet încât Stacy trebui să se aplece în față ca să-l audă, zise:

– Trebuie să te stăpânești.

Eric tăcu și închise ochii. Trase aer în piept, rămase așa câteva clipe, apoi expiră încet.

– Eu doar... nu vreau să mor aici.

– Normal. Nici unul dintre noi nu vrea asta.

– Dar este posibil, nu crezi? E posibil să murim cu toții.

Jeff nu-i răspunse. Termină de cusut tăietura de pe sternul lui Eric, făcu nod și se întoarse la rana de pe abdomen.

Eric deschise ochii.

– Jeff?

– Ce e?

– Crezi c-o să murim aici?

Cosea, concentrându-se la ceea ce făcea, cu ochii mijiți.

– Cred că suntem într-o situație grea. Cred că trebuie să fim foarte, foarte atenți. Și isteți. Și alerți.

– Nu-mi răspunzi.

Jeff se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

– Știu.

Părea că ar fi trebuit să mai adauge ceva, dar n-o făcu. Împunse și trase, împunse și trase și, după ce termină cu abdomenul lui Eric, întinse iar mâna după cuțit și se ocupă de rănile de la picior.

După ce termină, Jeff îl lăsă să mai bea un pic de tequila. Nu mult, nu destul, dar măcar îl lăsă să bea. Și îi mai dădu și aspirină, chestie care i se păru aproape amuzantă. Eric râse când

Jeff îi întinse flaconul. Dar Jeff, Vulturul Cercetaș – nici măcar nu schiță un zâmbet.

– Ia trei, spuse. Mai bine decât nimic.

Rănile îl dureau. Îl durea tot corpul. Eric își simțea pielea prea strâmtă, gata să se sfâșie în orice clipă. Îi era frică să se miște, să se ridice în picioare sau în capul oaselor, așa că nici măcar nu încercă. Rămase întins pe spate în mijlocul luminișului, cu ochii la cer – un cer înspăimântător de albastru, fără nici o umbră de nor. „O zi perfectă pentru plajă", se gândi, apoi încercă să-și amintească hotelul lor din Cancún, agitația de acolo, imaginându-și cum și-ar fi petrecut ei o dimineață ca asta. O baie devreme în zori, poate, înainte de a servi micul dejun pe verandă. Apoi, după-amiaza, dacă nu ploua, s-ar fi dus să călărească. Stacy spusese că voia să facă asta înainte să plece. Și Amy la fel. La acest gând, Eric se întoarse să se uite la ele. Stacy încerca să-i închidă ochii lui Amy, însă fără succes. Și gura lui Amy rămăsese deschisă. Seva plantei îi arsese pielea feței; arăta ca un semn din naștere. „Trebuie s-o îngropăm" se gândi Eric și se întrebă cum vor reuși să sape o groapă suficient de mare cât să-i încapă tot corpul.

Foamea fu cea care se făcu remarcată mai întâi, și nu mirosul care i-o provocase. Simți o crampă usturătoare în stomac și gura i se umplu de salivă. Instinctiv, trase aer în piept. „Pâine", își spuse.

În același moment, Stacy zise:

– Simțiți mirosul?

– Miroase-a pâine, răspunse. Cineva face pâine.

Ceilalți ridicară capetele și începură să adulmece.

– Mayașii? întrebă Stacy.

Jeff era deja în picioare, încercând să-și dea seama de unde venea mirosul, un miros de brutărie din ce în ce mai puternic. Înaintă ușor spre marginea luminișului, trăgând cu nesaț aer în piept.

– Poate că ne-au adus pâine, zise Stacy.

Zâmbea. Ideea o făcea să chicotească, părea să creadă că așa ceva ar fi fost posibil.

– Unul dintre noi ar trebui să coboare și să...

– Nu sunt mayașii.

Jeff stătea la marginea luminișului, ghemuit, cu spatele la ei.

– Dar...

Se întoarse spre Stacy și-i făcu semn să vină și să vadă cu ochii ei.

– E planta, spuse.

Mathias și Stacy se ridicară și se duseră să miroasă florile mici și roșii ale plantei. Eric nu simți nevoia să se deplaseze până acolo. Își dădea seama după expresiile lor că Jeff avea dreptate, că, fără ca vreunul dintre ei să poată spune cum, planta începuse să emane miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Stacy se întoarse la trupul lipsit de viață al lui Amy și se așeză alături. Își puse mâna peste nas și peste gură, ca să nu mai simtă mirosul.

– Nu pot să suport, Jeff! Crede-mă că nu pot.

– O să mâncăm ceva, zise Jeff. Împărțim portocala.

Stacy clătină din cap.

– N-o să ne-ajute.

Jeff nu-i răspunse. Dispăru în cort.

– Cum poate să *facă* asta? întrebă Stacy.

Se uită de la Eric la Mathias, apoi iar la Eric, așteptând parcă o explicație din partea unuia din ei. Nici unul nu reacționă. Stacy părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi. Își prinsese nările cu degetele, le ținea lipite, respira pe gură și gâfâia ușor.

După o clipă, Jeff reapăru.

– Face asta intenționat, nu-i așa? întrebă Stacy.

Nimeni nu-i răspunse. Jeff se așeză pe jos și începu să cojească portocala. Eric și Mathias îl priveau, vedeau fructul apărând treptat de sub coajă.

– De ce tocmai acum? insistă Stacy. De ce nu a...

– A vrut să aștepte să ni se facă foame, spuse Jeff. Să ne prindă cu garda jos.

Împărți fructul, numărând feliile; erau zece.

– Dacă ar fi început mai devreme, nu ne-ar fi chinuit așa de tare. Ne-am fi obișnuit. Dar acum...

Ridică din umeri.

– Din același motiv pentru care a așteptat înainte să ne imite vocile. Așteaptă să ne descopere punctul vulnerabil și abia atunci arată ce poate.

– De ce pâine? întrebă Stacy.

– Probabil că a simțit mirosul ăsta la un moment dat. Cineva a copt pâine aici sau a încălzit-o. Fiindcă imită lucruri – lucruri pe care le-a auzit, pe care le-a mirosit. Ca un cameleon. Ca un papagal.

– Dar e o *plantă!*

Jeff se uită la ea.

– De unde știi?

– Ce vrei să spui?

– De unde știi că e o plantă?

– Ce altceva ar putea să fie? Are frunze și flori și...

– Dar se mișcă. Și gândește. Așa că poate doar arată ca o plantă.

Zâmbi ca și când, din nou, ar fi fost încântat de multiplele talente ale lujerilor din jurul lor.

– La urma urmei, nu avem de unde să știm.

Mirosul se schimbă, deveni mai ascuțit, mai intens. Eric tocmai căuta în minte cuvântul, când Mathias îl rosti.

– Carne.

Stacy ridică fața spre cer și adulmecă.

– Friptură.

Mathias clătină din cap.

– Hamburgeri.

– Cotlete de porc, îl contrazise Eric.

Jeff le făcu semn să tacă.

– Nu.

– Nu ce? întrebă Stacy.

– Nu vorbiți despre asta. O să fie și mai rău.

Tăcură. „Nu sunt cotlete, își zise Eric. Hotdog." Planta era încă în el, putea să jure. De data asta cusută acolo, prinsă înăuntru. Dar poate că nu conta. Putea imita sunete și mirosuri; putea să gândească, să se miște. Înăuntrul lui sau afară, planta avea să triumfe.

Jeff împărți portocala în patru porții egale, câte două feliuțe și jumătate de fiecare.

– Ar trebui să mâncăm și coaja, zise el, apoi o împărți și pe aceasta.

Îi făcu semn lui Stacy.

– Alege tu prima.

Stacy se ridică și se apropie de grămăjoarele de mâncare. Se aplecă, măsurând fiecare porție, cântărind-o din ochi. În cele din urmă, întinse mâna și luă una.

– Eric? zise Jeff.

Eric întinse mâna.

– Nu-mi pasă. Oricare.

Jeff clătină din cap.

– Arată!

Eric întinse degetul spre o grămadă. Jeff o luă de jos și i-o aduse. Două felii și jumătate de portocală și câteva coji. Dacă ar fi fost cinci, nu le-ar fi revenit decât câte două felii de fiecare. Faptul că absența lui Amy putea fi măsurată într-un mod atât de infim, jumătate de felie de portocală, i se părea lui Eric îngrozitor de trist. Băgă în gură o felie și închise ochii. N-o mestecă, o ținu doar pe limbă.

– Mathias? zise Jeff.

Eric îl auzi pe neamț ridicându-se, ducându-se să-și aleagă porția. Urmă un moment de liniște – toți tăcură pentru a savura cât mai mult timp acest meschin mic dejun.

Mirosul se schimbă din nou. „Plăcintă cu mere", recunoscu aroma Eric. Nu începuse încă să mestece și, dintr-odată, în mod inexplicabil, se surprinse chinuindu-se să-și înfrâneze lacrimile.

„De unde știe cum miroase plăcinta cu mere?" Îi auzi pe ceilalți mâncând, le auzea plescăiturile umede. Își trase șapca pe ochi.

„Și are și puțină scorțișoară."

Eric mestecă, înghiți, apoi puse pe limbă o bucată de coajă de portocală. Nu plângea; reușise să se abțină. Dar lacrimile erau încă acolo – le simțea.

„Ba are chiar și frișcă."

Mestecă încet coaja subțire de portocală, înghiți și luă alta. Vedea în minte crusta plăcintei – ușor arsă pe fund. Și nu era frișcă, era înghețată. Înghețată de vanilie care se topea încet pe farfurie – o farfurie mică, de tablă, cu o cană de cafea neagră alături. Imaginându-și asta, simți din nou nevoia să plângă. Trebui să strângă cu putere din ochi, să-și țină respirația, să aștepte să-i treacă, în vreme ce repeta întruna în minte aceleași trei cuvinte: „De unde știe? De unde știe? De unde știe?"

– Trebuie să lămurim câteva aspecte, spuse Jeff.

Portocala fusese împărțită, apoi mâncată, cu tot cu coajă. După asta, își trecuseră bidonul cu apă de la unul la altul. Le spusese celorlalți să bea pe săturate. Apa nu mai era principala lui grijă. După ploaia torențială din ziua precedentă, era sigur că avea să plouă din nou – aproape în fiecare zi. Și știa că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să elimine măcar unul dintre nenumăratele motive de disconfort. Așa că-și mâncară sărăcăciosul mic dejun și băură apă până-și umplură burțile.

Mai târziu, puteau încerca să coasă un săculeț din rămășițele tendei albastre de nailon. Poate că ar fi reușit să adune suficientă apă cât să se poată spăla. Și asta i-ar mai fi înviorat.

Nu erau sătui, desigur. Cum ar fi putut fi? O portocală împărțită în patru. Jeff încercă să se gândească la un post negru sau la o grevă a foamei. Cât timp puteau rezista? Avea în minte o imagine, o fotografie alb-negru, dintr-un ziar, cu trei tineri care priveau sfidători de pe paturile lor – slabi, vlăguiți, dar indiscutabil vii, cu ochii arzându-le de viață. Făcu eforturi să-și

amintească titlul, povestea care însoțea imaginea. De ce nu reușea? Voia un număr, voia să știe cât timp. Săptămâni, cu siguranță – săptămâni fără nimic altceva în afară de apă.

Cincizeci de zile?

Șaizeci?

Șaptezeci?

În cele din urmă însă, ajunseseră într-un punct în care postul se transformase în foamete și, în mintea lui Jeff, acest lucru se lega cumva de rația lor amărâtă de provizii, de prelungirea existenței lor, indiferent cât de puțin ar fi consumat din ele. Se autoconvinsese că, atâta vreme cât mai rămâneau măcar și câteva firimituri pe care să le poată împărți între ei, totul avea să fie bine – dețineau controlul. Fiindcă raționalizau, nu flămânzeau.

Negare. Basme.

Mai erau apoi și lucruri de care știa că nu se putea ascunde, lucruri despre care citise de-a lungul anilor, detalii pe care le reținuse. La un moment dat, spasmele provocate de foame aveau să dispară. Corpurile lor aveau să înceapă să devoreze țesuturile musculare, să digere acizii grași din ficat – mașina avea să înceapă să se autoconsume, în lipsa combustibilului. Metabolismul lor avea să se prăbușească, pulsul să încetinească, presiunea sângelui să scadă. Avea să le fie frig chiar și la soare, aveau să se simtă inerți, apatici. Și toate astea aveau să se petreacă destul de repede. În două săptămâni, cel mult trei. Apoi lucrurile aveau să se înrăutățească rapid: aritmie, probleme cu ochii, anemie, ulcere – una după alta, una după alta, până când nu-și mai dădeau seama ce se întâmplă. Nu conta că nu-și mai amintea dacă fuseseră cincizeci, șaizeci sau șaptezeci de zile – tot ce conta era că la un moment dat exista un colaps. Era o linie undeva, de-a curmezișul potecii lor – un zid, o prăpastie – de care se apropiau din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trecea.

După pâine venise carne, după carne – plăcintă cu mere, după plăcintă cu mere – căpșuni, după căpșuni – ciocolată și apoi se oprise.

– Ca să nu ne obișnuim cu mirosurile, le spusese Jeff. Ca să ne poată lua prin surprindere de fiecare dată.

Desigur, ar fi putut face totuși ceva, exista o soluție care le stătea la dispoziție, dar Jeff se îndoia că ar fi acceptat-o ceilalți. „Nedigerabilă", chiar acesta fu cuvântul care-i veni în minte – „Ideea o să le pară nedigerabilă" – și, în ciuda caracterului său extremist, Jeff văzu umorul situației.

Umor macabru.

„Trebuie să lămurim câteva aspecte." Așa își formulase introducerea, cu aceste cuvinte atât de false, atât de înșelător de banale. Dar cum altfel ar fi putut începe?

Eric stătea încă întins pe spate, cu șapca trasă pe față. Nu dădea nici un semn că l-ar fi auzit.

– Eric? zise Jeff. Ești treaz?

Eric ridică mâna, dădu la o parte șapca și clătină din cap. Pielea îi era încreștită în jurul rănilor, strânsă de cusături, încă mustind de sânge pe alocuri. Arăta rău – crudă și dureroasă. Mathias era la stânga lui Jeff, cu bidonul de apă în brațe. Stacy stătea lângă trupul lui Amy.

„Trupul lui Amy."

– Trebuie să-ți protejezi picioarele de soare, Stacy, zise Jeff, arătându-le cu degetul.

Stacy se uită spre propriile picioare ca și când nu le-ar fi văzut. Căpătaseră o culoare roz aprins și erau ușor umflate.

– Și ia pălăria lui Amy. Și ochelarii ei de soare.

Stacy se uită la Amy. Avea ochelarii de soare prinși de gulerul tricoului. Pălăria îi căzuse și era la câțiva metri distanță – pătată de noroi, deformată și încă umedă de la ploaie. Stacy nu se mișcă. Rămase acolo privind, până când Jeff se ridică în picioare. Se duse și luă de jos pălăria, apoi desprinse cu grijă ochelarii de pe tricoul lui Amy. Îi întinse ambele obiecte lui Stacy. Fata ezită, păru să refuze, apoi întinse încet mâna și le luă.

Jeff o urmări punându-și ochelarii și potrivindu-și pălăria pe cap. Era mulțumit; părea un semn bun, un prim pas. Se întoarse la locul lui și se așeză din nou.

– Unul dintre noi va trebui să se ducă să stea de pază în capul potecii, cât de curând. În caz că grecii...

Mathias se ridică.

– Mă duc eu.

Jeff clătină din cap și-i făcu semn să se așeze la loc.

– Imediat. Mai întâi trebuie să...

– N-ar fi bine să... Înțelegi...

Stacy arătă spre trupul lui Amy.

„Trupul lui Amy."

Jeff se întoarse spre ea, speriat. Fără să vrea, simți un ciudat amestec de speranță și de ușurare. „O s-o spună ea în locul meu."

– Ce? întrebă.

– Știi tu...

Arătă din nou.

Jeff aștepta. Voia s-o spună ea, nu el. De ce trebuia să fie mereu el? O privea, așteptând ca ea să vorbească, să rostească acele cuvinte.

Dar Stacy îl dezamăgi.

– Cred că... Știu și eu... N-ar trebui s-o îngropăm?

Nu! Nu asta voia să spună. Era imposibil! Era complet pe dinafară. Trebuia s-o spună el; fusese un prost imaginându-și că ar fi putut exista altă posibilitate. Înclină capul, ca și când ar fi dat din cap, deși nu era deloc așa.

– Păi, tocmai asta e, zise. Într-un fel. Despre asta trebuie să vorbim.

Ceilalți tăceau. Realiză că nimeni n-avea să-l ajute. El fusese singurul care făcuse saltul. „Niște lași", își spuse, examinându-le chipurile. Poate că portocala fusese o idee proastă – poate că ar fi trebuit să aștepte, să le vorbească atunci când foamea era în punctul maxim, când în aer încă se mai simțea miros de pâine sau de carne.

Da, de *carne*.

– Cred că stăm bine, începu el. În ceea ce privește apa, vreau să spun. Cred că putem conta pe ploaie ca să supraviețuim. Poate că reușim chiar să coasem un sac mare, din nailon.

Arătă spre marginea luminișului, spre resturile cortului albastru. Ceilalți priviră în direcția indicată preț de câteva clipe, apoi din nou spre el.

„Ca niște oi", se gândi Jeff. Aștepta cuvintele potrivite, însă acelea nu veneau.

Stacy se foi, se întinse și-i luă din nou mâna lui Amy, o strânse într-a ei ca și când ar fi vrut s-o asigure că era acolo.

Desigur, nu existau cuvinte potrivite.

– E vorba de așteptare, știți asta, zise Jeff. Asta facem aici. Așteptăm să vină cineva și să ne găsească – grecii, poate, sau poate cineva trimis de părinții noștri.

Îi era greu să le susțină privirea și se simți rușinat din cauza asta. Ar fi fost mai bine dacă ar fi reușit să se uite în ochii unuia dintre ei, dar lucrul ăsta nu i se părea posibil. Privirea i se mută de la propriii genunchi la picioarele arse ale lui Stacy, la rănile cusute de pe piciorul lui Eric, apoi reveni de unde plecase.

– Așteptăm. Și supraviețuim în timp ce așteptăm. Dacă reușim să menținem o rezervă de apă, asta ne-ar fi de folos, desigur. Însă se pune și problema mâncării, nu? Fiindcă nu avem prea multă. Și nu știm... Adică, dacă nu vin grecii, dacă trebuie să-i așteptăm pe părinții noștri, s-ar putea să fie vorba despre săptămâni. Săptămâni întregi până când cineva să vină să ne scape de aici. Iar mâncarea pe care o avem, chiar dacă o raționalizăm, tot n-o să ne ajungă mai mult de câteva zile. Dacă am putea să punem capcane, să prindem pește, să săpăm după rădăcini sau să adunăm bobițe...

Lăsă fraza neterminată și ridică din umeri.

– Singurul lucru viu de pe dealul ăsta, în afară de noi, e planta și, evident, pe-asta nu putem s-o mâncăm. Avem curelele, presupun, și poate că am reușit să găsim o metodă să le fierbem. Oamenii au mai făcut chestii de genul ăsta – oameni pierduți în

deșert sau naufragiați pe mare. Dar asta n-ar schimba prea multe, nu? Nu, dacă vorbim de săptămâni...

Riscă să arunce o privire rapidă spre fețele lor. Inexpresive, toate trei. Își dădea seama că-l ascultau, dar nici unul nu intuia încotro se îndrepta. Încerca să nu-i sperie, să se apropie pe furiș de ceea ce voia să spună, să-i facă oarecum să anticipeze ideea, să-i pregătească pentru ea – dar nu reușea. Avea nevoie de ajutorul lor pentru asta și nici unul nu părea să fie capabil să-l înțeleagă.

– Cincizeci, șaizeci, șaptezeci de zile, spuse el. Undeva pe-acolo, nu-mi mai aduc aminte – atât poate rezista un om fără mâncare. Și înainte de asta, cu mult înainte, lucrurile încep să meargă prost, corpul începe să se deterioreze, se prăbușește. Așa că, să spunem că vorbim de treizeci de zile, da? Care înseamnă, cât? Vreo patru săptămâni? Și dacă nu vin grecii, dacă trebuie să-i așteptăm pe părinții noștri, cât credeți c-o să dureze? Realistic vorbind. Mai e o săptămână până ne așteaptă acasă, poate încă o săptămână până să înceapă să se îngrijoreze de-a binelea, după care trebuie să sune în Cancún, la hotel, la Consulatul american – toate astea merg destul de repede. Dar apoi? Cât o să dureze până o să ajungă la autogară, până ajung la Cobá, până găsesc poteca și satul maya, până ajung la dealul ăsta nenorocit din mijlocul junglei? Chiar credeți că ne putem baza pe faptul că toate astea se vor petrece în cel mult patru săptămâni?

Clătină din cap, răspunzându-și singur la întrebare. Apoi riscă să arunce din nou o privire la chipurile celorlalți – dar nu, nu-l înțelegeau. Îi întrista, îi deprima – asta era tot –, îi speria. Era chiar în fața lor și nu vedeau.

Sau poate că nu voiau să vadă.

Arătă spre trupul lui Amy, ținu brațul întins în față, arătând fix, insistent, până când, în cele din urmă, nu mai avură de ales. Trebuiră să se uite, să privească, să-i vadă pielea care începea să se învinețească, ochii care refuzau să se închidă, carnea arsă, cu aspect crud, din jurul gurii și al nasului.

– Asta – ce s-a întâmplat cu Amy – e groaznic. Un lucru groaznic. Nu avem cum să-l ocolim. Dar acum că s-a întâmplat, eu zic că trebuie să-l înfruntăm, trebuie să acceptăm ce ar putea însemna pentru noi. Fiindcă există o întrebare la care trebuie să răspundă fiecare dintre noi – o întrebare foarte, foarte grea. Și trebuie să ne folosim imaginația pentru asta, pentru că este ceva care va începe să aibă importanță abia după ce vor trece câteva zile, dar la care va trebui să răspundem acum, în avans.

Le cercetă din nou chipurile.

– Înțelegeți ce încerc să spun?

Mathias tăcea, expresia îi rămăsese neschimbată. Eric închisese din nou ochii. Stacy încă mai strângea mâna lui Amy; clătină din cap.

Știa că nu avea să meargă, dar tot simțea că trebuia să ridice problema, că era de datoria lui să facă asta. Se aruncă înainte:

– Mă refer la Amy. Cred că trebuie să găsim un mod de a o conserva.

Ceilalți căzură pe gânduri. Mathias se foi ușor; părea crispat. „Știe", își spuse Jeff. Dar nu și ceilalți. Eric zăcea întins pe spate. Era posibil să fi adormit. Stacy își înălță gâtul și-i aruncă o privire întrebătoare.

– Vrei s-o îmbălsămăm?

Jeff hotărî să încerce o altă abordare.

– Dacă ai avea nevoie de un rinichi, dacă ai ști că o să mori fără el și dacă Amy ar fi murit înainte, nu l-ai lua pe-al ei?

– Rinichiul ei? întrebă Stacy.

Jeff dădu din cap.

– Ce legătură....

Apoi, în mijlocul propoziției, înțelese. Jeff văzu când se întâmplă asta, surprinse momentul când pricepu. Fata își duse mâna la gură, ca și cum i-ar fi venit să vomite.

– Nu, Jeff! În nici un caz.

– Ce?

– Spui să...

– Răspunde-mi la întrebare, Stacy. Dacă ai avea nevoie de un rinichi. Dacă...

– Știi bine că nu-i același lucru!

– De ce?

– Pentru că un rinichi ar presupune o operație. Ar fi...

Scutură din cap, exasperată. Vocea i se ridicase, pe măsură ce vorbea.

– Asta... asta e...

Ridică mâinile, dezgustată.

Eric deschise ochii. O privi pe Stacy cu o expresie nedumerită.

– Despre ce vorbim aici?

Stacy arătă spre Jeff.

– Vrea să... să...

Nu părea în stare s-o spună.

– Vorbim despre mâncare, Eric.

Jeff depunea mari eforturi să păstreze un ton calm, care să contrasteze cu isteria din ce în ce mai pronunțată a lui Stacy.

– Discutăm dacă o să murim sau nu de foame aici.

Eric îi analiză cuvintele, dar tot nu reuși să înțeleagă.

– Și ce legătură are asta cu rinichiul lui Amy?

– Nici una! zise Stacy, aproape țipând. Tocmai asta este!

– L-ai lua pe al ei? întrebă Jeff arătând spre Amy. Dacă ai avea nevoie de un rinichi? Dacă ai ști că mori fără el?

– Cred că da, zise Eric ridicând din umeri. De ce nu?

– Nu vorbește despre rinichi, Eric. Vorbește despre mâncare. Înțelegi? Vrea să o mâncăm!

Nu mai avea unde să se ascundă; cuvintele fuseseră rostite. Urmă o tăcere lungă, timp în care se uitară cu toții la trupul lui Amy. Stacy fu cea care vorbi în cele din urmă, întorcându-se spre Jeff.

– Chiar ai putea să faci asta?

– Au mai făcut-o și alții. Naufragiații și...

– Te întreb dacă *tu* ai putea. Dacă *tu* ai putea s-o mănânci pe *ea*.

Jeff se gândi o clipă.

– Nu știu.

Ăsta era adevărul: nu știa.

Stacy păru îngrozită.

– Nu știi?

Jeff clătină din cap.

– Cum poți să spui asta?

– Fiindcă nu știu cum e să fii chinuit de foame. Nu știu ce alegeri aș face într-o astfel de situație. Tot ce știu e că, dacă există o posibilitate, dacă e ceva ce hotărâm că putem măcar să concepem, atunci trebuie să luăm anumite măsuri, chiar acum, înainte să fie prea târziu.

– Măsuri?

Jeff dădu din cap.

– Cum ar fi?

– Trebuie să găsim un mod de a conserva carnea.

– *Carnea?*

Jeff oftă. Totul mergea așa cum anticipase, era un dezastru.

– Ce-ai vrea să spun?

– De ce nu spui *„pe ea"?*

Jeff se simți cuprins de furie la aceste cuvinte; așa, dintr-odată, un sentiment de furie îndreptățită, o senzație care-i plăcea. Era liniștitoare; îl făcea să se simtă că făcea ceea ce trebuie.

– Chiar crezi că tot ce-i acolo mai e *ea?* întrebă el. Crezi că tot ce-i acolo mai are măcar cea mai mică legătură cu Amy? Este un *obiect* acum, Stacy! O masă de *carne.* Ceva care nu se mișcă, nu mai are viață. Putem fie să utilizăm această resursă în mod rațional, pentru a supraviețui, fie – în mod irațional, din sentimentalism stupid – putem hotărî să o lăsăm să putrezească, să lăsăm planta să o transforme într-o altă grămadă de oase, ca toate celelalte din jur. Asta e alegerea pe care trebuie s-o facem. În mod conștient. Trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu acest

corp. Și nu vă mințiți singuri: să închideți ochii, să hotărâți să nu vă gândiți la asta, și asta e tot o alegere. Înțelegeți, nu?

Stacy nu-i răspunse. Nu se uita la el.

– Tot ce spun e că, oricare va fi decizia noastră, trebuie să o facem cu ochii deschiși.

Jeff știa că ar fi trebuit să renunțe, că spusese și așa prea multe, că întinsese prea mult coarda, dar ajunsese până aici și nu se mai putea opri.

– În sensul pur fizic, este doar carne. Carne! Asta e acolo.

Stacy îi aruncă o privire încărcată de scârbă.

– Ce dracu' e cu tine? Ești măcar supărat? E moartă, Jeff! Înțelegi? *Moartă!*

Făcu un efort extraordinar să se calmeze, să nu ridice vocea ca să o acopere pe a ei, și reuși să se stăpânească. Ar fi vrut să întindă mâna, să o atingă, dar știa că s-ar fi ferit imediat. Ar fi vrut să se calmeze amândoi.

– Sincer, chiar crezi că lui Amy i-ar păsa? Ție ți-ar fi păsat dacă ai fi fost în locul ei?

Stacy scuturã vehement din cap. Pălăria lui Amy, murdară de noroi, începu să alunece și Stacy ridică mâna ca să o țină pe loc.

– Nu-i cinstit așa.

– De ce?

– Faci ca totul să pară un joc. Parcă ar fi o discuție abstractă pe care o porți cu cineva într-un bar. Doar că acum e real. Ăsta e *corpul* ei. Și eu n-o să...

– Și cum vrei să faci? întrebă Eric.

Jeff se întoarse spre el, ușurat să mai audă și o altă voce implicându-se.

– Să fac ce?

Eric stătea în continuare întins pe spate, cu câteva firicele subțiri de sânge curgându-i din răni. Își apăsa întruna abdomenul, pipăia – un alt loc acum.

– Cum ai conserva... știi tu...

„Carnea", ăsta era cuvântul – nu exista altul –, dar era evident că Eric nu era în stare să-l pronunțe.

Jeff ridică din umeri.

– I-aș da sare, cred. Aș usca-o.

Stacy se aplecă în față, cu gura deschisă, ca și când i-ar fi venit să vomite.

– Mi se face rău.

Jeff n-o luă în seamă.

– Cred că există o metodă de a săra carnea. Folosind urină. Tai carnea în fâșii și o înmoi în...

Stacy își acoperi urechile și începu să scuture iar din cap.

– Nu, nu, nu, nu...

– Stacy...

Începu să scandeze:

– Nu te las. Nu te las. Nu te las. Nu te las. Nu te las...

Jeff tăcu. Ce putea face? Stacy repeta întruna cuvintele, scuturând din cap; pălăria îi alunecă și căzu pe jos. Privind-o, Jeff simți din nou acea apăsare, acea senzație de renunțare. „Nu contează, presupuse el. De ce n-ar fi ăsta un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a muri?" Ridică mâna și-și șterse transpirația de pe față. Simți miros de coajă de portocală pe degete. Îi era atât de foame, încât simți impulsul să le lingă, dar se stăpâni.

În cele din urmă, Stacy se opri. O vreme nimeni nu avu nimic de spus. Eric își pipăia pieptul. Mathias se foia și bidonul de apă îi clipocea în brațe. Stacy încă-i mai ținea mâna lui Amy. Jeff privi spre Pablo. Grecul avea ochii deschiși și se uita la ei ca și cum, în ciuda faptului că nu înțelegea ce spun, ar fi simțit că discutau despre ceva important. Uitându-se la el, la trupul lui mutilat, nemișcat, Jeff își dădu seama că discuția nu se termina în mod obligatoriu aici, că, aproape sigur, moartea lui Amy nu avea să fie ultima. Își alungă din minte acest gând.

Evitau cu toții să se uite unul la celălalt. Jeff știa că nimeni altcineva nu avea să vorbească, că va trebui să fie el primul și știa că, indiferent ce-ar fi spus, trebuia să aibă grijă să sune

ca o ofertă de pace. Își linse buzele; erau crăpate de căldură și umflate.

– Atunci, cred c-ar trebui s-o îngropăm, zise.

Nu dură mult până-și dădură seama că îngroparea lui Amy nu era o posibilitate care putea fi luată în calcul. Numai zăpușeala din ce în ce mai pronunțată era de-ajuns ca să-i facă să înțeleagă asta. Și chiar și dacă treceau peste asta, tot se punea problema lopeții; singurele „unelte" cu care puteau săpa erau un băț de cort și o piatră. Așa că Jeff scoase un sac de dormit afară din cort și o închise pe Amy înăuntru.

Acest lucru implică un fel de luptă ciudată. Trupul lui Amy părea să se opună, să nu vrea să se lase înfășurat în giulgiul improvizat. Membrele ei refuzau să coopereze – se tot răsuceau și se încurcau. Jeff și Mathias trebuiră să se lupte, la propriu, cu ea, ajungând amândoi să gâfâie și să transpire până când reușiră, în cele din urmă, să o îndese în sac.

Stacy nu făcu nici un gest ca să-i ajute. Îi urmărea, simțindu-se din ce în ce mai rău. Era mahmură, amețită și balonată și simțea o greață aproape dureroasă. Iar Amy era moartă. Jeff voise să-i mănânce corpul pentru ca, astfel, ei toți să supraviețuiască, dar ea îl oprise. Încercă să găsească o senzație cât de mică de plăcere în victoria ei, dar nu reuși.

Îi văzu pe băieți mișcându-se ciudat, ezitând înainte de a închide sacul de dormit, de parcă ar fi simțit încărcătura simbolică a acestui gest, semnificația lui definitivă – precum acea primă lopată de pământ pe care o arunci pe capacul sicriului. Vedea fața lui Amy prin deschizătură. Începuse deja să se umfle și căpătase o nuanță verzuie. Ochii i se deschiseseră din nou. Știa că, în trecut, se puneau monede pe ochii morților. Sau li se puneau bani în gură, ca să aibă cu ce plăti luntrașul? Nu era prea sigură. Nu acordase niciodată atenție acestui gen de detalii, deși întotdeauna ajungea să-și regrete indiferența – era mai rău să știe puțin decât să nu știe deloc, avea în permanență senzația că făcea lucrurile

numai pe jumătate, dar niciodată nu putea spune ce anume lipsea. Să pună monede pe ochi i se părea o prostie. N-ar fi căzut oare atunci când sicriul era cărat la mormânt, zgâlțâit, înclinat, apoi coborât în groapă? Cadavrele ar fi rămas pe veci sub greutatea pământului, cu ochii deschiși, cu două monede căzute, inutil, pe scândurile de lemn ale sicriului.

Dar Amy nu avea scriu – și nici monede. Nu avea cu ce să plătească luntrașul.

„Ar trebui să ținem un fel de slujbă", se gândi. Încercă să-și imagineze ce ar fi trebuit să se întâmple, dar nu-i veni în minte decât imaginea vagă a unui bărbat în picioare, lângă un mormânt deschis, citind din Biblie. Putea vedea grămada de pământ de lângă groapă, lemnul de pin al sicriului din care rășina încă se mai scurgea, pe alocuri. Dar ei nu aveau nimic din toate astea. Nu aveau Biblie, nu aveau mormânt, nu aveau sicriu. Nu aveau decât cadavrul lui Amy și un sac de dormit care mirosea a mucegai, așa că nu mai spuse nimic și îl urmări pe Jeff, care, în cele din urmă, întinse mâna și trase încet fermoarul, închizând sacul complet.

Eric își trase șapca pe față. Mathias se așeză și închise ochii. Jeff dispăru în cort. Stacy se întrebă dacă se ascundea de ei, dacă voia să fie singur ca să poată să plângă, să cadă în genunchi, să se dea cu capul de pământ, dar la scurt timp tânărul reapăru cu o sticluță de plastic în mână. Se ghemui chiar în fața ei, speriind-o; aproape că țipă și nu reuși să se stăpânească decât în ultima clipă.

– Trebuie să te dai cu asta pe picioare, zise el.

Îi întinse sticluța. Stacy miji ochii, încercând să descifreze ce scria pe etichetă. *Cremă de soare.* Tricoul kaki al lui Jeff era pătat de transpirație și la gât se formase un cerc de sare. Îi simțea mirosul greu de transpirație și asta nu făcu decât să-i accentueze greața. Simțea bucățelele de fruct din stomac, cojile, le simțea parcă în război cu tot corpul ei. Voia ca Jeff să se ridice și să plece de lângă ea. Dar Jeff nu se mișcă. Rămase ghemuit acolo, privind-o cum își stoarce în grabă puțină cremă în palmă, apoi

se apleacă și o întinde pe piciorul drept, atentă să evite baretele subțiri, de piele, ale sandalelor.

– Haide! spuse Jeff. Fă-o cum trebuie!

– Cum trebuie? întrebă ea.

Nu înțelegea despre ce vorbește, întreaga ei atenție era concentrată asupra efortului de a nu vomita. Dacă ar fi vomitat, planta și-ar fi trimis lujerii și i-ar fi furat bucățelele de portocală și cojile și știa că nu ar fi avut cu ce să le înlocuiască.

Jeff îl luă flaconul din mână.

– Scoate-ți sandalele!

Și le scoase cu mișcări neîndemânatice și-l privi masându-i o cantitate mare de cremă în piele.

– Ești supărat pe mine? îl întrebă.

– Supărat?

Nu se uita la ea, îi privea doar picioarele și lucrul ăsta o sperie, o făcu să se simtă ca și cum nu ar fi fost prezentă. Voia să se uite la ea.

– Fiindcă, știi tu...

Arătă spre sacul de dormit.

– Fiindcă te-am oprit.

Jeff nu-i răspunse imediat. Începu să-i dea cu cremă pe al doilea picior și o picătură de sudoare îi căzu de pe nas pe tibia ei, făcând-o să tresară. Respirația lui Pablo începea din nou să sune rău, revenise la acel hârâit încărcat parcă de apă. Era singurul sunet din luminiș și trebuia să facă eforturi să nu-l audă. Îl simți pe Jeff alegându-și cuvintele.

– N-am vrut decât să fac ceva pentru salvarea noastră, zise el. Atâta tot. Să nu murim aici. Iar mâncarea...

Lăsă propoziția neterminată, ridicând din umeri.

– La mâncare o să se rezume totul, în cele din urmă. Nu văd cum am putea găsi o soluție pentru asta.

Puse dopul sticluței, o aruncă și-i făcu semn să-și încalțe sandalele. Stacy își privi picioarele. Erau deja arse, stacojii. „O să mă usture la duș", se gândi și trebui să-și înfrâneze lacrimile,

atât de sigură fu, dintr-odată, că nu va mai face niciodată vreun duș, nici ea, și nici ceilalți, fiindcă nu era vorba numai de Amy. Nici unul nu avea să scape de acolo, nici unul nu avea să mai ajungă acasă.

– Dar tu? întrebă Jeff.

– Eu?

– Ești supărată?

Stacy auzea un bâzâit de la foame, de la oboseală, de la frică. Nu putea spune exact de la ce anume, știa doar că oricare dintre ele ar fi putut fi cauza. Era mult prea epuizată pentru a putea suporta un sentiment atât de putemic precum supărarea. Era de prea multă vreme acolo, trecuse prin prea multe. Clătină din cap.

– Bun, zise Jeff.

Apoi, ca și când ar fi anunțat un premiu pe care-l câștigase fiindcă dăduse răspunsul corect, adăugă:

– Ce-ar fi să faci tu prima rundă la baza dealului?

Stacy nu voia să facă asta. Dar, chiar în timp ce căuta un motiv ca să refuze, știa că nu avea de ales. Amy nu mai era și i se părea că asta ar fi trebuit să schimbe totul. Dar lumea mergea mai departe și Jeff odată cu ea – se gândea la crema de soare și la greci, făcea planuri, mereu planuri, fiindcă asta însemna să fii viu.

„Eu sunt vie?" se întrebă.

Jeff ridică bidonul cu apă și i-l întinse.

– Hidratează-te mai întâi.

Îi luă bidonul din mână, îi scoase dopul, bău. Îi făcu bine; greața îi mai trecu și reuși să se ridice în picioare.

Jeff îi întinse apărătoarea de soare.

– Trei ore, zise. Bine? Apoi vine Mathias să te schimbe.

Stacy dădu din cap apoi Jeff se întoarse, concentrându-se asupra următoarei sarcini. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să plece. Așa că o luă din loc. Își simțea picioarele alunecându-i în sandale, din cauza cremei, iar bâzâitul îi răsuna în continuare în cap, când mai tare, când mai încet. „Sunt bine, își zise. Pot să fac asta. Sunt vie." Și continuă să-și repete aceste

cuvinte, ca pe-o rugăciune, în timp ce cobora încet dealul. „Sunt vie. Sunt vie. Sunt vie..."

Eric stătea întins pe spate, în mijlocul luminișului. Simțea soarele încingându-i trupul – fața, brațele, picioarele –, destul de fierbinte încât să-l doară puțin. Dar îi provoca și o anumită plăcere – plăcere nu în ciuda durerii, ci tocmai datorită acesteia. Îl ardea soarele și ce era atât de rău în asta? Era ceva normal; se putea întâmpla oricui – când stăteai la piscină, când trăgeai un pui de somn pe plajă – și găsea o oarecare liniște în asta. Da, *voia* să-l ardă soarele, voia să simtă acea usturime neplăcută în speranța că ar fi reușit, poate, să-i estompeze celelalte senzații, cu mult mai nefirești, ale trupului – senzația că rănile s-ar fi putut sfâșia, s-ar fi putut deschide dacă se mișca prea brusc, bănuiala (ba nu, certitudinea) că planta încă mai era înăuntrul lui, închisă bine acolo de cusăturile lui Jeff, latentă, dar nu moartă, doar adormită, asemenea unei semințe care așteaptă să încolțească. Cu ochii închiși, concentrându-se asupra suprafeței corpului, asupra pielii arse de soare, reușise să găsească un refugiu temporar, cu atât mai ademenitor cu cât îl știa mai fragil, mai inconsistent. Dar știa că nu putea merge prea departe. Exista un element de echilibru în tot acest proces, un punct pe care trebuia să-l evite. Era epuizat – făcea întruna eforturi să nu caște –, era convins că, dacă și-ar fi permis să se relaxeze cât de puțin, ar fi adormit numaidecât. Dar somnul era dușmanul lui; dacă ar fi adormit, planta l-ar fi atacat.

Se chinui să deschidă ochii, se ridică într-un cot. Jeff și Mathias îngrijeau cioturile lui Pablo. Folosiră apă din bidon ca să-i spele țesuturile arse, apoi Jeff puse ață într-un ac pe care îl sterilizâ cu un chibrit. În cioturile lui Pablo mai erau încă destul de multe vase de sânge care supurau, formând râulețe roșii. Jeff se aplecase, pregătindu-se să i le coasă. Eric nu suportă să se uite; se întinse din nou pe spate. Dar mirosul chibritului fu prea mult pentru el, amintindu-i groaznicele evenimente din ziua

precedentă – cum Jeff apăsase tigaia încinsă pe carnea grecului, cum mirosul de carne prăjită învăluise tot dealul.

Ar fi trebuit să intre în cort, știa. Nu era bine să stea în soare. Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, închise ochii. Își auzi propria voce în minte: „O să fie bine. Jeff e aici. O să se uite el la mine. O să fiu în siguranță". Cuvintele veniră de la sine; nu-și amintea să le fi formulat în minte. Parcă ar fi fost șoptite de altcineva.

Eric simți cum îl ia somnul și nu se împotrivi.

Când se trezi, observă că se făcuse deja târziu. Soarele începuse să coboare spre apus. Și erau nori. Acopereau mai mult de jumătate de cer și avansau spre vest. Nu erau nori obișnuiți de după-amiază, așa cum Eric și ceilalți văzuseră până atunci – anunțând ploi care începeau dintr-odată și se sfârșeau la fel de brusc. Nu – asta părea să fie mai degrabă o furtună care se apropia cu viteză. Soarele încă mai strălucea pe cer, dar își dădea seama că asta nu avea să mai dureze mult. Nici măcar nu era nevoie să ridice capul: lumina în sine avea o strălucire stranie, rău prevestitoare.

Întoarse capul și se uită prin luminiș, simțindu-se încă pe jumătate adormit. Stacy se întorsese de la baza dealului. Stătea lângă Pablo și îl ținea de mână. Grecul părea să-și fi pierdut din nou cunoștința. Respirația lui devenise din ce în ce mai neregulată. Eric o ascultă – inspirările hârâite, expirările șuierătoare, pauza aceea înspăimântătoare, mult prea lungă, dintre respirații. Corpul lui Amy era întins pe pământ în stânga lui, înfășurat în sacul de dormit bleumarin. Jeff era în celălalt capăt al luminișului, aplecat peste ceva, evident foarte concentrat. Îi trebui o clipă până să-și dea seama ce era. Jeff cususe un sac mare, ca o găleată, din fâșiile de nailon albastru, pentru a strânge ploaia care se apropia. Acum folosea niște bețe de aluminiu ca să mestereasă un fel de cadru, prinzându-le unul de celălalt, în așa fel încât marginile sacului să nu se îndoaie atunci când se umplea.

Mathias nu se vedea pe nicăieri. Stătea de pază pe potecă, probabil.

Se ridică în șezut. Își simțea trupul amorțit, parcă gol pe dinăuntru, ciudat de rece. Tocmai se apleca să-și examineze rănile, să pipăie pielea din jurul lor, să caute semne ale plantei care creștea în el – umflături, vânătăi, puncte dureroase –, când Jeff se ridică în picioare, trecu pe lângă el fără nici un cuvânt și dispăru în cort.

„De ce mi-e atât de frig?"

Își dădea seama că temperatura nu scăzuse. Vedea cercurile de transpirație de pe tricoul lui Stacy. Ba chiar simțea și el căldura, dar de la distanță, ca și când ar fi fost într-o cameră cu aer condiționat și s-ar fi uitat pe fereastră la un peisaj toropit de soare. Nu, nu asta era; parcă *trupul* lui ar fi fost camera cu aer condiționat, parcă propria piele ar fi fost fereastra, fierbinte la exterior și rece pe dinăuntru. Probabil că era un efect al foamei, al oboselii sau al pierderii de sânge; sau poate era chiar planta dinăuntrul lui, poate că ea îi sugea, ca un parazit, întreaga căldură din trup. Nu putea ști cu certitudine. Dar, cu siguranță, era un semn rău. Simți nevoia să se întindă din nou și tocmai se pregătea să facă asta, când Jeff apăru din nou, cu două banane în mână.

Eric îl urmări luând cuțitul de pe jos, ștergându-l de cămașă în încercarea de a-i curăța lama, apoi aplecându-se și tăind fiecare banană pe din două, fără să îndepărteze coaja. Le făcu semn să se apropie.

– Alegeți! spuse el.

Stacy se aplecă, puse ușor mâna pe pieptul lui Pablo, apoi veni și se ghemui lângă Jeff, uitându-se la mâncarea pe care acesta i-o oferea. Cojile bananelor erau aproape negre; Eric își dădea seama doar privindu-le cât de moi trebuiau să fi fost. Stacy ridică o bucată și o cuibări în palmă.

– Mâncăm și coaja? întrebă ea.

Jeff ridică din umeri.

– S-ar putea să fie greu de mestecat. Dar poți să încerci.

Se întoarse spre Eric, care nu se mișcase.

– Alege o bucată, spuse.

– Dar Mathias? întrebă Eric.

– Mă duc să-l schimb acum. Îi duc eu porția.

Eric avea senzația c-o să înceapă să tremure. Nu avea curaj să se ridice. Nu era doar din cauza rănilor, pe care le simțea atât de vulnerabile, gata în orice clipă să se redeschidă; se temea că picioarele n-o să-l mai țină. Întinse mâna.

– Aruncă-mi o bucată.

– Care?

– Aia!

Arătă spre cea care era mai aproape de el. Jeff i-o aruncă; banana ateriză în poala lui Eric.

Mâncară în tăcere. Banana era mult prea coaptă: după gust, probabil că începuse deja să fermenteze – avea un fel de dulceață înțepătoare și, cu toată foamea, Eric o înghiți cu greu. Mâncă repede, mai întâi fructul, apoi coaja. Îi fu imposibil să mestece coaja prea mult; avea multe fibre. Mestecă și mestecă până când începu să-l doară maxilarul, apoi se forță să înghită cocoloșul format. Jeff terminase deja, dar Stacy își savura pe îndelete porția; încă mai ciugulea bucățica de fruct, păstrând coaja pe genunchi.

Jeff se uită în sus și examină norii care se adunau pe cer, împresurând soarele.

– Am scos o bucată de săpun în caz că începe să plouă înainte să mă întorc eu.

Arătă spre sacul albastru. O bucată de săpun era alături, pe jos. Cutia de scule, de plastic, era și ea acolo. Jeff îi acoperise spărtura de pe fund cu bandă adezivă.

– Spălați-vă, apoi intrați în...

Se opri la mijlocul propoziției și se întoarse spre cort cu o expresie speriată.

Eric și Stacy îi urmăriră privirea. Se auzea un fosnet: sacul de dormit se mișca. Nu – *Amy* se mișca, lovea cu picioarele în sac, se zbătea, încerca să iasă. Preț de câteva clipe, priviră nemișcați, nevenindu-le să creadă ce vedeau. Apoi alergară cu toții la sac, toți trei, chiar și Eric, uitând de răni, de slăbiciune și

de oboseală, uitând de toate, șocat, uimit, plin de speranță. O parte din el știa deja ce o să găsească chiar în timp ce-i privea pe Jeff și pe Stacy ghemuindu-se lângă sac, dar refuză să accepte ideea, așteptă să audă sunetul fermoarului, să o vadă pe Amy ridicându-se năucită, trăgând aer în piept, ametită. „O greșeală, totul a fost o greșeală."

Auzea vocea lui Amy strigând dinăuntrul sacului, înfundată, cuprinsă de panică:

– Jeff... Jeff...

– Suntem aici, scumpo! strigă Stacy. Suntem aici.

Se chinuia să găsească fermoarul. Jeff îl găsi înaintea ei, îl deschise dintr-o mișcare și o masă imensă de lujeri se revărsă dinăuntru, rostogolindu-se pe pământ. Aveau florile de culoare roz-deschis. Eric le privi deschizându-se și închizându-se, strigând:

– *Jeff... Jeff... Jeff...*

Masa de tentacule zvâcnea spasmodic, sucindu-se și răsucindu-se. În mijlocul lor erau oasele lui Amy, curățate de carne. Eric îi zări craniul, pelvisul, ceva ce presupuse că trebuia să fi fost femurul – toate amestecate, grămadă. Apoi Stacy țipă și se dădu înapoi, clătinând din cap. Se apropie de ea și fata-și încleștă brațele în jurul lui, strângându-l atât de tare, încât îl făcu să-și amintească din nou de răni și de cât de ușor ar fi fost să sângereze din nou.

Planta încetă să mai strige numele lui Jeff. Urmară poate trei secunde de tăcere, după care începu să râdă: un chicot răgușit, batjocoritor.

Jeff rămase lângă sac, privind uluit. Stacy își îngropă fața în pieptul lui Eric. Plângea.

– Șșșt! spuse Eric. Șșșt!

Îi mângâie părul, simțindu-se ciudat de distant. Se gândi la felul în care oamenii descriu uneori accidentele pe care le-au suferit, acea senzație de plutire deasupra întregii scene, senzație ce însoțea cel mai adesea un dezastru, și trebui să facă eforturi ca să revină la realitate. Simțea părul lui Stacy unsuros la

atingere; încercă să se concentreze asupra acestui amănunt, sperând că senzația avea să-i distragă atenția, dar, chiar în timp ce făcea asta, privirea îi alunecă din nou la sacul de dormit, la maldărul de lujeri – încă zvârcolindu-se, încă râzând – și la oasele prinse în mijlocul lor.

„Amy."

Stacy plângea, în hohote nestăpânite, agățându-se de el. Unghiile ei îi intrau în spate.

– Șșșt, repeta el întruna. Șșșt!

Jeff nu se mișcase.

Eric o simțea înăuntrul pieptului – planta –, o simțea pătrunzând tot mai adânc, dar până și această senzație i se părea ciudat de îndepărtată, ca și când nu ar fi avut legătură cu el. Își spusese că din cauza șocului se întâmpla așa. Probabil că era în stare de șoc. Și poate că ăsta era un lucru bun; poate că psihicul lui îl proteja, închizându-se atunci când își dădea seama că lucrurile merseseră prea departe.

– Vreau acasă, gemu Stacy. Vreau acasă!

O mângâia în continuare.

– Șșșt... Șșșt...

Planta mâncase carnea lui Amy în jumătate de zi. De ce să nu presupună că i-ar fi putut face ceva asemănător și lui? Nu trebuia decât să ajungă până la inimă, și apoi? I-ar fi strâns-o oare treptat, în timp ce încă mai bătea? La acest gând, Eric deveni conștient de propriul puls, de faptul – banal și profund în același timp – că avea să se oprească într-o bună zi, fie că se întâmpla aici sau în altă parte, și că, atunci când avea să se întâmple asta, însăși existența lui avea să înceteze. Bătăile care-i răsunau surd în cap erau finite, aveau o limită, și fiecare contractare a inimii îl aducea mai aproape de sfârșit. Se gândea, într-un mod total irațional, că, dacă ar fi reușit să-și încetinească pulsul, ar fi putut să trăiască mai mult, să prelungească perioada de bătăi de inimă alocate – să adauge o zi, poate două, sau poate chiar o săptămână. Tocmai se gândea la lipsa de logică a acestei teorii, când planta amuți. Câteva clipe, în luminiș nu se mai auzi

decât hârâitul respirației lui Pablo, care se oprea și începea, se oprea și începea. După care, mai întâi încet, apoi crescând rapid în volum, auzi sunetul cuiva care se îneca.

Era Amy, Eric știa. Vomita.

Jeff se întoarse cu spatele la sac, la lujerii încolăciți, la grămada de oase. Avea o expresie încordată, nemișcată. Eric își dădea seama că făcea mari eforturi să nu plângă. Ar fi vrut să-i spună ceva, să-i aline suferința, dar Jeff se mișca prea repede și mintea lui Eric nu era suficient de agilă. Nu reuși să găsească vorbele potrivite. Îl privi pe Jeff aplecându-se, luând bucata de banană care mai rămăsese, apoi ridicându-se și începând să coboare dealul. Tocmai ieșea din luminiș când vocea lui Amy se auzi din nou, foarte încet, printre horcăituri:

– *Ajută-mă!*

Jeff se opri și se întoarse spre Eric.

– *Ajută-mă, Jeff!*

Jeff scutură din cap. Dintr-odată, părea neajutorat, înspăimântător de tânăr, doar un băiat care se chinuia să nu plângă.

– Nu am știut, zise. Vă jur. Era prea întuneric. N-am putut s-o văd.

Nu așteptă ca Eric să-i răspundă. Se răsuci pe călcâie și dispăru repede.

Eric se uită după el – Stacy îl strângea în continuare în brațe, plângând, în timp ce vocea lui Amy se auzea din ce în ce mai încet, urmărindu-l pe Jeff care cobora dealul:

– *Ajută-mă, Jeff... Ajută-mă... Ajută-mă...*

Jeff nu coborâse mai mult de o sută de metri când planta tăcu. Crezuse că asta o să-i aducă o oarecare ușurare, dar nu fu așa. Tăcerea era mai rea, felul în care vocea se oprise atât de abrupt, sentimentul inexplicabil de singurătate care-l cuprinse. Era sunetul morții lui Amy – asta auzea Jeff –, vocea ei întreruptă în mijlocul strigătului. Simți lacrimile și știu că erau prea puternice de această dată, că nu avea de ales, că trebuia să

cedeze. Se ghemui în mijlocul potecii, își cuprinse genunchii cu brațele și-și îngropă fața între ele.

Era absurd, dar nu voia ca planta să-și dea seama că plângea. Simțea dorința de a se ascunde, ca și când s-ar fi temut că planta s-ar fi putut bucura de suferința lui. Plânse, dar nu în hohote, înăbușindu-și suspinele. Își ținu tot timpul capul între genunchi. Când reuși să se calmeze, se ridică în picioare și se șterse cu mâneca de la cămașă. Picioarele îi tremurau, simțea o senzație de gol în piept, dar își dădea seama că se simțea mai puternic după ce plânsese, și mai calm. Era încă sfâșiat de durere – cum ar fi putut să nu fie? –, chinuit de sentimente de vină, totuși, mai stăpân pe sine.

Începu iar să coboare dealul.

Deasupra lui, spre vest, norii continuau să se adune, negri, rău prevestitori. Se apropia o furtună – una puternică, se părea. Jeff presupuse că mai aveau o oră, poate două, până ajungea la ei. „Trebuie să intrăm cu toții în cort", își spuse, și gândul ăsta – gândul că vor sta toți patru înghesuiți într-un spațiu închis, așteptând să treacă timpul – îi provocă o stare de neliniște. Și se mai punea și problema lui Pablo. Doar nu-l puteau lăsa în ploaie! Căuta în zadar o rezolvare la această problemă. Își imagină targa târâtă înăuntru, lângă ei, cu vântul biciuind pereții de nailon, cu apa picurând de deasupra, totul învăluit în acea duhoare oribilă pe care o emana trupul grecului, și își dădu numaidecât seama că așa ceva nu era posibil. Dar nu avea altă soluție. „Poate că n-o să plouă", își spuse, știind chiar în timp ce gândea aceste cuvinte că se purta ca un copil, la fel ca toți ceilalți, sperând în mod pasiv că problema care i se părea prea oribilă pentru a se putea gândi la ea o să treacă de la sine, dacă aștepta suficient de mult timp.

Mathias stătea cu picioarele încrucișate la baza dealului, cu fața spre copacii de la marginea junglei. Nu-l auzi apropiindu-se sau, chiar dacă-l auzise, nu se obosi să se întoarcă. Se așeză lângă el și-i întinse jumătatea de banană.

– Prânzul, zise.

Mathias luă fructul fără nici un cuvânt. Jeff îl urmări cum începe să mănânce. Era vineri; Mathias și Henrich ar fi trebuit să se întoarcă în Germania. Jeff și ceilalți le-ar fi dat adresele lor de e-mail, numerele de telefon; și-ar fi promis vag, dar sincer, să se viziteze. S-ar fi îmbrățișat în holul hotelului; Amy le-ar fi făcut o poză. Apoi ar fi rămas toți patru la fereastra cea mare, făcând cu mâna în timp ce microbuzul se îndepărta, ducându-i pe cei doi frați la aeroport.

Jeff își șterse din nou fața cu mâneca, temându-se să nu fi rămas vreo urmă de lacrimi, dâre imprimate în mizeria de pe obraji. Părea evident că Mathias nu auzise planta și Jeff fu surprins de ușurarea pe care o găsi în acest amănunt. Nu voia ca neamțul să știe, își dădu seama, îi era teamă să nu-l judece.

„M-a strigat. M-a strigat pe nume."

Mayașii întindeau o prelată de plastic chiar pe lângă copaci – ca să se adăpostească de furtuna care venea. Patru oameni se ocupau de treaba asta – trei bărbați și o femeie. Ceilalți stăteau lângă focul de tabără, care încă mai ardea mocnit, cu fața spre Jeff și spre Mathias, cu arcurile pe genunchi. Unul dintre ei își tot sufla nasul într-un batic murdar, după care îl ridica în fața ochilor și îl examina cu atenție. Jeff se aplecă în față și privi la dreapta și la stânga coridorului de pământ curățat, dar nu-l putu vedea nicăieri pe șeful lor, pe bărbatul chel cu pistolul la brâu. „Probabil că sunt organizați în ture", presupuse Jeff – unii păzeau dealul, în vreme ce alții rămâneau în sat și se ocupau de câmp.

– Ai zice că ar fi fost o idee bună dacă ne-ar fi omorât pe loc, spuse Jeff.

Mathias se opri din mâncat și se întoarse spre el.

– Paza cere mult efort. De ce nu ne-au omorât de la bun început, ca să termine mai repede?

– Poate consideră că e un păcat, zise Mathias.

– Dar tot ne omoară ținându-ne aici, nu? Și, dacă am încerca să plecăm, ne-ar împușca fără nici o ezitare.

– Da, dar ar fi autoapărare, nu crezi? Din punctul lor de vedere. Nu crimă.

„Crimă", își spuse Jeff. Asta se întâmpla aici? Amy fusese ucisă? Și dacă da, de cine? De mayași? De plantă? De el?

– De cât timp crezi că durează? întrebă el.

– Ce anume?

Jeff arătă în jur, spre deal, spre pământul curățat.

– Planta. De unde crezi că a venit?

Mathias începu să mestece coaja de banană, încruntându-se ușor, gândindu-se. Jeff aștepta. Trei păsări mari și negre zburau de colo, colo deasupra prelatei mayașilor. „Ciori", ghici Jeff. Păsări care se hrăneau cu hoituri, atrase de mirosul lui Pablo sau al lui Amy, dar care știau că nu era o idee bună să se aventureze mai departe. Mathias înghiți și se șterse la gură.

– Din mină, probabil, spuse el. Nu crezi? Probabil că cineva a scos-o de sub pământ.

– Dar cum au izolat-o? Când au avut timp să încercuiască dealul? Au tăiat copacii, au arat pământul, au presărat sare. Gândește-te cât trebuie să fi durat toate astea.

Clătină din cap: nu părea posibil.

– Poate că te înșeli în privința lor, spuse Mathias. Poate că nu au pus planta în carantină. Poate că știu cum s-o omoare, dar aleg să n-o facă.

– De ce?

– Poate că s-ar întoarce din nou. Și, în felul ăsta, o țin la distanță. Un fel de armistițiu pe care-l aplică reciproc.

– Dar, dacă nu-i vorba despre carantină, de ce nu ne lasă să plecăm?

– Poate că e un fel de tabu al lor, transmis din generație în generație, un fel de a se asigura că planta nu-și depășește niciodată limitele. Apoi, când vin alții, din afară, aplică pur și simplu regula asta.

Jeff căzu pe gânduri, uitându-se la mayași.

– Sau ar putea fi o chestie religioasă, nu? Consideră dealul un loc sacru. Odată ce-ai păşit pe el, nu poţi să mai pleci. Poate că e un fel de sacrificiu.

– Dar dacă...

– Astea-s doar presupuneri, Jeff, spuse Mathias.

Părea obosit şi puţin nerăbdător.

– Doar vorbe. Nu are rost să ne pierdem vremea cu ele.

Rămaseră alături o vreme, privind ciorile sărind din cracă-n cracă. Vântul se înteţise, furtuna părea gata să se dezlănţuie. Mayaşii îşi mutau lucrurile lângă copaci, la adăpostul prelatei. Mathias avea dreptate, desigur. N-avea nici un rost să se piardă în teorii. Planta era acolo, iar ei de asemenea, în vreme ce mayaşii erau de partea cealaltă. Şi dincolo de mayaşi, departe, foarte departe, se întindea restul lumii. Asta era tot ce conta.

– Dar arheologii? întrebă Jeff.

– Ce-i cu ei?

– Toţi oamenii ăştia! De ce n-a venit nimeni să-i caute?

– Poate că-i încă prea devreme. Nu ştim de câtă vreme lipsesc. Dacă trebuiau să rămână aici toată vara, să zicem, crezi că ar fi început cineva să-şi facă griji de pe acum?

– Dar crezi că o să vină cineva? În cele din urmă, dacă putem să supravieţuim destul timp?

Mathias ridică din umeri.

– Câte movile crezi că sunt? Treizeci? Patruzeci? Prea mulţi oameni au murit aici pentru ca să putem dispărea cu toţii, aşa, pur şi simplu. Mai devreme sau mai târziu cineva o să găsească locul ăsta. Nu ştiu când. Dar mai devreme sau mai târziu.

– Şi crezi că putem rezista atâta timp?

Mathias îşi şterse mâinile de blugi, apoi şi le privi. Palmele îi erau stacojii, arse de seva plantei; vârfurile degetelor îi erau crăpate şi sângerau. Clătină din cap.

– Nu fără mâncare.

Din reflex, Jeff începu să inventarieze proviziile pe care le mai aveau. Covrigeii, alunele. Cele două batoane de proteine, stafidele, pumnul de sărăţele. O cutie de cola, două sticle de

ice tea. Toate astea împărțite la patru persoane – la cinci, dacă Pablo își revenea într-atât cât să poată mânca. Și trebuia să le ajungă... cât timp? Șase săptămâni?

Una dintre ciori ateriză în luminiș și începu să se apropie cu băgare de seamă de cei doi bărbați care stăteau în jurul focului. Bărbatul cu baticul flutură bucata de pânză spre pasăre, iar cioara zbură înapoi în copaci, croncănind. Jeff se uită după ea.

– Am putea vâna una dintre păsările astea, zise. Luăm un băț de cort, prindem cuțitul de el, cu bandă adezivă, apoi folosim funia de la puț și o legăm de capătul bățului, ca pe un harpon. În felul ăsta, putem s-o aruncăm în copaci, apoi s-o tragem înapoi. N-ar trebui decât să găsim un mod de a face un cârlig din cuțit, ca să...

– Nu ne-ar lăsa să ne apropiem suficient de mult.

Era adevărat. Jeff își dădu seama imediat; simți totuși un fulger scurt de furie, ca și când lui Mathias i-ar fi plăcut să-l contrazică.

– Dar dacă am încerca să curățăm dealul? Să începem să tăiem planta. Să o smulgem din rădăcini. Dacă am munci toți...

– E peste tot, Jeff. Și crește atât de repede! Cum am putea să...

– Încerc doar să găsesc o soluție, zise Jeff.

Își dădea seama cât de iritată îi era vocea și era supărat pe sine însuși pentru asta.

Mathias nu păru să observe.

– Poate că nu există nici o soluție, spuse el. Poate că tot ce putem face este să sperăm și să rezistăm cât mai mult posibil. Mâncarea o să se termine. Corpurile noastre o să cedeze. Iar planta o să facă ce știe ea să facă.

Jeff examină chipul lui Mathias. La fel ca și ceilalți, arăta șocant de epuizat. Pielea de pe nas și de pe frunte începuse să i se cojească; un fel de pastă cu aspect gumos i se formase în colțurile gurii. Avea cearcăne. Dar, dincolo de această degradare, părea să fi rămas un fel de rezervor de forță pe care nimeni altcineva, nici măcar Jeff, nu părea să-l posede. Părea

mai calm decât ei, surprinzător de liniștit, și Jeff realiză dintr-odată cât de puține știa despre neamț. Crescuse în München. Își făcuse tatuajul în timpul unui scurt stagiu militar. Mergea la facultate ca să devină inginer. Și asta era tot. Mathias era de fel foarte tăcut, foarte retras. Lui Jeff îi era ușor să se convingă singur că știa la ce se gândește. Dar acum, când avea pentru prima dată o discuție atât de lungă cu el, simțea că neamțul se schimbă de la o clipă la alta, chiar sub ochii lui – se dezvăluia –, și se dovedea a fi cu mult mai puternic decât și-ar fi imaginat: mai stăpân pe sine, mai matur. Jeff se simțea mic pe lângă el, ca un copil.

– Aveți expresia asta în engleză, nu? O găină fără cap?

Mathias folosi două degete ca să mimeze pe cineva alergând în cerc.

Jeff dădu din cap.

– Toți suntem din ce în ce mai slabi și situația o să se înrăutățească. Așa că nu-ți irosi energia pe ceva ce nu este absolut necesar. Nu merge când poți sta jos. Și nu sta jos când poți să te întinzi. Înțelegi?

Băiatul mayaș apăruse din nou în timp ce vorbeau – cel micuț. Stătea lângă focul de tabără și-și exersa jongleriile. Mayașii râdeau de el, oferindu-i, după cum se părea, sfaturi și comentarii.

Mathias arătă cu capul spre ei.

– În ghidul tău scria ceva despre ăștia?

Jeff își imagină paginile lucioase. Aproape că le simțea și mirosul, senzația rece, suprafața netedă. Citise multe în ghid despre trecutul mayașilor – despre piramidele, drumurile și calendarele lor astrologice –, dar nu-și amintea să fi găsit și ceva scris despre prezent.

– Nu prea multe, zise. Era ceva despre un mit de-al lor, un mit al creației. Asta-i tot ce-mi amintesc.

– Crearea lumii?

Jeff clătină din cap.

– Crearea omului.

– Povestește-mi.

Jeff stătu pe gânduri câteva secunde ca să-și amintească, să ordoneze detaliile.

– Au fost câteva începuturi greșite. Zeii au încercat mai întâi să folosească lut; oamenii pe care i-au făcut vorbeau, însă fără noimă – nu-și puteau întoarce capul și se topeau în ploaie. Așa că zeii au încercat să folosească lemn. Dar oamenii din lemn nu erau buni – aveau capetele seci, nu ascultau de zei. Așa că lumea înconjurătoare i-a atacat. Pietrele din vetre le-au sărit în față, vasele în care găteau i-au bătut, iar cuțitele i-au înjunghiat. Câțiva dintre oamenii de lemn au fugit în pădure și au devenit maimuțe, iar ceilalți au fost uciși.

– Apoi?

– Zeii au folosit porumb – porumb alb și porumb galben. Și apă. Și din asta au făcut patru oameni, care erau perfecți. Prea perfecți, de fapt, și zeii au început să se teamă. Se temeau că aceste creaturi știau prea multe, că nu vor mai avea nevoie de zei, așa că au suflat peste ei și le-au întunecat mințile. Porumbul și apa s-au amestecat și așa au apărut primii oameni.

Se auziră niște tunete, surprinzător de aproape. Jeff și Mathias priviră amândoi cerul. Norii erau pe punctul de a acoperi soarele, avea să se întâmple foarte curând.

– N-am văzut nici o maimuță, spuse Mathias. Când am venit aici, prin junglă.

Lucrul ăsta părea să-l întristeze.

– Mi-ar fi plăcut asta, ție nu? Să vedem niște maimuțe?

Vocea lui avea un ton atât de resemnat, ca și cum ar fi privit în urmă spre ceva ce devenise între timp imposibil de atins, încât Jeff se enervă. Vorbi fără să gândească, speriindu-se chiar și pe sine.

– Eu nu vreau să mor aici.

Mathias schiță un zâmbet vag.

– Eu nu vreau să mor niciunde.

Unul dintre mayașii de lângă foc începu să aplaude. Băiatul jongla, pietrele se arcuiau fluid deasupra capului lui; avea o

expresie uimită, ca și cum nici el n-ar fi știut prea sigur cum reușea să facă ce făcea. Când scăpă în cele din urmă o piatră, bărbații aclamară, bătându-l pe spate. Băiatul rânji, arătându-și dinții.

– Dar cred că tot o să mor până la urmă, indiferent ce vreau, nu? zise Mathias.

Era o întrebare în capul lui Jeff, un singur cuvânt – „Aici?" –, dar nu-l rosti. Se temea de ce i-ar fi putut răspunde Mathias, se temea, știa, de potențiala indiferență a neamțului în legătură cu această posibilitate, se temea să-l vadă ridicând nepăsător din umeri. „Pablo o să moară primul", presupuse Jeff. Apoi Eric. Stacy avea probabil să-i urmeze, deși nu era neapărat așa. Lucrurile astea erau greu de ghicit. În cele din urmă însă, dacă Mathias avea dreptate, toți aveau să se transforme în niște movile acoperite de lujeri. Încercă să-și imagineze ce avea să rămână din el – fermoarul și țintele de la blugi, tălpile de cauciuc ale tenișilor, ceasul. Și cămașa asta pe care o scosese dintr-un rucsac, acest material kaki, sintetic, despre care presupunea că trebuia să fi fost un fel de poliester – avea să rămână atârnat peste cutia lui toracică goală. Din cine știe ce motiv, această ultimă imagine fu cea care-l tulbură cel mai mult, ideea de a muri în hainele unui străin, gândul că, atunci când cineva avea să-l descopere – și Mathias spusese că asta avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu –, ar fi presupus că fusese cămașa lui.

– Ești creștin? îl întrebă.

Mathias păru amuzat de această întrebare. Schiță din nou zâmbetul lui reținut.

– Am fost botezat creștin.

– Dar ești credincios?

Neamțul scutură din cap, fără ezitare.

– Atunci, ce înseamnă moartea pentru tine?

– Nimic. Sfârșitul.

Mathias își înălță capul și se uită la Jeff.

– Tu ești credincios?

– Nu știu, zise Jeff. Pare stupid, însă nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta. Nu în profunzime.

Era adevărat. Jeff fusese crescut în religia protestantă, însă fără prea multă tevatură. Fusese doar o îndatorire în plus a copilăriei lui, asemenea celei de a tunde iarba de pe peluză sau de a merge la lecțiile de pian. După ce plecase la facultate, nu se mai dusese la biserică. Era tânăr, sănătos, avea toată viața înainte; nu avusese nici un motiv să se gândească la moarte.

Mathias râse ușor și clătină din cap.

– Bietul Jeff.

– Poftim?

– Întotdeauna îți dorești cu atâta disperare să fii pregătit.

Întinse mâna și-l bătu pe genunchi.

– O să fie ce-o să fie, nu? Nimic, ceva... în cele din urmă n-o să mai conteze ce credem noi.

Cu aceste cuvinte Mathias se ridică în picioare și întinse mâinile deasupra capului. Se pregătea să plece, și Jeff simți o oarecare panică în fața acestei perspective. Nu ar fi putut să spună cu exactitate de ce, dar se temea să rămână singur în acel loc. Era o premoniție, deși nu crezuse niciodată în așa ceva. Din cine știe ce motiv, îi reînvie în minte momentul în care trăgea lujerii din gura lui Amy, umezeala lor, mirosul de fiere și de tequila, felul în care lujerii i se agățaseră de față, cum se împotriviseră, învârtindu-se și răsucindu-se în timp ce-i rupea. Tresări.

– Unde locuiești? îl întrebă pe Mathias.

Neamțul îl privi fără să înțeleagă.

– În Germania, zise Jeff. Ai o casă?

Mathias clătină din cap.

– Un apartament.

– Și cum e?

– Nu-i nimic special. E mic. Un dormitor, o cameră de zi, o bucătărie, la etajul unu, la stradă. E o brutărie la parter. Vara e mult prea cald din cauza cuptoarelor.

– Și simți miros de pâine?

– Da. În fiecare dimineață când mă trezesc. Părea că asta era tot ce avea de gând să spună, însă continuă: Am un motan. Îl cheamă Katschen; înseamnă pisoi. Fata brutarului are grijă de el cât sunt plecat. Îi dă de mâncare, îi curăță cutiuța. Și îmi udă plantele. Am o fereastră mare la dormitor – cum spuneți voi? Un bovindou?

Jeff dădu din cap.

– E plin de plante. Chestie care acum mi se pare chiar amuzantă. În fiecare noapte, dorm într-o cameră plină de plante. Mă relaxează.

Râse. La fel și Jeff. Apoi norii acoperiră cerul. Brusc, lumina se schimbă, deveni întunecată, ca de toamnă. Se porni o rafală de vânt și amândoi duseră mâinile la cap, să-și țină pălăriile. Când se potoli, Mathias spuse:

– Eu cred că plec acum.

Jeff dădu din cap și asta fu tot; nu mai era nimic de spus. Îl urmări pe Mathias urcând poteca.

Se simțea miros de mâncare în aer. La început, Jeff crezu că era din nou planta, care-i pregătea cine știe ce nouă tortură. Dar când se întoarse spre luminiș văzu că femeia pusese ceaunul mare pe trepiedul de pe foc și amesteca în el. „Capră", ghici Jeff, adulmecând aerul. Mâncau mai devreme decât în zilele trecute, poate în speranța de a termina masa înainte să vină furtuna.

Dincolo de aroma mâncării și a focului de tabără, își simțea propriul miros. Miros de transpirație, cu un iz scârbos – duhoarea lui Pablo care părea să se fi lipit de el, mirosul de urină și de rahat, de carne putrezită. Se gândi la bucata de săpun din luminiș, de lângă cort, pregătită pentru sosirea ploii. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să se săpunească, să se curețe, să se clătească, dar nu reuși să creadă că toate astea ar fi putut avea vreun efect, nu-și putea imagina că va scăpa vreodată de această murdărie. Fiindcă nu era doar o senzație fizică. Nu. Părea să fie ceva mult mai adânc, mai profund, de parcă ar fi duhnit nu doar a transpirație, a urină și a rahat, dar și a eșec. Chiar crezuse că îi putea ține în viață aici. Se crezuse mai deștept și mai disciplinat

decât ceilalți și-și imaginase că aceste calități erau suficiente pentru a-i salva. Dar fusese un prost, acum își dădea seama. Fusese un prost când îi tăiase picioarele lui Pablo. Nu reușise decât să-i prelungească suferința. Și fusese un prost – mai mult decât un prost, un imbecil de-a dreptul – când stătuse bosumflat, făcând pe supăratul, în vreme ce, la doar câțiva metri de el, Amy se sufocase și murise. Chiar dacă, prin cine știe ce minune, ar fi reușit să mai scape cu viață din locul ăsta, nu vedea cum ar fi putut supraviețui acestei amintiri.

Timpul trecea. Mayașii își terminară masa; femeia folosi câteva frunze ca să curețe vasele. Bărbații stăteau cu arcurile pe genunchi, uitându-se la el. Băiatul se plictisise să mai jongleze. Se retrăsese lângă copaci, se întinsese sub prelată. Ciorile continuau să zboare fără astâmpăr de pe o cracă pe alta, croncănind neîncetat. Cerul era tot mai întunecat; copacii începură să se legene în bătaia vântului. La fiecare rafală, prelata scotea un sunet puternic, ca și când cineva ar fi tras cu pușca.

Apoi, în sfârșit, tocmai când ziua aluneca în amurg, începu ploaia.

Stacy era în cort, împreună cu Eric.

Își pierduse cumpătul o vreme, acolo, în luminiș, lângă sacul de dormit, când planta i se încolăcise printre picioare, râzând. Începuse să plângă, se agățase de Eric și nu fusese în stare să-și mai oprească lacrimile. Mult timp după ce Jeff coborâse la baza dealului, după ce planta tăcuse, chiar și după ce Mathias se întorsese, continuase să plângă. Dar Eric o strângea mereu în brațe, o mângâia, îi spunea: „Șșșt... Șșșt..." și, în cele din urmă, din oboseală, dacă nu din alt motiv, simțise că începe să se mai liniștească.

– Trebuie să mă întind, șoptise.

Și așa ajunseseră din nou în cort. Eric îi deschisese fermoarul tendei și intrase după ea. Când se băgase în singurul sac de dormit care mai rămăsese, Eric făcuse la fel, strecurându-se în spatele ei. După lacrimi urmă un sentiment de apăsare, de

greutate, senzația că nu mai era în stare să continue. „O să treacă și asta", își spuse și încercă să creadă că așa va fi. Își aminti cum stătuse la baza dealului în acea dimineață, singură, cât de lungi i se păruseră acele trei ore care parcă nu se mai sfârșeau, cât de imposibil părea să le supraviețuiască. Și totuși o făcuse. Stătuse acolo, în soare, încercând din răsputeri să nu se gândească la Amy – încercând, fără să reușească –, și așa trecuse timpul, până când, dintr-odată, se întorsese și-l găsise pe Mathias în spatele ei, spunându-i că i se terminase tura, că se putea duce înapoi pe deal.

O durea gâtul de la plâns; își simțea ochii umflați. Era atât de obosită, atât de disperată, încât ideea de a dormi o umplea de groază. Îi simțea respirația lui Eric în spate, pe gât. O ținea în brațe și, la început, fusese o senzație plăcută – calmantă, liniștitoare –, dar acum, dintr-odată, începuse să se schimbe, i se părea că o strânge prea tare, o făcea să-și simtă inima care bătea mult prea repede.

Încercă să se miște, dar Eric o strânse și mai tare.

– Mi-e foarte frig, zise el. Ție ți-e frig?

Stacy clătină din cap. Nu-i simțea trupul rece; ba era chiar fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Începuse să transpire în îmbrățișarea lui.

– Și mi-e somn, adăugă el. Mi-e al dracului de somn.

Când se întorsese de la baza dealului, îl găsise întins pe spate în luminiș, cu gura deschisă: dormea. Jeff îi cususe sacul. O strigase când o văzuse apărând pe potecă, îi spusese să bea niște apă. Nici măcar atunci Eric nu se mișcase. Probabil că dormise vreo două ore, poate chiar trei, dar tot se mai simțea obosit. Îi simțea oboseala în voce, simțea că mai are puțin și adoarme, iar ăsta era încă un motiv care-o făcea să dorească să plece de lângă el. Se foi din nou, mai mult timp de data asta, și el îi dădu drumul, lăsându-și brațele să cadă moi. Se ridică în capul oaselor, se întoarse și îl privi.

– Te uiți tu la mine? o întrebă.

– Să mă uit la tine?

– Cât dorm, zise. Măcar puțin.

Stacy dădu din cap. Îi vedea rănile de pe picior, marginile urâte făcute de cusăturile lui Jeff, lucind de Neosporin. Avea pielea mânjită de sânge. Îi era frig și era obosit, deși în principiu nu avea nici un motiv să se simtă așa. Stacy alese în mod conștient să nu gândească mai departe, să nu caute concluzia. Închise ochii, spunându-și: „O să treacă și asta".

Atingerea lui o sperie, făcând-o să sară ca arsă. Se întinsese și o luase de mână; stătea întins lângă ea, zâmbindu-i somnoros. Stacy nu-și trase mâna, dar făcu un efort pentru asta. Simțea impulsul de a fugi de lângă el, de căldura pe care o emana trupul lui, de umezeala cleioasă a mâinii lui. „E în el", asta își spunea în minte. Încercă să zâmbească și chiar reuși, chiar dacă doar vag. Nu conta, fiindcă ochii lui Eric începuseră deja să se închidă.

Așteptă până când fu sigură că adormise, apoi își trase mâna din a lui. Se retrase, lăsându-i mâna întinsă pe podeaua cortului, cu palma în sus, ușor deschisă, ca un cerșetor. Își imagină că aruncă un ban în ea, târziu, într-o noapte, pe o străduță întunecată; se văzu apoi îndepărtându-se în grabă, fără să privească înapoi.

„O să treacă și asta."

Mathias era în luminiș, stătea lângă Pablo. Stacy auzea respirația grecului, chiar și pe vântul care se pornise, care bătea din ce în ce mai tare, umflând pereții de nailon ai cortului. Lumina din cort scăzuse, era aproape întuneric. Eric sforăia. Stacy avea obiceiul să imite sforăitul pentru Amy, pufnind și hârâind, amuzându-se amândouă pe seama lui, noaptea târziu, în camera lor de la cămin, când își împărtășeau secretele. Durerea acestei amintiri fu înspăimântător de fizică: o durere ca un fel de junghi, în capul pieptului. Atinse locul și îl masă, forțându-se să nu plângă.

„Și asta."

Fără să știe cum, simți apropierea ploii. „Acum începe", își spuse, și avu dreptate: o clipă mai târziu, furtuna se porni. Apa cădea parcă în cascadă, împinsă de vânt, ca și când o mână uriașă și udă ar fi lovit ritmic cortul.

Se aplecă și-l scuturâ pe Eric.

– Eric! spuse.

Tânărul deschise ochii, se uită la ea, dar Stacy avea senzația că nu se trezise încă.

– Plouă, zise ea.

– Plouă?

Îl văzu atingându-și rănile cu mâinile, una după alta, de parcă ar fi verificat dacă mai sunt acolo. Dădu din cap.

– Trebuie să-l ajut pe Mathias. Bine?

Eric o privi năuc. Avea fața trasă, înspăimântător de palidă. Stacy se gândi la sângele pe care-l pierduse în ultimele patruzeci și opt de ore, își aminti cum Jeff îi trăsese tendoanele plantei din corp. Tresări, nu se putu abține.

– O să fii bine? îl întrebă.

Eric dădu din cap și întinse mâna ca să-și tragă sacul de dormit peste trup. Fu destul pentru Stacy. Se ridică și ieși din cort, în ploaie.

În doar câteva clipe, era udă până la piele. Mathias stătea în mijlocul luminișului, lăsând discul frisbee să se umple, turnând conținutul în bidonul de plastic. Hainele îi atârnau pe el, pălăria îi stătea pleoștită, fără nici o formă. Îi întinse frisbee-ul și bidonul de plastic, făcându-i semn să le ia. După ce Stacy le luă, Mathias se duse repede la Pablo, care stătea nemișcat, întins pe targă, cu ochii închiși, în ploaie. Stacy așteptă să se umple frisbee-ul, apoi turnă apa în bidon, repetând procedura iar și iar, în vreme ce Mathias se lupta cu paravanul, încercând să-l potrivească în așa fel încât să-l ferească pe Pablo de ploaie. Părea însă un efort inutil. Vântul bătea cu putere și ploaia cădea aproape orizontal. Dacă nu-l aduceau pe Pablo în cort, nu aveau cum să-l protejeze de furtună.

Stacy puse capacul bidonului. Sacul de nailon se umplea; ideea părea bună. Ploaia cădea, cădea și cădea, transformând luminișul în noroi. Era din ce în ce mai adânc, simțea cum i se afundă sandalele. Observă bucata de săpun, pe jumătate ascunsă de sac; o ridică și începu să se frece cu ea pe mâini și pe față.

Apoi își dădu capul pe spate și lăsă ploaia să îndepărteze săpunul. Dar nu era suficient. Voia mai mult și, fără să se gândească prea bine, își scoase tricoul, pantalonii, chiar și chiloții. Stătea în mijlocul luminișului, goală, săpunindu-și sânii, abdomenul, coapsele, părul, spălând mizeria – transpirația, grăsimea, duhoarea – de pe trup.

Mathias era deasupra paravanului, lipind cu bandă adezivă fâșiile de nailon mai strâns pe bețe, dar rafalele de vânt îl încurcau. Se întoarse, ca și când ar fi vrut să-i ceară ajutorul lui Stacy, apoi se holbă la ea privindu-i corpul gol, urcând încet spre față. Nu o privi în ochi; clipi și se întoarse la paravan fără nici un cuvânt.

Lumina, și așa destul de slabă, se stingea rapid. Stacy pierduse de mult noțiunea timpului, așa că nu putea spune dacă asta se întâmpla din cauza furtunii, care se întețea și mai mult deasupra lor, sau dacă, în spatele stratului gros de nori, soarele începuse deja să apună, punând brusc capăt zilei. Se auzeau tunete – gemete joase și guturale –, iar ploaia cădea atât de tare, încât îi provoca dureri când îi atingea pielea. Și era din ce în ce mai rece. Trebui să strângă din dinți ca să nu-i clănțăne; tremura, iar frigul îi pătrundea în oase.

„Oase."

Se întoarse spre sacul de dormit, spre nodul de lujeri care ieșeau pe gura acestuia – zări petele albe strălucind în lumina palidă. Avea strania senzație că cineva o urmărește și se simți dintr-odată expusă, conștientă de goliciunea ei. Își strânse brațele la piept, ascunzându-și sânii. Aruncă o privire spre Mathias – care era însă cu spatele la ea, absorbit de lupta cu paravanul –, apoi spre potecă, gândindu-se că poate Jeff se întorsese de la baza dealului. Dar nu era nimeni acolo și nici Eric nu o privea dinăuntrul cortului. Și totuși, senzația persista, din ce în ce mai puternică, deranjantă. Abia când se întoarse să privească spre deal, la ploaia care cădea ritmic peste masa de frunze verzi, făcându-le să se aplece, de parcă ar fi dat din cap, abia atunci își

dădu seama de ce se simțea urmărită. Era planta: o simțea cum o privește.

Alergă spre cort, lăsându-și hainele în urmă, abandonate într-o grămadă udă.

Înăuntru era chiar mai întuneric decât afară. Abia dacă-l zărea pe Eric, trebui să facă eforturi ca să-l vadă întins pe jos, cu sacul de dormit strâns în jurul corpului. Crezu că are ochii deschiși, crezu că-l vede privind spre ea când intră, dar nu era sigură.

– M-am spălat, zise. Ar trebui să faci și tu la fel.

Eric nu-i răspunse, nu vorbi, nu se mișcă.

Se duse lângă el și se aplecă.

– Eric?

Tânărul mârâi și se foi ușor.

– Ești bine? întrebă ea.

Din nou, același mârâit.

Stacy ezită, privindu-l la lumina slabă. Vântul flutura tenda cortului. Din nailonul de deasupra apa curgea printr-o grămadă de locuri, picura cu un zgomot ritmic pe jos, formând băltoace. Nu se putea opri din tremurat.

– Trebuie să mă îmbrac, spuse.

Eric rămase întins.

Stacy se duse în fundul cortului, se aplecă peste rucsacuri și scotoci prin ele până când găsi o fustă și o bluză galbenă. Se șterse repede cu un tricou, apoi își trase pe ea fusta și bluza, rămânând goală pe dedesubt – nu suporta gândul de a purta chiloții unei străine. Fusta era scurtă, strânsă pe coapse, bluza – mulată. Femeia căreia îi aparținuseră cândva aceste lucruri fusese mai slabă decât ea.

Se simțea oarecum mai bine – nu chiar bine, dar măcar nu atât de mizerabil ca mai devreme. Bâzâitul din cap aproape că dispăruse. Și foamea părea să se mai fi potolit. Se simțea goală pe dinăuntru, de parcă n-ar fi fost decât o coajă, dar asta o liniștea. Încă mai tremura și se gândi o clipă să intre în sacul de dormit, lângă Eric, să se cuibărească lângă el, în căldura pe care o emana trupul lui. Apoi își aminti de Mathias, rămas afară, în luminiș,

muncind să facă un adăpost pentru Pablo, și se întoarse spre intrare. Privi afară; era din ce în ce mai întuneric. Lumina aproape că dispăruse de tot. Mathias, la doar trei metri distanță de ea, era doar o umbră. Stătea lângă Pablo, în noroi, ghemuit sub umbrela improvizată pe care i-o făcuseră ei. Reușise să aplece paravanul, dar era greu de spus dacă în felul ăsta îl proteja pe grec.

– Mathias? strigă Stacy.

Bărbatul se uită la ea, prin ploaie.

– Unde e Jeff? îl întrebă.

Mathias privi peste umăr, de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Jeff pe undeva prin luminiș. Apoi se uită înapoi la ea și clătină din cap. Spuse ceva, dar nu-l putu înțelege din cauza ploii. Făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

– N-ar fi trebuit să se întoarcă?

Mathias se ridică în picioare și se apropie de ea. Umbrela de soare era mai degrabă simbolică decât practică: nu oprea câtuși de puțin ploaia.

– Poftim? zise el.

– Jeff n-ar fi trebuit să se întoarcă?

Mathias își mută greutatea de pe-un picior pe altul, gândindu-se, în vreme ce vârfurile tenișilor îi dispăreau în pământul înmuiat, reapăreau, apoi dispăreau iar.

– Cred c-ar trebui să cobor să văd.

– Să vezi?

– De ce nu mai apare.

Bâzâitul din capul lui Stacy începu iar. Nu voia să rămână singură cu Eric și cu Pablo. Încercă să spună ceva, să găsească un argument ca să-l țină pe Mathias lângă cort, dar nu reuși.

– Te uiți tu la Pablo? o întrebă el.

Stacy ezită. Era curată și uscată și ideea de a renunța la acest confort după care tânjise atât de mult o îngrozea.

– Poate că dacă mai așteptăm o să...

– Se întunecă repede. N-o să mai pot vedea nimic dacă mai aștept.

Îi întinse umbrela și Stacy o luă, scoțând mâna în ploaie, simțind cum pielea i se face ca de găină. Mathias își dădu jos pălăria de pe cap, o scuturâ, apoi o puse la loc.

– Încerc să mă întorc repede, zise. Bine?

Stacy dădu din cap. Își făcu curaj și ieși, aplecându-se, pe ușa cortului. Parcă ar fi pășit într-o cascadă. Se apropie de paravanul lui Pablo, se ghemui lângă el, încercând să nu se uite la grec – la fața lui trasă, murdară de noroi, la părul lui ud –, prea speriată ca să poată face față suferinței lui, mizeriei lui, știind că nu avea cum să-l aline. Își ridică umbrela deasupra capului, inutil – nu era decât un obiect în plus pe care să-l smulgă vântul. Mathias mai rămase o clipă acolo, în ploaie, privind-o. Apoi se întoarse și traversă luminișul, dispărând în întuneric.

Eric se ghemuise în sacul de dormit ca într-o vizuină, încercând să se încălzească. Ploua torențial, iar Stacy și Mathias erau afară, în plină furtună. Rafalele puternice de vânt zgâlțâiau cortul. Se simțea epuizat, dar nu-și permitea să adoarmă, nu atâta vreme cât știa că nimeni nu are grijă de el. Voia doar să închidă puțin ochii, doar o clipă, doar câteva secunde, să închidă ochii și să respire; să se odihnească, nu să doarmă. Apoi Stacy se întoarse, destul de brusc, se aplecă peste el, îl întrebă dacă era bine. Era udă și goală și simțea cum apa picură pe el. Și din acoperiș cădeau picături. Se gândi: „Am adormit, visez". Dar era încă treaz. Își dădea seama că Stacy era acolo, în cort, lângă el, o auzi cotrobăind prin rucsacuri, ștergându-se, îmbrăcându-se cu alte haine. Întinse mâna, pipăindu-și rănile, temându-se că poate planta îl atacase în timp ce moțăia, dar nu găsi nimic în neregulă. Îl durea – simțea în tot trupul o durere care parcă pulsa. Simțea că-l dor până și vârfurile degetelor, tălpile, genunchii – totul.

Auzi voci și deschise ochii. Stacy stătea în picioare, la ieșirea din cort – îi deslușea silueta – și vorbea cu Mathias. Închise ochii la loc, doar o clipă, i se păru, și totuși, când îi deschise, era singur. Își verifică din nou rănile, se gândi să se ridice în șezut,

dar nu găsi forța să o facă. Ploua atât de tare, încât îi era greu să gândească; parcă ar fi fost un ropot de aplauze.

Simți cum se cufundă din nou în somn în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să rămână treaz, să iasă la suprafață. Preda, prima dimineață la noua lui slujbă, dar, de fiecare dată când încerca să vorbească, băieții începeau să aplaude, acoperindu-i vocea. Era un joc – înțelegea asta –, dar nu era prea sigur care sunt regulile; știa doar că pierdea, și, dacă avea să continue tot așa, ar fi fost dat afară înainte de sfârșitul zilei. În mod ciudat, găsea un fel de liniște în această perspectivă. O parte din el rămăsese trează – știa că visează. Și, din acest unghi lucid al conștiinței lui, reuși chiar să analizeze visul. Nu voia să fie profesor – asta-i spunea, că nu-și dorise niciodată să fie profesor și că nu putea recunoaște asta decât acum, prins aici, într-un loc de unde nu avea să se mai întoarcă niciodată. „Atunci, ce?" se gândi și răspunsul sosi într-un mod care-l făcu să înțeleagă că și asta era tot o parte din vis – această autoevaluare –, fiindcă își dădu seama că voise întotdeauna să fie barman într-o cârciumă, de modă veche, și încă nu orice fel de cârciumă ci una dintr-un film western, în alb-negru, cu o masă de poker într-un colț, ocupată de niște beți, cu pistolari care se duelau în mijlocul străzii. Umplea halbe de bere și le trimitea alunecând pe tejghea. Avea accent irlandez și era cel mai bun prieten al lui John Wayne sau al lui Gary Cooper.

– Inventează. Da? Eric? Știi asta, nu?

Era întuneric în cort. Stacy era iar aplecată peste el – udă, cu apa picurând de pe haine –, scuturându-l. Părea speriată, chiar foarte speriată. Privea mereu peste umăr, spre trapa de la intrarea cortului.

– Nu-i adevărat, spuse. Nu s-a întâmplat.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, era încă pe jumătate cufundat în visul lui, băieții aplaudau, ușile cârciumii se trânteau de perete.

– Ce nu s-a întâmplat? întrebă el.

Apoi auzi, încet, dincolo de ropotul ploii, cuvintele:

– *Sărută-mă, Mathias. Vrei să mă săruți?*

Era o voce de femeie, se auzea din luminiș.

– *E-n regulă, vreau să mă săruți.*

Parcă ar fi fost Stacy, dar vocea era destul de neclară; era și nu era ea în același timp.

Stacy păru să intuiască la ce se gândea.

– Încearcă să mă imite. Vrea să crezi că am spus asta. Dar n-am spus.

– *Ține-mă în brațe. Ia-mă în brațe, atât.*

Apoi, o voce care părea să fie a lui Mathias:

– *N-ar trebui să facem asta. Dacă...*

– *Șșșt! N-o să ne audă nimeni.*

– Nu sunt eu, zise Stacy. Îți jur. Nu s-a întâmplat nimic.

Eric se ridică în capul oaselor, se așeză picior peste picior, cu sacul de dormit pe umeri. De afară, din întuneric, prin ploaie, începură să se audă gâfâituri, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare.

Se auzi din nou vocea lui Mathias, aproape suspinând:

– *Doamne, ce bine e!*

Gâfâiturile se transformară în gemete.

– *Atât de bine.*

– *Mai tare,* șopti vocea lui Stacy.

Gemetele se întețiră, apropiindu-se de momentul culminant, terminându-se cu ceva ce părea să fie un strigăt al lui Stacy. Apoi tăcere, doar ploaia care izbea pământul și respirația lui Pablo. Eric o privi pe Stacy prin întuneric. Era îmbrăcată cu hainele altcuiva. Erau prea mici și musteau de apă.

N-ar fi trebuit să conteze, desigur. Poate că se întâmplase, poate că nu – oricum ar fi fost, n-ar fi trebuit să-și piardă vremea cu asta în acel moment. Era conștient de logica acestui raționament și, câteva clipe, încercă să găsească un mod de a se distanța de întreaga poveste. Se gândi chiar să râdă. Era oare o strategie bună? Să clatine din cap, să chicotească? Sau să o ia în brațe? Dar era udă și îmbrăcată în hainele alea ciudate – arăta ca o târfă. Gândul veni de la sine. Eric încercă să și-l stăpânească,

dar nu-i dădea pace, nu când îi vedea sfârcurile întărite sub bluză, fusta ridicându-se pe coapse și...

– Știi că nu-i adevărat, zise ea. Nu-i așa?

„Haide, mai bine râzi, își spuse Eric. Ar fi așa ușor." Apoi, fără să vrea, începu să vorbească, cuvintele ieșind parcă de la sine, ducându-l pe o cu totul altă cale.

– Nu inventează.

Stacy nu spuse nimic. Se uita la el. Își încrucișă mâinile la piept.

– Eric...

– Doar imită. Repetă ce a auzit. Nu creează, din proprie inițiativă.

– Atunci, a auzit pe cineva făcând sex la un moment dat și a amestecat vocile noastre.

– Deci, aia-i vocea ta? Tu ai spus asta?

– Bineînțeles că nu.

– Dar ai spus că a amestecat vocile voastre.

– Vreau să spun că a luat vocile noastre, lucruri pe care le-am spus, și a amestecat cuvintele pentru a inventa povestea. Înțelegi? A luat un cuvânt dintr-o conversație, alt cuvânt din...

– Când ai spus „Mai tare"? Sau „Sărută-mă"?

– Nu știu. Poate că...

– Haide, Stacy! Spune-mi adevărul!

– E o prostie, Eric!

Își dădea seama că era frustrată, vedea că încearcă din răsputeri să se controleze.

– Nu vreau decât adevărul, zise.

– Ți-am spus adevărul. Nu e real. E...

– Îți promit că nu mă enervez.

Dar era deja nervos; până și el auzea asta în vocea lui. Nu era prima dată când îi cerea lui Stacy să recunoască o infidelitate și simțea acum greutatea acelor conversații apăsându-l, împingându-l înainte. Exista un tipar pe care îl urmau, în mod inevitabil, aceste conversații, un scenariu pe care îl respectau cu fidelitate: el insista, argumenta, elimina metodic toate ocolișurile și

pretextele, o încolțea încetișor până când singura soluție care-i mai rămânea era să spună adevărul. Stacy începea să plângă; îl implora să o ierte, îi jura că n-o să-l mai înșele niciodată. Apoi, în ciuda furiei și a orgoliului rănit, el o ierta întotdeauna; și o credea. Ideea de a merge acum pe acest drum, de a trebui să treacă prin toate etapele, îl făcea să se simtă epuizat. Voia să fi ajuns deja la sfârșit. Voia s-o vadă plângând, implorându-l, făcându-i promisiuni, și îl înfuria faptul că, până și aici, până și în această situație extremă, ea îl punea să treacă prin toată povestea asta.

– Uită-te la mine! spuse Stacy. Chiar crezi că m-ar interesa să mi-o trag cu cineva, cu *oricine,* într-un moment ca ăsta? Nici măcar nu pot să...

– Dar în alt moment, ți-ai trage-o cu el?

– Eric...

– Ți-ai fi tras-o cu el în Cancún?

Stacy scoate un oftat teatral, ca și când întrebarea asta nici nu merita un răspuns. Și așa și era. Într-un fel, Eric înțelegea asta. „Gânduri calme, își zise el. Voce calmă." Încerca din răsputeri să se liniștească, dar nu reuși.

– Ți-ai tras-o cu el în Cancún? o întrebă.

Înainte ca Stacy să apuce să-i răspundă, vocea ei începu din nou:

– *Ține-mă în brațe. Ia-mă în brațe, atât.*

– *N-ar trebui să facem asta. Dacă...*

– *Șșșt. Nu ne aude nimeni.*

Apoi gâfâitul începu din nou, crescând treptat în volum. Eric și Stacy ascultau. Ce altceva ar fi putut face?

– *Doamne, ce bine e!*

Gâfâiturile se transformară în gemete. Eric se concentra asupra vocilor, care erau în continuare neclare. Uneori i se părea că aparțineau, fără îndoială, lui Stacy și lui Mathias. Alteori aproape că o credea, că nu era adevărat, că nu se întâmplase nimic.

– *Atât de bine,* auzi și își spuse: „Nu, sigur că nu. Nu poate să fie el".

– *Mai tare,* auzi – acea șoaptă pătimașă, flămândă – și-și zise: „Da, cu siguranță ea e".

Momentul culminant sosi în sfârșit și apoi din nou ploaia, doar ploaia, și respirația lui Pablo, și fâlfâitul tendei de câte ori vântul izbea cortul. Stacy se apropie de el. Ridică mâna și i-o puse pe genunchi, atingându-l prin sacul de dormit.

– Încearcă să ne despartă, dragule. Vrea să ne certăm.

– Spune: „Ține-mă în brațe. Ia-mă în brațe, atât".

Stacy își luă mâna de pe genunchiul lui și-l săgetă cu privirea.

– Poftim?

– Vreau să te aud. O să-mi dau seama dacă te aud spunând-o.

– De ce să-ți dai seama?

– Dacă e vocea ta.

– Te porți ca un măgar, Eric!

– Spune: „N-o să ne-audă nimeni".

Stacy clătină din cap.

– Eu nu fac asta.

– Sau: „Mai tare". Spune în șoaptă: „Mai tare!"

Stacy se ridică în picioare.

– Mă duc să văd ce face Pablo.

– E bine. Nu-l auzi?

Așa era: sunetul respirației lui Pablo părea să umple cortul.

Stacy stătea cu mâinile pe șolduri. Eric nu-i vedea fața prin întuneric, dar își dădea seama că se încrunta la el.

– De ce faci asta? Ha? Avem și așa destule probleme, iar tu te porți ca un...

– Amy avea dreptate. Ești o târfă.

Părea să fi lovit direct la țintă. Parcă i-ar fi tras o palmă. Stacy nu mai spuse nimic. Apoi, foarte încet, șopti:

– La dracu', Eric! Cum poți să spui așa ceva?

Îi auzi tremuratul vocii și fu cât pe-aci să se oprească. Apoi însă, vorbi din nou; nu se putu abține:

– Când ați făcut-o? În seara asta?

Era greu de spus, dar i se părea că plânge.

– Erai goală când ai intrat în cort, zise. Te-am văzut goală.

Stacy își ștergea fața cu mâna. Ploaia se înteți dintr-odată, se auzi mai tare. Avea senzația că tot cortul se va prăbuși sub greutatea apei. Din instinct, se aplecară amândoi. Totul nu dură decât câteva clipe, veni și trecu, apoi lumea păru, în mod straniu, să se calmeze.

– S-a mai întâmplat și altă dată?

Stacy își trase nasul.

– Te rog, încetează!

Eric ezită. Fără să știe de ce, acea tăcere, parcă prea profundă, îl neliniștea – părea amenințătoare, rău prevestitoare. Privi în luminiș, ca și când s-ar fi așteptat să vadă pe cineva acolo.

– Spune-mi de câte ori, Stacy!

Stacy clătină iar din cap.

– Ești un nenorocit!

– Nu sunt furios. Ți se pare că sunt furios?

– Te urăsc uneori. Crede-mă, te urăsc!

– Vreau doar adevărul. Vreau doar...

Stacy începu să țipe, făcându-l să sară ca ars. Ținea pumnii strânși, își smulgea părul din cap. Striga:

– Taci! Poți să taci? Te rog, poți să taci dracului odată?

Făcu un pas în față, ca și când ar fi vrut să-l lovească – cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului –, dar se opri brusc și se întoarse spre intrarea cortului.

Eric îi urmări privirea. Mathias stătea acolo, aplecat, cu un picior în cort și cu celălalt încă afară. Era ud până la piele. Îi era greu să vadă mai mult prin întuneric, dar Eric simți nedumerirea neamțului. Păru chiar pe punctul de a se retrage înapoi în noapte, pentru a le oferi intimitate.

– Poate-mi spui tu, zise Eric. I-ai tras-o?

Mathias nu zise nimic, prea năucit de întrebare ca să poată răspunde.

– Planta a scos niște sunete, îi explică Stacy. Ca și când noi am fi făcut sex.

Eric stătea aplecat în față, încercând să vadă chipul lui Mathias, expresia feței.

– Spune: „Doamne, ce bine e!"

Mathias rămăsese cu un picior în ploaie. Clătină din cap.

– Nu înțeleg.

– Sau: „N-ar trebui să facem asta. Dacă..." Poți să spui asta?

– Încetează, Eric! zise Stacy.

Eric urlă la ea:

– Nu cu tine vorbesc! Bine? Se întoarse iar spre Mathias. Spune odată! Vreau să-ți aud vocea.

– Unde-ți închipui că ești? îl întrebă Mathias.

Eric nu fu în stare să se gândească la un răspuns. „În iad", astea fură cuvintele care-i veniră în minte. „Sunt în iad." Dar nu le rosti cu glas tare.

– De ce ți-ar mai păsa – în momentul ăsta, vreau să zic – dacă eu și Stacy ne-am tras-o? Ce importanță ar avea? Suntem prinși aici. Nu avem mâncare. Henrich și Amy au fost uciși. Nu-l găsesc pe Jeff. Și Pablo...

Se opri, înălțându-și capul, ascultând. Ascultară toți trei.

„Tăcerea", se gândi Eric.

Mathias dispăru înapoi în ploaie.

– Dumnezeule, gemu Stacy, ieșind în grabă după el. Dumnezeule, nu!

Eric se ridică; încă mai avea sacul de dormit în jurul umerilor. Se duse lângă ieșire și privi spre paravan. Mathias era în genunchi, lângă targă; Stacy stătea în picioare, în spatele lui. Ploaia cădea peste ei.

– Îmi pare rău, spunea Stacy. Îmi pare atât de rău!

Mathias se ridică în picioare. Nu spuse nimic; nici nu era nevoie. Expresia încărcată de dezgust pe care i-o aruncă lui Eric, care era încă în cort, era mult mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

Stacy se lăsă pe vine și ploaia o împroșcă cu noroi. Își prinse picioarele cu brațele și începu să se legene:

– Îmi pare-atât de rău... Atât de rău... Atât de rău...

Eric abia dacă-l zărea pe Pablo întins pe targă, în spatele ei. Nemișcat. Tăcut. În timp ce ei se certaseră în cort, împresurați de mugetul asurzitor al furtunii, planta își trimisese un emisar. Un cârcel subțire se încolăcise pe fața grecului, acoperindu-i nasul și gura, sufocându-l, ucigându-l.

Chiar și după ce începuse ploaia, Jeff rămăsese în post, la baza dealului. Dacă grecii plecaseră în acea dimineață, era posibil ca ploaia să-i fi surprins pe drum. Se întrebă cum ar fi reacționat Juan și Don Quijote în fața furtunii, dacă s-ar fi întors în Cobá sau dacă și-ar fi băgat capul între umeri și ar fi mers, grăbiți, mai departe. Trebui să recunoască în sinea lui că această a doua variantă părea mai puțin probabilă. Doar dacă ar fi fost aproape, dacă părăsiseră poteca principală și înaintau acum pe acea cărăruie ascunsă, care urca lent, numai în situația asta și-i putea imagina înfruntând ploaia torențială.

Se hotărî să-i aștepte douăzeci de minute.

Ceea ce însemna mult timp atunci când stăteai în ploaie, fără adăpost, cu cerurile părând să se rupă deasupra ta. Mayașii se retraseseră sub copaci, și stăteau înghesuiți sub prelată. Unul singur mai rămăsese în luminiș, cu ochii la el. Își făcuse un fel de poncho dintr-o pungă mare de gunoi, în care făcuse niște găuri ca să-și scoată capul și brațele. Își aminti că-și confecționase și el cândva ceva de genul ăsta, într-o excursie la munte, când el și colegii lui cercetași fuseseră surprinși de o furtună care durase două zile. Pe drumul spre casă, fuseseră forțați să treacă printr-un râu. Traversaseră același râu când intraseră în pădure, cu o săptămână mai devreme, dar se umflase incredibil de mult de când îl văzuseră ultima oară. Curentul era puternic, apa îi ajungea până la piept și era foarte, foarte rece. Se dezbrăcase până la chiloți și traversase râul cu o coardă aruncată peste umăr. O legase de un copac ca să poată trece și ceilalți, ținându-se de

ea ca să nu fie luați de apă. Își aminti cât de curajos se simțise când făcuse acest gest – ca un erou – și se rușină un pic, acum. Își dădea seama că își petrecuse întreaga viață jucându-se, pretinzând mereu că era mai mult decât o joacă. Dar nu fusese niciodată mai mult.

Ploaia cădea torențial. Se auzeau tunete, dar nu fulgera. Se întunecase aproape de tot când se uită în sfârșit la ceas, se ridică și se întoarse să plece.

Cărarea devenise mocirloasă și aluneca în noroi. Urca greu. Trebuia să se oprească mereu ca să-și recapete suflul. În timpul unei astfel de pauze – când privi înapoi, spre baza dealului, încercând să-și dea seama cât de mult urcase –, ideea de a fugi îi încolți din nou în minte. Se întunecase destul de mult, nu mai vedea linia copacilor. Din porțiunea de teren curățat se ridica un fel de ceață, care-l împiedica să meargă mai departe. Ploaia stinsese focurile mayașilor. Cu excepția cazului în care sătenii erau pregătiți să-și petreacă noaptea stând de pază umăr la umăr de-a lungul marginii junglei, i se părea foarte posibil să poată găsi o modalitate de a trece printre ei.

Ploaia continua cu aceeași intensitate, dar, momentan, nu o mai lua în seamă. Era lihnit de foame; era complet epuizat. Voia să se întoarcă la cort, voia să deschidă cutiuța de alune și să o împartă. Voia să bea din bidonul de apă până când începea să-l doară stomacul. Voia să închidă ochii și să doarmă. Luptă totuși împotriva acestor tentații – și împotriva acelui sentiment de eșec care continua să-l strângă ca un clește, prevestindu-i o nouă dezamăgire – și încercă să susțină o senzație ce semăna cu speranța, senzație ce deja începuse să-i pară ciudat de nefamiliară. Se întrebă: „De ce să nu meargă?" De ce să nu fie în stare să coboare dealul, să găsească luminișul abandonat, cu mayașii strânși laolaltă sub tenda de plastic, adăpostindu-se de potop? De ce să nu fie în stare să se strecoare pe lângă ei, neobservat, să dispară în jungla care i se întindea în față? Se putea ascunde acolo până în zori, apoi putea pleca spre Cobá odată cu răsăritul soarelui. Îi putea salva pe toți.

Dar nu; iar începuse, nu? Iar prostii, iar imaginația lui! Mayașii n-ar fi anticipat oare ceva de genul ăsta? N-ar fi fost santinele care să-l aștepte cu arcurile întinse? Apoi ar fi trebuit să se întoarcă pe deal, și mai obosit, și mai înfrigurat, și mai flămând în urma efortului depus.

O ținu tot așa, învârtindu-se în cerc, înclinând ba într-o direcție, ba în cealaltă, în timp ce ploaia cădea peste el și cerul se întuneca din ce în ce mai tare. În cele din urmă – în ciuda foamei, a oboselii, a presentimentului eșecului – educația lui fu cea care triumfă, rădăcinile lui din New England făcându-se cu îndârjire simțite, acel reflex puritan de a alege întotdeauna calea cea mai abruptă.

Coborî din nou, încet, pe potecă, până ajunse la baza dealului.

Și era exact așa cum bănuise – ceață, ploaie, întunericul tot mai adânc –, nu vedea la mai mult de cinci metri în nici o direcție. Dacă mayașul cu acel poncho improvizat mai făcea de gardă în mijlocul luminișului, era acum ascuns vederii lui. Ceea ce însemna că, la rândul său, și el era invizibil. Nu trebuia decât să meargă puțin spre stânga, vreo douăzeci de metri, cel mult treizeci. Ar fi ajuns astfel la jumătatea distanței dintre mayașii care se ascundeau sub prelată și cei de la adăpostul următor. Apoi, dacă ar fi luat-o înainte, învăluit de întuneric, de ceață, de ploaie, ar fi avut șanse să ajungă în junglă neobservat.

Se întoarse spre stânga și începu să pășească, numărând în minte: „Unu... doi... trei... patru..." Ploaia îmbibase deja luminișul, transformând solul într-un noroi adânc, vâscos, care i se lipea de picioare. Se gândi la încercarea lui de a fugi, din prima noapte, când încercase să se strecoare printre lujeri, își aminti cum strigaseră lujerii, cum îi alertaseră pe mayași de apropierea lui, și se întrebă de ce oare planta tăcea acum, de ce nu se mișca. Cu siguranță, trebuia să fi simțit ce avea de gând. Era posibil, desigur, ca această tăcere să trădeze cât de infime erau șansele lui, era posibil ca planta să-i vadă pe mayașii care stăteau de pază chiar și prin întuneric, prin ceață, prin ploaie, și să știe astfel

că nu avea cum să fugă – ori se întorcea, ori era ucis. Undeva în adâncul lui, înțelegea ce prevestea asta, își dădea seama că logic, rațional, ar fi trebuit să renunțe acum, să se întoarcă pe deal, unde era în siguranță.

Dar merse mai departe.

Treizeci de pași laterali, apoi se opri. Rămase acolo, privind spre junglă. Nu auzea decât ploaia clipocind în noroi. Vântul deplasa ceața, creând mișcări înșelătoare. Descifra forme în întuneric, mai întâi la stânga, apoi la dreapta lui. Fiecare celulă din corp părea să-l avertizeze că trebuia să se întoarcă, acum cât încă mai putea, și se trezi dintr-odată întrebându-se de ce ar fi făcut asta? La urma urmei, ăsta era momentul pe care-l așteptă de atâta timp, nu? Șansa de a scăpa, de a se salva. Cum ar fi putut să renunțe? Încercă să-și facă curaj, se imagină întins în cort, peste cinci zile, pradă foametei în adevăratul sens al cuvântului, cu trupul slăbit din cauza ei; își imagină cum avea să privească în urmă, spre acest moment, amintindu-și cum ezitase – simți furia, dezgustul care l-ar fi cuprins în fața acestei dovezi de lașitate.

Făcu un singur pas în luminiș, apoi înțepeni, în vreme ce o nouă formă se materializă din ceață, dispărând numaidecât. Așa trebuia să facă, era sigur – cu mare atenție, un singur pas –, dar știa și că nu era în stare să procedeze astfel, că, pentru a reuși, trebuia s-o ia la fugă. Era mult prea epuizat pentru a încerca alte metode. Nervii lui nu erau în stare să facă față unei abordări mai precaute, mai înțelepte. Riscul era să ajungă drept în brațele mayașilor. Dar poate că nu conta. Poate că, dacă se mișca suficient de repede, ar fi avut timp să treacă de santinelă și să dispară în întuneric, înainte ca omul să apuce să ridice arma. Nu trebuia decât să ajungă în junglă, și-apoi nu l-ar mai fi găsit; nu pe o astfel de vreme, era sigur.

Își dădu seama că, dacă se mai gândea, dacă mai analiza mult, avea să renunțe. Ori făcea saltul acum, ori se întorcea. Poate că acest gând ar fi trebuit să-l oprească, dar nu-l ascultă. Să se întoarcă ar fi însemnat să accepte încă un eșec, iar el nu

mai putea suporta asta. Își aminti cum traversase râul atunci, demult, cu funia aruncată pe umăr, vigoarea cu care făcuse față curentului – acea neclintită încredere în sine –, și încercă să reînvie acel sentiment sau măcar o umbră a lui.

Apoi trase aer în piept.

Și începu să alerge.

Nu înaintase nici cinci pași când simți o mișcare la stânga. Unul dintre mayași se ridicase în picioare, cu arcul în fața lui. Chiar și atunci, mai avea o șansă. S-ar fi oprit, s-ar fi întors, zâmbindu-i amar bărbatului, cu mâinile ridicate deasupra capului. Arcul trebuia ridicat, își aminti – trebuia întins, trebuia să țintească –, așa că ar fi avut destul timp ca să-i demonstreze cât era de inofensiv, de supus. Dar era prea mult pentru el. Alerga și nu avea de gând să se oprească.

Îl auzi pe bărbat strigând.

„O să rateze, își spuse Jeff. O să..."

Săgeata îl lovi chiar sub bărbie, străpungându-i gâtul, intrând prin stânga și ieșind prin dreapta. Căzu în genunchi, dar se ridică numaidecât în picioare, spunându-și: „Sunt bine. Nu sunt rănit", în vreme ce gura i se umplea rapid de sânge. Reuși să mai facă trei pași înainte să-l lovească a doua săgeată. Îi intră în piept, la câțiva centimetri sub braț, îngropându-se aproape cu totul în el. Se simți ca și cum ar fi fost lovit de un ciocan. Respirația îi încetă și simți că n-o să mai înceapă. Căzu din nou, lovindu-se mai tare de data asta. Deschise gura și simți sângele curgându-i din ea, un șuvoi revărsându-se în noroiul de alături. Încercă să se ridice, dar nu mai avu putere. Picioarele refuzau să i se miște; le simțea reci și îndepărtate, rămase undeva în urma lui, în întuneric. Totul era din ce în ce mai încețoșat – nu doar imaginile, dar și gândurile. Îi trebui o clipă să-și dea seama cine-l înșfăca. Crezuse că era unul dintre mayași.

Dar, desigur, nu era deloc așa.

Lujerii înaintaseră în luminiș și i se înfășurau în jurul picioarelor, trăgându-l înapoi prin noroi. Încercă din nou să se ridice, reuși să facă un fel de flotare ciudată, apoi un lujer îi trase brațul

stâng. Căzu peste săgeata care încă-i mai ieșea din piept, înfigând-o și mai adânc cu propria greutate. Tentaculele îl trăgeau spre deal. Noroiul de sub el era straniu de cald. De la sânge, știa asta. Auzea cum planta sorbea lichidul roșu cu zgomot, prin frunze. Întrezări câteva siluete – neclare, încețoșate –, câțiva mayași privindu-l de sus, cu arcurile încă întinse.

– Ajutați-mă! îi imploră el.

În locul vocii auzi un fel de gâlgâit, de la sângele care continua să-i umple gura. Nu-i puteau auzi cuvintele, știa, și totuși încerca din răsputeri să vorbească.

– Vă... rog... ajutor...

Fu tot ce putu să spună. Apoi un tentacul îi acoperi buzele. Un altul îi trecu umed peste ochi, peste urechi, și lumea păru să se retragă un pas – mayașii care-l priveau de sus, ploaia, căldura propriului sânge –, un pas, apoi altul, totul retrăgându-se, totul mai puțin agonia rănilor, până când, în sfârșit, în acel lung moment dinaintea morții, nu mai rămase decât întunericul: întuneric, tăcere și durere.

Ploaia continua să biciuiască noaptea, nestingherită. Pereții cortului se îmbibară complet; picături cădeau prin tot mai multe locuri. O băltoacă se formă curând pe jos, adâncă de aproape doi centimetri. Stăteau toți trei în mijlocul ei, pe întuneric. Era imposibil să doarmă, desigur, așa că Stacy și Eric își omorau timpul vorbind.

Eric o imploră să-l ierte și Stacy îl iertă. Stăteau rezemați unul de celălalt, îmbrățișați. Stacy își strecură mâna în chiloții lui, dar Eric nu era în stare să intre în erecție și, după o vreme, fata renunță. Oricum, ceea ce-și dorea ea era căldură – și la propriu, și la figurat –, nu sex. Pielea lui era totuși mai rece decât a ei, cu mult mai rece, și, cu cât îl ținea mai mult în brațe, cu atât începea să simtă că-i sugea căldura din propriul corp, făcând-o să tremure. Când Eric tuși, aplecându-se în față, Stacy se folosi de pretext ca să se desprindă de el.

Încerca să nu se gândească la Pablo, dar nu se putea abține. Era ciudat să stea acolo, știind că planta îi sfâșia carnea de pe oase, că, până dimineața, n-avea să mai rămână din el decât un schelet. Iar și iar, pe măsură ce noaptea înainta, Stacy plânse gândindu-se la Pablo, plânse mai ales gândindu-se la vina ei, la faptul că nu reușise să-l protejeze. Eric o alină cât îi stătu în puteri, spunându-i că nu fusese vina ei, că soarta grecului fusese pecetluită din clipa în care căzuse în puț, că era mai bine pentru el că suferința i se curmase în sfârșit.

Vorbiră și despre Jeff, desigur, întrebându-se pe unde o fi fost, analizând diversele posibilități pe care le implica absența lui, revenind, în mod obsesiv, la speranța că găsise o cale să fugă. Și, cu cât discutau mai mult, cu atât această variantă devenea mai evidentă pentru Stacy. Unde altundeva ar fi putut fi? Era pe drumul înapoi spre Cobá. A doua zi, înainte de lăsarea serii, aveau să fie salvați. Da! Până la urmă, nu aveau să moară acolo.

Mathias tăcu tot acest timp. Stacy îl simțea prin întuneric, la un metru distanță de ei. Își dădea seama că era treaz. Ar fi vrut să-l audă și pe el spunând ceva, să li se alăture, să construiască împreună fantezia. Tăcerea lui părea să implice îndoială, o îndoială de care Stacy se simțea amenințată, de parcă scepticismul lui ar fi avut într-un fel puterea de a schimba evenimentele. Avea nevoie să creadă și el în reușita lui Jeff, avea nevoie de ajutorul lui pentru ca fantezia să se transforme în realitate. Era absurd, știa, copilăros și superstițios, dar nu se putea stăpâni, simțea că o cuprinde panica în fața atitudinii lui.

– Mathias? șopti ea. Dormi?

– Nu, răspunse neamțul.

– Tu ce crezi? E posibil să fi scăpat?

Ploaia cădea pe cort, lovind ritmic tenda de nailon de deasupra lor. Eric se tot foia, creând vălurele în băltoacă. Stacy își dorea să înceteze. Secundele treceau, una după alta, și Mathias nu răspundea.

– Mathias?

– Tot ce știu eu este că nu-i aici, zise el.

– Deci, e posibil să fi fugit, nu? Se poate să...

– Nu face asta, Stacy.

Vorbele lui o luară prin surprindere. Se uită la el.

– Ce să fac?

– Dacă îți faci speranțe și se dovedește mai târziu că te-ai înșelat, gândește-te cum o să te simți atunci. Nu ne permitem asta.

– Dar dacă...

– Vedem mâine-dimineață.

– Ce să vedem?

– Orice e de văzut.

– Adică, tu crezi că ar fi putut fi...

– Șșșt. Așteaptă. Se luminează peste câteva ore.

La scurt timp după asta, auziră respirația lui Pablo. Hârâită, șuierată și cu pauze. Deși știa foarte bine ce era, Stacy nu se putu abține și sări în picioare. Mathias se ridicase și el; se ciocniră în timp ce se îndreptau amândoi spre ieșire. Mathias o prinse, o apucă de încheietură, o opri.

– E planta, șopti el.

– Știu, zise ea. Dar vreau să fiu sigură.

– Mă duc eu. Tu rămâi aici.

– De ce?

– Vrea să vedem ceva, nu crezi? Ce i-a făcut. Încearcă să ne întristeze.

Afară se auzi o altă respirație hârâită. Exact cum făcea Pablo; chiar și după tot ce văzuse, fetei îi venea greu să creadă că nu era el. Dar știa că Mathias avea dreptate și mai știa că nu voia să vadă ce le pregătise planta acolo, lângă paravan.

– Ești sigur? îl întrebă ea.

Îl simți dând din cap. Îi dădu drumul și se îndreptă spre ieșire, se aplecă și deschise fermoarul.

Aproape instantaneu, de îndată ce păși afară, în ploaie, respirația se opri. Apoi o voce de bărbat începu să strige. Vorbea într-o limbă străină; Stacy presupuse că în germană.

– *Wo ist dein Bruder? Wo ist dein Bruder?*

Stacy se așeză la loc. Se întinse după mâna lui Eric, o găsi prin întuneric și o strânse cu putere.

– Vorbește despre fratele lui, zise ea.

– De unde-ți dai seama? întrebă Eric.

– Ascultă!

– *Dein Bruder ist da. Dein Bruder ist da.*

Mathias reapăru, ud leoarcă, apa picurând cu zgomot în băltoaca din cort.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Stacy.

Nu-i răspunse.

– Spune-mi! insistă ea.

– Îl mănâncă. Fața lui... nu mai are pic de carne.

Stacy simți că neamțul ezită. „Mai e ceva", își spuse, și așteptă.

Apoi, foarte încet, Mathias spuse:

– Am găsit asta pe capul lui. Pe craniu.

Îi întinse ceva prin întuneric. Stacy întinse mâna, ezitând parcă să ia obiectul. Îl pipăi, încercând să-i ghicească forma.

– O pălărie? întrebă.

– E a lui Jeff. Cred.

Stacy știu că așa era – numaidecât –, dar nu vru să-l creadă. Căută altă posibilitate, dar nu găsi nici una. Pălăria era udă leoarcă; era grea de la apă. Trebui să reziste tentației de a o arunca. Se aplecă în față și i-o întinse lui Mathias.

– Cum a ajuns aici? îl întrebă.

– Probabil că planta a... înțelegi.

– Ce?

– Probabil că a luat-o și a urcat-o pe deal, din lujer în lujer, apoi a așezat-o pe capul lui Pablo și ne-a strigat ca s-o găsim.

– Dar cum i-a luat-o? Cum de a ajuns la ea? Adică...

Se opri, găsind răspunsul chiar în timp ce punea întrebarea – atât de evident, la urma urmei. Totuși, nu voia să-l audă pe Mathias rostind cuvintele, așa că se îndreptă într-o altă direcție, încercând din răsputeri să găsească altă posibilitate.

– Poate că a scăpat-o. Poate că, în timp ce fugea spre copaci, a...

Vocea din luminiș o întrerupse, strigând din nou:

– *Dein Bruder ist gestorben. Dein Bruder ist gestorben.*

– Ce spune? întrebă Eric.

– Mai întâi m-a întrebat unde e Henrich, răspunse Mathias. Apoi, a spus că-i aici. Acum îmi spune că e mort.

– *Wo ist Jeff? Wo ist Jeff?*

– Și acum?

Mathias nu răspunse.

– *Jeff ist da. Jeff ist da.*

Stacy știa ce spune – era destul de ușor să ghicească –, dar Eric nu făcuse legătura.

– Ceva în legătură cu Jeff? întrebă el.

– *Jeff ist gestorben. Jeff ist gestorben.*

Eric îi strânse mâna, scuturând-o.

– De ce nu-mi spune?

– Același lucru, Eric! șopti Stacy.

– Același lucru?

– Întreabă unde e Jeff. Apoi spune că-i aici. Spune că e mort.

Afară, vocea se multiplică, împresurându-i, răspândindu-se pe tot dealul. Deveni un cor care creștea treptat în volum, scandând:

– *Jeff ist gestorben... Jeff ist gestorben... Jeff ist gestorben...*

Ploaia se opri chiar când se crăpa de ziuă. Când soarele începu să urce pe cer, stratul de nori deja se subțiase. Eric, Stacy și Mathias ieșiră din cort la prima rază de lumină – ezitând, amorțiți –, privind în jur să vadă ce daune adusese noaptea.

Planta se întinsese peste targă, acoperind-o, îngropând rămășițele lui Pablo. Șase tentacule intraseră în sacul albastru, sorbind toată apa care se strânsese acolo în timpul furtunii. Iar oasele lui Amy fuseseră scoase din sacul de dormit, aruncate la întâmplare prin luminiș.

Eric o privi pe Stacy mișcându-se ametită, aplecându-se să le adune. Le strânse într-o grămăjoară, lângă cort.

Eric începuse să tușească în timpul nopții, o tuse adâncă, din piept, hârâită. Îl durea capul; avea hainele ude și pielea încrețită de la statul în băltoacă. Era flămând, epuizat, îi era frig și-i era foarte greu să mai creadă că toate astea se vor schimba vreodată.

Mathias se ghemui lângă targă și începu să tragă lujerii de pe cadavrul lui Pablo. Eric era atât de obosit, încât nu se putea dezmetici. Începuse din nou să înregistreze lumea din jur ca și cum ar fi privit-o de la distanță – o senzație reconfortantă și înspăimântătoare în același timp. Așa că, atunci când se scărpină leneș pe piept și simți o umflătură, reacționă cu un calm surprinzător.

– Unde-i cuțitul? întrebă.

Mathias se întoarse și se uită la el.

– De ce?

Eric își ridică tricoul. Arăta mult mai rău decât o simțise la pipăit, ca și când o meduză uriașă și-ar fi făcut loc între cutia lui toracică și piele. Și se mișca, deplasându-se încet, dar vizibil, în jos, spre stomac.

– Dumnezeule! strigă Stacy.

Întoarse capul, acoperindu-și gura cu mâna.

Mathias se ridică în picioare și se apropie de el.

– Te doare?

Eric clătină din cap.

– Am amorțit. Nu simt.

Îi arătă, împungând umflătura cu degetul.

Mathias privi în jur, căutând cuțitul. Îl găsi pe jos, lângă cort, pe jumătate îngropat în noroi. Îl ridică, încercă să curețe mizeria de pe lamă, frecând-o de blugi. Erau încă uzi și cuțitul lăsă o dâră maronie pe material.

– E și acolo, zise Stacy.

Arăta spre piciorul lui, oripilată, încercând să nu privească locul.

Eric se aplecă să se uite. Și era adevărat: o umflătură ca un șarpe înainta din capătul tăieturii în sus pe coapsă. O atinse

ezitând; piciorul era amorțit. Umflătura i se răsucea aproape complet în jurul piciorului, începând din față cotind-o după genunchi și urcând printre picioare, până aproape de organele genitale. „Ar trebui să țip", se gândi Eric, dar, fără să-și dea seama de ce, senzația de distanțare persista. Stacy părea cea mai afectată; nu părea să fie în stare să-l privească în ochi.

Eric întinse mâna după cuțit.

– Dă-mi-l!

Mathias nu se mișcă.

– Trebuie să-l sterilizăm, zise el.

Eric clătină din cap.

– Nici gând. Nu aștept până când...

– E murdar, Eric!

– Nu-mi pasă.

– Nu te poți tăia cu ceva de genul ăsta...

– Pentru Dumnezeu, Mathias! Uită-te dracului la mine! Crezi că de infecție mi-e mie frică acum? Sau de vreo cangrenă? Ori vine cineva să ne salveze în următoarele două zile, ori porcăria asta o să mă omoare. Nu-ți dai seama?

Mathias nu spuse nimic.

Eric întinse iar mâna.

– Dă-mi dracului cuțitul ăla!

Jeff n-ar fi făcut așa, Eric știa. Jeff ar fi acționat ca la carte, ar fi adus săpun și apă, ar fi făcut un foc, ar fi încins lama. Dar Jeff nu mai era aici și acum era decizia lui Mathias. Neamțul ezită, uitându-se la meduza de pe pieptul lui, la șarpele care i se încolăcea în jurul piciorului. Eric îl văzu hotărându-se, și știu ce decizie luase.

– Bine, spuse Mathias. Dar lasă-mă pe mine.

Eric își scoase tricoul.

Mathias privi în jur la luminișul acoperit de noroi.

– Vrei să te întinzi?

Eric clătină din cap.

– Rămân în picioare.

– O să te doară. Ți-ar fi mai ușor dacă...

– Lasă asta. Dă-i drumul odată!

Mathias începu cu pieptul. Făcu cinci incizii rapide, ca un asterisc, chiar deasupra umflăturii, apoi băgă mâna înăuntru și trase încet lujerul din trupul lui Eric. Era uluitor de mare. Mathias puse cuțitul în buzunarul din spate, apoi își folosi ambele mâini ca să poată scoate planta lipicioasă. Când ieși, era acoperită de sânge pe jumătate închegat. Durerea era intensă – nu tăietura, îl durea doar atunci când Mathias trăgea planta – și avea senzația că îi desprinde o parte din corp, un organ vital. Eric se gândi la imaginile din ghidul lui Jeff, la aztecii cu cuțitele lor lungi, smulgând inimile încă bătând din trupurile prizonierilor, și simți cum i se înmoaie picioarele. Trebui să se prindă de umărul lui Mathias ca să nu cadă.

Mathias aruncă într-o parte lujerul care se zvârcolea; acesta aterizâ cu un pleoscăit în noroi, răsucindu-se.

– Te simți bine? îl întrebă el.

Eric dădu din cap și-și luă mâna de pe umărul lui Mathias. Sângele îi curgea șuvoi pe piept, scurgându-se în centura pantalonilor. Își făcu ghem tricoul și-l apăsă pe rană.

– Continuă, spuse el.

Mathias se ghemui și, dintr-o singură mișcare, răsuci cuțitul în jurul piciorului lui Eric. Din nou, nu incizia îi provocă dureri; simți durerea abia când Mathias băgă mâna și scoase lujerul din carne. Țipă: un geamăt, un urlet. Avea senzația că este jupuit. Se prăbuși la pământ, aterizând în fund. Sângele îi curgea abundent din picior.

Mathias ridică lujerul, arătându-i-l. Era mult mai lung decât primul, avea frunzele și florile mult mai dezvoltate, ajunsese aproape la maturitate. Se răsuci în aer, păru să se ridice spre Eric, să se întindă după el. Mathias îl aruncă în noroi, călcă pe el, îl strivi – și pe primul la fel.

– Aduc acul și ața, zise el și se îndreptă spre cort.

– Stai! strigă Eric. Mai este.

Vocea-i răsună subțire și tremurată; se sperie de cât era de slabă.

– Mi-a împânzit tot corpul. E și în umăr, și în spate. O simt cum se mișcă.

Era adevărat: o simțea peste tot, ascunsă chiar sub piele, ca un mușchi.

Mathias se întoarse și se uită la el; mai avea un pas până la cort.

– Nu, Eric! zise el. Nu începe.

Vocea-i era obosită; și arăta obosit – tras la față, cu ochii înfundați în orbite.

– Trebuie să te coasem.

Eric tăcu – dintr-odată, era ametit. Știa că nu avea forță să se certe.

– Pierzi prea mult sânge, zise Mathias.

Preț de-o clipă, Eric avu senzația că o să leșine. Se întinse încetișor pe spate. Durerea era la fel de intensă. Închise ochii și întunericul care-l aștepta acolo era plin de culori: o pâlpâire portocalie strălucitoare; roșie pe margini. Simțea găurile pe care lujerii i le lăsaseră în piept și în picior – păreau să fie centrul durerii, ca și cum trupul lui resimțea înlăturarea lor ca pe un furt, ca și cum i-ar fi cerut înapoi.

Îl auzi pe Mathias intrând în cort, apoi întorcându-se, dar nu deschise ochii. Privi culorile pulsând în întuneric, văzu cum devin brusc mai strălucitoare când neamțul se aplecă peste el și începu să-i coasă rana de pe picior. Nici nu mai discutară despre sterilizarea acului; Mathias se puse pur și simplu pe treabă. Era o incizie lungă; îi luă ceva timp să termine. Apoi îi dădu ușor mâinile la o parte, înlătură tricoul îmbibat de sânge și se concentră asupra pieptului.

Începu să se calmeze. Durerea nu scăzu, dar acea senzație de distanțare, de-acum familiară, reveni și simți că mai degrabă era martor la ceea ce i se întâmpla și nu că trăia totul pe propria piele. Soarele urcase destul de mult pe cer – se făcea cald și lucrul ăsta, la rândul lui, îl făcea să se simtă mai bine. Încetă în sfârșit să mai tremure.

Stacy era de cealaltă parte a luminișului; o auzea mișcându-se. Avea senzația că îl evita, că îi era frică să se apropie de el. Își înălță capul ca să vadă ce făcea și o zări aplecată peste rucsacul lui Pablo. Scoase din el singura sticlă de tequila care mai rămăsese.

– Vrea cineva? strigă ea, ridicând sticla.

Eric clătină din cap, apoi o urmări aplecându-se și scormonind iar prin rucsac. Se pare că exista un buzunar interior. O auzi trăgând fermoarul. Stacy scotoci înăuntru și scoase ceva.

– Îl chema Demetris, spuse ea.

– Pe cine? întrebă Mathias – el nu ridicase privirea de la rana lui Eric.

Stacy se întoarse spre ei cu un pașaport în mână.

– Pe Pablo. Numele lui adevărat era Demetris Lambrakis.

Se ridică și veni lângă ei, cu pașaportul. Mathias lăsă acul deoparte, își șterse mâinile pe blugi, apoi luă carnețelul. Îl privi câteva clipe, fără să vorbească, apoi i-l întinse lui Eric.

Fotografia din pașaport înfățișa un Pablo ceva mai tânăr – și ceva mai grăsuț –, cu părul mult mai scurt și, în mod absurd, cu mustață. Era îmbrăcat în sacou și avea cravată; părea că face eforturi să nu zâmbească. Eric observă – din nou, ca de la o mare distanță – că-i tremurau mâinile. Îi dădu pașaportul lui Stacy, apoi lăsă capul jos. „Demetris Lambrakis." Repeta întruna numele în minte, încercând parcă să-l memoreze. „Demetris Lambrakis... Demetris Lambrakis... Demetris Lambrakis..."

Mathias termină de cusut. Eric îl auzi îndreptându-se din nou spre cort. Când se întoarse, avea la el cutia de alune. O deschise și împărți conținutul în trei grămezi egale, numărând fiecare alună, folosind frisbee-ul pe post de farfurie. Mathias era acum șeful, realiză Eric. Toți trei păreau să fi căzut de acord asupra acestui amănunt, fără să mai fie nevoie să discute.

Eric trebui să se ridice în capul oaselor ca să mănânce și simți niște dureri groaznice când se mișcă. Își examină trupul preț de câteva clipe. Parcă ar fi fost o păpușă de cârpă, transmisă din

generație în generație unor copii neglijenți, cusută și recusută, cu ațele atârnând. Nu-și imagina cum ar mai fi putut ajunge vreodată acasă, cum ar mai fi putut scăpa din locul ăsta, iar acest gând se așează, liniștit, înăuntrul lui. Simți cum îl apasă tot mai tare, simți cum cedează, cum se resemnează. Dar trupului său nu părea să-i pese: continua să-și strige nevoile. Simpla vedere a alunelor îi provocă o foame feroce; le mâncă repede, aruncându-le în gură, mestecând, înghițind. Când termină, își linse degetele de sare. Mathias îi întinse bidonul de plastic și Eric bău, simțind din nou planta mișcându-se înăuntrul lui.

Soarele urca din ce în ce mai sus, devenea tot mai puternic. Noroiul din luminiș începuse să se usuce, urmele lăsate de ei se solidificau treptat în gropi umbrite. Își terminaseră porțiile și tăceau, uitându-se unul la altul.

– Cred c-ar trebui să mă duc să mă uit după Jeff, zise Mathias. Până nu se face prea cald.

Simpla idee părea să-l obosească peste măsură.

Stacy încă mai avea sticla de tequila; o ținea în poală. Îi tot deschidea și închidea capacul.

– Crezi că e mort, nu? întrebă ea.

Mathias se întoarse și se uită la ea, mijind ușor ochii.

– Vreau la fel de mult ca și tine să nu fie așa. Dar să vrei și să crezi... Ridică din umeri. Nu-i chiar același lucru, nu?

Stacy nu-i răspunse. Duse sticla la gură, dădu capul pe spate, înghiți. Eric simți impulsul lui Mathias de a-i lua sticla, îl simți gata să facă asta, apoi răzgândindu-se. El nu era ca Jeff. Era prea rezervat ca să fie lider, prea apatic. Dacă Stacy voia să bea și să se expună nu știu cărui pericol, era alegerea ei. Nu mai avea cine s-o oprească.

Mathias se ridică în picioare.

– Nu cred că o să stau mult, zise el.

Numaidecât, Stacy lăsă sticla din mână și sări în picioare, lângă el.

– Vin și eu!

Din nou, Eric avu senzația că se temea de el, că era îngrozită de ceea ce se întâmpla în corpul lui. Își dădea seama că nu voia să rămână singură cu el.

Mathias se uită la Eric, la pieptul lui dezgolit, mânjit de sânge și de noroi.

– O să fii bine? îl întrebă.

„Nu, zise Eric în sinea sa. Sigur că nu." Dar n-o spuse cu glas tare. Se gândea la cuțit, la ce-ar fi însemnat să rămână singur în luminiș, liber să facă tot ceea ce voia. Dădu din cap. Apoi se întinse din nou la soare, simțindu-se straniu de împăcat; îi urmări pe cei doi plecând împreună, dispărând în josul potecii.

Stacy și Mathias rămaseră o vreme la baza dealului, privind dincolo de fâșia de pământ curățat, la zidul de copaci de la marginea junglei. Soarele formase deja o crustă subțire pe deasupra pământului, însă sub aceasta noroiul rămăsese încă adânc până la glezne. Mayașii mișunau prin el, cu cocoloașe mari prinse de picioare. Stacy urmări două femei întinzând lucruri la uscat. Aveau o grămadă mare: pături, haine.

Trei mayași stăteau lângă focul de tabără. Unul dintre ei era bărbatul chel din prima zi, cu pistolul la șold. Ceilalți doi erau mult mai tineri, abia ieșiți din adolescență. Amândoi aveau arcuri. Pantalonii albi ai bărbatului chel erau răsuciți până la genunchi în încercarea, presupuse Stacy, de a nu-i murdări. Avea oasele ciudat de subțiri, cu încheieturi fragile.

Mathias păși în luminiș și tenișii îi dispărură în noroi. Privi spre stânga și rămase așa. Nici un mușchi nu i se clinti pe față, dar Stacy știu la ce se uita, deși n-ar fi putut spune de unde știe. Tequila din stomac îi dădea acum un gust amar, o amețea; își simțea spatele acoperit de transpirație. Nu mai putea face decât un singur lucru – nu avea de ales –, dar ezită câteva clipe, nevrând încă să i se alăture lui Mathias, sperând să prindă, poate, mai mult curaj. Își scoase cu grijă sandalele, una după alta, și le așeză frumos în mijlocul potecii. Apoi păși în noroi. Era mai rece decât și-ar fi imaginat – îi aminti de zăpadă – și se concentră

asupra acestui gând („Albă ca pantalonii chelului, albă ca oasele") în timp ce privi spre grămăjoara care se înălța la douăzeci și cinci de metri de ei – o mică peninsulă de verde întinzându-se pe pământul curățat, asemenea unui deget. Strălucea în soarele din ce în ce mai fierbinte; Stacy s-ar fi putut minți cu ușurință că nu era decât un miraj. Dar știa că nu astfel stăteau lucrurile, știa că era Jeff, știa că îi abandonase, la fel ca Amy și ca Pablo, că acum nu mai rămăseseră decât ei trei. Se întinse după mâna lui Mathias, temându-se o clipă că o s-o respingă, dar îi strânse palma și rămaseră așa, în tăcere, privind.

Înaintară pe lângă baza dealului, rămânând aproape de plantă, mișcându-se greu prin noroi. Nu vorbeau. Mayașul cel chel veni după ei, însoțit de cei doi tineri cu arcurile. Nu era departe; ajunseră destul de repede acolo.

Mathias se ghemui lângă movilă și începu să smulgă lujerii, scoțând treptat la iveală trupul lui Jeff. Încă-l puteau recunoaște, nu era mâncat decât pe jumătate, ca și când planta s-ar fi abținut, vrând să-i informeze, dincolo de orice îndoială, că Jeff era mort. Stătea pe burtă, cu mâinile întinse deasupra capului. Părea să fi fost târât de picioare până acolo. Mathias îl rostogoli cu fața în sus. Avea răni în gât, câte una pe fiecare parte, și cămașa-i era îmbibată de sânge. Carnea îi fusese mâncată de pe partea de jos a feței, lăsând să se vadă dinții și maxilarul, dar ochii rămăseseră neatinși. Erau deschiși, privindu-i parcă prin ceață. Stacy întoarse capul.

Era speriată de calmul de care dădea dovadă; o neliniștea. „Cine sunt? se întrebă. Oare mai sunt eu?"

Mathias desfăcu ceasul lui Jeff de la mână. Apoi îi scoase portofelul din buzunar. Pe mâna dreaptă, Jeff avea un inel de argint, iar Mathias îl luă și pe acesta. Trebui să depună un efort destul de mare – să tragă cu putere – înainte ca bijuteria să alunece de pe deget.

Stacy își aminti când mersese cu Amy să cumpere inelul. Îl găsiseră la o casă de amanet din Boston. Amy i-l dăduse lui Jeff la aniversarea primei lor întâlniri. În anii care urmaseră, Stacy și

Amy petrecuseră multe ore imaginându-și cum trebuia să fi arătat fostul proprietar al inelului – cine era, cum ajunsese să amaneteze un obiect atât de frumos. Creaseră un personaj din această fantezie – un muzician ajuns în mizerie, un dependent de droguri, un dealer a cărui carieră atinsese apogeul atunci când îi vânduse heroină lui Miles Davis. Îi dăduseră un nume, Thaddeus Fremont, și ori de câte ori vedeau un bărbat mai în vârstă cu un aer răvășit, își dădeau coate și-și șopteau: „Hei, uite-l pe Thaddeus. Își caută inelul".

Mathias îi întinse lucrurile lui Jeff și ea le luă.

– Ar fi trebuit să le iau și pe ale lui Henrich, zise el. Purta un pandantiv, o amuletă care să-i poarte noroc.

Își atinse pieptul, arătându-i locul în care atârnase bijuteria. Apoi privi prin luminiș, ca și când s-ar fi gândit să se ducă chiar atunci după ea. Dar când se ridică, se întoarse din nou spre cărare.

Plecară împreună, mergând unul lângă altul – din nou, în tăcere. Picioarele lui Stacy erau pline de noroi; avea senzația că poartă o pereche de bocanci grei.

– Nu că ar fi avut vreun efect, zise Mathias.

Stacy se întoarse și se uită la el.

– Ce să aibă?

– Amuleta lui.

Stacy nu știu cum să reacționeze. Știa că era o glumă, sau cel puțin o încercare de a glumi, dar ideea de a râde, de a zâmbi măcar drept răspuns i se părea de neconceput. Bâzâitul din cap revenise; simțea, dintr-odată, că nu mai poate ține ochii deschiși. Simțea că o dor atunci când vorbește. Merse mai departe, cu brațele strânse la piept ca într-o îmbrățișare, strângând într-o mână ceasul lui Jeff, iar portofelul și inelul lui în cealaltă. Așteptă să treacă suficient timp de la remarca lui Mathias – până când aproape ajunseseră la potecă – și spuse:

– Ce facem acum?

– Ne întoarcem la cort, presupun. Încercăm să ne odihnim.

– N-ar trebui să rămână unul din noi să se uite după greci?

Mathias clătină din cap.

– Nu acum. Peste vreo oră.

Mintea lui Stacy zbură la cort, la luminișul din jur. Se gândi la Pablo, întins pe targa lui, la chinurile pe care le îndurase acolo. Se gândi și la ea, cum se aplecase și adunase oasele lui Amy în acea dimineață, cu atâta nonșalanță de parcă ar fi făcut curat după o petrecere.

Aceleași cuvinte îi reveniră în minte: „Oare mai sunt eu?"

Fără nici un avertisment, începu să plângă. Parcă ar fi fost o criză de tuse – suspinele îi zgâlțâiau tot trupul; nu dură mai mult de un minut. Mathias așteptă lângă ea până își reveni. Apoi îi puse o mână pe umăr.

– Vrei să stai jos o clipă? o întrebă.

Stacy ridică ochii și privi în jur. Aveau picioarele înfundate în zece centimetri de noroi. La dreapta ei, poteca urca abrupt dealul, printre lujerii deși. La stânga, pe la jumătatea luminișului, erau trei mayași care nu-i scăpau din ochi. Clătină din cap și-și șterse fața.

– Eric moare, nu-i așa? Planta a intrat în el și o să moară.

Își deschisese palmele când plânsese și scăpase ceasul, portofelul și inelul lui Jeff. Mathias se aplecă să le ia de jos. Erau pline de noroi și încercă să le șteargă de pantaloni.

– Nu cred că pot să suport asta, Mathias. Nu pot să mă uit la el cum moare.

Mathias strecură inelul lui Jeff în portofel. Stacy observă că mâinile îi sângerau, că avea pielea crăpată și arsă de seva plantei. Hainele atârnau zdrențuite pe el. Barba îi era destul de deasă și-l făcea să pară mai în vârstă. Dădu din cap.

– Nu, zise el. Sigur că nu.

Stacy se răsuci pe călcâie și se întoarse spre cei trei mayași. Aveau un fel de a se uita la ea fără să o privească în ochi. Presupuse că era o tactică pe care o învățaseră, un fel de truc pentru a putea suporta mai ușor ceea ce făceau acolo. I se părea că era mult mai greu să ucizi pe cineva dacă-l priveai în ochi.

– Ce crezi că ar face dacă ne-am duce spre ei acum? întrebă ea. Dacă ne-am îndrepta așa, dintr-odată, direct spre ei?

Mathias ridică din umeri. Răspunsul era evident.

– Ne-ar omorî.

– Poate că asta ar trebui să facem. Poate-ar fi mai bine să terminăm odată toată povestea.

Mathias se uită la ea; părea să analizeze destul de serios problema. Apoi însă clătină din cap.

– Cineva tot o să vină, Stacy. Până la urmă. Cum putem fi siguri că n-o să se întâmple chiar azi?

– Dar s-ar putea și să nu vină azi. Nu? Să vină abia peste câteva săptămâni. Sau luni. Sau să nu vină deloc.

Mathias nu-i răspunse; o privea în tăcere. Din prima zi de când se cunoscuseră, privirea lui – atât de sumbră, atât de fixă – i se păruse lui Stacy ușor neliniștitoare. După câteva clipe, nu mai putu îndura și întoarse capul. Mathias întinse brațul, o luă de mână și, fără să spună nimic nici acum, o conduse înapoi prin luminiș, până la potecă.

Eric simțea planta mișcându-i-se în corp. Era în mijlocul spatelui, în subțioara stângă, în umărul drept. Cuțitul era la trei metri de el – murdar de noroi, încă umed de sângele lui. Își imaginase că o să înceapă să se taie imediat, de îndată ce Stacy și Mathias dispăreau din luminiș, dar, când sosi momentul, își dădu seama că era prea speriat ca s-o facă. Pierduse deja îngrijorător de mult sânge – era suficient să se uite la propriul trup ca să-și dea seama de asta – și nu știa cât își mai putea permite să piardă.

Se ridică în șezut, trase adânc aer în piept, apoi se aplecă pe genunchi, tușind sec. Nu avea flegmă – doar senzația că în pieptul lui era ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo, ceva pe care corpul lui încerca, fără succes, să-l dea afară. Se luptase toată noaptea cu această tuse. I se părea ciudat că nu-și dăduse seama

mai devreme care era cauza. Era planta, bineînțeles – era sigur acum. Da, un lujer începuse să-i crească în plămâni.

„Ar trebui să intru în cort, își zise. Ar trebui să mă întind. Nu contează că e ud." Dar nu se mișcă.

Și tuși din nou.

I-ar fi fost mai ușor, credea, dacă Stacy ar fi rămas cu el. Ar fi putut să-i vorbească, să încerce să-l oprească. Și poate că ar fi ascultat-o – cine știe? Și dacă nu, putea să-i înșface brațul și să-l țină pe loc. Dar Stacy nu era acolo – îl abandonase –, așa că nu avea cine să-l oprească în momentul în care se ridică și se întinse după cuțit.

Se așeză la loc, cu lama în poală.

Încercă din nou jocurile de cuvinte, testele imaginare de vocabular, dar nu-și putu aminti la ce literă ajunsese. Mișcările din trupul lui nu-l lăsau să se concentreze. I se părea important să păstreze ordinea. „Sus, pe laba stângă a piciorului... la baza gâtului..."

Se aplecă, își scărpină laba stângă, simți o umflătură. O privi, o urmări cum se netezește, apoi cum se adună din nou în partea de jos a piciorului. Era aproape de mărimea unei mingi de golf. Când pipăi, simți din nou amorțeala.

Incizia n-avea să-l doară, știa; abia când ar fi tras lujerul ar fi simțit durerea. Chiar în timp ce se gândea la asta, observă altă umflătură. Era pe antebrațul stâng, mult mai mică decât celelalte, lungă cam de șapte centimetri și subțire ca o rămă. O atinse și dispăru, îngropându-i-se în carne.

Era prea mult pentru el: nu putea să stea calm, privind cum chestiile astea îi apăreau și-i dispăreau în diverse locuri pe trup. Trebuia să facă ceva și, la urma urmei, nu exista decât o singură soluție, nu?

Luă cuțitul din poală, se aplecă în față și începu să taie.

Cumva, panta spre vârful dealului părea să fi devenit mult mai abruptă decât ultima oară când o urcase Stacy. Pe măsură

ce înaintau, respira din ce în ce mai greu; hainele i se lipeau de transpirația de pe corp. Simțea o crampă într-o parte. Mathias păru să observe că nu se simțea bine și, deși erau aproape în vârf, se opri ca să o lase să se odihnească. Stătea lângă ea, privind în jur în vreme ce Stacy încerca să-și recapete suflul.

Bătăile inimii tocmai începuseră să se domolească, când se făcură auzite vocile.

– *Wo ist Eric? Wo ist Eric?*

Se întoarseră și se uitară unul la celălalt.

– *Eric ist da. Eric ist da.*

– Oh, Doamne! zise Stacy. Nu!

– *Eric ist gestorben. Eric ist gestorben.*

O luară amândoi la fugă, dar Mathias era mai iute. Când Stacy ajunse în luminiș, el era deja acolo. Îl găsi gesticulând, repetând iar și iar același cuvânt, cu multă asprime. Din cauza oboselii, a groazei, revenise la limba lui natală.

– *Genug,* spunea întruna. *Genug*[1].

Lui Stacy îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că i se adresa lui Eric. Era un strigoi în luminiș – asta crezu prima dată –, altă progenitură oribilă a puțului de mină: mânjită de sânge, goală, cu ochii sălbatici, cu un cuțit în mână. Dar nu. Era Eric. Părea să-și fi jupuit o bună parte din pielea de pe corp. Atârna în fâșii. Îi vedea mușchii de la picioare, de pe abdomen, zărea chiar o frântură de os lângă cotul stâng. Părul îi era năclăit de sânge în partea dreaptă a capului și își dădu seama că-și tăiase o ureche.

Vocea lui Mathias se transformă în urlet:

– *Genug,* Eric! *Genug!*

Îi făcea semne lui Eric să lase jos cuțitul, dar lui Stacy i se părea evident că Eric n-o să facă asta. Părea înnebunit de groază, ca și când ar fi fost atacat de un străin.

– Eric! strigă Stacy. Te rog. Hai...

[1] Destul (în limba germană în original)

Apoi Mathias făcu un salt, întinzându-se să smulgă cuțitul din mâna lui Eric.

Stacy știu ce avea să urmeze.

– Nu! strigă ea.

Dar era deja prea târziu.

Odată ce începu, lui Eric îi fu imposibil să se mai oprească.

Mai întâi se ocupă de umflătura din laba piciorului. Rezolvă repede problema. Făcu o singură tăietură cu cuțitul și îl văzu, chiar sub piele: un ghemotoc de lujer, încolăcit, nu mai mare decât o alună. Îl scoase din corp și-l aruncă. Apoi se uită la antebraț. Aici lucrurile deveniră mai complicate. Făcu o mică incizie în locul în care văzuse umflătura asemănătoare cu o râmă și găsi... nimic. Căută cu vârful cuțitului, apoi lărgi tăietura însângerată, trăgând o linie dreaptă de la încheietură până la cot. Durerea era intensă – îi venea greu să mai țină cuțitul în mână –, dar frica era și mai rea. Știa că lujerul e acolo și trebuia să-l găsească. Tăia mereu, săpa tot mai adânc, apoi se mișca în lateral, împingând cuțitul pe sub piele, de-o parte și de alta a inciziei, ridicând pielea, trăgând-o, jupuind-o, până când reuși să-și despice tot antebrațul. Era din ce în ce mai mult sânge – mult prea mult –, nu mai putea vedea ce face. Încercă să se șteargă cu mâna, dar curgea în șuvoaie. Pielea îi atârna de pe os ca o mânecă sfâșiată. Simți ceva strângându-i fesa dreaptă, ca și când l-ar fi ciupit cineva, și sări în picioare, își dădu rapid jos pantalonii și chiloții, răsucindu-se ca să se uite. Nu putea vedea însă nimic și tocmai se pregătea să înceapă să caute cu cuțitul, când simți o mișcare în abdomen, chiar deasupra buricului; ceva înainta încet în sus. Își îndreptă atenția asupra acelui punct, străpungându-l cu cuțitul. Lujerul era chiar la suprafață; un lujer lung căzu din tăietură, având aproape jumătate de metru, atârnând din rană, întorcându-se și răsucindu-se în aer; sângele curgea șiroaie, împroșcând pământul. Lujerul era încă agățat de el; avea probabil rădăcina undeva mai sus, în corp. Trebui să taie cu cuțitul până

aproape de sfârcul drept pentru ca dihania să cadă în sfârșit afară din el.

Urmă coapsa stângă.

Cotul drept.

Ceafa.

Era sânge peste tot. Îi simțea mirosul – un miros metalic, ca de cupru – și știa că era din ce în ce mai slăbit, pe măsură ce pierdea tot mai mult sânge. O parte din el înțelegea că asta era un dezastru, că trebuia să se oprească, că nici n-ar fi trebuit să înceapă. O altă parte însă nu știa decât că planta era în corpul lui și că trebuia să o scoată cu orice preț. Puteau să-l coasă după ce se întorceau. Puteau să-l înfășoare în bandaje, să-i lege garouri pe toate membrele. Important era să nu se oprească până nu termina, altfel toată durerea ar fi fost în zadar. Trebuia să taie, să înfigă, să jupoaie, până când era sigur că nu mai rămânea nici un lujer.

Simțea ceva în urechea dreaptă. Părea imposibil, dar când ridică mâna și atinse umflătura cartilaginoasă, îl simți acolo, chiar sub piele. Nu mai gândea; acționa doar din instinct. Începu să-și reteze urechea, tăind-o cu mișcări de fierăstrău, ținând cuțitul lipit de cap. Începuse să geamă, să plângă. Nu din cauza durerii – deși era aproape insuportabilă –, ci din cauza sunetului pe care îl auzea atunci când lama îi reteza cartilagiul.

Urmă gamba stângă.

Genunchiul drept.

Tocmai își jupuia pielea de pe partea de jos a cutiei toracice, când Mathias reapăru în luminiș. Timpul începu să se miște într-un ritm ciudat, prea încet și prea repede în același timp. Mathias urla, dar el nu înțelegea ce spune. Ar fi vrut să-i explice neamțului ce făcea, să-i explice logica acțiunilor lui, dar știa că așa ceva era imposibil, că ar fi durat prea mult, că Mathias n-ar fi putut niciodată să înțeleagă. Trebuia să se grăbească – asta era cheia –, trebuia să scoată totul din el înainte să-și piardă cunoștința, și simțea că momentul ăsta se apropie.

Apoi Stacy veni și ea în luminiș. Zise ceva, îl strigă pe nume, dar abia dac-o auzi. Trebuia să taie mai departe – asta era tot ce

conta –, și când se aplecă să facă asta, Mathias se repezi la el, cu mâna întinsă spre cuțit.

Eric o auzi pe Stacy strigând:

– Nu!

Tremura – nu se simțea stăpân pe trupul lui –, reacționa din reflex. Nu intenționase decât să-l îndepărteze pe Mathias, să-l împingă la o parte ca să aibă timp să termine ce începuse. Dar când întinse mâinile ca să facă asta, într-una din ele încă mai ținea cuțitul. Fu șocat să vadă cu câtă ușurință lama străpunse pieptul neamțului, strecurându-se printre două coaste, chiar în dreapta sternului, pătrunzând adânc.

Picioarele lui Mathias cedară. Căzu pe spate, departe de el, iar cuțitul îl urmă.

Stacy începu să țipe.

– *Warum?*[1] zise Mathias privindu-l pe Eric. *Warum?* Eric auzea sângele în vocea lui Mathias, îl vedea împânzindu-i cămașa. Mânerul cuțitului se mișca în sus și-n jos, ca un metronom. Erau mișcările inimii lui Mathias. Îi înfipsese cuțitul direct în inimă.

– *Warum?* întrebă din nou.

Apoi lujerii se puseră iar în mișcare, țâșnind ca niște șerpi în luminiș, înhățându-l pe neamț, răsucindu-i-se în jurul trupului. Stacy sări lângă el. Încercă să-l elibereze – făcu tot ce putu –, dar tentaculele erau prea multe.

Eric simțea că-l lasă puterile. Trebuia să se așeze și făcu asta într-un mod foarte stângaci, mai mult prăbușindu-se, căzând într-o baltă mare de sânge – sângele lui și-al lui Mathias. Era absurd, dar încă mai voia cuțitul; dacă ar fi avut putere, s-ar fi târât și l-ar fi smuls din pieptul neamțului. Îl privea mișcându-se în sus și-n jos, în sus și-n jos, în sus și-n jos.

Veneau tot mai multe tentacule. Stacy le smulgea din ce în ce mai repede, plângând cu sughițuri.

Curând, aveau să se repeadă și asupra lui, Eric știa.

---

[1] De ce? (în limba germană în original)

Închise ochii. Numai o clipă, dar fu destul. Când îi deschise din nou, cuțitul nu se mai mișca.

Stacy stătea cu Eric, ținându-i capul la ea în poală. Planta își revendicase cadavrul lui Mathias, târându-l după ea. Încă-i mai vedea adidasul drept ieșindu-i din masa de frunze verzi, dar, în afară de asta, era complet acoperit. Tendoanele vegetale erau tăcute, nemișcate, scoțând doar un fel de freamăt încet, în timp ce devorau cadavrul.

Stacy nu înțelegea de ce planta nu se repezea să înhațe și trupul lui Eric. Ea n-ar fi fost în stare să-l apere – la fel cum nu fusese în stare să-l apere nici pe Mathias – și era sigură că planta știa și asta. Dar nu trimise spre ei decât un singur tendon lung, care începu să soarbă cu zgomot din imensa baltă de sânge care-i înconjura, secând-o treptat.

Îl lăsă în pace pe Eric.

Nu că ar fi existat vreo îndoială cum avea să se termine totul: Stacy vedea că prietenul ei e pe moarte. La început, crezu că totul o să se termine în câteva minute. Sângele șiroia, picura și curgea din trupul lui, umplând găurile din jurul claviculelor, țâșnind din rănile mai adânci ca dintr-o fântână arteziană. Trupul lui emana un miros puternic, ușor metalic, care, fără să-și poată da seama de ce, îi aminti de monedele pe care le colecționa în copilărie, lustruind fiecare bănuț, aranjându-le în funcție de dată.

Îl mângâie pe cap și Eric gemu.

– Sunt aici, zise ea. Sunt aici.

O sperie deschizând ochii: se uită la ea, cu o expresie speriată. Când încercă să vorbească nu reuși să scoată decât o șoaptă, foarte răgușită, mult prea încet pentru ca Stacy să-l poată înțelege.

Se aplecă spre el.

– Ce?

Din nou, acea șoaptă sfârșită. Parcă ar fi spus numele cuiva.

– Billy? îl întrebă ea.

Eric închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Cine e Billy, Eric?

Îl văzu înghițind și gestul păru să-i provoace durere. Părea că-l doare și atunci când respiră. Totul îl durea.

– Nu cunosc nici un Billy.

Eric clătină ușor din cap. Stacy își dădea seama că se concentra, că încerca să articuleze cuvintele.

– Omoară-mă![1] zise el.

Stacy îl privi înmărmurită. „Nu, își spuse. Nu, nu, nu." Ar fi vrut ca Eric să închidă iar ochii, își dorea să leșine din nou.

– Mă... doare...

Stacy dădu din cap.

– Știu. Dar...

– Te rog...

– Eric!

– Te rog...

Stacy începu să plângă. „De-asta l-a lăsat planta în pace", realiză. Ca ea să se chinuiască privindu-l cum moare.

– O să te faci bine. Îți promit. Trebuie doar să te odihnești.

În mod surprinzător, Eric reuși să schițeze un zâmbet. Se întinse, îi luă mâna și i-o strânse.

– Ai... mi... lă...

Era prea mult pentru ea. Nu mai putu spune nimic.

– Cuțitul...

Stacy scutură din cap.

– Nu, dragule. Șșșt...

– Mi... lă... zise el. Mi... lă...

Își dădea seama că n-o să înceteze. Avea să rămână întins acolo, cu capul în poala ei, sângerând, suferind, implorând-o să-l ajute, în timp ce soarele continua să urce încet deasupra lor. Dacă voia ca toate astea să se sfârșească – sângerarea, suferința, rugămințile –, ea trebuia să fie cea care să le pună capăt.

– Mi... lă...

---

[1] *Kill me,* („Omoară-mă", în lb. engleză), seamănă ca pronunție cu numele Billy.

Stacy îi dădu cu grijă capul la o parte și se ridică. „O să i-l aduc, se gândea. Îl las pe el s-o facă." Se apropie de marginea luminișului, călcă între lujeri; se aplecă peste trupul lui Mathias, îndepărtă lujerii. Planta îi devorase deja carnea de pe brațul drept, în întregime, până la umăr. Chipul însă-i era neatins, ochii-i rămăseseră deschiși; se uita fix la ea. Trebui să reziste impulsului de a încerca să-i închidă. Cuțitul era înfipt încă în pieptul lui. Apucă mânerul și îl trase afară. I-l duse lui Eric.

– Poftim, zise ea.

I-l puse în mână și-i strânse degetele în jurul lui.

Eric îi zâmbi din nou, același zâmbet vag, și clătină încet din cap.

– N-am... putere... șopti el.

– De ce nu te odihnești atunci? Închide ochii și...

– Tu...

Îi întindea înapoi cuțitul.

– Tu...

– Nu pot, Eric.

– Te rog...

Eric îi lipi cuțitul de mână.

– Rog...

Se sfârșise, Stacy știa – viața lui Eric se sfârșise. Nu-i mai rămăseseră decât chinurile. Voia ajutorul ei, i-l cerea cu disperare. Iar a ignora rugămințile, a-l lăsa să sufere, să moară încet, în chinuri, doar fiindcă ea era prea lașă, prea îngrozită să facă ceea ce, în mod evident, trebuia făcut, nu era și asta tot un fel de păcat? Ar fi putut să-i curme suferința, dar alegea să n-o facă. Atunci, într-un fel, nu era oare ea de vină pentru agonia lui?

„Cine sunt? se întrebă din nou. Oare mai sunt eu?"

– Unde? întrebă ea.

Eric îi luă mâna, cea în care ținea cuțitul, și i-o puse pe pieptul lui.

– Aici...

Așeză lama în așa fel încât vârful să se sprijine de stern.

– Doar... apasă...

Ar fi fost atât de ușor să tragă cuțitul, să-l arunce, și asta îi spunea Stacy trupului ei să facă, astea erau mișcările pe care i le comanda. Dar corpul n-o asculta. Nu se mișca.

– Te rog... șopti Eric.

Stacy închise ochii. „Oare mai sunt eu?"

– Te rog...

Apoi o făcu: se aplecă, lăsându-se cu toată greutatea pe cuțit.

Durere.

Preț de-o clipă, fu singurul lucru de care Eric mai era conștient. Parcă i-ar fi explodat ceva în piept. O vedea pe Stacy deasupra lui; părea îngrozită, părea că plânge. Încercă să vorbească, încercă să spună „Mulțumesc" și „Îmi pare rău" și „Te iubesc", dar cuvintele nu se auzeau.

Merseseră într-o după-amiază la o grădină zoologică din Cancún. Nu avea mai mult de douăsprezece animale, dintre care unul era prezentat drept zebră, deși era în mod evident măgar, cu niște dungi negre pictate pe spate. Se vedeau până și urmele pe unde se scursese vopseaua. În timp ce îl priveau, animalul se proțăpise pe picioare și făcuse pipi, un adevărat râu de urină. Amy și Stacy izbucniseră în râs. Fără să-și poată da seama de ce, asta fu imaginea care veni acum în mintea lui Eric – măgarul care se ușura, fetele îmbrățișate, râzând zgomotos.

„Mulțumesc, se mai chinuia încă să spună. Îmi pare rău. Te iubesc."

Și durerea începu încet să dispară... la fel ca totul din jur... îndepărtându-se mai mult... mai mult... mai mult...

Planta îi luă trupul. Stacy nici măcar nu încercă să se mai împotrivească; știa că nu ar fi avut nici un rost.

Soarele era chiar deasupra ei; estimă că mai erau aproximativ șase ore până începea să apună. Își aminti vorbele lui Mathias – „Cum putem ști cu certitudine că n-o să vină chiar azi?" – și încercă să găsească o oarecare speranță în ele. Cât timp era lumină, era în siguranță. Întunericul era cel care-o

speria, ideea de a sta singură în cort, mult prea îngrozită ca să poată dormi.

Nu ea ar fi trebuit să fie cea care supraviețuise, știa; Jeff ar fi trebuit să rămână. El nu s-ar fi temut să privească soarele începându-și lunga călătorie spre apus. Mâncare, și apă, și adăpost – el ar fi avut un plan pentru toate astea, altul decât al ei, care, la urma urmei, nici măcar nu era un plan.

Se așeză lângă cort și mâncă proviziile care mai rămăseseră – covrigeii, cele două batoane de proteine, stafidele, punguțele de sărățele –, făcându-le să alunece pe gât cu cola și cu ice tea.

Totul – termină totul.

Privi prin luminiș și se gândi la ceilalți – atât de mulți – care muriseră în acest loc, străinii ale căror mormane de oase împânzeau dealul. Fiecare dintre ei îndurase propriul calvar. Atâta durere, atâta disperare, atâta moarte.

Să fugi cu capul înainte printr-o clădire cuprinsă de flăcări – ăsta putea fi numit plan?

Își aminti cum discutaseră despre sinucidere târziu într-o noapte, toți patru, mai mult beți, alegându-și fiecare metodele pe care le-ar fi folosit. Stătea întinsă pe pat, sprijinită de Eric. Amy și Jeff stăteau pe podea și jucau table. Jeff, practic ca-ntotdeauna, le propusese pastile sau o pungă de plastic – susținea că erau metode nedureroase și eficiente. Eric sugerase o pușcă, cu țeava în gură, cu un deget pe trăgaci. Amy fusese atrasă de ideea de a cădea de la înălțime, dar nu voia să sară, ci mai degrabă ar fi vrut s-o împingă cineva. Dezbătuseră dacă asta ar mai fi putut fi considerată sinucidere. În cele din urmă, Amy cedase, alegând în schimb monoxidul de carbon, o mașină pornită într-un garaj gol. Fantezia ei fusese mai elaborată: o barcă cu vâsle în largul mării, greutăți care s-o tragă la fund. Ideea de a dispărea i se părea cea mai atractivă, misterul pe care l-ar fi lăsat în urmă.

Glumiseră, desigur. Fusese o joacă.

Simțea cafeina din cola și din ice tea. Începea să devină agitată. Ridică mâinile și văzu că-i tremurau.

Nu era nici o barcă aici, desigur, nici o mașină cu gaze de eșapament, nici o pușcă și nici un flacon de pastile. Avea puțul în care se putea arunca. Avea funia care atârna de scripete. Îi avea pe mayași așteptând-o la baza dealului, cu arcurile, săgețile și gloanțele lor.

Și mai avea și cuțitul.

„Cum putem ști cu certitudine că nu vor veni chiar azi?"

Își găsi apărătoarea de soare, folosi banda adezivă ca să repare ce stricase furtuna cu o noapte în urmă. Luă sticla de tequila din mijlocul luminișului. Apoi începu să coboare poteca.

Avea cuțitul la ea.

Mayașii se întoarseră să o privească în clipa când se apropie: hainele-i erau pătate de sânge, mâinile-i tremurau. Se așeză la marginea luminișului, cu cuțitul în brațe, cu apărătoarea de soare proptită pe umeri. Scoase dopul sticlei de tequila și luă o înghițitură bună.

Ar fi fost plăcut dacă ar fi reușit să se gândească la un fel de semnal de avertizare pentru cei care aveau să ajungă aici în urma ei. I-ar fi plăcut asta: ca istețimea și prevederea ei să salveze viața unui străin. Dar văzuse tigaia cu acel singur cuvânt zgâriat pe fund; știa că încercaseră și alții, fără să reușească, și nu vedea de ce ar fi fost altfel în cazul ei. Nu putea spera decât că prezența ei mută, movila de oase așezată chiar în capul cărării ar fi transmis un mesaj suficient de grăitor.

Bău. Aștepta. Deasupra ei, soarele începuse să alunece spre apus.

Nu, nu se putea numi sub nici o formă un plan.

Vărsă puțină tequila pe cuțit și curăță lama cu tricoul. Era o prostie, știa – nu avea nici un rost, nici o noimă –, dar voia să fie curat.

Se liniști, pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit. Mâinile nu-i mai tremurau. Se temea de multe lucruri – de ceea ce avea să vină după, mai ales –, dar nu de durere. Durerea nu o speria.

Când soarele atinse în sfârșit orizontul la apus, cerul se schimbă brusc, căpătând o nuanță roșiatică; știu că așteptase

suficient. Grecii nu veneau, nu în acea zi. Se gândi la apropierea întunericului, se imagină din nou singură în cort, ascultând zgomotele nopții, și știu că nu avea de ales.

Se gândi preț de-o clipă să se roage – „Pentru ce? Pentru iertare?" –, doar ca să-și dea seama că nu avea cui să se roage. Nu credea în Dumnezeu. Afirmase asta toată viața, instinctiv, fără să se gândească, dar acum, pentru prima dată – gata să facă ceea ce era pe cale să facă – putea privi înăuntrul ei și putea afirma acest lucru cu totală convingere. Nu credea.

Începu cu brațul stâng.

Prima tăietură fu de încercare, de explorare. Chiar și acum, la capăt de drum, continua să fie ea însăși – nu sărea când o putea lua pe ocolite. O duru mai mult decât crezuse. Era-n regulă totuși, nu era nimic, știa că putea suporta. Și durerea făcu totul să pară real, mai mult decât până atunci, dădu greutatea, solemnitatea necesară momentului. Tăie mai adânc a doua oară, începând de la baza încheieturii și trăgând lama cu fermitate spre cot.

Sângele țâșni.

Trecu cuțitul în mâna stângă. Nu putea să-l țină bine – degetele păreau să refuze să se strângă și deja alunecau, din cauza sângelui –, dar reuși în cele din urmă; își apăsă lama pe încheietura dreaptă și tăie.

Poate că era din cauza luminii mai palide, dar sângele i se păru mai închis la culoare decât s-ar fi așteptat – nici pe departe atât de aprins ca al lui Eric sau al lui Mathias –, vâscos, aproape negru. Își lăsă mâinile în poală și sângele i se scurse pe picioare, fierbinte la început, apoi din ce în ce mai rece pe măsură ce se strângea într-o baltă în jurul ei. Era ciudat să se gândească la lichidul ăsta ca făcând parte din ea, ca la ceva care, prin scurgerea lui constantă, îi seca, treptat, viața din trup.

„Cine sunt eu?" se gândi.

Mayașii o priveau. Probabil că-și dăduseră seama că era ultima, fiindcă femeile începuseră să strângă tabăra, să adune lucrurile, să le bage în saci.

Își imaginase că inima o să-i bată nebunește, din ce în ce mai tare, dar se dovedi a fi exact invers. Totul – înăuntru și afară – păru să încetinească treptat. Era uimită cât de liniștită se simțea.

„Oare mai sunt eu?"

Lujerii veniră spre ea ca niște șerpi. Îi auzi sorbind balta de sânge.

„Ar fi trebuit să tai funia de pe scripete", realiză. De ce nu se gândise la asta? Încercă să-și spună că nu conta, că trupul ei mort avea să rămână acolo ca o santinelă, alungând potențialii vizitatori, dar știa că nu era adevărat, simți asta chiar înainte ca tendoanele să înceapă să o înhațe, să o tragă din cărare. Se zbătu cât putu de tare, până în ultima clipă, încercând să se ridice, dar era prea târziu. Ajunsese prea departe, nu mai avea putere. Lujerii o țineau la pământ – o acoperiră, o îngropară. Muri cu senzația că se înecă, amintindu-și de barca în largul mării, simțind greutățile care o trăgeau în adânc, văzând frunzele verzi deasupra capului.

Grecii sosiră trei zile mai târziu.

Luaseră autobuzul până la Cobá, apoi închiriaseră camioneta galbenă ca să-i ducă la cărare. Își făcuseră trei prieteni noi în Cancún – brazilieni –, pe care îi luaseră cu ei în această aventură. Brazilienii se numeau Antonio, Ricardo și Sofia. Juan și Don Quijote se amorezaseră amândoi de Sofia, deși părea că aceasta era logodită cu Ricardo. Era greu de spus, de vreme ce grecii nu vorbeau portugheza, iar brazilienii, desigur, nu știau greacă.

Chiar și așa, se simțeau bine împreună. Vorbeau tare și râdeau pe măsură ce înaintau prin junglă. Ricardo ducea o ladă frigorifică plină cu bere și cu sandviciuri. Antonio luase cu el un CD-player portabil și punea iar și iar același CD – încerca să-i învețe pe greci să danseze salsa. Juan și Don Quijote intrau în joc de dragul Sofiei, bucurându-se să o audă râzând de neîndemânarea lor.

Era imposibil să nu descopere poteca secundară, spre ruine. Prea mulți se perindaseră pe acolo în ultima vreme ca să mai poată fi ascunsă. Pământul era bătătorit, tufișurile erau rupte.

Tocmai când se pregăteau s-o apuce pe cărarea îngustă, Ricardo observă o fetiță uitându-se la ei de pe cealaltă parte a câmpului. Era micuță, nu părea să aibă mai mult de zece ani; purta o rochie murdară și ținea o capră prinsă de o funie. Părea supărată. Sărea, făcându-le cu mâna. Se opriră să o privească. Îi făcură semn să se apropie – Ricardo îi întinse chiar și un sandvici, ca să o ademenească. Dar fetița nu voia să se apropie și în cele din urmă renunțară. Era cald la soare. Știau că erau aproape de destinație și se grăbeau să ajungă acolo.

O luară pe cărare.

În urma lor, Juan și Antonio văzură fata aruncând sfoara de care era legată capra și luând-o la fugă prin junglă. Ridicară din umeri și-și zâmbiră: „Cine știe?"

Printre copaci, peste pârâu și se treziră iar în plin soare.

Un luminiș.

Și în spatele luminișului... un deal acoperit de flori.

Rămaseră acolo, uimiți de frumusețea locului. Ricardo luă o sticlă de bere din lada frigorifică și băură cu toții din ea. Arătară spre flori, vorbind despre ele, fiecare pe limba lui, comentând cât erau de frumoase, de fascinante. Sofia făcu o fotografie.

Apoi, unul după altul, o porniră cu toții înainte.

Nu auziră când veni primul călăreț. Erau sus pe deal; îl strigau pe Pablo.